

Bảo mẫu vật bạn

Giản
Đơn
Đích
Bôn

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105](https://www.facebook.com/REVIEWNGONTINH0105)

Review by Âm Dung Hoa
Design by Lương Tiếp Dư

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 52: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 53: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 54: Ngoại Truyện Cuối](#)

BẢO MẪU RẤT BẠN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Hách Đăng, mấy ngày rồi bác không gặp con, bạn lắm sao.”

“Cũng tạm.” Hách Đăng nhìn bà bác cười tủm tỉm trước mặt, bụng kêu ùng ục, “Con đi ăn cơm trước.”

Bà bác vẫn cười hì hì, “Bây giờ mới ăn à, khoảng mấy giờ con về?”

Hách Đăng cảm giác bụng mình quặn đau, cậu biết tiếp theo bà bác này sẽ nói gì, “Khi nào về giúp bác khiêng gạo lên nhé, bác lớn tuổi rồi không khiêng nổi.”

Có những chuyện đã thay đổi, nhưng cũng có những chuyện không hề khác. Tuy chuyện bà bác nhờ cậu khiêng gạo trễ hơn trước khi sống lại mấy ngày, nhưng vẫn xảy ra giống hệt, vậy có phải nghĩa là...

Nghĩ đến đây, cậu cảm thấy mình đã sắp nôn ra rồi.

“Bác à, con ăn xong còn phải ra ngoài, không biết mấy giờ mới về.”

“Ai cha...” Bà bác khó xử, “Bác mua mấy kí gạo, khiêng không nổi, định là nhờ con khiêng giúp, không phải chỉ cách nhau một lần thôi sao.”

Hách Đăng cười cười, “Vậy thì ngại quá, con không ăn cơm cả ngày nay rồi, đói đến đau bụng, buổi chiều còn có việc bận, hay là bác cứ để ở chỗ bảo vệ, chờ khi con trai bác về bảo anh ấy khiêng giúp bác.”

“Con bác bạn lắm.”

“Vậy thì lần sau bác mua ít thôi! Chào bác.” Hách Đăng mỉm cười bước đi không hề quay đầu lại, đương nhiên cậu biết bà bác sau lưng sẽ trừng cậu liếc cậu mắng mỏ cậu, nhưng vậy thì đã sao chứ? Liên quan gì đến cậu. Cậu không còn muốn làm cậu thanh niên tốt đơn thuần lại nhiệt tình lại ngu ngốc thường khiêng đồ giúp người khác nữa.

Cho dù cậu là một nhà giáo nhân dân có đạo đức có trình độ có phẩm chất, thì cũng là chuyện trước đây rồi. Làm người không thể quá cao thượng, nếu không sẽ chết rất thê thảm, giống như cậu vậy.

Đi vào cửa hàng nhỏ mà trước đây cậu hay ăn, gọi một tô mì thịt bò tiêu cay.

“Ăn thêm gì nữa không?” Ông chủ hỏi.

Hách Đăng nhìn nhìn thấy trong quán không có mấy người, hai giờ trưa mới ăn cơm, nếu không phải loại người hạnh phúc trốn trong nhà ngủ trưa mới dậy thì là loại vất vả làm việc đến quá trưa vẫn chưa ăn cơm.

Trước đây cậu là loại thứ hai, bây giờ là loại thứ nhất.

Rất hạnh phúc, thoát cái trở lại năm năm trước, không chỉ căn nhà đã quay lại tay mình, mà mắt cũng có thể nhìn thấy được, hạnh phúc đến độ muốn khóc.

“Thêm một phần thịt bò tiêu cay, một chén canh đậu xanh.”

“Được, chờ một chút.”

Trước khi sống lại Hách Đăng hai mươi tám tuổi, cậu luôn cảm thấy mình là một thanh niên tốt tích cực cầu tiến, tuy không tính là tuổi trẻ thành danh, nhưng cũng không phải không ai biết đến. Công việc của giáo viên tương đối ổn định, còn có kí túc xá chung, bình thường chi tiêu cũng ít, cố gắng dành dụm tiền về sau còn mua được một căn nhà bên ngoài, không to

nhưng cũng đủ sống, đối xử với bạn bè cũng hết lòng, nhân phẩm đạo đức luôn theo đúng lời cha mẹ nói, nhận một giọt nước trả một con sông.

Chỉ là con sông này thật sự quá dài, không chỉ mất căn nhà của mình, còn bị lừa mất cặp giác mạc, cuối cùng cả người cũng mất. Trả thật sự vô cùng thâm thảm.

Đáng tiếc cha mẹ đã qua đời nhiều năm, nếu không thật sự muốn lặn cho bọn họ tỉnh ra, làm người không thể quá tử tế được!

Tô mì chẳng mấy chốc đã lên bàn, bốc khói nóng hôi hổi, thịt bò được xắt lát mỏng, vì giá cả leo thang nên rất nhiều cửa hàng bắt đầu tăng giá, ông chủ tiệm này thì tương đối khéo, khách đến cũng toàn khách quen, Hách Đăng nhìn lớp thịt bò phủ kín mặt tô, hơi nóng xông cho nước mắt gần như rơi xuống.

“Phần thịt bò gọi riêng, canh đậu xanh.” Chủ tiệm để đĩa xuống trước mặt Hách Đăng.

“Cảm ơn.”

Cầm đũa lên gấp ăn, như cách một đời.

Nhớ lại sau khi mất giác mạc rồi, Hách Đăng từ hoảng loạn đau đớn sợ hãi ban đầu, rồi đến khi chai sạn về sau, cậu vẫn luôn xem Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy là bạn tốt nhất, cậu có rất ít bạn, khi còn nhỏ gia đình không giàu có, cậu biết mình trong chuyện tiền nong mình bủn xỉn thế nào, cho nên rất trân trọng những người chịu ở bên làm bạn với cậu. Bình thường gặp phải chuyện gì bọn họ đều giúp đỡ không ít, đặc biệt là khi cha mẹ mình qua đời, hai người ấy vừa bỏ tiền vừa giúp sức, cuối cùng sao lại thành đến nông nỗi mình bỏ mạng chứ? Cậu không hiểu được.

Trong lòng đau xót, di động trong túi rung lên, mấy hôm trước cậu đã nghỉ việc dạy học, cho nên sẽ không phải là đồng nghiệp trong trường gọi,

vậy thì có thể là Hứa Nhạc hay Lâm Văn Thụy, cậu không muốn nhìn một chút nào.

Thử nghĩ xem, sau khi bạn chết được sống lại năm năm trước, nhưng bạn biết trong tương lai hai người này sẽ lừa bán nhà bạn, lừa lấy giác mạc của bạn cho người khác, cuối cùng thậm chí còn cưỡng bức bạn, làm bạn sợ hãi chạy bừa mà rơi xuống lầu, vậy thì bạn còn có thể bình tĩnh mà liên lạc với hai bọn họ nữa không?

Căn bản là không.

Hận sao? Không đủ là hận, cậu chỉ không hiểu, thậm chí là sợ hãi, rốt cuộc tại sao lại như thế, cậu không sao nghĩ ra được.

Khi mở mắt ra biết mình đã sống lại, thậm chí cậu đã hy vọng, nếu như có thể, tốt nhất là sống lại sớm vài năm nữa, tốt nhất là không quen biết bọn họ.

Không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng mà, chưa nói đến việc cậu không tiền không thế, hiện tại Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy lại đối xử với cậu rất tốt, vẫn chưa làm hại cậu, cũng chưa hại chết cậu, vậy thì phải báo thù thế nào? Lỡ như vì cậu sống lại mà mọi chuyện không còn giống như trước khi cậu chết nữa, vậy chẳng phải cậu đã thành kẻ vong ân phụ nghĩa rồi sao.

Đầu đau muốn chết.

Tránh xa bọn họ ra một chút, bây giờ chỉ có thể như thế thôi, tốt nhất là sau này không gặp nhau nữa.

Vùi đầu ăn thịt bò, trước khi không nỡ ăn không nỡ xài, được sống lại một lần, không còn gì quan trọng hơn mạng sống, tiền chẳng là gì, chỉ là thứ bỏ đi, xài hết rồi kiếm tiếp.

Một lúc sau, di động lại kêu lên, Hách Đăng lấy ra, tên của Hứa Nhạc hiển thị trên màn hình làm tay cậu run lên.

Tắt đi rồi nó lại kêu lên ngay.

Hách Đăng thở sâu, bấm nút nghe, Hứa Nhạc ở đầu dây bên kia gần như bùng nổ, “Chuyện gì vậy? Có phải gặp chuyện gì rồi không sao không trả lời tin nhắn cũng không nghe điện thoại vậy hả!”

“Không có gì, đang ăn cơm.” Hách Đăng hơi ghen ngào.

Hứa Nhạc bên kia thở phào, “Bị cậu dọa suýt chết, thật sự không có gì chứ?”

Hách Đăng không nói gì, ‘Không sao đâu, cậu còn có bọn tớ.’ Đây là câu mà hai người đó thường nói nhất, liên kết với kết quả của mình, sống lại rồi ngấm lại câu này, đúng là khôi hài.

“Tối qua đây ăn không, Lâm Văn Thụy nấu sườn.”

“Không đi, tớ có chút việc.”

Hứa Nhạc thấy cậu từ chối thì hơi ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới hỏi: “Đừng nghĩ là cậu không nói thì bọn tớ không biết, sao lại nghỉ dạy? Không phải cậu thích làm thầy giáo lắm sao? Có phải có chuyện gì không?”

Hách Đăng cảm thấy rất khó chịu, hiện tại Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy vẫn còn rất tốt với cậu, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này, là cậu không thể nào tiếp tục liên lạc với bọn họ như không có gì được.

“Không có gì, chỉ là mệt quá, muốn nghỉ ngơi ít lâu, vậy đi, tớ ngủ đây.” Tắt điện thoại xong cậu dứt khoát tắt máy cho yên tĩnh.

Ăn sạch đồ ăn, no đến chướng bụng, như mà như vậy mới có được cảm giác chân thực, biết là mình thật sự đã sống lại rồi, không phải nằm mơ.

Trên đường về nhà nhân tiện ghé trung tâm môi giới kiểm tra giá nhà hiện nay, so với năm năm sau, giá nhà hiện nay rất rẻ, bán căn nhà hiện tại, cậu không nỡ. Nếu để lại, lại cảm thấy không yên tâm.

Vào nhà khóa cửa, Hách Đăng nằm trên sô pha, mở tivi để nghe tiếng ngủ một lúc, khi nhà quá yên tĩnh cậu không thể ngủ được, nhắm mắt lại rồi những cảnh tượng trước đây cứ ùa về.

Bên ngoài có tiếng bước chân, là tiếng chân lên cầu thang, Hách Đăng giật mình vội nín thở không dám lên tiếng. Cậu quá quen thuộc, là tiếng bước chân của Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy, trước đây chỉ cần nghe được tiếng người lên lầu là cậu đều mở sẵn cửa trước, bây giờ lại sợ đến cùng cực.

Tiếng gõ cửa cốc cốc và tiếng nói chuyện bên ngoài, Hách Đăng rón rén về phòng ngủ dùng chăn trùm đầu lại.

Người bên ngoài thấy không ai mở cửa, điện thoại cũng không gọi được, chẳng bao lâu đã bỏ đi.

Hồn hên thò đầu ra khỏi chăn, cứ tiếp tục như vậy không phải cách. Mình mà còn ở nhà thì sớm muộn gì cũng gặp phải bọn họ.

Cậu nằm đó suy nghĩ, phải tìm việc, tốt nhất là có chỗ ở, như vậy mình có thể cho thuê nhà. Nhưng nếu là ký túc xá công ty cung cấp thì rất có thể là phải ở chung, cậu đã hơi sợ hãi mối quan hệ giữa người với người rồi, làm sao đây?

Rời giường mở vi tính lên, tiếng máy khởi động cũng làm cậu cảm thấy như cò súng có thể nổ bất kỳ lúc nào. Mở web lên mạng, bắt đầu đọc

tin trên trang tuyển dụng, tiếc là chẳng có chỗ nào bao ăn ở, dù có cũng là ở tỉnh ngoài, nếu đến một nơi hoàn toàn xa lạ chẳng may lại bị lừa thì biết làm sao, được sống lại một lần đã là quá may mắn, nói không chừng may mắn của cả đời cậu đã trở thành lần chết đi sống lại này rồi.

Cho nên, tỉnh khác, vẫn không nên thử.

Có chỗ ở, cùng thành phố, còn phải được ở lâu dài, công việc tốt nhất không phải ra ngoài đối diện nhiều người mỗi ngày, thời gian tự do, nếu có thể, tốt nhất là bao ăn!

Má ơi, có công việc nào như vậy chứ?

Hách Đăng đánh chữ vào trang tìm kiếm rồi bắt đầu đọc, kết quả bên dưới toàn bộ rơi vào hai ngành, một là nhân viên phục vụ quán bar, một là bảo mẫu tại nhà.

Rõ ràng là bảo mẫu khiến Hách Đăng động lòng hơn.

Bao ăn ở chưa nói, mua thức ăn cũng không cần bỏ tiền, cả vật dụng hằng ngày của mình cũng không lo, làm việc nhà rồi nấu cơm, thời gian còn lại muốn làm gì thì làm nấy, hơn nữa, chủ thuê không ở nhà, vậy thì cậu ở nhà sẽ rất tự do!

Nhưng mà, cậu là nam giới, có ai chịu thuê bảo mẫu nam không?

Bà thím baidu là vạn năng mà, gõ ‘tuyển bảo mẫu nam’ vào tìm tiếp.

Hách Đăng xem từng hàng trong trang, càng đọc càng tuyệt vọng, chẳng có ai cần tìm bảo mẫu nam. Nghĩ lại cũng thấy rất dễ hiểu, vấn đề an toàn là hàng đầu. Nhưng nếu đăng kí qua công ty giới thiệu việc làm thì không chỉ mất phí đăng kí mà còn phải giao thêm một phần tiền lương mỗi tháng. Huống chi cậu cũng không muốn đến đó cho người ta soi mói như con tinh tinh.

Khi cậu cảm thấy đã tuyệt vọng rồi thì có một tin làm cậu chú ý, một trạng thái weibo.

“Tìm người ăn cùng, tìm người chơi cùng, tìm người ngủ cùng! Ba không có ở nhà, chỉ có một mình rất là cô đơn!”

Avatar là một cái bát ăn trông không và hai... miếng giẻ rất sạch?

Xem đi xem lại tấm hình mãi Hách Đăng mới tỉnh ngộ thì ra hay miếng giẻ đó là cái chân chó, lông dài thật!

Bấm vào trang chủ xem thì thấy chủ weibo tên “Ba của Đại Bảo”, trong thông tin viết là bác sĩ thú y. Tài khoản weibo này có cũng lâu rồi, cậu đọc hết từng tin đăng trong đó, trong mục hình ảnh đa số là chân chó và bóng của nó, không có bức hình toàn thân con chó nào, nội dung quá nửa cũng là, “Hôm nay lại bị đói rồi.”, “Kẹt phẫu thuật, về nhà Đại Bảo đã đói rồi.” Cho nên cậu vẫn không biết được rốt cuộc miếng giẻ trông thế nào!

Lúc Hách Đăng thấy được dòng weibo này thì con chuột sững lại, hai mắt phát sáng:

“Tiếp tục tuyển người, bây giờ tuyển người khó quá. Đại Bảo con nói có đúng không?”

Mặc xác nó có đúng không, nói chung đối với Hách Đăng đây là một cơ hội tốt.

Thấy yêu cầu của chủ weibo là tìm người chăm sóc con chó ở nhà, Hách Đăng tìm xem hết cả weibo cũng không biết là chó gì, đừng nói là hình chó, cả hình người cũng chẳng có tấm nào.

Mặc kệ, cậu quyết định gửi cho ba của Đại Bảo một tin nhắn, dù là con chó nhập tràng cậu cũng nhận, hơn nữa trước đây cũng đã từng nghe nói, những người thích chó đều là người tốt, huống chi người này còn là

bác sĩ thú y. Nếu như không có hồi âm thì cậu sẽ tự vào diễn đàn nào đó post bài xin làm bảo mẫu!

Có nguyên tắc chưa hẳn là chuyện tốt, không có cũng không phải chuyện xấu, dù sao thì cũng tốt hơn là gặp phải kết thúc như trước, nếu đã chọn vứt bỏ nguyên tắc, thì cũng phải vứt luôn mặt mũi vào ngăn kéo. Nói chung là phải cắt đứt mọi liên hệ tới cuộc sống trước đây!

BẢO MẪU RẤT BẠN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Xin chào, xin hỏi còn tuyển người không?”

Hách Đăng gửi tin nhắn.

Chờ một lúc, không thấy trả lời. Nhưng Hách Đăng không thất vọng, chờ thêm chút nữa.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn không có hồi âm. Hách Đăng gửi thêm một tin nữa.

“Xin hỏi, xin hỏi ngài còn cần tuyển người chăm sóc Đại Bảo không?”

Vẫn không thấy gì, có lẽ người ta đang bận, bác sĩ thú y mà, đâu có rảnh như cậu.

Nhưng Hách Đăng lại không nỡ rời máy tính, lờ như người ta trả lời, cậu muốn thấy sớm một chút. Đối phương là nam giới, xác định là còn độc thân, tuyển người chăm sóc chó, công việc tốt biết bao nhiêu! Khó mấy cũng phải xin cho được!

Thế là, cậu quyết định tìm xem hình mấy loài chó, để xác định xem rốt cuộc miếng giẻ thuộc giống gì. Nhưng quá khó phân biệt, chỉ thấy được hai cái móng với bóng của nó.

“Có cần chụp nghệ thuật tới vậy không.” Hách Đăng than thở. Là con chó thôi mà, chụp một tấm hình cũng không nỡ sao, nhìn người ta kìa, chỉ hận sao cả thế giới không nhìn thấy con chó cưng nhà mình.

Nhưng mà từ bóng của nó trên mặt đất có thể nhìn ra là rất to.

Quan sát từ đồng lông trên chân nó, mùa hè miếng giẻ này không thấy nóng sao! Nhưng nói thật ra, bộ lông này, dù là người ngoài nghề như cậu cũng cảm thấy, có xài Rejoice đúng không.

Vì Hách Đăng thật sự chẳng biết gì về các loại chó, coi hết một đồng hình trên mạng cũng không đoán nổi rốt cuộc miếng giẻ thần bí này thuộc giống chó gì, hơi ảo não, trạm đầu tiên từ khi khởi hành sống lại đã không thuận lợi, không phải hiện tượng tốt.

Hơi chán nản, tâm trạng không còn bưng bưng khí thế như lúc nãy nữa, mắt nhìn đăm đăm vào cái bì thư trên một góc màn hình, mãi đến khi có một chấm tròn xuất hiện trên đó.

Bạn có một tin nhắn.

Hách Đăng kích động luống cuống di chuột bấm vào đó, a a a a, trả lời từ Ba của Đại Bảo.

“Vẫn còn tuyển. Yêu cầu của tôi rất cao, không đạt xin đừng làm phiền.”

“Yêu cầu cụ thể là gì? Tôi muốn thử xem.” Lúc gửi tin, ngón tay Hách Đăng run cả lên.

“Tuổi tác giới tính chiều cao bằng cấp ảnh chân dung tôn giáo thành viên gia đình.”

Đối phương làm việc chẳng qua loa chút nào, giữa một đồng các tiêu chuẩn, Hách Đăng cảm thấy quan trọng nhất có lẽ là ảnh chân dung. Dù sao thì cũng phải nhìn mặt nhau mỗi ngày, như nói hai người ở cạnh nhau lâu ngày sẽ càng lúc càng giống nhau, nghĩ cho bản thân nên cũng không thể chọn người nào quá xấu xí được.

Mở ngăn kéo lấy cái kính ra soi ngay, trước khi chết mù quá lâu nên gần như đã quên mất khuôn mặt mình trông thế nào rồi, chỉ nhớ là mặt mũi mình cũng không tệ, đặc biệt là đôi mắt, nếu không cũng không đến nỗi bị người khác cướp giấc mạc.

Nhưng người trong gương lúc này đang có hai vành mắt rõ đen, mắt lơ đãng, nhìn như suy nhược tinh thần, rất hiển nhiên, chụp hình cái mặt này thì chắc rớt tám phần.

Hách Đăng vội mở mấy cái folder trong máy ra, hy vọng tìm được một tấm hình mình chụp riêng. Nhưng mà kéo đi kéo lại mãi cũng chỉ toàn hình hai hay hình ba người, làm cậu phiền lòng vô cùng.

Cậu biết mình không có chí hướng, chỉ cần được sống yên ổn qua ngày, danh danh lợi lợi gì đó chẳng liên quan gì đến cậu, với tình cảm cậu cũng không ôm mộng tưởng ngây thơ, những ngày tháng trước đây của cậu chỉ có Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy, bây giờ phải thay đổi hết mọi thứ.

Chọn một tấm hình mình cười tự nhiên nhất, save nửa bên của cậu lại, mọi tấm khác, xóa sạch, chờ khi cho thuê phòng rồi sẽ cài đặt lại máy tính từ đầu.

“Tên Hách Đăng, giới tính nam, năm nay 23, cao 178, tốt nghiệp Đại học Sư phạm, từng là thầy giáo trung học cơ sở, vừa nghỉ việc. Hình gửi kèm. Tôi độc thân, cha mẹ đã qua đời. Không tôn giáo, trước mắt chỉ tin bản thân.”

Tải ảnh lên, gửi tin nhắn, Hách Đăng liếm đôi môi khô khốc, chờ đối phương trả lời.

Tôn giáo gì đó, ăn được sao?

Khi cậu khó khăn nhất, tôn giáo không giúp gì được cho cậu; Khi cậu tuyệt vọng nhất, tôn giáo không thể cứu cậu ra khỏi nguy nan. Dù như hiện

tại cậu sống lại, cũng chỉ có thể nói là vận mệnh, mà không phải được tôn giáo giúp đỡ.

Cho nên, tôn giáo để làm gì. Ngoài bản thân, còn có gì đáng tin nữa.

“Cậu có thích thú cưng không?”

Hách Đăng mở tin nhắn mới nhận ra, xem ra đối phương khá hài lòng với điều kiện và nhan sắc của cậu.

“Thích.”

“Tôi cần người có quan điểm tự chăm sóc bản thân đúng để có thể chăm sóc thú cưng theo yêu cầu của tôi, có thể làm thêm việc khác, nhưng tốt nhất là có thể làm toàn thời gian, lương cạnh tranh. Nếu có thể thứ bảy gặp mặt nói chuyện.”

Xem ra, vị ba Đại Bảo này thật sự rất thương Đại Bảo của anh ta.

“Xin hỏi, nhà của ngài ngoài cần chăm sóc thú cưng ra thì còn cần chăm sóc thêm gì nữa không?”

Khi Tô Dật Tu thấy tin nhắn này thì phản ứng đầu tiên là tên này trêu ghẹo mình. Nhưng nhìn lại tấm hình gửi kèm khi này, hành vi không phù hợp với khuôn mặt. Cho nên, có thể thật sự chỉ là một câu hỏi đơn thuần thôi.

“Cậu muốn làm bảo mẫu toàn thời gian?”

Hách Đăng rất ngạc nhiên, cậu chỉ hỏi vậy thôi mà đối phương lại hiểu được ý cậu. Dù sao cũng đã bị nói ra rồi, cậu dứt khoát viết hết suy nghĩ của mình ra, khỏi phải thử qua thử lại.

“Phải. Tôi biết nấu ăn biết dọn dẹp, có thể chăm sóc thú cưng, có thể ở lại nhà. Quen biết ít người, yêu cầu tiền lương không cao, ngài trả hợp lý là

được.”

“Cậu không có chỗ ở?”

Lại đoán đúng rồi!

Nhưng khi Hách Đăng trả lời thì có giấu một tí.

“Nghỉ việc rồi thì không thể ở lại trong ký túc xá giáo viên của công nữa. Cũng rất kiên nhẫn với động vật nhỏ, thử việc không cần trả tiền, nếu thấy không hợp ngại có thể từ chối.”

Chữ mình đánh ra mà Hách Đăng còn không dám nhìn lại, nếu là trước đây cậu tuyệt đối không thể nói ra những lời như vậy được. Nhưng công việc này độ khó chỉ hai sao, nhưng độ tự do lại tận bốn sao, làm sao cậu bỏ qua được.

Tô Dật Tu kiểm tra cho một con rùa đen xong thì ngồi ghế dựa cầm điện thoại xem tin nhắn của đối phương, thật ra trong lòng chẳng mong gì mấy, số người đã tìm cũng đủ mở mấy bàn mặt chược rồi, gần như không còn hy vọng gì, lần nào cũng khoe khoang đủ thứ, nhưng thực tế khi đến thử việc thì ánh mắt nhìn Đại Bảo nhà anh lại cực kỳ thêm thường, làm anh rất ác cảm và lo lắng, cho nên vẫn không tìm được ai.

Tên của Hách Đăng rất thú vị, cùng âm với đau quá, nghề nghiệp trước đây là giáo viên cũng khiến Tô Dật Tu rất vừa lòng, chỉ là, muốn ở lại nhà làm Tô Dật Tu khá do dự. Tri nhân tri diện bất tri tâm, lỡ như ban đầu tốt đẹp, sau khi được tin tưởng rồi thì trộm Đại Bảo nhà anh mang đi, vậy chẳng khác gì giết anh.

Nhưng mà, Hách Đăng đã nói, thử việc không phải trả tiền.

“Tám giờ rưỡi sáng thứ bảy, làm ơn đến đúng giờ.”

Hách Đăng nhìn thấy địa chỉ và số điện thoại trong tin nhắn, hưng phấn nhào lên giường lăn mấy vòng, dù sao đi nữa, đây cũng là một khởi đầu mới, một cuộc sống hoàn toàn mới, tất cả đều sẽ khác.

Chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ khiến cậu kích động.

Tất cả những thứ trước khi sống lại đã khiến cậu không thể hồi phục, trùng sinh rồi lại chẳng cách nào đòi lại công bằng cho bản thân, vậy thì trước tiên phải gác những thứ không vui qua một bên, để bản thân mình vui vẻ trước đã. Nếu thật sự không thể tránh được những thứ sẽ xảy ra, thì cậu cũng sẽ không ngốc nghếch như ngày trước nữa.

Hách Đăng mở điện thoại lên, tin nhắn đến ồ ạt làm điện thoại run lẩy bẩy luôn, phải chờ mất một lúc mới yên.

Nếu được nhận việc này, chờ khi nào cho thuê phòng được rồi, nhất định phải mua di động mới.

Gửi tin nhắn cho đối phương, nói mình nhất định sẽ đến, rồi tắm nhanh một cái ngủ một giấc, không còn mấy ngày nữa, ít nhất cũng phải làm vành mắt mờ bớt.

Lúc ngủ phải mở nhạc, đây là thói quen từ sau khi cậu sống lại.

Vẫn ngủ không ngon như cũ, số lần giật mình giữa đêm vẫn rất cao, càng suy nghĩ càng khó ngủ, mở mắt tới tận sáng, Hách Đăng chỉ mong mau mau đến thứ bảy.

Chọn cái áo thun trông tương đối mới, quần thể thao, phải làm việc thì nên mặc đồ rộng rãi một chút, trên đường đi cậu còn mua một phần điểm tâm mang đến cho đối phương. Tám giờ mười lăm, cậu đến cửa khu nhà của đối phương, bảo vệ chặn cậu lại.

“Tôi tìm ông Tô nhà số 401 tòa nhà số ba.” Đối phương chỉ cho cậu biết họ, Hách Đăng đưa tin nhắn trong điện thoại cho bảo vệ khu A xem.

“Vui lòng đợi một chút.”

Hách Đăng gật đầu, nhìn quanh. Cậu từng nghe nói về nơi này, khu nhà rất lớn, giá rất cao, trước đây cậu chưa từng đến xem, bây giờ chỉ mới nhìn một cái, thích quá đi! Một lát nữa phải thể hiện thật tốt để còn được ở lại!

Khụ khụ.

Thấy bảo vệ đi đến, Hách Đăng nhe răng cười híp mắt.

“Queo phải ở chỗ giao nhau phía trước, bên hông có số từng tòa nhà.”

“Cảm ơn.”

Đến dưới lầu tòa số ba, Hách Đăng bấm số 401 trên bảng điều khiển, chỉ mới reng một tiếng đã có tiếng một người đàn ông, “Alô?”

“Chào ngài, tôi là Hách Đăng.”

Có tiếng cười khẽ, nhưng cậu thề, tuy là cười rất khẽ rồi mà cậu vẫn nghe được.

“Cửa mở rồi.”

Hách Đăng đẩy cổng vào, cậu biết tên mình hơi lạ, nhưng cậu cũng đâu được chọn, ba mẹ đặt mà.

Đi thang máy lên tầng bốn, vừa ra khỏi thang máy đã thấy một người đứng trước cửa, cửa nhà bên cạnh mở sẵn. Cậu ngơ ngác đứng đó nhìn người đàn ông kia, rồi nhìn quanh.

“Hách Đăng?”

“Ông Tô?”

“Phải, vào đi.”

Hách Đăng nhìn bóng lưng người kia, cậu đã cao một mét bảy tám, người này ít nhất cũng phải một mét tám lăm. Cánh tay rất rắn chắc, nhưng cũng không quá cơ bắp. Trước đây chỉ thấy trên tivi, bây giờ gặp người thật, anh không khác năm năm sau lắm, chỉ là năm năm nữa khuôn mặt trầm lặng hơn, bây giờ thì nho nhã hơn.

“Dép trong nhà.” Tô Dật Tu đưa dép đi trong nhà cho cậu, phát hiện cậu đang ngó người, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Hách Đăng tự đỏ mặt vì suy nghĩ của bản thân, “A, đây là bữa sáng tôi mua cho ngài, không biết ngài ăn chưa.”

Tô Dật Tu cầm lấy cái túi to trong tay cậu, “Cảm ơn.”

Hách Đăng thay dép vào trong rồi mới biết đây là một căn nhà dạng Skip-floor, “Tôi bắt đầu làm ngay sao?”

Tô Dật Tu nhìn cậu, “Không phải vội, có thể nói chuyện trước một lúc.” Để túi lên bàn ăn, “Tôi tên Tô Dật Tu, Đại Bảo, qua đây.”

Tô Dật Tu, Tô Dật Tu!

Hách Đăng mở to mắt nhìn người đang đi tìm Đại Bảo, Tô Dật Tu! Nếu cậu không nhớ lầm, trước khi cậu sống lại, Tô Dật Tu đã là một vị bác sĩ thú y cực nổi tiếng, cũng là thành viên của Tổ chức Bảo vệ động vật hoang dã thế giới, vì kỹ thuật cực giỏi, động vật nào anh ta cũng chữa được, nổi tiếng cả trong lẫn ngoài nước, hơn nữa, anh ta từng nói trước truyền thông, vì sự nghiệp chăm sóc động vật mà cả đời sẽ không kết hôn.

Đây quả là...

Quá ngẫu!

Theo chiều phát triển, sau này Tô Dật Tu chắc chắn sẽ càng lúc càng nổi tiếng, càng lúc càng bận, hơn nữa anh ta không kết hôn, cũng có nghĩa là, nếu mình làm bảo mẫu cho anh ta, thì có thể làm cả đời? Vậy là có thể ở ké cả đời sao?

Chuyện tốt như vậy thì phải hoan hô, nhưng mà đang ở nhà người ta, kích động mấy cũng phải để dành về nhà mà kích động, bây giờ phải bình tĩnh!

Không ngờ lại được gặp nhân vật tiếng tăm như vậy, mắt Hách Đăng vẫn không thể không phát sáng, người tốt, yêu động vật, lại đẹp trai, giàu có, quả nhiên là cần bảo mẫu thì để mình làm là quá đúng!

Tôi không có lòng tham gì, tôi chỉ cần một chỗ bao ăn bao ở mà thôi.

Không sai. Chính là thế. Tâm trạng của Hách Đăng trở nên cực kỳ tốt.

Nhưng mà, con chó đó là thế nào vậy!!

“Đây là Đại Bảo.” Giọng của Tô Dật Tu không giấu được kiêu ngạo.

Hách Đăng há hốc mồm nhìn Đại Bảo nhà anh thông thả đi đến, bộ lông dài phất phới như sợi tơ, đầu với đuôi ngẩng cao, ánh mắt nhìn người ta vừa ung dung vừa thâm sâu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

Cậu thề, cậu chưa từng gặp con chó nào chảnh như con này! Cậu thậm chí còn không biết nó thuộc giống gì.

“Đây là...”

“Chó săn Afghanistan.” Tô Dật Tu nhìn khuôn mặt sửng sốt của Hách Đăng, khóe môi cong cong lên.

Ps: Chó săn Afghanistan là loài chó cô độc ngạo mạn nhất tác giả từng thấy, loại chó này căn bản không thừa nhận bản thân là chó, tự kỷ điên cuồng~~~~

Hách Đăng: Tự dưng em thấy em với Đại Bảo xứng hơn.

Tô Dật Tu: Em với nó xem như họ hàng rồi, không xứng được đâu.

Hách Đăng: Anh nói bậy!

Tô Dật Tu: Nó là Đại Bảo còn em là Nhị Bảo, không phải họ hàng thì là gì.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chó săn Afghanistan.” Hách Đăng lẩm bẩm lặp lại.

Bỏ qua ánh mắt kiêu ngạo phi phàm mà Đại Bảo nhìn người khác ra, loại chó này đúng là bắt mắt vô cùng, đẹp cực.

“Nó, có cần không?” Hách Đăng muốn đi đến sờ thử, nhưng bị Đại Bảo nhìn một cái cứng người, quá sắc bén.

Tô Dật Tu xoa đầu Đại Bảo, “Đại Bảo, đây là Hách Đăng, hôm nay cậu ấy đến thử việc, nếu phù hợp, cậu ấy sẽ ở lại chăm sóc con, phải đối xử tốt.”

Khóe môi Hách Đăng giật giật, con chó này nghe hiểu được sao?

Đại Bảo nhìn ba nó một cái, rồi lại nhìn Hách Đăng, thu chân vào trước ngực ngồi xuống.

Vô cùng vô cùng có giáo dục.

Hai mắt Hách Đăng bắn bong bóng hồng phấn luôn rồi.

“Có phải là, tôi được sờ nó rồi không?” Cậu rất phấn khích, rõ ràng là con chó này hiểu.

Tô Dật Tu gật đầu, “Được rồi, nhưng mà cậu cử động chậm thôi, dù sao thì nó cũng chưa quen với cậu.” Nói rồi anh nhìn Đại Bảo huýt sáo một tiếng, “Đại Bảo, nghe lời.”

Hách Đăng nhìn Tô Dật Tu, thấy vẻ mặt anh là lạ, nhưng lại thấy có lẽ mình nghĩ nhiều thôi. Đứng trước mặt Đại Bảo, Đại Bảo sắc bén nhìn cậu, làm Hách Đăng phải ngồi xuống, hết cách, đôi mắt đó y như đang nói, nhà người dám đứng nói chuyện với ta thử xem!

Cậu không dám sờ đầu nó, chỉ đưa tay đụng đụng móng nó, Đại Bảo biểu thị tạm vừa ý với cậu.

“Nó lúc nào cũng thế này sao?” Hách Đăng tò mò hỏi, “Ngạo mạn thế này.”

“Phải, giống chó này là thế, khi chúng nó sống cùng con người thì không hề xem mình là chó.”

“Tôi cảm nhận được.” Hách Đăng cười nói. “Như là chúng ta mới là chó!”

Nói xong cậu quay lại tiếp tục dùng mắt giao lưu với Đại Bảo, phát hiện hình như mình bị tẩy não một phần rồi. “Í? Chúng nó không há miệng thở sao?”

“Cũng không phải.” Tô Dật Tu cũng ngồi xuống, “Đại Bảo đã được huấn luyện, bản thân nó không thích há miệng, dù là lúc chạy bộ cũng không muốn, Đại Bảo là chó thuần chủng, nó biết bản thân nó rất cao quý, há miệng sẽ làm nó cảm thấy mình là con chó, cho nên không thè lưỡi thở.”

“Ha ha.” Hách Đăng thật sự không nhịn được, “Đáng yêu vậy sao. Nhưng mà, nóng lắm đó, lông dài như thế, hơn nữa chó thè lưỡi cũng có thể giải nhiệt.”

Đại Bảo nghe Hách Đăng nhắc tới thè lưỡi, thế là liếc cậu một cái, biểu thị nó đang rất bất mãn.

“Nó liếc tôi kìa, ngài thấy không?” Hách Đăng rất hưng phấn.

“Bình thường. Nếu cậu không quen...”

“Không không không, không có gì.” Hách Đăng sợ anh sẽ nói mấy câu kiểu ‘nếu không quen thì cậu đi được rồi’, “Rất đáng yêu, con chó có chính kiến mới là chó hay, có những người còn không bằng con chó.”

“Cậu tốt nghiệp đại học cũng chưa lâu, sao lại có vẻ tang thương vậy.” Tô Dật Tu nói một câu chẳng lạnh chẳng nóng.

Hách Đăng ngồi chồm hồm nhìn anh một cái, rồi nhìn Đại Bảo, quả nhiên, chủ nào chó nấy.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Nếu nói ra là ánh mắt của Tô Dật Tu trông giống Đại Bảo thì chắc mất việc ngay.

Tô Dật Tu thấy cậu không muốn nói thì cũng không ép, vỗ đầu Đại Bảo rồi đứng lên, “Việc của cậu chủ yếu là chăm sóc Đại Bảo, tiếp theo là làm việc nhà, nếu vì chăm sóc Đại Bảo mà lỡ việc nhà, không sao, nhưng, nếu vì làm việc nhà mà chậm chăm sóc Đại Bảo thì tuyệt đối không được.”

Hách Đăng đứng lên, hơi ngạc nhiên, yêu cầu như vậy với cậu mà nói là rất tốt, vì dù có hôm cậu lười không nấu cơm không dọn dẹp thì chỉ cần nói phải chăm sóc Đại Bảo là được rồi, nhưng, như vậy thì đối phương rất thiệt, “Hay là, tôi dọn dẹp trước?”

Tô Dật Tu nhú mày, “Không, chăm sóc Đại Bảo trước.”

“...” Người ta là chủ, người ta quyết định, dù là yêu cầu có hơi lập dị một chút, muốn ở lại thì cũng phải làm theo thôi có đúng không, “Bình thường phải chăm sóc thế nào?”

Nói đến Đại Bảo là sắc mặt Tô Dật Tu lập tức thành dịu dàng, “Giống chó này là một trong những loài chó săn cổ nhất trên thế giới, chỉ số thông minh của chúng nó rất cao, nhưng mức độ nghe lời rất thấp, không thích thuần phục, học một mệnh lệnh phải mất rất lâu.”

Hách Đăng thấy Tô Dật Tu dừng lại nhìn mình, lập tức ngoan ngoãn gật đầu một cái, biểu thị mình nghe hiểu, ý là phải có kiên nhẫn.

Tô Dật Tu rất hài lòng, bảo Hách Đăng ngồi xuống sô pha, Đại Bảo ngồi trước mặt bọn họ, tư thế rất tao nhã, làm Hách Đăng cũng phải rướn lưng thẳng tắp, dù sao cũng đâu thể không bằng con chó đúng không.

“Lông của nó rất dài, rất mượt, đây là một trong những biểu hiện cho huyết thống cao quý của chúng nó, chó săn Afghanistan càng thuần chủng thì lông càng mượt, như sợi tơ vậy.” Tô Dật Tu đưa tay, Đại Bảo liền đi tới trước sô pha, “Cậu thử sờ lưng nó đi.”

Hách Đăng đưa tay ra dưới ánh mắt sắc bén chăm chăm của Đại Bảo, đúng là, mượt hơn tóc cậu nhiều, “Có phải cần chăm sóc thường xuyên không?”

“Đúng. Ngày nào cũng phải chải lông cho nó, để khỏi bị rối, nếu có bị rối thì cậu không được chải mạnh mà dùng lược bàn chải từ từ, phải nhẹ nhàng.” Tô Dật Tu nói với Đại Bảo, “Đại Bảo ngoan, đi lấy lược ra đây.”

Đại Bảo thông dong đi, khi quay lại thì ngậm theo chiếc lược. Hách Đăng thật sự quá sùng bái Tô Dật Tu rồi.

Hiển nhiên, ánh mắt đó khiến Tô Dật Tu rất thỏa mãn, anh đưa lược cho Hách Đăng, “Cậu thử đi, lúc chải phải cẩn thận.”

Tay Hách Đăng cầm lược run run, tuy là Tô Dật Tu đang mỉm cười, nhưng mà, cậu không hề băn khoăn là nếu chải không tốt, thậm chí rơi một

sợi lông thôi cũng sẽ phải lăn ra cửa ngay trong một phút.

Nhưng, chết cũng đã chết một lần rồi, vẫn có thể bình tĩnh được.

“Đại Bảo, tao chải lông cho mày đây.” Mày phối hợp một chút, nếu tao được ở lại, có công của mày, sau này nhất định sẽ cung phụng mày!

Đại Bảo liếc Hách Đăng, thử làm ta đau xem!

Tô Dật Tu ngồi bên cạnh xoa Đại Bảo, Hách Đăng nhắc một ít lông trên lưng nó lên, bắt đầu chải từ dưới dần lên trên.

Lông của Đại Bảo màu vàng sáng, trước ngực thì nhạt hơn, chắc chắn bình thường bỏ không ít tiền ra chăm chút, làm lông của Đại Bảo mượt đến sắp phản quang luôn. Ban đầu tay Hách Đăng hơi run, rồi càng chải càng quen tay, hàng chân mày vốn hơi nhăn của Tô Dật Tu cũng giãn ra.

Nhưng Hách Đăng vẫn phải chăm chú quan sát Đại Bảo, Tô Dật Tu vừa ý là chuyện nhất thời, Đại Bảo vừa ý mới là chuyện lớn nhất. Lúc cậu nhìn Đại Bảo, Đại Bảo cũng đang nhìn cậu, rồi im lặng xoay mặt đi.

Mày có thành kiến với cái mặt của tao sao!

Hách Đăng thật sự chưa thấy con chó nào vênh váo như con này, sống lại một lần xem như đã được lĩnh giáo!

Tuy bình thường Tô Dật Tu rất bận, nhưng ngày nào cũng chải lông cho Đại Bảo, cho nên Hách Đăng không mất công mấy mà đã chải hết lông toàn thân và cả trên đầu, tai của Đại Bảo.

Cậu để ý thấy đuôi của Đại Bảo cuộn sau người, định đưa tay nắm. Đại Bảo còn chẳng thèm nhìn cậu, khi Hách Đăng sắp đụng vào thì vẩy đuôi qua một bên.

Không cho mi sờ.

Hách Đăng ủ rũ nhìn Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu thấy cậu như vậy thì hơi buồn cười, mới 23 tuổi, dù sao cũng còn nhỏ, cho nên suy nghĩ viết hết lên mặt, “Làm quen với nó phải mất chút thời gian, cậu tốt với nó, nó sẽ biết.”

Hách Đăng được cổ vũ, liền định lấy lòng Đại Bảo trước mặt Tô Dật Tu một chút, “Đại...”

Chưa gọi xong tên, Đại Bảo đã đứng lên ngẩng cao cái đầu quý phái đi mất.

“Là sao vậy?” Cậu hoang mang nhìn Tô Dật Tu.

“Nó muốn ăn cơm.”

“...”

Hách Đăng theo Tô Dật Tu đến trước cánh cửa sổ sát đất, thấy Đại Bảo ngoan ngoãn đứng đó, không phá không kêu ầm ĩ, chờ ba nó lấy đồ ăn cho.

Cậu hào phóng khen: “Ngoan quá.”

Hách Đăng thấy đuôi Đại Bảo vẫy một cái, rồi lại cuộn lên, cậu thật sự vô cùng muốn chạy tới kéo đuôi nó một cái.

“Nó ăn gì?”

Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng đang theo vào bếp, “Ăn thức ăn cho chó chuyên dụng.” Anh lấy bát đựng ra, “Mỗi lần dùng bát xong phải rửa sạch sẽ, không được vứt ở đó, lượng thức ăn chuẩn mỗi lần là ăn trong mười lăm đến hai mươi phút là hết, không được cho nhiều.”

Hách Đăng gật đầu, đúng là rất phức tạp, thảo nào nói cậu không làm việc nhà cũng không sao. “Tôi thấy người khác đều cho ăn cơm canh.”

Tô Dật Tu nghe tới đó lập tức quay lại đe dọa: “Không được cho nó ăn bất kỳ thứ gì của người ăn. Đồ ăn của người quá nhiều muối, chúng nó không tiêu hóa được dễ bị sỏi thận, hơn nữa còn kén ăn. Bánh xương là đủ rồi, hơn nữa còn tốt cho lông của nó.”

Hách Đăng nhìn Tô Dật Tu, người này ngầu quá, vô cùng nghiêm túc, khó trách sau này lại nổi tiếng như thế.

“Nhưng mà, cho ăn bánh chó thôi thì đáng thương lắm.”

“Nếu nó ăn hết đồ trong bát thì cậu cho nó một gói này.” Tô Dật Tu đưa cho cậu một bịch thức ăn chó mèo đóng gói, “Cái này là cá, tốt cho mắt. Mỗi lần một gói, nhất định phải ăn hết bánh xương mới cho, còn dư thì tuyệt đối không được.”

Hách Đăng gật đầu, “Có xin tôi cũng không được cho.”

“Nó sẽ không xin ăn.”

Không thể nào, thứ đó còn là chó không vậy? Cậu nhớ là con chó ở khu nhà cậu lần nào muốn ăn cũng vẫy đuôi lia lịa.

Bây giờ Hách Đăng còn chưa hiểu ý Tô Dật Tu, nhưng mà lâu dài rồi cậu cũng hiểu, hơn nữa còn nhớ mãi không quên.

“Để tôi.” Cậu cầm lấy bát thức ăn trong tay Tô Dật Tu, đi tới trước mặt Đại Bảo.

Đại Bảo đứng đó nhìn cậu, Hách Đăng cảm thấy tên Đại Bảo thật sự quá quê mùa, con chó cao quý kiêu ngạo thế này phải có cái tên tiếng Anh quý tộc mới đúng.

Đại Bảo vẫn im lặng nhìn Hách Đăng trước mặt, Hách Đăng nhìn nó, nhưng không để bát xuống. Đại Bảo nhìn ba nó, anh đứng sau lưng Hách Đăng, ra hiệu với nó, Đại Bảo nghe lời bắt đầu biểu diễn.

Cái đuôi cuộn cuộn đuôi thẳng ra, cả con chó trông rất âm u.

Chờ Hách Đăng để bát xuống rồi, Đại Bảo quay mặt ra ban công, chia móng về phía cậu.

“Đại Bảo, ăn cơm đi.”

Không nhúc nhích.

“Đại Bảo?”

“Đại Bảo giận rồi.”

“Hớ!” Hách Đăng căng thẳng nhìn Tô Dật Tu, “Tôi làm gì sai vậy?”

“Nó nghĩ cậu cố ý không cho nó ăn.”

Cái xxx, “Tôi không có!” Hách Đăng nhìn Tô Dật Tu, ngoài không mỉm cười ra thì không có vẻ giận, bất giác thở phào.

“Không sao, có lẽ nó không ghét cậu.” Tô Dật Tu đi đến ngồi xuống bắt đầu dỗ dành Đại Bảo của anh, không khác gì với người.

“Sao anh biết?” Hách Đăng cũng chạy tới ngồi chồm hổm.

“Nếu nó ghét cậu thì sẽ dùng chân đẩy cái bát cậu bưng tới ra.”

“...” Đại Bảo tao thật sự phải cảm ơn mày.

Đại Bảo đang u uất nhìn ra ban công, ánh mắt cực kì lạnh nhạt. Hách Đăng nhìn con chó, rồi nhìn Tô Dật Tu cũng đang nhìn ra ban công như con chó.

Quả nhiên, chủ nào chó nấy.

“Khụ khụ.” Hách Đăng ho.

Đại Bảo và Tô Dật Tu cùng quay sang nhìn cậu, “Sao vậy?”

“Tôi đi dọn phòng trước nhé?”

Tô Dật Tu ừm một cái, “Tôi dẫn cậu đi xem phòng của Đại Bảo.” Anh gãi cằm Đại Bảo, làm tốt lắm.

Đại Bảo: Làm chó cũng đâu phải dễ.

Bọn họ đi rồi Đại Bảo đứng thẳng dậy, được ăn rồi.

“Nó còn có phòng riêng à.”

Hách Đăng vừa đi theo anh vừa hỏi.

“Nhà tôi chỉ có mình tôi, để nhiều phòng trống như vậy làm gì.” Tô Dật Tu đứng lại, “Hơn nữa, nó là con tôi, cho nó điều kiện sống tốt là chuyện tôi phải làm.”

Khóe miệng Hách Đăng giật giật, một đồng câu sỉ vả chỉ có thể vằn vữa trong bụng.

Dù sao thì dung lượng cái bụng cậu cũng có hạn, về sau mỗi lần không giấu được đều làm Tô Dật Tu giận xù cả lông, Tô Dật Tu giận xong thì bắt đầu tự kiểm điểm, nhất định từ lúc này Hách Đăng đã bơm đầy oán hận sâu sắc với mình!

Tô Dật Tu để tay trên khung cửa, chột nghĩ đến gì đó, quay đầu lại nói với cậu: “Cậu đừng gọi tôi là ông Tô, tôi chỉ mới hai mươi tám thôi.”

“Vậy tôi gọi anh là anh?”

“Được.”

“Anh Dật Tu.”

Tô Dật Tu lạnh mặt, “Anh Nhất Hữu là hòa thượng.”

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Vốn Hách Đăng chẳng nghĩ gì, nhưng Tô Dật Tu nói như vậy, làm cậu lăm bằm đọc lại lần nữa “Anh Nhất Hưu” Nói xong thì tự cười khi.

Sắc mặt Tô Dật Tu không được dễ coi lắm, nhưng mình lớn tuổi hơn người ta, nếu giận sẽ có vẻ rất nhỏ mọn, “Gọi anh là được rồi.”

“Anh.”

Tô Dật Tu nghe vậy cũng không để tâm lắm, tuy anh cảm thấy Hách Đăng cũng không tệ, nhưng, một lát nữa còn phải thử thách cậu một chút.

Mở cửa cho Hách Đăng xem trong phòng, ánh mắt trời tràn ngập cả căn phòng, trên sàn có nệm và đồ chơi, giá để treo và một căn nhà gỗ rất to.

Nhớ lại nhà mình, rồi nhìn căn phòng người ta chuẩn bị cho chó cưng, đúng là không bì nổi. Trong lòng chắc chắn phải thấy hơi khó chịu, dù sao thì cũng cùng là đàn ông, đối phương thành công đến vậy còn mình thì thê thảm thế này, không so về vật chất, chỉ nói đến quá khứ, cậu cũng không biết có phải kiếp trước mình đã làm chuyện xấu gì không, nên kiếp này mới xui xẻo như vậy. Trước đây cậu vẫn nghĩ chỉ số thông minh của mình rất bình thường, nhưng hiện tại, tuy không tính là nhược trí, nhưng cũng chẳng hơn gì.

“Ngoài ban công có chiếc khăn màu xanh lam chuyên dùng lau cho Đại Bảo, nhất định phải giữ vệ sinh, mỗi lần lau xong phải giặt sạch.

“Ừm. tôi biết rồi.” Cậu gật đầu, “Vậy, anh à, tôi làm việc trước, có khăn dùng để lau sàn lau bụi không?” Hách Đăng cũng có suy nghĩ của bản thân, sống lại một lần phải cho mình được sống tốt một chút, nhất định phải khôn ra, không thể cứ ngu ngốc như trước đây được.

“Ngoài ban công, cậu làm xong cứ phơi ở ban công là được.”

Sau khi Hách Đăng nghe Tô Dật Tu phân biệt khăn lau sàn và khăn lau bụi thì bắt đầu tháo vát làm việc, “Vậy tôi dọn dẹp trước.”

“Có việc thì cứ gọi tôi.” Tô Dật Tu nhìn theo bóng lưng cậu, suy tư.

Đại Bảo đi tới trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh, “Ăn xong rồi à?” Anh vừa xoa đầu Đại Bảo vừa hỏi, Đại Bảo nhấc hai chân lên gác trên người Tô Dật Tu.

“Con lại cao thêm rồi. Còn cao nữa là khi đứng lên sẽ bằng ba luôn, không được, phạt con không được ăn đồ hộp nữa.” Tô Dật Tu nắm hai tai trêu nó, Đại Bảo bỏ chân xuống cắn ống quần anh kéo vào bếp.

Tô Dật Tu thương con đứt ruột cười vô cùng vừa lòng, nói nhỏ với nó: “Ngoan quá, hôm nay biểu hiện rất tốt, dù sao thì cũng là người sẽ chăm sóc con, không có kiên nhẫn thì sao được, có đúng không? Quan trọng nhất là còn phải nghe lời ba, cho nên nhất định phải bắt nạt. Một lát nữa phải biểu hiện thật tốt vào.”

Đại Bảo được ăn đồ hộp như nguyện, Hách Đăng cũng im lặng làm việc, thấy trong nhà Tô Dật Tu rất sạch sẽ nên khi làm cậu cũng rất cẩn thận. Lúc dọn nhà vệ sinh đương nhiên là cậu biết khăn lau bồn cầu không thể dùng chung với khăn lau trong nhà, thế là lại hỏi Tô Dật Tu, Tô Dật Tu rất hài lòng việc này.

Nhanh chóng dọn dẹp xong, rửa tay xong ra phòng khách thì thấy Đại Bảo ngồi trên sàn xem tivi, Tô Dật Tu ngồi trên sofa chơi với nó.

“Trong tủ lạnh cho thức ăn không? Để tôi làm.”

Tô Dật Tu nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ rồi.

Hách Đăng lập tức nhận ra, “Tôi làm nhanh lắm, không lâu đâu.”

“Vậy nấu mì đi, cho tiện.”

“Được.” Hách Đăng định đi, nghĩ tới gì đó lại quay lại, “Có món nào anh không ăn không?”

“Không.”

Hách Đăng vào bếp mở tủ lạnh ra, bên trong toàn rau cải, ngăn giữ lạnh bên dưới thì có thịt. Cậu lấy thịt ra bỏ vào lò vi sóng rồi đông rồi băm nhỏ, vì ở mãi trong bếp nên cậu không biết Đại Bảo nghe thấy tiếng băm thịt đã nhàn nhã đi tới ngồi trước cửa bếp. Tô Dật Tu nhìn vào bếp, thật sự rất muốn có nút để like cho con trai mình một cái, rất mong chờ xem vẻ mặt của Hách Đăng chốc nữa khi ăn cơm.

Xào thịt một lúc để ăn kèm với mì, khi bưng mì ra thì cậu thấy Đại Bảo, “Đại Bảo sao vậy?”

“Thích cậu đó.”

“Không thể nào.”

“Cậu có duyên với chó.”

“...” Hách Đăng thấy hơi mất tự nhiên, nhưng mà có con chó đẹp như vậy thích mình, nói không vui cũng là nói dối, “Ăn được rồi. Bữa trưa làm hơi vội, nếu buổi tối anh muốn ăn món gì thì tôi sẽ chuẩn bị sớm.”

Bưng đĩa thịt xào để lên bàn, cậu còn trộn thêm một đĩa salad. Đại Bảo đi theo, trực tiếp ngồi cạnh Hách Đăng.

Đại Bảo vốn rất to, dù là ngồi thì đầu cũng cao tới ngang eo Hách Đăng, Hách Đăng nhìn nó, rồi nhìn Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu đã bắt đầu ăn rồi, “Vị cũng ngon lắm.”

“Cảm ơn.”

Cậu không biết tại sao Đại Bảo cứ nhìn cậu mãi, nhưng đến khi cậu múc một muống thịt băm cho vào chén, Đại Bảo lại dùng đôi mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn cậu.

Từ lạnh lùng cao quý thành thâm tình như thế, Hách Đăng thật không chịu nổi.

“Rốt cuộc nó bị sao vậy?” Bị nhìn như vậy làm sao cậu còn ăn nổi.

Tô Dật Tu bình thản nói: “Cứ kệ nó.” Nấu ăn không tệ, sau này có lộc ăn.

“...” Được rồi, cậu nhìn Đại Bảo, mày cũng nghe rồi đó, ba mày bảo tao cứ kệ mày.

Đương nhiên là Đại Bảo không nói chuyện được, nhưng mà nó đưa một chân ra để lên bàn chân cậu.

Đũa của Hách Đăng run một cái, đồ ăn rớt.

Tô Dật Tu nhìn vẻ mặt rối rắm của Hách Đăng, cảm thấy đồ ăn rất ngon. Đại Bảo nhà anh thật quá thông minh, biết trước nay mình không bao giờ cho nó ăn đồ ăn của người, nên chuyển hướng sang Hách Đăng, làm rất hay, xem xem Hách Đăng xử lý thế nào.

Dù khi này không hiểu Đại Bảo muốn làm gì, nhưng nghĩ kĩ lại cũng không khó đoán, chắc chắn là thèm ăn, sốt thịt băm mình làm rất thơm ngon, trước đây Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy đều thích ăn món này.

Nghĩ đến hai người đó, ánh mắt Hách Đăng tối đi, xoay sang nhìn Đại Bảo, ánh mắt cực kì trong sạch, cho nên thời bây giờ, có nhiều người còn chẳng bằng con chó, tốt với người chẳng bằng tốt với chó.

“Không phải khi này mày đã ăn no rồi sao, mày không được ăn cái này.” Hách Đăng nói với Đại Bảo.

Đại Bảo nghiêng đầu, lại đưa thêm chân nữa để lên chân cậu.

Hách Đăng liếc liếc Tô Dật Tu, rồi áy náy nhìn Đại Bảo, “Tao rất muốn cho mày ăn, nhưng mà ba mày không đồng ý.”

Tay Tô Dật Tu khựng lại, nhìn cậu, “Rõ ràng là nó đòi cậu, tôi không đồng ý là chuyện của tôi, bây giờ nó đâu có đòi tôi, sao lôi tôi vào.”

Hách Đăng không nói được gì nữa, “Vậy tôi cho nó ăn đó nha?”

“Nó đâu có xin tôi.”

“Đại Bảo là chó của anh mà.”

“Nhưng mà bây giờ nó không thèm để ý đến tôi.”

Người này vô lý quá.

Hách Đăng nhìn người rồi nhìn chó, rất khó xử.

Đại Bảo không nịnh nọt xin ăn như những con chó khác, chỉ lẳng lẳng nhìn cậu, ánh mắt chăm chú đến độ cậu không có mặt mũi nào ăn uống trước mặt nó. Còn vẻ mặt của Tô Dật Tu thì lại viết rõ ‘Cậu to gan cho nó ăn thử xem’, nhưng ngoài miệng thì lại đẩy hết trách nhiệm cho mình.

Hách Đăng bưng chén đứng lên, “Tôi vào bếp ăn.” Xin lỗi mày Đại Bảo, dù sao thì nếu ở lại thì ba mày là người sẽ trả lương cho tao, không phải mày, cùng lắm thì khi ba mày không có nhà tao sẽ lén cho mày ăn.

Đại Bảo dăm dăm nhìn Hách Đăng chạy vào bếp, Tô Dật Tu giơ ngón cái với nó, nó chạy ra nằm bẹp trước xô pha, vùi đầu vào xô pha, chỉ chừa thân chó bên ngoài, ông đây cáu rồi.

Làm sao mà Tô Dật Tu không đau lòng được, đi đến vỗ vỗ Đại Bảo, Đại Bảo đưa đầu ra nhìn anh một cái, ừm, được rồi, con không giận ba, con giận cậu ta. Xong rồi đút đầu vào lại.

Hách Đăng ăn cơm xong đang rửa bát, Tô Dật Tu đứng dựa cửa nói: “Cậu có tin không, thật ra chó có thể nhận ra người tốt người xấu.”

“Có sao?”

“Ít nhất chúng nó biết nhìn mặt.”

“...” Đang khen tôi hay sỉ tôi vậy!

“Bây giờ đến giờ Đại Bảo ngủ trưa rồi, cậu dẫn nó vào phòng đi.” Tô Dật Tu hất cằm, ý bảo cậu đi gọi Đại Bảo.

Hách Đăng nhìn Đại Bảo, “Đại Bảo mà làm gì vậy?”

Đại Bảo không thèm nhìn cậu.

“Đi thôi, đi ngủ nào.”

Đại Bảo vẫn không thèm ngó ngang.

Hách Đăng hết cách, ngồi chồm hồm xuống, Tô Dật Tu đứng sau lưng cậu, trán cậu đã toát mồ hôi rồi. Tình hình thế này hoàn toàn không có khả năng nó ngoan ngoãn nghe lời cậu mà đi ngủ.

Cậu nhìn lên rồi lại nhìn xuống, không biết làm sao, một lần làm đẹp cho con chó này nhất định dắt đứt cổ, nếu túm rưng lông nó chắc chắn ba nó sẽ phát điên.

“Đại Bảo.” Hách Đăng kéo kéo chân nó.

Đại Bảo ngo nguậy giấu luôn chân vào dưới sô pha.

Hách Đăng ngửa mặt cầu cứu ba Đại Bảo, “Tôi phải làm sao đây, nó không thèm nhìn tôi.”

“Đâu phải tôi làm nó giận.”

Ức hiếp tôi! Hách Đăng hơi giận, nhưng cậu lại rất muốn được nhận vào làm việc này, đành phải tạm nhẫn nhịn, trước đây cậu còn cảm thấy Tô Dật Tu giống như chúa cứu thế của động vật vậy, kết quả không ngờ nguyên hình lại là thế này!

“Tôi muốn nói riêng với nó mấy câu.” Hách Đăng nói với Tô Dật Tu: “Anh có mặt không tiện, anh yên tâm, tôi tuyệt đối không đụng đến một sợi lông của nó.”

Tô Dật Tu nhìn nhìn cậu. xoay người đi ra.

Chờ cho ba Đại Bảo đi ra ban công đóng cửa hút thuốc rồi, cậu nhìn Đại Bảo, nghiêng răng, “Tiểu tử, nếu tao mà ở lại thì sớm muộn cũng có lúc mày phải ở riêng với tao, mày mà còn không mau thò đầu ra đây coi chừng tao cắt xén lương thực của mày!”

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trong lòng Hách Đăng cũng hơi giận, chủ yếu là giận Tô Dật Tu, rõ ràng là người đó vô lý, hình tượng chúa cứu thế của động vật trong lòng cậu sụp đổ trong nháy mắt, thảo nào chỉ có thể làm bạn với động vật, như anh ta, nhất định không thể giao lưu với con người, đặt biệt là con gái, con gái bây giờ ai cũng cần đồ dành, ế đáng đời!

Cậu nheo mắt nhìn Đại Bảo của anh ta, hạ giọng để Tô Dật Tu không nghe thấy, “Nè, mày nể mặt tao, tao cho mày ăn thịt. Sau này ba mày không có nhà, tao làm cho mày thiệt giàu, còn cho mày đồ ăn ngon, có được không?”

Đại Bảo ngẩng cao cổ.

Cổ của chó Afghanistan rất dài rất thẳng, ngẩng cao cổ thì đầu sẽ hơi hất cao. Hách Đăng bóp trán, nếu là trước đây, ngoài tò mò nhìn một cái, quan sát một lúc, cậu tuyệt đối sẽ không tiếp xúc nhiều với loại chó này, vì ánh mắt tư thế của chúng nó vĩnh viễn đều không coi ai ra gì.

Nhưng biết nó được vài tiếng, cậu hiểu ra ngạo mạn là tính cách bẩm sinh của loài chó này, có từ trong xương tủy. Đặc biệt là như Tô Dật Tu nói, Đại Bảo nhà anh ta là giống thuần chủng, độ ngạo mạn là trăm phần trăm.

Hơi bất lực, cậu bị thần kinh rồi nên mới nói chuyện với chó như Tô Dật Tu.

“Có phải là mày không thích tao không?” Hách Đăng rầu rĩ hỏi. Vừa như đang hỏi con chó, vừa như hỏi người, cũng có thể là đang tự hỏi bản

thân.

Cả con chó cũng không thích mình, quá chán nản. Đau lòng quá.

Không có khả năng nhận được câu trả lời, dứt khoát ngồi xuống khoanh chân, vén lấy mớ lông dài quét đất của Đại Bảo bắt đầu thắt bím, “Tên Đại Bảo khó nghe quá chừng, nếu là tao sẽ đặt tên cho mày là Giẻ Lau, mày coi lông mày nè, phủ hết ra sần, tao tết lại cho mày nha.”

Thắt xong mấy cái bím thì Đại Bảo không ngồi nổi nữa, lông bị Hách Đăng cầm trong tay, nó đứng lên lông bị giật một cái, Hách Đăng nhìn mấy cọng lông trong tay, vội vò lại bỏ vào túi.

“Xong chưa?” Tô Dật Tu đi vào, thấy chán rồi.

Đại Bảo thấy ba về lập tức nhào qua, coi lông con nè!

“Ừ, đẹp đó.” Tô Dật Tu nói.

Đại Bảo cọ cọ, con đâu có hỏi đẹp hay không! Con thấy không đẹp! Con đâu phải con gái!

Hách Đăng đứng lên đi tới trước mặt Tô Dật Tu, “Không ngủ là không buồn ngủ, Đại Bảo không buồn ngủ.”

“Đại Bảo con muốn làm gì?” Tô Dật Tu cúi đầu hỏi.

“Có thể nó muốn ra ngoài đi dạo.”

Bên ngoài nắng to như vậy, lông ta nhiều thế này dài thế này, mi tưởng ta ngu sao! Đại Bảo xoay người chạy thẳng vào phòng.

Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng, Hách Đăng bị anh nhìn hơi chột dạ, “Buổi tối ăn gì, tôi đi chợ.”

“Vừa lúc Đại Bảo ngủ, tôi đưa cậu đi, chợt ở ngay trong khu nhà, vừa hay tôi chỉ đường chỉ cậu.”

“Ừm.” Hách Đăng gật đầu, sau đó mới nhận ra, “Nói vậy là tôi được nhận rồi?”

“Làm một ngày cũng chưa thấy được gì, cậu làm trước một tháng đi.”

Đương nhiên là Hách Đăng đồng ý, một tháng sau Đại Bảo không thể rời cậu được nữa thì đương nhiên không phải đi, “Vậy khi nào tôi chuyển vào được?”

“Ngay hôm nay cũng được. Nếu cậu không ngại là quá gấp.”

“Vậy tối nay tôi sẽ về dọn đồ đạc!”

Tô Dật Tu thấy cậu cười rất vui vẻ, “Cậu chẳng quan tâm tiền lương, chỉ quan tâm chỗ ở sao? Còn nữa, ngày mai là cuối tuần, cậu không muốn nghỉ một ngày rồi tối mai mới đến sao?”

“Chuyện tiền nong tôi không nắm rõ lắm, anh thuê thì anh trả là được. Còn nghỉ ngơi thì không có gì phải nghỉ, trong nhà chỉ có mình tôi.”

“Một tháng cậu muốn nghỉ mấy ngày?”

“Không nghỉ cũng không sao, chỗ anh cũng không có nhiều việc, nếu tôi có việc gì thì sẽ báo với anh trước.”

“Một tháng bốn ngày, cậu thấy thế nào?” Khi này Tô Dật Tu đã kiểm tra thử, làm việc rất tỉ mỉ, hơn nữa nấu ăn cũng ngon, không như các bảo mẫu trước đây ban đầu thì yêu cầu cái này yêu cầu cái kia, cứ nghĩ là thầy giáo thì sẽ rất ngại hoặc không muốn hạ mình làm gì đó, nhưng rất bất ngờ, Hách Đăng tốt đến mức như chỉ mong được làm. Nhưng mà quan trọng nhất, cậu rất kiên nhẫn với Đại Bảo, Đại Bảo cũng không bài xích Hách

Đằng như với những người trước đây. Cho nên anh tôn trọng ý kiến của Đại Bảo, đi theo cảm giác của chó cưng.

Hách Đằng nghe mức tiền lương, hoàn toàn được!

“Vậy tối nay ăn cơm xong tôi sẽ về lấy đồ, rồi qua nhà anh, sáng mai làm bữa sáng. Cũng chẳng có gì, chỉ có mấy bộ đồ để thay đổi.” Tiền lương không thấp, nhận tiền rồi thì phải làm việc, hơn nữa nếu đã có thể dọn đến thì cậu cũng không muốn về nhà sống một mình nữa.

“Được, buổi tối tôi đưa cậu đi.”

“Không cần đâu.”

“Vừa lúc buổi tối Đại Bảo phải ra ngoài đi dạo, ban ngày nóng quá nó không muốn đi.” Thật ra Tô Dật Tu cũng có suy tính riêng, vừa hay có thể xem xem cậu ta sống ở đâu, sau này có gì cũng không luống cuống.

Hách Đằng không biết Tô Dật Tu nghĩ gì, nghĩ còn phải bắt người ta đưa mình đi, rất cảm động, tuy là Đại Bảo phải ra ngoài tản bộ sẵn tiện đi luôn, nhưng vẫn phải cảm ơn.

“Cảm ơn anh.”

Tô Dật Tu nhìn vành tai hồng hồng của Hách Đằng, người thì rất thú vị, có lúc như đang đeo một tấm mặt nạ, có lúc lại rất ngu ngơ.

Hai người vào xem Đại Bảo trước, mở cửa ra thì thấy Đại Bảo đang tự luyện trước gương, nghe tiếng hai người mở cửa chỉ nhìn ra một cái nhẹ rồi lại tiếp tục soi gương.

Ban đầu Hách Đằng không biết trong phòng này có gương, khi dọn đến nhà gỗ mới thấy cái gương trong một vách nhà, cậu không thể không

thừa nhận Đại Bảo là một con chó thần kỳ, cũng không lạ sao Đại Bảo không thích ra ngoài ban ngày, vốn đã khác thường.

Có lẽ đã soi xong, Đại Bảo đứng lên đi ra nệm gác đầu lên gối ngủ.

Nếu Hách Đăng mà có một cái di động tốt một chút, cậu sẽ không bỏ qua cho cảnh tượng này.

Mày là chó sao!!

Cậu xoay sang nhìn Tô Dật Tu, trong đầu bắt đầu mất khống chế, tưởng tượng tới đủ cảnh Đại Bảo nửa đêm biến thành người rồi nó và ba nó hai người...

Không đúng, Đại Bảo là con trai.

Cũng đâu phải không thể, mình chết thế nào chứ? Chẳng phải vì phản kháng nhưng mắt mù kết quả là ngã từ lầu cao xuống sao.

Nghĩ đến đây Hách Đăng lại thấy cả người đau đớn vô cùng, tuy khi vừa rơi xuống là cậu đã chết rồi sống lại, nhưng sự sợ hãi trong thời gian rơi xuống và cảm giác đau đớn khi chạm đất khó vẫn mà bỏ qua được.

Cậu đưa tay xoa đầu mình, cũng may, vẫn còn hoàn chỉnh.

“Đau đầu à?” Tô Dật Tu thấy cậu như đang sắp khóc, rồi lại xoa đầu, liền hỏi thăm.

“Không, không phải.” Chỉ là hơi sợ rằng tất cả không phải thật mà thôi.

“Đi thôi.” Tô Dật Tu không đóng cửa mà đi đóng hết cửa sổ các phòng lại.

Hách Đăng tò mò nhìn anh, cho đến khi anh mở điều hòa.

Cũng đúng, trong nhà đã bắt đầu nóng rồi, Đại Bảo chắn hẳn còn nóng hơn.

Nhưng Hách Đăng vẫn không hiểu được cách Tô Dật Tu cưng chiều Đại Bảo, thậm chí cậu không hề nghi ngờ, nếu Tô Dật Tu thật sự có con hay người mà mình thích, thì bất quá cũng thế này, có thể còn không bằng.

Hai người theo nhau ra ngoài, Tô Dật Tu hỏi thăm chuyện Hách Đăng dạy học trước đây, Hách Đăng hỏi Tô Dật Tu làm bác sĩ thú y có mệt không này nọ, chẳng bao lâu đã đến khu chợ trong khu nhà.

“Món ăn gia đình cậu biết làm hết?” Tô Dật Tu hỏi.

Hách Đăng gật đầu, “Nhưng món đơn giản tôi đều biết hết, nếu phức tạp một chút thì nếu có sách tôi cũng làm được.”

“Trong sách có những món rất phiền phức.”

“Không không đến nỗi.” Hách Đăng hỏi anh: “Có phải anh muốn ăn gì không?”

“Muốn ăn củ sen kẹp thịt chiên, ngoài quán làm ăn không ngon.”

Thứ khác không nói, Hách Đăng rất tự tin với tài nấu nướng của mình, nấu ăn ngoài sự tập trung tỉ mỉ ra, còn cần một chút tài năng bẩm sinh.

“Món đó không khó, tối nay làm cho anh ăn.”

Tô Dật Tu cười một cái hiểm thấy.

“Tiểu Tô, đi chợ à.”

“Chào dì.”

Hách Đăng thấy có người gọi Tô Dật Tu, liền tự đi qua một bên lựa rau.

“Cảm ơn con nhiều lắm, Tiểu Tật nhà dì khỏi rồi.”

“Việc của con mà.”

“Đây là...”

Thấy người phụ nữ trung niên đó hỏi mình, Hách Đăng thì không ngại Tô Dật Tu nói mình là bảo mẫu anh ấy thuê, nhưng mà bảo mẫu nam, nhất định sẽ bị tóm lại hỏi thăm một hồi.

Tô Dật Tu không chút chần chừ: “Em họ xa của con, rảnh rồi đến đây chơi một thời gian, sẵn giúp con chăm Đại Bảo.”

“Nhìn là biết người một nhà, đều đẹp trai cả.”

Hách Đăng không nghe được mấy câu sau nữa, tuy có thể đối phương chỉ nói xã giao thế thôi, nhưng vẫn không khỏi thấy ăm ắp, quay lại nhìn Tô Dật Tu, anh ấy đang chào tạm biệt bà dì kia.

“Tôi không ăn khổ qua.” Tô Dật Tu đi tới cạnh cậu nói.

Hách Đăng nhìn nhìn trái khổ qua trong tay mình, “À.” Không ăn hả, vậy tốt quá. Mặc kệ khuôn mặt vắn xoắn của Tô Dật Tu, cậu bảo nhân viên cân ngay, “Có dinh dưỡng, tối nay nấu.” Mình không có để bụng mấy chuyện anh ta làm trong nhà hôm nay chút nào đâu.

Ps: Tô Dật Tu: Em không nghe lời anh được sao!

Hách Đăng: Em có nghe mà!

Tô Dật Tu: Em không thể hoàn toàn nghe lời anh được sao!!

Hách Đăng: Nói nhảm nhiều quá! Kêu gào nữa thì tự đi chơi một tháng sáu một mình đi!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hách Đăng xách túi chờ Tô Dật Tu trả tiền, Tô Dật Tu rất muốn trả mớ khổ qua trong túi lại, nhưng mà tên nào đó thật sự bảo vệ lương thực quá giỏi, anh đâu thể giăng lấy trước mặt chúng được.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Tô Dật Tu, tâm trạng của Hách Đăng rất tốt, xem ra dù có bị bắt nạt cũng sẽ không phải ầm ức lâu, đồ ăn mỗi ngày nằm trong tay mình, mỗi lần làm đồ anh ta không thích ăn, chỉ cần nói “Giàu dinh dưỡng”, đúng là câu trả lời vạn năng.

Hì hì hì hì hì, “Anh ghét ăn gì nhất?”

Tô Dật Tu nhướn mày, “Đây không thềm nói!”

“Nói cho tôi biết đi, nếu không sao tôi làm món anh thích được.”

“Khi này đã nói là tôi không thích ăn khổ qua, cậu cũng cứ mua đó thôi.” Tô Dật Tu phát tác.

Trước đây Hách Đăng là thầy giáo, dù là có tái sinh một lần thì có nhưng thói quen vẫn không bỏ được, chẳng hạn như, dạy bảo người khác.

“Không thể nói như vậy được, anh xem, tối nay tôi sẽ làm món củ sen dồn thịt anh thích, đâu phải chỉ làm món anh không thích, anh nói không thích ăn khổ qua, nhưng khổ qua rất giàu dinh dưỡng, đặc biệt là vào thời tiết thế này. Anh thân là phụ huynh của Đại Bảo, sao lại kén ăn? Anh xem Đại Bảo ngoan biết bao nhiêu, anh không cho nó ăn thứ khác, nó chẳng ăn chút nào, bánh chó đâu có ngon.”

Tô Dật Tu đồng ý được với câu cuối cùng, “Đúng, bánh chó không ngon, nhạt phèo.”

“Hơ hơ.” Hách Đăng thấy bụng mình hơi “nôn nao”.

“Đừng có hơ hơ.”

Ủa thì ra là anh ta cũng biết.

Tiện đường Tô Dật Tu dẫn Hách Đăng đi một vòng quanh khu nhà cho biết, sẵn dẫn Hách Đăng đi con đường Đại Bảo vẫn thường đi dạo luôn.

“Ban ngày Đại Bảo không ra ngoài, nếu nhất định phải ra thì cũng phải khoảng sáu giờ, ví nó to, thường có chó sửa nó, nó không thích.”

“Nó không thích hay anh không thích?” Hách Đăng nói xong là hối hận, về vấn đề chó, cậu hiểu rõ bản tính cẩn thận từng li của Tô Dật Tu.

“Ồn ào, phiền lắm.” Tô Dật Tu cũng thẳng thắn.

“Cũng đúng, chó như Đại Bảo có bao giờ để ý chuyện chó khác sửa mình đâu, căn bản là khinh thường.”

“Nó càng mặc kệ thì chúng nó sửa càng hăng.”

Hách Đăng cười nói: “Đại Bảo nhà anh hoàng tử quá. Nhưng mà tôi nhớ rồi, nếu muốn đi dạo ban ngày thì phải đến sáu giờ.”

“Đúng.”

“Buổi tối còn phải đi thêm lần nữa.”

“Đúng vậy. Đến tối thì có thể đi lâu một chút. Nếu ít người thì có thể cho nó chạy một lát.”

“Vậy nó ở trong nhà không chán sao?”

“Có máy chạy bộ và tivi rồi.”

Được rồi. Chó nhà có điều kiện mà.

Đi hết một vòng Hách Đăng đã toát mồ hôi, vào thang máy đến cửa nhà, Tô Dật Tu dừng lại, lấy một bịch khăn giấy trong túi ra, Hách Đăng nhìn anh thắc mắc.

“Cho nè, lau mồ hôi, trong nhà mở máy lạnh, coi chừng cảm lạnh.”

“Cảm ơn.” Hách Đăng cầm lấy tờ khăn giấy, cảm thấy sắp bị hành động quan tâm của Tô Dật Tu tẩy não rồi. Nhưng mà, phải tỉnh táo, đừng quên anh ta đã vì Đại Bảo mà dẫn vạt mình thế nào, không được để một chuyện nhỏ xiu như thế này tẩy não.

Hách Đăng lau mồ hôi rồi Tô Dật Tu mới mở cửa nhà, quả nhiên bên trong rất mát mẻ.

Để đồ trong bếp, Hách Đăng quen tay sơ chế rau trước, buổi trưa chỉ làm mì và một ít salad, đồ ăn buổi tối tuy không nhiều, nhưng cũng phải chuẩn bị trước, nhân tiện làm quen với căn bếp.

Một lúc sau, Tô Dật Tu cầm bộ quần áo đưa cậu, “Đi tắm trước đi, để khỏi khó chịu. Đây là đồ của tôi trước đây, có lẽ hơi rộng, cậu mặc tạm.”

Hách Đăng nghĩ có lẽ đối phương sợ cậu đổ mồ hôi lát nữa sẽ có mùi, dù sao thì đàn ông mùi cũng nồng hơn, có nhiều người rất ghét.

“Cảm ơn, để tôi làm nốt chỗ này đã.”

“Đi liền đi.” Tô Dật Tu đành phải nói thật, “Một lát nữa Đại Bảo dậy rồi. Nó không thích.”

Tôi đi!

Con chó nhà anh lắm chuyện quá sức!

Hách Đăng rửa tay cầm lấy bộ quần áo xem thử, áo thun đơn giản và quần cotton mặc ở nhà, sờ thấy rất mềm, rất dễ chịu, màu sắc cũng đơn giản, “Có khăn mặt mới không?”

Tô Dật Tu nhìn nhìn cậu.

“Đâu thể bắt tôi lấy đồ cũ lau đúng không?” Vậy còn tắm làm gì.

“Cần quần lót không?”

“...” Hách Đăng đỏ mặt, “Anh cho thì tôi nhận.”

“Không cho thì cậu cởi truồng à?”

“...” Bị trêu ghẹo à?! Không phải chứ!

Nhưng Tô Dật Tu nói rồi cũng đi lấy, cho nên Hách Đăng nghĩ, có thể anh ta chỉ nói chơi vậy thôi, mình nghĩ nhiều rồi.

Cầm quần lót mới Tô Dật Tu đưa, Hách Đăng vào phòng tắm, đàn ông tắm rửa thì không cần cầu kì, nhưng mà lúc mặc quần lót có hơi rầu rĩ một xíu, hơi rộng, lưng quần rộng, cậu nhìn cái quần lót thùng thình mình mặc trong gương, sờ sờ chỗ không thể nói ra kia, cũng là đàn ông, cần chênh lệch lớn vậy sao!

May mà quần dài có dây rút, nếu không thì đúng là...

Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng mặc đồ của mình bước ra, hơi rộng nhưng không khó coi, nước tắm có lẽ không nóng lắm, vì chỗ da lộ bên ngoài của Hách Đăng không ửng hồng, chỉ một lớp hơi nước trên da, tóc ướt đầm.

Đừng nói, Hách Đăng là người thấy vừa ý nhất mà anh từng thuê được, dù cho là dọn dẹp nấu ăn hay ngoại hình, chỉ có phương diện tính

cách thì trước mắt hơi không vừa lòng một chút.

Hách Đăng bị anh nhìn đến mất tự nhiên, xem đồng hồ thấy lúc này vào bếp thì sớm quá, nhưng không biết tại sao lại thấy hơi xấu hổ.

May mà nhà anh ta còn có con chó, lúc không biết nói gì thì nói chuyện chó.

“Đại Bảo dậy chưa?”

“Giường cho cậu chuẩn bị xong rồi.”

Kết quả hai người cùng nói.

Đúng rồi, phòng của mình, vẫn chưa biết tối nay sẽ ngủ ở đâu.

Hách Đăng theo Tô Dật Tu vào căn phòng cạnh phòng Đại Bảo, lúc dọn dẹp trưa nay cậu đã thấy phòng này, nhưng là trên lầu cũng có một phòng cho khách, cạnh phòng của Tô Dật Tu, khi đó cậu còn nghĩ, nếu có thể, cậu muốn ở phòng này, dù sao thì cách Tô Dật Tu xa một chút sẽ được tự do hơn.

“Khăn trải giường và chăn đều đã được giặt sạch sẽ, cậu thử gối xem, nếu không hợp thì đổi cái khác.”

“Không sao, sao cũng được.” Có chỗ ngủ là được.

“Gối đầu rất quan trọng, gối không phù hợp sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ. Như vậy cậu sẽ không có sức để chăm sóc Đại Bảo.”

“Được rồi, tôi thử ngay.”

Hách Đăng bọc khăn trải giường với bao gối, leo lên giường dưới ánh mắt chăm chú của Tô Dật Tu.

“Anh ra ngoài trước một chút được không.”

“Tại sao?”

Còn cần phải hỏi à? Anh nhìn như vậy làm sao tôi nằm xuống được.

“Chỉ bảo cậu thử xem thôi, sao cậu làm cứ như “thử giường” vậy.”

Hách Đăng nghe xong tay nhũn ra nằm bẹp xuống giường, mang tai tức tốc đỏ ửng. Tự làm công tác tư tưởng khoảng một phút, cậu nhấc đầu nằm lên.

Cứ xem như trong phòng không có người, xem như là nhà của mình.

Cậu nghĩ vậy.

Tô Dật Tu nhìn cậu từ xấu hổ bối rối cứng đờ đến nhắm mắt, trêu người này vui quá!

Chẳng bao lâu Hách Đăng đã mở mắt ngồi dậy, “Hợp.”

Chắc.

Tô Dật Tu thầm thở dài, vẫn là lúc nhắm mắt đáng yêu hơn.

“Không sao, nếu không hợp thì ngày mai cậu nói với tôi, dù sao thì tối nay cũng phải ngủ ở đó.”

“...” Anh đùa tôi à! Rõ ràng tối nay phải thử trực tiếp có gì nhất định bắt thử ngay.

Hách Đăng xuống giường đứng lên đi được hai bước thì dừng lại, kéo kéo quần. Tô Dật Tu lại nhìn thấy, “Sao vậy? Quần rộng à? Quần ngoài hay quần trong?”

“Hừ.” Lần này Hách Đăng không thèm nhìn đến anh thật, “Tôi đi xem Đại Bảo.”

Thật ra là lần này Tô Dật Tu bị oan, anh thật sự chỉ muốn hỏi có phải rộng quá mặc khó chịu không mà thôi.

Đại Bảo đã dậy rồi, đang tự chơi banh, Tô Dật Tu đi vào nói: “Một lát nữa nó phải xem tivi.”

“Vậy tôi đi giặt quần áo.” Hách Đăng hỏi anh: “Anh có gì cần giặt không?”

Tô Dật Tu vừa định mở mồm thì Hách Đăng vội nói ngay: “Ngoài quần lót! Tôi không giúp giặt quần lót!”

“Vậy giặt vớ đi.”

Bây giờ thêm một điều là không giặt vớ còn kịp không?

Ps: Hách Đăng: Mua khổ qua. Giàu dinh dưỡng.

Tô Dật Tu: Ừ, buổi tối cho em dùng.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hách Đăng mím môi nhìn Tô Dật Tu, Tô Dật Tu hỏi: “Sao vậy? Không phải cậu hỏi trước sao? Bây giờ giờ khuôn mặt không muốn giặt đó ra là thế nào?”

Giọng anh ta nghe không được ổn lắm, có vẻ không vui rồi, Hách Đăng vội giải thích: “Không thể nào hết.”

Đại Bảo rất biết điều, chạy qua đứng chung với ba nó, dùng vẻ mặt giống hệt nhau nhìn Hách Đăng, Hách Đăng cảm giác áp lực nặng nề, nhưng, ít nhất mình cũng là thành phần trí thức mà, sao có thể sụp đổ trước thế lực xấu được, hơn nữa, so với những gì cậu gặp phải trước khi sống lại thì đây chẳng là gì!

Cậu tự an ủi mình thế đó.

“Vớ đâu, tôi đi giặt.”

“Trong giỏ đồ trong phòng tắm ở phòng tôi.”

Hách Đăng gật đầu, vắt quần áo bẩn của mình lên bồn rửa mặt, sau đó bước nhanh đi lấy vớ của ngài Tô, vào phòng tắm nhìn cái giỏ trên mặt đất, sau khi mở ra cậu lẳng lẳng nói một câu, cái bíp.

Gớm quá người này trước giờ không giặt vớ hay sao vậy!

Ngón trỏ và ngón cái nhón lấy một chiếc nhìn nhìn, cũng may, hẳn là mang một ngày rồi vứt vào đó, ước lượng thử, không đến mười đôi cậu sẽ

đổi tên.

“Có vấn đề sao?”

Hách Đăng quay lại nhìn Tô Dật Tu đang đứng trước cửa, “Không vấn đề gì.”

May mà trong đó không có đồ lót, nếu không là phát rồ thật rồi.

Dù mình có ngốc mấy cũng biết phải mang cả cái giỏ xuống, ôm giỏ đứng lên, cửa bị một người một chó chặn mất, “Vui lòng nhường đường.”

Tô Dật Tu gật đầu, rồi nhìn Đại Bảo, “Đại Bảo nhường đường kìa.”

Đại Bảo nhìn Tô Dật Tu, rõ ràng ba phải nhường chứ, thể tích của con nhỏ hơn.

Một người một chó bốn mắt nhìn nhau, không ai nhường đường.

Hơn nữa biểu cảm còn đặc biệt lạnh lùng cao quý.

Hách Đăng để giỏ xuống cạnh bồn rửa mặt, “Vậy tôi giặt ở đây đó.”

“Cậu có thể giặt cơ trong bồn rửa mặt, nhưng mà giặt xong phải dùng thuốc tẩy chà sạch sẽ, rồi ngâm thuốc khử trùng.”

“Vớ của anh bẩn khiếp vậy!” Vứt quách đi cho xong!

“Cậu phải giữ vệ sinh chứ.” Tô Dật Tu đi vào, “Cậu dùng bồn rửa mặt để giặt vớ là đã không đúng rồi, đâu phải tôi không đồng ý, chỉ nói là cậu giặt xong phải chà bồn. Cậu xem cậu đi, còn cãi bướng.”

“Anh tưởng tôi muốn giặt ở đây sao, rõ ràng là hai cha con anh chặn cửa không cho tôi ra!”

Tô Dật Tu quay lại nhìn Đại Bảo, “Đại Bảo, đều tại con, con xem nè Hách Đăng giận rồi.”

Đại Bảo: ... Xin hãy ban cho con thần lực, con muốn được mở miệng nói chuyện,

Hách Đăng cầm phần dậy giò lại ôm lên chen ra ngoài, lúc chen vì Đại Bảo quá được chiều chuộng, ba nó quá thương nó, nếu đụng phải là đắc tội cả hai người. Cho nên, cậu chỉ có thể chen Tô Dật Tu.

Thà đắc tội một, còn hơn đắc tội cả hai!

Nhưng mà thằng con trai Đại Bảo to như gấu nhất định không nhường, làm Hách Đăng đành phải dán sát vào Tô Dật Tu mà đi ra, ra được rồi thì khuôn mặt của Hách Đăng cũng chín đỏ, trong lòng chẳng hiểu sao lại giận, trừng mắt nhìn Tô Dật Tu rất là lâu, cuối cùng xuống lầu chẳng nói tiếng nào.

Vẻ mặt đó trong mắt Tô Dật Tu trông cứ như đang hờn dỗi.

Nhìn Hách Đăng vào phòng vệ sinh đóng cửa, anh vỗ đầu Đại Bảo, “Con có thấy cậu ấy rất đáng yêu không?”

Đại Bảo xề mông ngồi lên chân anh, quay lưng vào anh.

“Đại Bảo!”

Đại Bảo không thèm nhìn, nói người khác đáng yêu trước mặt mình, đây là chuyện trước nay chưa từng có, ông đây thể hiện, giận rồi.

Tô Dật Tu thử dịch chân, Đại Bảo ngồi mạnh hơn.

“Ba chỉ nói vậy thôi mà. Con nhỏ mọn quá đi.”

Đại Bảo quay đầu ai oán liếc anh một cái, bất động nhìn chăm chăm cửa phòng vệ sinh, rất giống đang nhìn kẻ thứ ba.

Khi Hách Đăng giặt vớ xong đi ra thì Tô Dật Tu và Đại Bảo vẫn đang đứng trên lầu.

Thần kinh!

Cậu lẳng lẳng mắng một câu.

Đi ra ban công, treo hết mười lăm đôi vớ của ông trời họ Tô lên, xem thường anh ta rồi, tận hơn mười lăm đôi.

Treo xong cậu chẳng muốn ở lại thêm giây nào, đồng vớ đó không phải của cậu, ngàn lần vạn lần đừng để ai thấy cậu phơi vớ.

“Giặt sạch lắm.” Tô Dật Tu hài lòng.

“Sao anh biết được?” Toàn vớ đen, sao biết giặt sạch hay không?

“Tôi ngửi được, có mùi xà phòng.”

“...” Tự tát được không? Ai bảo mày ngứa miệng hỏi.

Tô Dật Tu thấy Hách Đăng lại đổi sắc, nghĩ thầm, trêu cậu ta vui quá, “Đại Bảo, sao cậu ấy hết như con, nói trở mặt là trở mặt vậy?”

Đại Bảo: Có tên ấy không có con có con không có tên ấy nói cho ba biết đó!

Đại Bảo cao quý chạy ra phòng khách nhảy lên sofa, ông đây xem tivi.

Hách Đăng nhìn hai cha con nhà đó, thật sự sắp hấp hối, mình mới tới chưa được 24 tiếng, trước đó cậu còn cảm thấy công việc này rất tốt, bây

giờ hơi hối hận rồi làm sao đây?

Hình như cậu hiểu được vì sao Tô Dật Tu không tuyển được bảo mẫu rồi, cả cậu cũng sắp không chịu nổi rồi chứ đừng nói người khác.

Giặt đồ xong thì làm theo lời Tô Dật Tu nói, cậu chà bồn rửa mặt mấy lần, sáng chói.

“Ừm, không tệ.” Tô Dật Tu càng lúc càng hài lòng với Hách Đăng, “Nhưng mà lần sau tốt nhất đừng dùng bồn rửa mặt giặt vớ nữa.”

“Vớ của anh mà anh còn chê.”

Tô Dật Tu bĩu môi, “Thuốc tẩy không tốt cho da, tôi sợ hư tay cậu thôi mà.”

“...”

Hách Đăng biết mình là người tốt, lòng dạ cũng không tệ, nhưng mà, cậu thật không ngờ mình có thể tốt bụng đến độ này. Chỉ một câu của đối phương thôi mà đã hết bực bội rồi.

Tự ngẫm lại lại thấy khó chịu, cứ cảm thấy tha cho anh ta dễ dàng như vậy, thật đúng là...

Bỏ đi bỏ đi, mình là đàn ông, đàn ông thì phải rộng lượng, phải bao dung, không được nhỏ mọn, mấy cái này ba mẹ dạy.

Chắc, mâu thuẫn quá, không phải đã nói không nghe mấy thứ lý luận của ba mẹ nữa rồi sao? Trước đây vừa hạ quyết tâm mà bây giờ đã quên rồi.

Phiền quá.

“Tôi đi chuẩn bị bữa tối.”

“Còn sớm, qua đây nghỉ một chút, cậu bận rộn cả ngày không nghỉ rồi.”

Hách Đăng do dự liếc liếc anh, sợ anh lại giở trò.

“Không sao, chúng ta cùng xem tivi với Đại Bảo.”

Hai chân Hách Đăng như đeo chì, nếu phải xem tiết mục ngu ngốc nào đó, cậu thà chui vào xó bếp ngồi.

Thấy Tô Dật Tu ngồi xuống, Đại Bảo dùng chân đẩy điều khiển qua.

Con chó này đúng là yêu nghiệt.

Hách Đăng nhìn đồng lông của Đại Bảo trên sofa, cảm lòng không đành nằm vuốt vuốt.

Đại Bảo nhếch môi mắt phượng chan chứa tình thâm của nó, Hách Đăng run rẩy rút tay lại.

“Đại Bảo thích xem nhất là Đấu tranh sinh tồn và Anh chàng Bọt Biển, trong đây có sẵn, cậu xem thử đi.”

Tô Dật Tu ý bảo Hách Đăng xem cách thao tác cụ thể.

Lúc này Hách Đăng mới nhận ra tivi nhà anh không có hộp thu sóng, hẳn là loại tivi âm tường tích hợp sẵn trong truyền thuyết, còn có cả menu.

Danh sách hiện ra trên màn hình ngoài, sau đó đi từng bước vào Tấn Lôi, mở ra rồi bên trong có một đồng hoạt hình phim bộ phim điện ảnh.

“Đĩa phim ở đây. Nếu cậu muốn xem gì thì có thể tự tải vào Tấn Lôi của vi tính, vậy là có thể xem được từ đây.”

“Lợi hại quá.” Thật sự quá hợp ý cậu.

“Phim đen thì thôi đừng.”

“Tôi là loại người đó sao!!”

“Là đàn ông cả, tôi hiểu mà.”

“...” Hách Đăng ghen đỏ cả mặt, nhưng lại chẳng nói được lời nào. Cậu nhìn Đại Bảo một cái, Đại Bảo đang dùng ánh mắt vui trên sự đau khổ của cậu nhìn cậu, tiểu tử, khuất nhục tao phải chịu từ ba mày, sẽ tính hết vào mày!

Đại Bảo: Nhà người đùa à, thử đụng vào ta xem!

Ps: Hách Đăng: Đại Bảo uy hiếp em!

Tô Dật Tu: Anh không uy hiếp em, lại đây với anh! Mau!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tức tối, bức bối, khó thở. Là cảm nhận của Hách Đăng lúc này.

Dựa vào sofa, nhìn chương trình Đấu tranh sinh tồn đang bắt đầu trên tivi, cậu bắt đầu tự kiểm điểm, sau khi làm ở đây nửa ngày, vẫn cảm thấy khác rất xa so với tưởng tượng.

Điểm rõ ràng nhất là, mình rất dễ bị người và con chó nào đó chọc giận, được rồi, thật ra không liên quan tới con chó lắm, chủ nào chó nấy, chó thế nào người thế đó.

Cho nên, Đại Bảo thế này hoàn toàn là do ông ba Tô Dật Tu của nó.

Đầu số mọi chuyện chính là anh Nhất Hưu.

Điều kiện ở đây tốt, cũng không vất vả, lương lại cao, bình thường anh ta đi làm thì nhà là của mình, rất tự do. Cố nhịn, mặc kệ anh ta, đừng nhìn tới anh ta là được.

Nghĩ thông rồi thì thở ra một hơi dài, rồi bắt đầu nhàn nhã hưởng thụ quãng thời gian an nhàn buổi chiều. Hai người một chó, chó muốn xem Đấu tranh sinh tồn, cho nên hai người cùng.

Đen mặt.

Đại Bảo xem rất chăm chú, Hách Đăng thật sự rất muốn đê người nó xuống, hạ thấp cổ xuống, ở nhà đâu có cần phải hoàn mỹ như vậy, nhìn cũng thấy mệt.

Nhưng mà Đại Bảo sẽ không thềm đếm xỉa đến cậu.

Nam chính trong hiện thực quá nhàn rồi nên kiếm chuyện tự hành hưng phấn chạy vào rừng như vừa chích tiết gà, sau đó phát hiện thấy một một cái tổ kiến trên cây.

Nhìn nam chính hào hứng ngắm cái tổ kiến giảng giải luyện thuyên, sau đó đến đoạn lấy dao ra thì Hách Đăng bắt đầu có dự cảm không lành.

Quả nhiên, nam chính kiếm chuyện tự hành đâm dao vào tổ kiến cắt ra một khúc.

“Nhìn xem, những thứ màu trắng này chính là ấu trùng kiến, chúng nó có chất lòng trắng trứng rất giàu dinh dưỡng, khi không có lương thực, chúng nó là dinh dưỡng mà cơ thể con người không thể thiếu!” Nam chính trong tivi hưng phấn nói.

Hách Đăng nhìn anh ta ăn mấy con ấu trùng trắng trắng rồi nói, chua quá.

Xoay đầu nhìn Đại Bảo, cổ Đại Bảo lên xuống một cái, vừa nuốt nước bọt.

Nhìn Tô Dật Tu, hai mắt hơi mơ màng.

Cái nhà này khủng bố quá.

Một người một chó xem vô cùng say mê, Hách Đăng có chết cũng không dám đề nghị coi cái khác. Thật ra trước đây cậu có nghe Hứa Nhạc nhắc đến chương trình này, nam chính ăn đủ thứ để sinh tồn, cũng gặp phải rất nhiều nguy hiểm, nhưng vì khi đó cậu còn đang dạy học nên chẳng có thời gian xem, bây giờ lại ngồi đây xem Đấu tranh sinh tồn, đúng là, cảnh còn người mất.

Vừa phân tâm được một chút là chương trình đã đi đến cực hạn chịu đựng của Hách Đăng, nam chính nường một con dơi rồi ăn.

“Đi đâu vậy?”

Hách Đăng chỉ chỉ toilet.

Tô Dật Tu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hách Đăng, “Sao vậy?”

Hách Đăng đi vào toilet đóng cửa, Tô Dật Tu ngoài cửa nghe thấy tiếng nôn mửa.

Ai da, làm sao bây giờ?

Tô Dật Tu xoa ngực, thấy vui quá đi.

Hách Đăng nôn ra cả nước chua, nước mắt sinh lý chảy ròng ròng, xả nước bồn cầu rồi vốc nước lạnh từ bồn rửa mặt, thở một lúc mới ra ngoài.

Mở cửa là thấy Tô Dật Tu cầm ly nước đứng sẵn, “Đờ hơn chưa?”

Cổ họng Hách Đăng khó chịu không muốn nói chuyện, chỉ gật đầu.

Hai mắt ửng đỏ, hai má hồng hồng, thở hơi gấp, cả người trông có vẻ rất suy nhược, “Uống chút nước.” Tô Dật Tu chỉ hận không được đỡ cậu một cái.

Không dám ra phòng khách nữa, nghe người đó nói chuyện lại không nhìn được tướng tượng tình tiết, vào phòng ăn kéo ghế ngồi, uống mấy ngụm nước, “Cảm ơn.”

“Có muốn uống vài viên Chính Lộ Hoàn không? Hay là Hoắc Hương Chính Khí?” Giọng Tô Dật Tu có chút xót xa, “Tuy mấy ngày này không phải rất nóng, nhưng cũng rất dễ trúng nắng.”

Cái đầu anh!

Hách Đăng cầm ly nước vào bếp.

Một lúc sau Tô Dật Tu cầm Chính Lộ Hoàn vào thật, “Cái này trị nôn mửa rất tốt, cậu thử xem.”

“Không uống!!”

Tô Dật Tu không khó chịu vì cậu la hét, để hộp thuốc lên bàn, “Bệnh thì phải uống thuốc, nghe lời.”

“...”

Cọng rau trong tay bị Hách Đăng chà đạp thê thảm, rửa một lúc, thấy một con sâu cuộn tròn giữa bó rau. Tay run, bụng lại cồn cào.

Vội cầm hộp đồ mấy viên thuốc ra cho vào miệng, vị cay kích thích khoang miệng, ngược lại khiến bao tử dễ chịu hơn nhiều.

Đúng là rắc rối.

Mở tủ lạnh ra, cậu tìm thấy một cái gan ngỗng trong ngăn lạnh. Lâm Văn Thụy nấu ăn cũng không tệ, nhưng không thường nấu, hẳn ta đã dạy cậu làm sốt gan ngỗng.

Lấy miếng gan ra, khoe môi Hách Đăng nhếch lên thành nụ cười gian.

Cắt củ sen, chuẩn bị nhân xong thì bắt đầu nấu cơm, trộn một ít kê vào gạo, ngâm một ít mộc nhĩ nấu với khổ qua, chưng trứng, rồi xào nấm hương với cải thìa, cũng đủ cho hai người ăn rồi.

Tô Dật Tu vốn đang xem tivi cùng Đại Bảo, nhưng Hách Đăng ở trong bếp, anh chợt cảm thấy tivi cũng chẳng có gì hay.

Đứng lên đi tới cửa bếp, nhìn bóng Hách Đăng đi qua đi lại bên trong, khi nấu ăn thì bóng cậu rất chăm chú, đột nhiên có cảm giác của gia đình, đặc biệt là người trong bếp còn đang mặc đồ của mình.

Anh dựa vào khung cửa, cảm thấy cảnh này hay hơn nhiều.

Rõ ràng là người do mình bỏ tiền ra thuê, nhưng cảm giác người này tạo ra khi ở trong nhà mình, lại không giống người ngoài.

Nhất định là do Hách Đăng là nam, mặt mũi cũng không tệ, quan trọng nhất là đang mặc đồ của mình.

Tô Dật Tu tự nói với mình như vậy.

Hách Đăng bận rộn trong bếp một lúc lâu vẫn chưa ra, khi đến giờ cơm, bưng thức ăn lên, thấy hai mắt Tô Dật Tu phát sáng, cậu âm thầm đặc ý một chút.

“Củ sen dồn thịt đâu?”

“Món đó phải ăn nóng, bây giờ tôi đi chiên.”

Tô Dật Tu ăn vài gắp rồi để đĩa xuống chờ Hách Đăng, chỉ chốc lát, mùi thơm đã bay ra.

“Ăn lúc còn nóng, coi chừng bỏng.” Hách Đăng để củ sen xuống trước mặt Tô Dật Tu, “Chấm cái này.”

Tô Dật Tu gấp củ sen lên chấm vào cái thứ không biết là gì trong đĩa, “Ngon. Tài nghệ không tồi.”

“Ha ha.”

“Sốt này là gì? Nhìn rất quen.”

Hách Đăng cười vô cùng trong sáng, “Tôi thấy trong tủ lạnh có gan ngỗng nên lấy làm. Nghĩ là để lâu thì cũng không ngon nữa.”

Tô Dật Tu nhìn cậu thanh niên cười đến cong cả mắt trước mặt, “Vậy thì tốt quá, nếu không để hư thì tiếc lắm. Cái đó bạn tôi cho tôi.”

“Í?” Không bị mắng? Lạ quá đi.

Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Hách Đăng, Tô Dật Tu bật cười nói: “Cậu nghĩ là tôi sẽ giận sao? Thật có lỗi quá làm cậu thất vọng rồi. Đồ trong tủ lạnh vốn là để nấu ăn, không thì chẳng lẽ để cho hư? Cậu biết làm tôi rất vui, tôi có lộc ăn, thật ra khi được cho tôi rất đau đầu, không nỡ mang đi cho, bản thân lại không biết làm. Cảm ơn cậu nhé.” Nói xong thì ăn thêm một miếng to.

Hách Đăng nhìn Tô Dật Tu đang ăn rất ngon miệng, đúng là thất sách.

“Cậu cũng ăn đi.” Tô Dật Tu giục cậu, “Trong tủ lạnh có gì cậu thấy cứ lấy làm.”

“Ừm.” Hách Đăng ăm ực gật đầu.

Đại Bảo lại đến rồi đây. Sau đó tiếp tục cao ngạo nhìn Hách Đăng.

Đúng là siêu phiền!

“Tôi vào bếp ăn.” Hách Đăng bưng chén. Tôi đi trốn có được chưa.

Tô Dật Tu nhìn Đại Bảo, “Đại Bảo ngoan, vào phòng chơi, một lát nữa sẽ lấy đồ ăn cho con.”

Đại Bảo: Không có tính người!

Đại Bảo đi rồi, nhưng rõ ràng là tâm trạng rất xấu. Vì đuôi đã rũ xuống rồi.

“Như vậy không tốt đâu.” Hách Đăng ngồi xuống, nhưng thật ra trong lòng rất tung tăng hân hoan.

Tô Dật Tu nhìn nhìn cậu, “Cậu thôi hả hê thế đi.”

Lại bị vạch trần. Chừa chút mặt mũi có được không!

“Rõ ràng vậy sao?” Cậu không nhin được phải hỏi.

Tô Dật Tu thỏa mãn ăn củ sen, “Vốn không chắc chắn, bây giờ khẳng định rồi.”

“Các bảo mẫu trước đây đều bị anh làm cho tức bỏ việc đúng không.”

“Không. Đều bị tôi đuổi đi.” Tô Dật Tu ghét bỏ nhìn khỗ qua, đẩy đẩy đĩa khỗ qua qua chỗ Hách Đăng, “Bọn họ không tốt với Đại Bảo.”

“Sao vậy?” Tuy có thể nhắc tới không hay lắm, nhưng cậu rất tò mò, hai vị này bắt nạt mình đến thế, nhất định phải hỏi ra để còn tự vui một chút.

“Khi có mặt tôi thì rất tốt với Đại Bảo. Khi vắng mặt thì bọn họ sẽ ở nhà ngủ hoặc khi dẫn Đại Bảo ra ngoài đi dạo, cột Đại Bảo vào đâu đó rồi đi buôn chuyện với người khác.”

Hách Đăng nghe vậy cũng thấy khó chịu, “Rồi làm sao anh phát hiện được?”

“Có lần Đại Bảo trúng nắng.”

Được rồi, cậu thừa nhận, chuyện này không vui lắm.

“Tiếc là chó thì không biết nói chuyện. Nếu không có lần đó thì tôi thật sự không biết được, khi ở nhà cô ta rất tốt với Đại Bảo, cậu cũng thấy Đại Bảo rồi, vẫn không thèm để ý đến người lạ, tôi cũng không để bụng.”

Hách Đăng thấy Tô Dật Tu áy náy tự trách như vậy thì trong lòng buồn buồn, “Anh yên tâm, tôi sẽ hết lòng với Đại Bảo.”

“Ừm.” Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng nhíu mày thề dốc hết sức, thật không nhịn được, “Cậu từng làm thầy giáo mà sao người khác nói gì thì tin đó vậy!”

“?” Là sao?

“Lừa cậu đó.”

Lồng ngực phập phồng, tâm trạng nhấp nhô, phì một tiếng đập đũa xuống bàn, “Đùa tôi vui lắm sao!”

“Hơi hơi.”

“Đừng nói nhảm!” Hách Đăng cao giọng, “Chuyện khi nãy anh nói rất cuộc là thật hay giả!”

Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng, rất sợ cậu nói “Không làm nữa” rồi đi, “Thật.”

Mẹ nó!

“Tô Nhất Hưu!”

“Phát âm phải chuẩn một chút, dù sao cũng từng làm giáo viên.” Tô Dật Tu nhìn cậu, “Tôi cũng có lòng tốt thôi, thấy cậu cứ dè dè dặt dặt khúm na khúm núm, cậu mới 23, cần phải vậy sao?”

Hách Đăng rũ mắt, anh không hiểu. Anh không trải qua những chuyện đó, cho nên anh không hiểu.

Ps: Hách Đăng Đùa em vui lắm sao?

Tô Dật Tu: Hơi hơi.

Hách Đăng: Đại Bảo, căn ảnh!

Đại Bảo: Trầm bỏ nhà ra đi.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hách Đăng chìm ngập trong bi thương và sợ hãi, những thứ ngây thơ, đơn thuần, tin tưởng, quan tâm gì đó chỉ khiến bản thân mình bị thương, cho nên, anh thật sự không hiểu.

Tô Dật Tu thậm chí có thể thấy được tay cậu đang run, rốt cuộc cậu đã trải qua những chuyện gì mà lại có thể tuyệt vọng đến như vậy. Hai mươi ba tuổi, chẳng phải nghĩa là có thể thoải mái vui vẻ và dạt dào hăng hái làm chuyện mình muốn sao?

Tô Dật Tu rất tò mò về cậu, cũng thấy đau lòng. Dù là chuyện gì, chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Ăn cơm trước đã. Lúc ăn cơm đừng nghĩ chuyện khác.”

Hách Đăng cầm đũa lên, hít sâu mấy cái để điều chỉnh tâm trạng lại, “Rõ ràng là anh nhắc trước.”

“Ai.” Tô Dật Tu xin lỗi, “Tôi sai rồi có được không? Ăn cơm đã, chờ những ngày tháng lâu dài sau này, anh đây sẽ dạy cậu thường thức phải có trong cuộc sống. Để sau này ra ngoài không bị người ta lừa.”

“Ăn cơm!” Hách Đăng không muốn nghe những thứ đó nhất, rõ ràng chỉ vừa quen biết, đã đâm đúng vào chỗ đau của cậu. Dù tôi có ngốc cũng đừng nói thẳng ra vậy chứ, buồn bực vô cùng.

Hai bữa cơm với đủ loại hương vị, nhưng nói chung là không phải ngon miệng, ngược lại Tô Dật Tu thì khen không dứt miệng, liên tục thăm

nói nhặt được bảo bối rồi. Xem ra thu hoạch lần này của mình không ít, may mà những người trước đã đi hết, nếu không sẽ không tuyển được Hách Đăng.

Hách Đăng vào bếp rửa chén, Tô Dật Tu đi lấy đồ ăn cho Đại Bảo, nhìn ba nó bưng cái bát đi tới, Đại Bảo rất là thương tâm. Nhưng mà vì thấy trong bát có thêm mấy thứ ngon ngon, thôi bỏ đi

Khi dọn bếp xong đi ra thì Hách Đăng thấy Đại Bảo đang ăn cơm, Tô Dật Tu ngồi cạnh đưa tay vén lông trên đầu và hai tai của Đại Bảo lên.

“Anh làm gì vậy?”

“Để lông khỏi rơi vào bát ăn.”

Hách Đăng hết nói nổi, ăn cơm mà cũng phiền phức tới vậy, “Dùng thun cột lên là được rồi.”

“Vây lông sẽ bị xoắn vào thun, rất đau.”

Hách Đăng nghiêng đầu, “Chuyện gì?”

“?” Tô Dật Tu ngẩng đầu lên, “Chuyện gì là gì?”

Nhưng Hách Đăng đã hiểu ra, là rất đau, chứ không phải gọi cậu. “Không có gì.”

Tô Dật Tu cũng hiểu ra, bật cười, “Có cái tên này đúng là khó cho cậu.”

“Biết làm sao được! Cố gắng sống qua ngày thôi.”

Chờ Đại Bảo ăn cơm xong, Tô Dật Tu lau miệng cho nó, vén vén lông, “Đi thôi, đi sớm về sớm.”

“Ừm.”

Rõ ràng là Đại Bảo nghe hiểu câu này, đi nhanh hơn nhiều, Tô Dật Tu đi thay đồ, Hách Đăng không có gì để thay, Đại Bảo hớn hở chạy ra cửa ngậm sẵn vòng cổ của nó.

Ra ngoài thì phải đeo vòng cổ, tuy không tự do nhưng cũng hết cách. Hách Đăng thở dài, bây giờ thật ra làm chó cũng không dễ gì.

Chốc lát sau Tô Dật Tu đi ra đeo vòng cổ cho nó, gắn dây vào, rồi sau đó Đại Bảo tự ngậm lấy dây.

“Sao vậy? Anh không dắt sao?” Hách Đăng hỏi.

“Có dắt kia mà.”

“Tự dắt mình? Vậy cũng tính là dắt sao?”

“Sao lại không! Bây giờ còn chưa xuống dưới mà.”

Hách Đăng thật không nói được gì nữa, nhìn Đại Bảo, Đại Bảo đột nhiên lúi lên, gác hai chân trước lên vai Hách Đăng, Hách Đăng giật cả mình, hơi hoảng.

“Tao sai rồi!” Hách Đăng vội nói.

Đại Bảo vừa ý bỏ xuống.

“Nó với cậu thân thiết bất ngờ.”

Hách Đăng nghe câu này thật sự rất muốn đánh người.

Từ trên lầu xuống, nhịp chân của Đại Bảo vẫn nhịp nhàng với hai người, không nhanh không chậm, ra ngoài rồi cũng không mừng rỡ chạy

lung tung, mà đi bước nhỏ, chặc chặc, cảm giác tự hào lan tỏa trong lòng Hách Đăng.

Cách đó không xa cũng có nhiều người đang dắt chó đi dạo, Đại Bảo dừng lại, Tô Dật Tu cầm dây trong tay. Còn chưa đến gần đã có mấy con chó nhỏ sủa gâu gâu với Đại Bảo.

Hách Đăng thấy rất phiền, vì lúc chúng nó sủa Đại Bảo, thật ra cũng là đang sủa bọn họ. Nhưng nhìn lại Đại Bảo, căn bản chẳng nhìn chúng nó lấy một cái, mắt nhìn thẳng tắp.

Chủ của mấy con chó nhỏ đó cũng chẳng ngăn lại, nhìn một cái rồi lại tiếp tục buôn chuyện. Hách Đăng cảm thấy không nhin được nữa, dù sao thì cũng là mấy con chó nhỏ đó hiếp đáp Đại Bảo.

Nhưng Tô Dật Tu chẳng nói gì, nên bản thân không nên nhiều chuyện.

Lúc gần đi, một con chó nhỏ đột nhiên vùng ra khỏi tay chủ chạy tới trước mặt Đại Bảo, Hách Đăng giật mình, vội túm cánh tay Tô Dật Tu, “Chó kia!” Rồi nhìn chủ của con chó đó, vẫn đang say sưa tán dóc không thềm lo.

Hách Đăng rất giận, tuy Đại Bảo nhà cậu rất có giáo dục, nhưng cũng đâu thể ức hiếp nó như vậy.

Con chó nhỏ cứ sủa inh ỏi, Tô Dật Tu và Đại Bảo đều dừng lại nhìn nó, vào lúc Hách Đăng chịu hết nổi sắp kéo dây bảo Đại Bảo đi mau thôi thì cậu thấy Đại Bảo cử động.

Sau đó là một đường cong, một tiếng kêu to, một con tròn tròn rơi vào bãi cỏ bên cạnh, chủ nó la ầm ĩ, Tô Dật Tu bình thản mà áy náy đi qua giải quyết hậu quả.

Đến khi dây dắt chó được nhét vào tay mình, Hách Đăng vẫn còn cảm thấy mọi chuyện xảy ra không hề là thật.

Cậu nhìn Đại Bảo, “Đại Bảo, mày vút con chó nhỏ đó đi sao?”

Đại Bảo: Nếu ta có thể nói chuyện thì nhất định sẽ không động thủ.

Hách Đăng nhìn con chó kia kêu ngao ngao trong bụi cỏ, vô cùng hưng phấn, “Mày ngầu quá!”

Vì tiếng hơi lớn, nên gia đình chó bị hại có vẻ không thể chấp nhận được, Tô Dật Tu trừng Hách Đăng một cái, Hách Đăng vội dắt Đại Bảo chạy trước. Tới chỗ không người, cậu lại bắt đầu thể hiện lòng kính nể tràn giang đại hải của mình với Đại Bảo.

Vì tốc độ của Đại Bảo thật sự quá nhanh, cho nên Hách Đăng nghĩ lại hết lần này tới lần khác cảnh Đại Bảo làm thế nào để cắn lấy con chó nhỏ đó rồi quăng ra xa.

“Phong độ lắm đó mày biết không!!”

Đương nhiên Đại Bảo biểu hiện đồng ý. Cho nên rướn cổ cao hơn hẳn!

Tô Dật Tu đi qua thì thấy Hách Đăng như vậy, “Nhìn khuôn mặt ngu ngốc của cậu kìa.”

“Đại Bảo lợi hại quá.”

“Ừm.” Tô Dật Tu thờ ơ đáp một tiếng.

“Sao anh không vui.”

“Đền mất hai trăm tệ tôi vui không nổi.”

“...” Hách Đăng há mồm, “Mẹ nó! Ăn cướp à.”

“Không sao, hai trăm không nhiều, trong lòng thấy rất vui.” Tô Dật Tu nói: “Các bảo mẫu trước người nào cũng cột Đại Bảo, con chó đó ra oai với Đại Bảo nhiều lần rồi.”

Hách Đăng không nói nữa, cầm dây nhìn Đại Bảo ngạo nghễ ngẩng cao đầu, cậu hiểu được cảm giác được, bị người khác ức hiếp, nhưng lại không thể đánh trả.

Đứng lại, Đại Bảo cũng đứng lại, Hách Đăng cúi xuống xoa đầu Đại Bảo, “Ngoan quá đi.”

Tô Dật Tu nhe răng cười, “Cậu đừng có làm mặt như vậy có được không, cứ như cả hai là huynh đệ chung hoạn nạn vậy.”

Hách Đăng trừng mắt.

Hai người đi một quãng dài, rồi lại quay về, Hách Đăng rất hoang mang, “Làm gì vậy?”

“Lái xe.”

“Vậy tại sao phải đi hết một vòng?”

“Tản bộ. Ăn cơm no quá.”

“...” Cái xxx.

Là đàn ông thì không ai không thích xe, tuy tính tình Hách Đăng trước khi chết tương đối mềm yếu, nhưng cũng là đàn ông, lúc cậu thấy Tô Dật Tu mở cửa chiếc FJ Cruiser thì đã cảm thấy chiếc này nhất định là mua theo ý thích của Đại Bảo. Thân màu quýt nóc trắng, cực bắt mắt.

Đại Bảo lên ghế sau, nằm vắt ra đó chờ lái xe. Hách Đăng ngồi ghế trước, thắt dây an toàn.

Đọc địa chỉ nhà mình, Tô Dật Tu tập trung lái xe, Hách Đăng thỉnh thoảng chỉ đường một chút, con chó phía sau chẳng khác nào không tồn tại, không hề lên tiếng, nên rất dễ bị quên.

Nhưng Đại Bảo tuyệt đối không phải con chó cam chịu cảnh cô đơn. Hách Đăng đột nhiên cảm nhận được cạnh mình có hơi thở âm ỉ vào tiếng thở khe khẽ, vừa quay sang đã thấy cái đầu chó, đang suy nghĩ xuất thần lại gặp cảnh như vậy, cậu suýt chút nhảy dựng lên.

Tô Dật Tu cười ha ha, “Nó thật sự rất thích cậu.” Khó khăn lắm mới dừng lại được, anh nói: “Chó cũng biết nhìn người, nó biết cậu rất tốt, tối thiểu cũng biết là cậu không ghét nó.”

“Thật ra phải nói là, ban đầu chó đối xử với mọi người đều rất tốt, nhưng về sau có những người làm hại chúng nó, cho nên chúng nó dần không còn dễ dàng tốt với người lạ nữa.”

“Cậu đang nói chó hoang.”

“Cũng không phải ngay từ đầu chúng nó đã là chó hoang.” Hách Đăng nhìn ra cửa sổ. “Tốt với chúng nó trước, cuối cùng đối xử hung ác, tàn nhẫn biết bao nhiêu.”

Tô Dật Tu thở dài, “Đó là mệnh số. Ở phòng khám của chúng tôi có không ít người tốt bụng mang những con chó hoang bên ngoài đến chữa trị, tuy không thể trị liệu miễn trí, nhưng với trường hợp đó có thể ưu đãi một ít.

Những con chó đó hoảng hốt, sợ sệt, thậm chí còn tấn công người, nhưng cuối cùng, chúng nó cũng sẽ bằng lòng tin tưởng con người, nếu không sẽ không thể mang đến được. Cho nên chuyện này, thật ra chúng nó

thấy rất rõ, ai tốt hay không tốt với chúng nó, rồi sẽ đáp lại bằng những thái độ khác nhau. Đó là một giai đoạn trưởng thành.”

“Tôi cảm thấy rất tàn nhẫn.”

“Cho nên chỉ cần đừng tốt với người xấu là được rồi, thấy những người đó thì cứ sủa gâu gâu rồi cắn, với những người tốt, thì nhõng nhẽo làm nũng, như vậy thì sẽ vui bao nhiêu.” Tuy không biết trong lòng Hách Đăng có chuyện gì, nhưng Tô Dật Tu nhìn cách Hách Đăng nói chuyện, quá nửa là có liên quan đến chuyện từng bị lừa.

Hách Đăng nghe xong thì không nói gì nữa, chẳng mấy chốc đã tới tới khu nhà cậu, tới dưới lầu, đậu xe rồi xuống xe, dắt Đại Bảo đứng trước cửa hành lang chờ Tô Dật Tu, trên cầu thang có tiếng bước chân đi xuống, cậu ngừng thở, không ngờ trốn tới trốn lui rồi vẫn gặp.

Ps: Hách Đăng: Đại Bảo siêu lợi hại thích chết luôn!

Tô Dật Tu: Chỉ có nó lợi hại còn anh thì không sao?

Hách Đăng: Hừ.

Tô Dật Tu: Lên giường tái chiến ba trăm hiệp mau!

Hách Đăng: Em phục! Hảo hán tha mạng!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đại Bảo thấy Hách Đăng không đi thì rất sốt ruột, mũi nó rất tốt cho nên ngửi thấy mùi của Hách Đăng vẫn còn trong hành lang, định lùi lên lầu.

Hách Đăng nắm dây bị nó kéo tới mấy bước, nhưng cậu lại không muốn đi lên, không muốn đi lên một mình, Tô Dật Tu đứng phía sau, chỉ cần anh đi theo thì cậu sẽ không sợ như vậy nữa, ít nhất không phải chỉ có mình cậu.

Người trên lầu bước nhanh xuống, đang nói gì đó, Hách Đăng nghe thấy tên mình.

Tô Dật Tu đi tới bên cạnh giúp cậu giữ Đại Bảo đang bồn chồn lại, “Sao không lên, tôi tìm được mà.”

“Chờ anh.”

“Hách Đăng!” Vừa dứt lời thì Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy bước vội xuống, “Gần đây cậu làm sao vậy! Không mở điện thoại, không có nhà, cũng không đến tìm bọn tớ! Có chuyện gì rồi?” Lâm Văn Thụy có vẻ rất lo lắng.

Hách Đăng nhìn hẩn, xương sống lạnh toát, “Không có gì, di động hư rồi.”

“Đổi thì nói cho bọn tớ biết chứ, mua cho cậu cái khác.” Hứa Nhạc nhìn nhìn Đại Bảo trong tay cậu, “Chó nhà ai vậy?”

“Của tôi.” Tô Dật Tu bên cạnh nói. Tuy có thể hai người này là bạn của Hách Đăng, nhưng nhìn Hách Đăng lại cảm thấy không phải, “Các vị tìm cậu ấy có việc gì sao?”

“Anh là ai?” Lâm Văn Thụy cảnh giác nhìn Tô Dật Tu.

Đại Bảo rất nóng lòng, không ngừng cọ chân Tô Dật Tu muốn đi lên. Tô Dật Tu cúi xuống gãi cằm dỗ dành nó.

Hách Đăng quan sát sắc mặt Tô Dật Tu, sau đó căn răng nói: “Anh ấy là anh họ tớ. Gần đây tớ ở chỗ của anh ấy.”

“Nói dối, cậu làm gì có anh họ! Tớ biết rõ chuyện nhà cậu mà.”

“Anh họ xa.”

“Anh họ xa.”

Hai người đồng thanh, Hách Đăng nhìn Tô Dật Tu, vừa cảm kích vừa xấu hổ.

Hứa Nhạc quan sát Tô Dật Tu một lúc, tuy không tin lời bọn họ nói, nhưng hai người đều đã nói vậy, mình cũng chẳng nói được gì, cậu ta nhìn nhìn Lâm Văn Thụy, Lâm Văn Thụy cười híp mắt đưa tay sờ Đại Bảo.

Đại Bảo nhăn nhó đứng thẳng lên dè vai Tô Dật Tu giục anh mau mau.

Hai người kia nhìn thể hình là biết con chó này to, nhưng không có vẻ nguy hiểm, nó đột nhiên đứng không ngờ có thể gác chân lên vai đàn ông trưởng thành, người không quen chưa chuẩn bị tâm lý nhìn thấy con chó thể này sẽ thấy sợ.

Lâm Văn Thụy rút tay lại, Hứa Nhạc sợ hãi lùi lại mấy bước.

“Đại Bảo, xuống nào.” Tô Dật Tu cầm chân trước của Đại Bảo nhắc nó xuống khỏi vai mình, nhân tiện nói với Hách Đăng: “Lên mau đi, nó muốn về nhà rồi.”

Hách Đăng thật sự quá cảm kích Tô Dật Tu, vội gật đầu, “Vậy chúng ta lên trước đi.”

“Cậu nhớ gọi điện thoại cho bọn tớ đó.”

“Được, chờ tớ mua di động mới đã.”

Khi đi đến chỗ ngoặt của cầu thang, ánh mắt Tô Dật Tu lia đến chỗ hai người còn chưa đi một cách rất tự nhiên, Đại Bảo không thích hai người này, anh cũng không thích.

“Quan hệ của cậu với bọn họ rất tốt sao?” Tô Dật Tu nhìn không được hỏi, cả di động cũng tặng, quan hệ không thường, nhưng mà sao bầu không khí lại lạ như vậy.

“Trước đây thì rất tốt.” Hách Đăng mở cửa nhà.

Nhà cậu không lớn, một phòng ngủ một phòng khách, nhưng lại dọn dẹp rất sạch sẽ. Đại Bảo phấn khích chạy vào, Tô Dật Tu vút sợi dây trong tay, Đại Bảo bắt đầu thám hiểm quanh nhà.

“Chỗ này sắp để trống?”

“Không.” Hách Đăng cầm cái túi to đứng trong nhà, “Sắp cho thuê.”

“À.”

Từ đầu Hách Đăng cũng không để ý đến cách nói của Tô Dật Tu, cậu đi vào trong lấy quần áo, mặc kệ nhăn hay thẳng, cứ nhét hết vào túi, nhét một lúc chợt dừng lại. Sau đó cậu ra khỏi phòng, cúi gằm đầu một lúc lâu mới nói: “Xin lỗi, lần trước đã lừa anh.”

“Lừa tôi chuyện gì?”

“Lừa anh nói là tôi không có chỗ ở.”

Vì ban đầu đã không nghĩ Hách Đăng sẽ nói thật trên mạng, nên Tô Dật Tu cũng không thấy khó chịu lắm, không hy vọng thì không thất vọng mà.

Nhưng từ những lời khi nãy anh biết căn nhà này là của Hách Đăng, thời bây giờ có được nhà riêng dù to hay nhỏ đều là rất giỏi rồi. Theo lý mà nói, nếu có người không ở nhà mình mà cho thuê để lấy tiền, rồi tới nhà người khác nói mình không có chỗ ở, thì không phải loại cực phẩm cũng là có vấn đề.

Nhưng Tô Dật Tu không nghĩ Hách Đăng cố ý muốn làm thế, “Tôi cảm thấy, nếu đã có nhà để ở, thì sẽ không đến nhà người khác. Dù sao thì không đâu thoải mái bằng nhà mình, có đúng không?”

Hách Đăng ngẩng đầu nhìn Tô Dật Tu, trong lòng hơi chua xót, “Tôi có thể lấy ít tiền lương lại. Không cần trả cao như vậy.”

Tô Dật Tu đút hai tay trong túi quần mím môi nhìn cậu, “Chỗ này tuy không bằng nội thành, nhưng nhà cậu sạch sẽ, đồ đạc cũng chưa cũ, cho thuê thì chỉ ít một tháng cũng hai ngàn tệ. Ai cha, thêm tiền lương tôi trả cậu, một tháng cậu kiếm được bốn ngàn, hơn nữa chỉ thu không chi, cậu giỏi hơn tôi nhiều đó! Hay là, cậu nuôi tôi đi.”

“Nói bậy!”

“Bậy gì chứ? Cậu xem, cậu ở chỗ tôi tôi còn phải trả sinh hoạt phí cho cậu, cậu ăn uống ở đều là của tôi, ai da, chi tiêu của tôi!” Tô Dật Tu thở ra một hơi dài, “Nuôi cậu áp lực nặng quá.”

Mặt Hách Đăng đã đỏ bừng rồi, nhưng cậu cũng không biết mình nên nói gì, vì Tô Dật Tu nói thật, chút suy tính của cậu bị phát hiện hết rồi. Vốn nói là mình sống trong ký túc xá, làm cho anh ta một ngày bị hai cha con nhà đó quậy phá đến quên luôn những gì mình đã nói dối.

Cho nên mới nói, nói dối một câu thì phải dùng trăm câu dối khác để bổ khuyết, còn phải luôn nhớ trong đầu, thật. Thôi dứt khoát thế này nhẹ nhõm hơn.

Thấy Hách Đăng không nói gì, nghĩ là cậu đang buồn, Tô Dật Tu vội đi đến vỗ vai cậu, “Đùa cậu thôi mà, thấy khi này tâm trạng cậu không được tốt. Rõ ràng trẻ hơn tôi mà còn khổ tâm hơn tôi.”

Có lẽ khi Hách Đăng ở cạnh anh hoàn toàn không thấy áp lực hay phải suy nghĩ, dám trừng mắt với anh một cái rồi vào phòng tiếp tục thu dọn.

Đại Bảo giá lâm hết các góc ngách trong nhà rồi, về tìm ba nó.

“Nhà cậu có nước uống không?”

Hách Đăng vội bỏ cái túi trong tay xuống, “Xin lỗi xin lỗi, tôi đi rót cho anh.”

“Đại Bảo muốn uống.”

“Vậy lấy chén sao? Nhà tôi không có cái hộp nào.”

“Dù sao thì cậu cũng không ở nữa, chén cũng phải để cho người khác dùng thôi. Cái đó!”

Hách Đăng thầm chia buồn với vị khách thuê tương lai.

Tuy lúc này trông Đại Bảo rất bình thản rất có khí chất, nhưng vẫn có thể nhận ra nó đang rất vui, vì đầu ngẩng cao hơn cả thường ngày.

Lấy chén rót nước tinh khiết cho nó, Hách Đăng ngồi xuống cho nó uống, nhân tiện đưa tay vén lông trên đầu cho nó, để không bị ướt.

Lúc Đại Bảo uống nước, Hách Đăng nhìn lông trên chân nó, ra ngoài chơi một vòng nó vui rồi, nhưng về nhà nhất định phải rửa chân lau lông.

“Bao lâu nó tắm một lần?”

Tô Dật Tu thở dài, “Khoảng một tháng. Nếu trời nóng thì hai mươi ngày, mười lăm ngày.”

“A! Vậy nếu ra ngoài lông bẩn vẫn phải chịu sao?”

“Tắm thường xuyên quá không tốt cho cả lông và da của nó, lần trước có một con chó săn lông vàng to đến phòng khám, vì chủ nó muốn lông nó đẹp nên gần như cách ngày tắm một lần, lúc đến bệnh da rất nghiêm trọng.”

“Rồi sao nữa?”

“Không sao nữa hết. Bác sĩ cũng không phải thần tiên.”

Đời mà.

Nếu chó cũng có thể sống lại, chúng nó sẽ lựa chọn thế nào nhỉ? Sẽ tiếp tục theo chủ nhân ban đầu, hay là sẽ bỏ chạy?

“Nếu như, tôi nói là nếu như.” Hách Đăng hỏi Tô Dật Tu, “Con chó đó biết, đi theo người chủ đó sẽ chết, cho nó một cơ hội để sống lại, nó có theo người chủ đó nữa không?”

Tô Dật Tu bật cười, “Cậu xem tiểu thuyết nhiều quá rồi. Đầu tiên tôi không phải con chó đó, cho nên tôi không biết nó sẽ lại theo người chủ đó không, đây hoàn toàn do bình thường người chủ đó có tốt với nó không. Sau nữa, vì không ai có thể sống lại, cho nên câu hỏi của cậu không thành lập được.”

Ps: Hách Đăng: Ừ có vui.

Tô Dật Tu: Sao vậy? Sau này anh sẽ bảo vệ em.

Hách Đăng: Vẫn ừ có vui.

Tô Dật Tu: Vậy chúng ta lên giường cho vui vẻ một chút.

Hách Đăng: Không muốn!

Tô Dật Tu: Đứa này đúng là không chiều được, chiều là thành hư, lên giường!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Nghe Tô Dật Tu nói vậy, Hách Đăng phản bác, “Xí, anh chưa thấy không có nghĩa là không có.”

“Không nói chuyện đó nữa, nói chuyện trước mắt được không?”

“Được.”

“Mau thu dọn đi.” Tô Dật Tu đứng lên, “Nếu chưa cho thuê ngay thì dùng khăn trải giường trùm đồ đạc lại đi, để khỏi đóng bụi.”

“Anh nghĩ chu đáo thật.”

“Nhưng mà, căn nhà này có cảm giác rất dễ chịu, cho thuê thì đáng tiếc lắm, bây giờ người thuê chẳng biết giữ đồ gì cả, khi trả lại cho cậu, sẽ như vừa bị dỡ ra lắp lại.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

Tô Dật Tu ngồi lên sô pha trong phòng khách, Đại Bảo và anh thêm cả Hách Đăng, cảm giác căn nhà hơi chật, lúc này Hách Đăng mới nhận ra, thì ra nhà của mình nhỏ đến vậy, một mình mình vẫn cảm thấy rất đủ.

“Đi mau thôi!” Tô Dật Tu thấy cậu lại đang ngây người, nhin không được nói hơi lớn.

“À à.” Hách Đăng trở vào phòng.

Vào phòng rồi, lúc đối diện với cái tủ quần áo Hách Đăng mới hoàn hồn lại, người đó nói mỗi một câu như thế mà cậu cũng hiểu được, đúng là thần kỳ.

Lấy một vài bộ đồ để thay đổi và vật dụng hằng ngày, lấy vali ra, sắp hết đồ trên bàn vào đó rồi đóng nắp lại, lấy khăn trải giường ra phủ lên bàn và sofa. Làm xong cậu lại cảm thán, nhà nhỏ cũng có cái hay của nó.

Xuống lầu rồi Đại Bảo lại không chịu lên xe, cứ chạy vòng quanh Tô Dật Tu, “Cậu chờ một tí, nó muốn đi ị.”

Hách Đăng câm nín, thế là nhớ ra, chó cũng phải ị, vậy con chó to độ này...

Không được nghĩ tiếp, chỉ có thể lẳng lặng gào thét ‘mợ nó sau này mấy chuyện này mình phải làm hết!’

Quả nhiên.

“Sau này cậu là người chăm nó, bây giờ cậu đi với nó đi.”

Cái xxx! Cho tôi chút thời gian thích ứng được không.

Rõ ràng là không, Tô Dật Tu đã dúm sợi dây vào tay cậu, “Cả hai phải vui vẻ với nhau nhé.”

Mẹ nó chứ.

Tô Dật Tu lấy giấy vệ sinh và giấy báo ra cho cậu, “Nhớ phải chùi đít cho Đại Bảo, nó thích sạch sẽ.”

“Có cần rửa ráy luôn không!!”

“Vậy tốt quá.” Tô Dật Tu đẩy cậu một cái, “Chỗ nhà cậu tôi không quen đường, nhanh đi, đừng để nó nghẹn lâu, báo đó là để lót, không phải

đưa cho cậu đọc đâu.”

... Đúng là.

Có lẽ Đại Bảo thật sự sốt ruột, kéo Hách Đăng chạy. Đâu còn là dắt chó đi dạo nữa, rõ ràng là chó dắt đi ị. Sức yếu là không dắt nổi, thế lúc kém cũng không theo kịp.

Đại Bảo chạy tới chạy lui không tìm được chỗ nào thích hợp, căng thẳng cào ống quần Hách Đăng liên tục, “Đừng hoảng đừng hoảng, tao dẫn mày đến chỗ luống hoa, mày khe khẽ thôi.”

“Được rồi được rồi, cậu đừng dẫn nó vào bồn hoa.” Tô Dật Tu đuổi theo, Hách Đăng tuyệt đối không chút kinh nghiệm, “Lông nó dài như vậy lui vào bụi hoa rồi còn ra gì không.”

“Vậy phải làm sao!” Hách Đăng rối trí.

“Tìm chỗ nào kín đáo gần thùng rác đi.”

Đại Bảo tỏ vẻ bọn họ mau lên có được không, không nhịn được nữa!

Hách Đăng lại dắt Đại Bảo chạy một hơi, Đại Bảo quyết định sau này không đi dạo với cậu nữa.

“Ở đây ở đây.” Chui vào một góc, Hách Đăng trải giấy báo ra.

Ông con à, mày nhanh chút đi.

Đại Bảo bắt đầu vào tư thế, Hách Đăng thầm cầu xin, ngàn vạn lần không được dính vào lông, cầu xin mày!

Không miêu tả nhiều quá trình ở đây nữa, chỉ cần nhìn khuôn mặt đau khổ của Hách Đăng là biết rồi, không được vui mấy.

Trên đường về nhà, cậu ngồi trong xe không thèm nhìn Đại Bảo một cái.

Đại Bảo bị ghét bỏ, có vẻ rất không vui, tâm trạng rầu rĩ.

Bầu không khí trong xe đóng băng được luôn.

“Cậu ghét như vậy là vì cậu còn chưa yêu nó.” Tô Dật Tu bất mãn nói.

Hách Đăng sắp nổ tung, “Tôi đã ..., mà còn chưa yêu nó!” Không nói được! Nói ra là muốn đánh người!

“Cậu phải xem nó như con của mình, như vậy thì sẽ khắc phục được.” Tô Dật Tu nhìn kính chiếu hậu một cái, rống: “Đại Bảo con đi xuống cho ba!”

Lúc Đại Bảo lên xe ba nó không cho nó nhảy lên ghế sau, ngồi chồm hổm đó, thấy hai người nói chuyện, nó lẳng lặng leo lên định nằm thì bị Tô Dật Tu la.

Hách Đăng cười nói: “Còn nói tôi, không phải anh cũng vậy sao.”

Về nhà rồi Hách Đăng và Đại Bảo cùng lao vào toilet, một người một chó bốn mắt nhìn nhau. “Tôi muốn đi vệ sinh.” Cậu đành phải cầu cứu Tô Dật Tu. Nói là đi vệ sinh chứ thật ra là muốn rửa tay, nhưng cậu không dám nói.

“Đại Bảo đang chờ lau chân, cậu cứ đi của cậu đi.” Tô Dật Tu cũng đứng trước cửa.

Đại Bảo chờ bên trong thì thôi đi, còn anh đứng đó làm quái gì!

“Vậy anh ở đây làm gì?”

Tô Dật Tu không lên tiếng, im lặng xoay người đi. Khi này tự dừng lại muốn nhìn Hách Đăng đi vệ sinh, đúng là không khoa học. Nhưng là nam cả mà, nhìn một chút thì có sao đâu. Đại Bảo được nhìn sao mình không được nhìn?

Hách Đăng nhìn Đại Bảo đã nằm dài trên sàn gạch men, tình hình này là không có ý định ra rồi, đáng tiếc Đại Bảo không biết tự chùi đất...

Bóp trán, não mình càng lúc càng khác thường rồi.

“Khăn của mày là cái nào?” Hách Đăng hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo: ...

“Cái có hoa nhỏ treo bên dưới.”

“...” Hách Đăng mở cửa ra, “Anh đứng đó bao lâu rồi?”

“Tôi thương con đứt ruột, chờ lau chân cho con thôi.”

Hách Đăng rút khăn ra nhìn nhìn, “Rõ ràng là con trai lại đi dùng khăn của con gái.”

Đại Bảo nhìn Hách Đăng, cổ họng kêu khừ khừ.

“Nó sao vậy?”

Tô Dật Tu lấy chậu hứng nước, “Nó giận rồi.”

“Nó là con trai mà? Sao nhỏ mọn quá vậy?”

“Ai nói con trai thì không được nhỏ mọn? Đàn ông thì phải độ lượng phải bao dung sao? Lý do gì chứ!” Tô Dật Tu cầm chân trước của Đại Bảo lên cẩn thận dùng khăn ướt lau, “Trong lòng buồn khổ chỉ có thể tự chịu

đứng, như vậy sẽ chết sớm. Làm người không thể quá vô tư, phải vị kỷ một chút.” Anh ngẩng đầu nhìn Hách Đăng.

Hách Đăng chậm rãi ngồi xuống, bắt chước cách anh làm, lau chân cho Đại Bảo, Đại Bảo trừng trừng nhìn cậu, vì mặt Đại Bảo quá dài, nên miệng gần chạm vào mình rồi.

Cậu tránh tránh qua bên cạnh, “Nhưng, như vậy sẽ không tìm được bạn gái. Hơn nữa cũng hơi xấu xa.”

“Cậu chưa nghe câu này sao, đàn ông không xấu đàn bà không yêu. Hơn nữa, phụ nữ chỉ thích người đàn ông mình thích tốt với mình, với người khác thì nhỏ nhen.”

“Thật sao?”

“Thật đó.”

Vì sau này Tô Dật Tu rất có thành tựu, cho nên Hách Đăng tin tưởng từ tận đáy lòng không chút nghi ngờ. Cho nên trước đó cậu thấy Hứa Nhạ và Lâm Văn Thụy quan tâm đến mình như vậy trong lòng có hơi khó chịu, bây giờ thì hết rồi.

“Cậu định khi nào mới mua di động?”

“?”

“Không phải khi này cậu nói di động hư rồi mới khóa máy sao?”

“Tôi nói vậy thôi.”

“Nhưng nếu lúc nào tôi cần tìm cậu thì sao?”

Hách Đăng nghĩ thấy cũng đúng, nhưng mở máy thì bọn họ sẽ gọi vào, cậu khó xử nhìn Tô Dật Tu.

“Di động của cậu đâu? Nếu không muốn nghe điện thoại của ai thì cho vào danh sách chặn là được rồi.”

“Di động của tôi không có chức năng đó.”

“Vậy có chức năng gì?”

“Nghe gọi điện thoại, nhận gửi tin nhắn, báo thức.”

Tô Dật Tu để bàn chân vừa lau được một nửa của Đại Bảo xuống, vẩy nước trên tay, “Đưa di động cho tôi xem thử.”

Hách Đăng cũng đặt chân Đại Bảo xuống, đi vào phòng lấy cái di động đang tắt máy, “Nè.”

“Cậu biết trân trọng quá khứ thật.” Tô Dật Tu không nỡ nói cậu nghèo quá, “Bây giờ người ta xài smartphone cả rồi!”

“Chờ có lương rồi mua một cái.”

“Tôi ứng trước cho cậu.”

“Đừng! Không được.”

Hai thỏa luận vấn đề di động một lúc lâu, Đại Bảo bị bỏ mặc một bên, mười phút sau, vẫn không ai thèm để ý tới nó, nó đứng lên lạnh lùng nhìn hai người một cái, bỏ đi.

Hừ, các người chờ đó cho ta.

Lúc Tô Dật Tu nhớ ra con thì hối hả đi tìm, Hách Đăng cũng theo. Không có gì bất ngờ, Đại Bảo lên lầu vào phòng ba nó, đang nằm dài trên giường ba nó, còn kéo cái gối nằm lót dưới hông.

“Đại Bảo!”

Ps: Tô Dật Tu: Đại Bảo giúp anh làm dơ giường rồi.

Hách Đăng: Cho nên?

Tô Dật Tu: Ngủ với em.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hách Đăng sung sướng đứng bên cạnh cười hí hí trên nỗi đau của người ta, sắc mặt Tô Dật Tu khó coi vô cùng, “Xuống đây.”

Đại Bảo bất động, còn nhắm mắt lại.

Tô Dật Tu đi tới bế nó lên, tỏ rõ là không chịu xuống, nặng chết được.

“Đại Bảo mày xem, cả ba mày cũng ghét bỏ mày.” Hách Đăng hờn hờ đi qua kéo kéo chân trước của Đại Bảo, “Nếu ba mày thương mày thật thì phải ngủ trên cái gối mày đã đề chứ.”

“Tôi thấy cậu thương nó lắm, vậy tối nay cậu ngủ với cái gối này đi.”

“Anh cũng nói là tôi không thương nó rồi mà, không ngủ.”

Tô Dật Tu kéo cái gối từ dưới hông Đại Bảo ra, lột vỏ gối, nghĩ nghĩ lại thấy giận, trước giờ nó rất ngoan, chưa từng thế này!

Càng nghĩ càng giận, tiện tay vứt ruột gối lên người Đại Bảo, Đại Bảo mở mắt ra nhìn ba nó, đứng lên nhảy xuống giường đi mất.

“Nó giận rồi.” Hách Đăng cầm ruột gối lên người thử, “Không có mùi.”

Tô Dật Tu trừng cậu một cái, lấy vỏ gối sạch trong tủ ra đưa cho cậu, “Thay đi.”

Hách Đăng biết mình nói nhiều quá rồi, có lẽ là vì ở đây quá thoải mái, làm cậu có gì nói nấy, rõ ràng chỉ mới đến hôm nay thôi.

Tám phần là do trong nhà có con chó, bình thường nhà nào có thú cưng đều dễ khiến người ta thả lỏng.

Thay cả khăn trải giường rồi, Hách Đăng ôm một đồng đi vào toilet, Tô Dật Tu gọi cậu lại, “Chờ chút đã.” “Rất Đau” đứng lại nhìn anh, vừa kịp thấy anh cởi áo thun và quần ra vứt tới, “Giặt cả cái này luôn.”

Nhìn chăm chăm cơ thể người ta một lúc, Hách Đăng cảm phần bỏ đi.

Lý do gì cùng là đàn ông mà lại chệnh lệch lớn như vậy!

Nhìn lên cơ thể của người ta, rồi tự nhìn lại mình. Đúng là dân chạy nạn.

Vứt đồ giặt vào toilet rồi cậu quyết định đi thăm Đại Bảo trước cho vui, đi vào phòng của Đại Bảo mở đèn lên, Đại Bảo chẳng thèm nhìn tới cậu.

“Đại Bảo.”

Không thèm nhìn.

“Đại Bảo, tao dẫn mày đi rửa mông?” Hách Đăng chạy sang phía đối diện mặt Đại Bảo nói.

Đại Bảo quay đầu sang bên kia.

“Tao dẫn mày đi làm đẹp nha? Nếu không sao ngủ được, không còn ngứa nữa, không ngứa nữa thì để gương đó làm gì? Dù sao thì soi vào cũng thấy xấu chết, hơn nữa, còn không tìm được chó cái.”

“Tìm chó cái làm gì?”

“Thì bíp bíp bíp!”

A a a a...

Hách Đăng ngưỡng ngưỡng gãi cằm Đại Bảo, “Tôi đang nói chuyện với Đại Bảo, anh đột nhiên chen vào một câu là phạm luật.”

“Là đàn ông cả, tôi hiểu mà.”

Hách Đăng đứng lên, “Vốn định dẫn nó đi rửa sạch sẽ, nó không chịu, vậy tôi đi tắm trước đây, anh vào xem nó đi.” Nhìn lại Tô Dật Tu để ngực trần chỉ mặc mỗi cái quần cộc, “Sao anh không mặc đồ?”

“Còn chưa tắm mặc đồ làm gì.”

“Vậy anh mau đi tắm đi!”

“Con trai tôi chưa thơm tho sạch sẽ sao tôi đi được? Lỡ như nó lại lên giường của tôi thì sao.”

“Sao anh lại nghĩ về Đại Bảo như vậy chứ.”

“Lỡ như nó lên giường cậu thì sao.”

“...”

Cuối cùng hai người một trước một sau khiêng ông trời con đi rửa ráy sạch sẽ, rồi lại khiêng về. Hách Đăng mệt đến thở hồng hộc, “Khỉ! Nặng thật.”

Cái đầu ngẩng cao của Đại Bảo vẫn lạnh lùng kiêu ngạo.

Tô Dật Tu cũng mệt chết được.

Hách Đăng ngồi dưới sàn dùng tay quạt gió, thấy Tô Dật Tu đang đứng đó, mồ hôi trên trán chảy xuống cổ, rồi lại từ cổ chảy xuống cơ ngực không quá vai u thịt bắp nhưng nhìn là biết sờ rất có cảm giác, cuối cùng

thong thả chảy xuống, đến sáu múi cơ bụng mà người đàn ông nào cũng muốn có.

Không thể nhìn tiếp được nữa!

“Anh Nhất Hưu, còn việc gì phải làm không? Chẳng hạn như ăn khuya hay uống sữa.”

Tô Dật Tu lẳng lẳng nhận tên mới, “Cậu đói thì tự làm ăn, tôi không ăn nữa, cậu ngủ sớm một chút, ngày mai không cần phải dậy sớm quá.”

“Vậy tôi đi tắm, chúc anh Nhất Hưu ngủ ngon.” Hách Đăng cúi xuống sờ tai Đại Bảo, “Chúc Đại Bảo ngủ ngon, ngày mai gặp lại Đại Bảo!”

Hách Đăng đi tắm, Tô Dật Tu nhìn Đại Bảo, “Thái độ của cậu ta với con tốt hơn với ba thấy rõ, không vui.”

Anh ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Hôm nay con hại ba mất hai trăm, không vui.”

Đại Bảo đã chui vào nhà gỗ rồi, Tô Dật Tu đuổi theo ngồi trước cửa, “Nhưng mà ba ghét con chó đó lâu rồi, hôm nay con làm rất hay, ba rất vui. Cả hai người đó nữa, con cũng không thích có đúng không? Ba cũng không thích, làm tốt lắm!”

Đại Bảo: Ông đây buồn ngủ rồi! Ba không thích thì đi nói với vị kia kìa, đừng nói với con, phiền quá.

“Thái độ của con là sao vậy hả!”

Đại Bảo: ...

“Ngày mai không được ăn đồ hộp!”

Đại Bảo: ... Xxx, Hách Đăng, mối thù của ta và mi thành lập.

Hách Đăng tắm rửa trắng trẻo sạch sẽ rồi cũng được lên giường, nhắm mắt lại lăn lộn trên giường, to hơn giường cũ của mình nhiều, dễ chịu quá!

Cách vách có Đại Bảo, trong nhà còn có Tô Dật Tu, ai da, thích quá đi, nhiều người vẫn tốt hơn, ba vị nam giới dương tính cực thịnh, tuy hôm nay không nhiều việc lắm, nhưng tinh thần tiêu tụy lắm đó!

Nhưng mà, Đại Bảo rất đáng yêu, tuy có hơi chảnh chó, cũng rất gọi đòn, nhưng đáng yêu lắm. Cả anh Nhất Hưu ba nó nữa, tuy hơi khùng khùng, nhưng thật ra rất tốt bụng, tính ý lại dịu dàng.

Lần này may thật.

Có điều, vận may này là do cậu tự giành lấy!

Hách Đăng nằm sấp trên giường suy nghĩ linh tinh sắc mặt đổi tới đổi lui, cuối cùng nằm chặt chần vò vò.

“Cái chần nhà tôi đặc tội với cậu sao?”

Tiếng của Tô Dật Tu đột nhiên vang lên, Hách Đăng giật mình ngồi bật dậy, anh ta đứng trước cửa từ bao giờ vậy? Rõ ràng cậu đóng cửa rồi mà! “Sao anh không gõ cửa!”

“Tôi có gõ, không thấy gì, tôi sợ cậu gặp chuyện gì.” Tô Dật Tu gõ lên cửa mấy cái, tiếng không được lớn, “Dù sao thì cậu cũng đang sống trong nhà tôi, chẳng may có chuyện gì thì trách nhiệm của tôi rất lớn.”

“Tôi không cần anh phụ trách!” Cậu cũng không chắc là có nghe tiếng gõ cửa không, nhưng người ta nói đã gõ rồi, đây lại là nhà người ta, có lẽ là mình suy nghĩ xuất thần quá thật. “Khi này anh thấy ảo giác!” Cậu điều chỉnh giọng lại, “Cần tôi làm gì sao?”

“Không phải, đêm đầu tiên cậu ngủ ở đây, muốn hỏi xem có thiếu gì không, dù sao cũng hơi vội.”

Hách Đăng nhìn quanh, “Có lẽ không thiếu gì nữa.” Cậu mang cả ly uống nước của mình sang đây, lúc lấy còn bị Tô Dật Tu đưa mắt liếc một lúc.

“Vậy tôi ngủ đây, một chốc nữa anh đừng có đến tìm tôi đó.”

“... Ngủ ngon.”

“À, đúng rồi.”

“Chuyện gì?”

Đột nhiên Hách Đăng nhớ ra, “Sáng mai anh muốn ăn gì?”

“Tôi ăn gì cũng được, không kén chọn. Cậu cứ xem rồi làm, không cần phức tạp quá.”

“Được rồi.”

Đêm đầu tiên Hách Đăng ngủ ở đây, tắt đèn rồi thấy không quen, mở đèn bàn thì sáng quá. Lăn lộn một lúc thì thấy buồn ngủ, ban đầu không mơ, sau đó mơ thấy có người đứng cạnh giường cậu.

Cậu bừng tỉnh, rồi thấy Đại Bảo đứng cạnh giường cậu.

“Đại Bảo, mày làm gì vậy?” Tim Hách Đăng đập thành thịch, trời bên ngoài còn chưa sáng, “Sao mày vào đây được!”

Đại Bảo gác hai chân trước trên giường có vẻ rất sốt ruột.

“Sao vậy?” Hách Đăng bình tĩnh lại, lần tìm mở đèn, nhìn đồng hồ, mới năm giờ rưỡi! “Mày muốn gì chứ!”

Đại Bảo: Nếu ta nói được còn tìm mi làm gì, đang mót.

Hách Đăng nhìn Đại Bảo đi ra cửa rồi quay lại, không nhúc nhích, lại đi tới đi về. Cậu hiểu ra.

“Mày muốn ra ngoài, tiểu tiện?”

Đại Bảo vẫy đuôi một cái hiểm thấy.

Chỉ vẫy nhẹ một cái, nhưng Hách Đăng lại hiểu được.

Nhất định là kiếp trước đã mắc nợ nó.

Thay đồ thể thao, mang theo ít tiền, đeo dây cổ cho Đại Bảo, Đại Bảo vừa xuống lầu là kéo Hách Đăng đến vườn hoa, sau đó Hách Đăng nghe thấy tiếng rào rào, xem ra đã nhận được một lúc rồi, thế nước rào rạt.

Đại Bảo nhẹ nhõm rồi thì lại khôi phục phong thái thanh cao, yêu cầu đi dạo một vòng.

Năm rưỡi sáng còn chưa có người bán điểm tâm trước cửa, bảo vệ nói phải đến sáu giờ, Hách Đăng đi dạo với Đại Bảo hơn nửa tiếng thật, Đại Bảo cực vui.

Mang bánh quấy với sữa đậu nành về nhà, mới hơn sáu giờ rưỡi. Thời điểm này, ngủ thêm một chút thì quá ít, không ngủ thì nói thật cậu hơi mệt. Mâu thuẫn quá.

“Đại Bảo, tao thương lượng với mày một chuyện.” Hách Đăng kéo Đại Bảo vào bếp.

Đại Bảo nhìn cái bánh quấy, nhìn Hách Đăng, ánh mắt “mi hiểu mà”.

Hách Đăng ngắt một khúc bánh quấy bằng cõ móng tay cái để trước mũi cho nó ngửi, “Thơm không?”

Đại Bảo: Cho ta ăn.

“Chúng ta thương lượng chút đi, sáng sớm sau này mày gọi tao trễ một chút, có được không?”

Đại Bảo há miệng, Hách Đăng cho miếng bánh bé tẹo vào miệng nó, “Ăn rồi nghĩa là đồng ý đó nha! Không được nuốt lời đâu đó.”

“Cậu dứt cho nó như vậy rất nguy hiểm, dễ bị cắn trúng tay.”

Hách Đăng chợt dạ giấu tay và bánh quẩy ra sau lưng, sao người này cứ âm thầm xuất hiện vậy.

Ps: Đại Bảo: Cho con ăn.

Tô Dật Tu: Con không được ăn nhiều, sẽ béo.

Đại Bảo: *cắn*

Hách Đăng: Cho em ăn.

Tô Dật Tu: Ăn nhiều một lúc, ăn nhiều mới có sức, sờ cũng thích.

Hách Đăng: *xấu hổ nhăn mặt, cắn!*

Một cái dấu vô cùng kì xuất hiện...

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Giấu gì mà giấu, tôi thấy rồi.” Tô Dật Tu vào bếp rót nước, “Lúc mới dậy còn thắc mắc sao hôm nay tiểu tử này không đòi ra ngoài, dậy rồi mới biết nó đi tìm cậu.”

“Chứng minh là nó thích tôi.” Hách Đăng đặc ý, lúc bị lôi ra ngoài hành hạ ngoại trừ hơi không quen thì cậu rất vui vì Đại Bảo tin tưởng mình, hơn nữa lúc ra ngoài nó rất ngoan.

Tô Dật Tu uống nước xong thì đứng khoanh tay, “Sao tôi lại cảm thấy là nó xót ba nó. Cố ý bắt nạt cậu nhỉ.”

Đừng có nói ra chứ!!

Hách Đăng bị đâm trúng chỗ đau cảm hận nhìn Tô Dật Tu một cái, sau đó nhìn sang Đại Bảo hiên ngang lẫm liệt, “Hừ.” Đứng lên rửa tay, “Đánh răng rửa mặt chưa? Trứng chiên anh thích chín hai mặt hay một mặt? Chín kĩ hay lòng đào?”

“Tôi không ăn trứng chiên.”

“Không phải tối qua anh nói ăn gì cũng được không kén chọn sao?”

Tô Dật Tu gãi đầu, “Tối qua tôi quên, không ăn trứng chiên.”

“Trứng giàu dinh dưỡng, không được kén ăn.” Hách Đăng lập tức lấy bốn trái trứng trong tủ lạnh ra, “Anh to con như vậy một lần ăn hai trứng đi, tôi chiên lòng đào, ngon lắm, nhất định phải ăn.”

“Sao tôi cảm thấy lần nào tôi nói không thích ăn gì đó thì cậu lại vô cùng hớn hờ đi làm vậy?”

“Anh thấy ảo giác rồi, sao tôi lại như vậy được chứ.” Lại bị chọc thủng! Lần sau phải kiềm chế sắc mặt lại.

Tô Dật Tu buồn cười, không nói chuyện này nữa, “Đại Bảo, đi, đi ăn sáng.”

“Phải phải, mau đi tìm ba mày đi. Đừng đứng trong bếp nữa.” Nhìn đồng lòng đó thôi đã thấy nóng.

Hách Đăng đổ sữa vào nồi nhỏ để đun sữa đặt lên bếp bật lửa, rót dầu vào chảo, bật bếp, số đồ dùng nhà bếp này vừa được rửa sạch sẽ hôm qua, nhìn là biết bình thường chẳng mấy khi Tô Dật Tu nấu nướng, uống phí số đồ dùng đẹp như vậy, nhìn thôi đã biết là rất đắt, cảm giác khi dùng siêu thích, nhìn không được muốn sờ sờ vài cái.

Mở máy hút khói, Hách Đăng cầm trứng chuẩn bị đập vỏ, xoay sang thì thấy hai cha con kia vẫn còn đó, “Sao còn chưa ra? Một lát nữa sẽ có khói.”

“Không đâu, tôi mua máy hút khói loại đắt nhất đó! Hút siêu mạnh.”

“Vậy Đại Bảo ra ngoài, dù lực hút có tốt nhưng nó nhiều lông vậy cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Đại Bảo, con ra ngoài.” Tô Dật Tu nói với Đại Bảo.

Đại Bảo ngửa đầu nhìn ba nó tỏ vẻ không vừa lòng, thế là trực tiếp đứng lên gác chân trên giá gia vị cạnh Hách Đăng nhìn cậu bảo mẫu nhà nó chiên trứng. Muốn ăn quá!

“Nó ăn được không?” Ánh mắt chăm chú thế này là thứ Hách Đăng chống cự yếu nhất.

Tô Dật Tu lắc đầu, “Không được.”

Đại Bảo quay đầu lại ai oán nhìn ba nó, rồi lại nhìn nhìn Hách Đăng. Lần đầu tiên há to miệng trước mặt Hách Đăng, không phải, trước mặt trứng gà.

Chó to như vậy, há miệng sẽ chảy nước miếng.

“Ai cha! Anh Nhất Hưu anh mau kéo nó ra ngoài đi! Nhiều vào chén sao ăn được nữa!” Hách Đăng sắp phát rồ.

Thấy Hách Đăng cuống hết cả chân, Tô Dật Tu vút lại một câu “Nhớ mặc tạp dề.” Rồi hả hê dắt Đại Bảo ra ngoài.

Hách Đăng ngoái đầu nhìn cái tạp dề treo trên tường, không biết nấu cơm còn mua tạp dề!

Có thể là của bạn gái.

“Anh Nhất Hưu, cái này của bạn gái anh đúng không.” Hách Đăng tắt bếp cầm tạp dề đi ra hỏi.

“Bỏ rồi!”

“À.” Đáng thương ghê, “Vậy tôi dùng đó.”

“Dùng đi.”

Hách Đăng mặc tạp dề vào thốn thức mãi không thôi, bỏ rồi mà cũng không nỡ quăng cái tạp dề đi, rõ ràng là Tô Dật Tu rất yêu bạn gái cũ, đúng là, tình cảm, cũng như lông của Đại Bảo vậy, có thể rụng, có thể mất đi bất kì lúc nào.

Một câu triết lý như vậy, nếu có cuốn sổ ở đây thì nhất định phải viết lại.

Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng hơi cau mày quay lưng đi, hai chân rất tự giác bước đến, “Tôi cột giúp cậu.”

Hách Đăng xoay lại nhìn anh, “Không cần, tới mà.”

“Được rồi.”

“Cảm ơn.”

Rất hợp.

Tô Dật Tu rất vừa lòng.

Khó trách sao cứ cảm thấy bạn gái trước đây thiếu gì đó, thì ra là vì tạp dề!

Xèo một tiếng, trứng vào chảo, Tô Dật Tu cảm thấy, dường như trứng chiên cũng không khó ăn lắm.

Bưng điếm tâm ra, Hách Đăng bảo Tô Dật Tu ăn trước, rồi cậu cầm bát của Đại Bảo gọi Đại Bảo, “Đại Bảo đến đây, mày không ăn trứng chiên được, tao làm trứng chần cho mày này.”

Đại Bảo sung sướng tung tăng chạy đến.

“Anh coi nè coi nè, nó ăn ngon ghê!” Hách Đăng vén lông cho Đại Bảo, để khỏi bị dơ.

“Lần sau cậu làm trứng chưng ấy, nó còn thích hơn.”

“Được.” Một lúc sau, Hách Đăng nói: “Anh nói không được cho nó thứ gì ngoài bánh chó, không phải vì căn bản anh không biết làm chứ?”

“Trừ lương cậu.”

“...”

“Nó thích cũng không được ăn nhiều.”

“Biết rồi.”

“Rồi đến lúc béo đến không khiêng nổi!”

Chẳng lẽ không phải vì quá dư dinh dưỡng không tốt cho sức khỏe sao?

Hách Đăng thích ứng rất nhanh, thói quen sinh hoạt và các quy luật của Đại Bảo chỉ một tuần là nắm rõ, những thứ Tô Dật Tu không ăn rất nhiều, kén ăn đến độ làm cậu cảm phẫn, lại còn rất thích ăn thịt, nhưng mỗi lần ăn thịt lại không thể cho Đại Bảo ăn, Đại Bảo rất đáng thương, cứ chăm chăm nhìn Hách Đăng.

Mỗi lần nấu thịt, Hách Đăng đều sẽ bớt ra một phần nhỏ làm lạt hơn phù hợp cho Đại Bảo ăn, nhưng sẽ giấu đi, rồi nhân lúc ba nó đi làm mà trộn vào bánh chó cho nó.

Tuy chỉ có một ít, nhưng Đại Bảo vẫn biết Hách Đăng cực kỳ tốt, cực kỳ thương nó, chỉ cần nhìn chăm chú là Hách Đăng sẽ cho nó ăn, sữa chua này, trứng chưng này, cả thịt cá tươi đã gỡ xương, ngon hơn cá hộp nhiều.

Ba mình có tầm nhìn quá, chất lượng đồ ăn trong nhà cứ tăng dần. Đại Bảo thỏa mãn liếm bát.

Tiền mua thức ăn Tô Dật Tu để trong ngăn kéo tủ giày trước cửa cho cậu, lúc Hách Đăng đi mua thức ăn sẽ lấy từ đó, “Nếu cậu thiếu đồ dùng hằng ngày cứ lấy tiền trong đó mua.”

Tuy nói vậy, nhưng Hách Đăng vẫn hơi xấu hổ, tuy có làm việc, nhưng không cần trả tiền nhà còn lo việc nấu cơm, tiền ăn đương nhiên như Tô Dật Tu nói, không phải tiết kiệm. Nhưng trưa Tô Dật Tu rất bận, không về nhà ăn, bữa tối thì chắc chắn là tiệc lớn ngày ngày ăn thịt, bữa trưa có khi Hách Đăng chỉ úp mì hay ăn đồ thừa tối qua, nhưng vẫn cảm thấy mình hơi béo rồi.

Buổi sáng bận xong rồi có thể ngủ cùng Đại Bảo, Tô Dật Tu về nhà nói: “Cậu thoải mái hơn tôi nhiều.”

Hách Đăng rất ngại.

Tô Dật Tu thấy cậu đỏ mặt, biết cậu không chịu được chọc ghẹo, “Tôi đùa cậu thôi mà.”

“Biết mà.”

“Vậy đỏ mặt gì?”

“Tôi thích.”

“Ngày mai tôi muốn ăn sủi cảo.”

“Nhân gì?” Hách Đăng vừa chải lông cho Đại Bảo vừa hỏi.

“Cậu cứ xem rồi làm đi, làm cái gì ngon ấy.”

“Anh kén ăn như vậy, sao tôi biết được.”

Tô Dật Tu thấy cậu dồn hết tâm trí vào Đại Bảo, trong lòng thấy hơi là lạ, rất muốn người nằm đó là mình, rồi Hách Đăng chải lông cho anh.

“Hách Đăng.”

“Chuyện gì?”

“Vai tôi hơi mỏi, mấy hôm nay nhiều thú bệnh, mỏi tay.”

“Ngày mai tôi mua giò heo hầm, buổi tối anh về ăn?”

“Cậu không biết tán gẫu là gì à!”

Hách Đăng để lược lên sô pha, “Tôi nói thật mà.”

Tô Dật Tu liếc liếc cậu.

Đại Bảo không được chải lông thấy ngứa ngáy, nóng ruột, nằm trên đùi Hách Đăng bán manh, bản thân nó cảm thấy là đang bán manh, người khác thì chẳng nhận ra được.

“Đi chạy bộ!” Tô Dật Tu tức, con ở nhà hưởng thụ mãi rồi, ba chỉ có khi nào đi làm về mới được hưởng thụ một chút.

Hách Đăng đi qua mở máy chạy bộ cho Đại Bảo, “Ba mà bảo mà chạy, nhưng mà mà cũng phải hoạt động nhiều một chút, càng lúc càng lười biếng rồi.”

“Chứ còn gì, ăn ngon nên béo rồi.” Tô Dật Tu hạ lệnh: “Đại Bảo, tự đi cất lược đi.”

Đại Bảo vẩy đuôi, lên máy chạy.

“Trước đây nó luôn tự đi cất lược!” Tô Dật Tu không vui.

“Ý anh là sao?”

“Chuyện nó phải làm thì cậu phải để cho nó làm!”

Hách Đăng cất lược rồi đi tới trước mặt Tô Dật Tu, “Không phải nói mỗi vai sao? Tôi xoa bóp cho anh nhé?”

Tô Dật Tu thần tốc ngồi ra sô pha, “Đến đây.”

Người này đúng là, trẻ con quá.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tô Dật Tu nằm úp soài xuống, Hách Đăng nhìn sô pha, ngồi sao cũng thấy ngại ngại.

“Anh dịch vào trong một chút.” Cậu nói.

Tô Dật Tu nhích nhích vào trong, “Được chưa? Không được thì lên giường?”

“Thôi cố chịu đi, chỉ bóp vai thôi mà.” Hai người đàn ông một cái giường, Hách Đăng vẫn còn hơi ám ảnh.

Mớm mông ngồi sát mép ghế, bóp bóp thì thấy vai của anh Nhất Hưu rất cứng, rõ ràng là cơ bắp bị thương rồi, khi cậu thường xuyên giơ cao tay viết bài rồi lại sửa bài tập cũng bị thế này. “Mấy thứ dưỡng sinh ăn cái này ra sao cái kia thế nào, hoàn toàn không đáng tin.”

“Không sai.”

“Đặt biệt là cái trò uống nước lúc mấy giờ mấy giờ đó.”

“Quá đúng.”

“Làm theo như thế thì khỏi ngủ luôn.”

“Có lý.”

“...” Tuy Tô Dật Tu đồng ý với cậu, nhưng sao lại có cảm giác lạ vậy nhỉ? Còn chẳng bằng không tán thành, miễn cưỡng quá chừng.

“Sao không nói nữa? Chúng ta tâm sự thêm năm đồng đi.”

Hách Đăng bĩu môi, “Trả tiền mát xa trước đi.”

“Cậu nói đi, bao nhiêu tiền?” Tô Dật Tu chống cánh tay nhắc người lên nhìn cậu, “Tiệm mát xa của người mù bây giờ mát xa toàn thân một tiếng một trăm tệ, cậu định lấy bao nhiêu tiền?”

“Toàn thân thì thôi đừng, tôi không đủ sức, tuy là tôi cũng muốn kiếm thêm tiền.”

“Từng phần bọn họ lấy năm mươi tệ.”

“Vậy tôi lấy bốn mươi là được.”

“Người ta tàn tật lấy nhiều tiền một chút là chuyện nên làm.”

“Tôi cũng tàn tật mà.”

Tô Dật Tu lia mắt quan sát cậu, cuối cùng ghim chặt vào chỗ khó nói nào đó, “Cậu, chỗ đó tàn tật rồi sao? Chỗ đó không tính.”

“Chỗ đó rất bình thường!” Hách Đăng sờ lên mắt mình, tôi cũng từng là một người mù đó! Đúng là chọc vào chỗ đau, “Tôi có thể nhắm mắt lại.”

Nghe cậu nói vậy Tô Dật Tu bất chấp, “Người ta từng được đào tạo chuyên nghiệp, xoa đâu đúng đó, cậu chỉ sờ lung tung.”

“Sao vậy được!” Hách Đăng nhắm mắt lại, “Thử xem.”

“Đừng thử nữa, đôi mắt đẹp như vậy, nhắm lại không nhìn thì phí quá.”

Hách Đăng mở to mắt, “Anh cứ trêu tôi mãi đi.”

Đại Bảo còn đang chạy rất hăng say, Hách Đăng thở dài, “Từ khi tôi đến chưa từng nghe Đại Bảo sửa.”

“Ừm, nó không sửa bậy.”

“Xác định không phải do cổ họng có vấn đề?”

“Tôi là bác sĩ thú y.”

“Tôi thấy anh ngày nào cũng đi làm về mệt mỏi, đang tâm sự giải khuây với anh mà.” Hách Đăng rút tay lại không bóp vai cho anh nữa.

Tô Dật Tu nắm tay cậu đặt lên vai mình, “Người tốt!”

Hách Đăng bất lực oan ức, “Mặc kệ, ít nhất cũng phải trả hai mươi tệ!”

“Được.” Tô Dật Tu đồng ý ngay, “Mấy hôm nay nhiều động vật nhỏ bệnh, vừa sáng vào đã có cấp cứu, con chó đó chơi bóng da, kết quả cắn thùng bóng, bóng kẹt vào răng không lấy ra được, chủ nó muốn lấy giúp, nó lại như phát cuồng, không cho đụng vào, lúc đưa đến nước miếng rùng rùng.”

“Tôi tưởng tượng được.” Hách Đăng nhú mày, trong đầu thấp thoáng cảnh Đại Bảo chảy nước miếng, “Vậy sau đó phải làm sao?”

“Tiêm thuốc an thần.”

“Còn con gì nữa?” Hách Đăng rất tò mò, tay vẫn không dừng.

“Con thỏ tiêu chảy, đang nằm viện.”

“Nằm viện thế nào?”

“Có lồng thú mà.” Tô Dật Tu nhắm mắt, vẻ mặt rất khoan khoái, thở ra tiếng liên tục.

“Bữa trưa các anh ăn thế nào?”

“Ăn ngoài. Gọi đến rồi có thời gian thì ăn, không có thời gian thì để đó.” Tô Dật Tu mở mắt nhìn Hách Đăng đang nhú mày, “Xót tôi sao.”

“Hừ, có khi giữa trưa Đại Bảo nghịch quá tôi cũng không ăn đúng giờ được.”

“Vậy cứ mặc nó, cậu ăn trước. Bây giờ cậu là hậu phương vững chắc của tôi, ngàn vạn lần không được vì ăn uống không đúng bữa mà đau dạ dày hay gì đó.” Tô Dật Tu nhìn Đại Bảo đã mệt đến thở hồng hộc, “Bảo nó đi qua một bên chơi!”

Đại Bảo: Đây là khúc dạo đầu của sự ruồng rẫy sao?

Đại Bảo xoay người vào góc tường ngồi, xoay mông ra với hai người, xoay mặt vào tường.

Hách Đăng không nhịn được cười, “Tôi đi dỗ nó.”

“Cứ kệ nó.” Tô Dật Tu nghiêm khắc ngăn lại, “Tôi phát hiện ra từ khi cậu đến, Đại Bảo càng lúc càng đông đánh.”

“Trách tôi sao?”

“Không phải.” Hách Đăng chăm sóc Đại Bảo, thích Đại Bảo, rất tốt với Đại Bảo, chuyện này khiến khi anh đi làm rất yên tâm, dù là buổi chiều có việc về trễ cũng không sợ con trai cô đơn hay bị đói, chỉ là, càng lúc càng không giống ai, cứ giận dỗi miết.

Ngày hôm sau Hách Đăng dọn dẹp nhà, Đại Bảo quấy rối bên cạnh, Hách Đăng ngồi xuống lau sàn, Đại Bảo lại kéo vạt áo cậu, nếu đứng lên

chạy, Đại Bảo sẽ đuổi theo, nhào lên người cậu, ôm eo cậu.

“Được rồi được rồi.” Hách Đăng xoa đầu nó, “Đừng phá nữa có được không? Một lát nữa tao làm xong có muốn đi đưa cơm cho ba mày không? Anh ấy ăn ngoài mỗi ngày hại sức khỏe, buổi trưa chúng ta cũng không có việc gì, đúng không?”

Đại Bảo nhìn cậu vẫy đuôi.

“Vậy mày ngoan ngoãn không nghịch, tao sẽ làm nhanh.”

Đại Bảo nhảy lên xô pha, Hách Đăng biết nó muốn xem tivi, mở Đấu tranh sinh tồn cho nó, bản thân lại làm tiếp.

Lần nào nam chính cũng rất thần kỳ, chỉ cần phát hiện ra thứ gì ăn được là ăn ngay. Nhưng lần này anh ta đến một hòn đảo, Hách Đăng vừa lau dọn vừa nghe nam chính chạy khắp nơi tìm nước ngọt, rồi ra biển bắt tôm hùm.

Hách Đăng ngừng tay nhìn nam chính dùng một cây xiên tự chế xiên một con tôm hùm to, cậu và Đại Bảo đều nuốt nước miếng.

Sau đó nam chính nướng tôm hùm trên đồng lửa, khi ăn vẻ mặt còn vô cùng hạnh phúc. Nước bọt của Hách Đăng sắp tràn ra, Đại Bảo xoay sang tìm Hách Đăng.

Cái bíp, “Muốn ăn thì đi tìm ba mày đi!” Tôm hùm đắt lắm! Tự bỏ tiền thì không ăn nổi.

Đại Bảo mặc kệ, tật này là do Hách Đăng chiều thành, nhất định phải ăn. Cứ quẩn lấy Hách Đăng không cho cậu đi.

“Mày quẩn tao cũng vô dụng thôi.” Đại Bảo nghe không hiểu, “Một lát nữa đến chỗ ba mày, nói với ba mày nhé?”

Đại Bảo trực tiếp nhào lên muốn hôn môi với Hách Đăng.

Cái này tuyệt đối không được!!

Vừa mới có tin tức, một cô gái hôn môi với con chó nhà mình, con chó cắn mất cả cằm cô ta!

Tuy là ngoài lúc ăn thì Đại Bảo không mở miệng, nhưng mỗi lần nghĩ đến nước miếng nó chảy ra, tuyệt đối không được!

Đại Bảo bị từ chối, rất đau lòng, nhảy lên thử lại mấy lần, Hách Đăng phản kháng rất kịch liệt, cuối cùng cậu đeo vòng cổ cho nó, “Đi thôi, đi đưa cơm cho ba Đại Bảo.”

Lúc đi ra Đại Bảo cọ chân Hách Đăng liên tục, Hách Đăng nổi da gà đầy người.

Vẫy liên tục mấy chiếc taxi, không ai chịu chở, cuối cùng cũng vẫy được một chiếc chịu cho cậu lên, nhưng dặn đi dặn lại phải trông con chó, đừng để nó làm bẩn bọc ghế, nếu không phải phạt tiền.

May mà Đại Bảo rất nghe lời, lúc xuống xe Hách Đăng đưa thêm mười tệ.

Rồi lấy điện thoại ra sẵn tiện khiếu nại hết mấy chiếc đã từ chối trước đó.

Nếu là trước đây, mình sẽ không làm!

“Mày nói có phải tao thành nhỏ mọn rồi không?” Hách Đăng hỏi Đại Bảo.

Không có câu trả lời, nhưng Đại Bảo khi ra ngoài vô cùng cao ngạo vẫn dùng đuôi đung nhẹ chân cậu.

Vào phòng khám thú cưng, mọi người thấy Đại Bảo là hoan hô, “Đại Bảo đến kìa!”

Tô Dật Tu nghe tiếng đi từ phòng chẩn đoán ra, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Hách Đăng, “Sao lại đến đây?”

Đại Bảo thanh cao bước chậm đến chỗ ba nó, trong phòng khám không có nhiều người, nhưng bị mọi người cùng nhìn vào, Hách Đăng vẫn rất ngại, “Vừa lúc không có việc gì, đưa cơm cho anh.”

“Ồ~~~” Tiếng tru ồ lên, mặt Hách Đăng đỏ bừng.

Tô Dật Tu cười từ tận đáy lòng, không sao ngậm miệng lại được. “Cảm ơn.”

Anh cầm lấy hộp giữ nhiệt, ôm Hách Đăng giới thiệu với mọi người, “Đây là em họ tôi.”

“Ai cha, vậy tốt quá rồi, có phải sau này chúng tôi cũng có cơm không?”

“Cậu muốn làm cậu ấy mệt chết à.” Tô Dật Tu trực tiếp dẫn Hách Đăng vào phòng chẩn đoán.

Thấy có con rùa trên bàn, Hách Đăng hỏi: “Nó sao vậy?”

Tô Dật Tu cột Đại Bảo vào một góc, “Sỏi thận.”

“Vậy phải làm sao?”

“Phẫu thuật.”

Hách Đăng nghĩ nhất định sẽ rất đau, chủ con rùa cũng đau lòng, nhưng Hách Đăng vẫn rất thích anh ta, chi phí phẫu thuật cho động vật nhất

định không rẻ, có nhiều người không muốn trả tiền khám bệnh cho thú cưng nên vứt bỏ, người chủ có trách nhiệm thế này nhất định là người tốt.

Nghĩ vậy, ánh mắt Hách Đăng nhìn người kia cũng dịu đi nhiều, Tô Dật Tu ho một cái, nhắc cậu bình tĩnh đừng manh động.

Hách Đăng ngại ngần xoa mặt, “Đây là rùa gì vậy?”

“Sulcata.”

“Sulcata là gì?”

“Một loại rùa xanh. Hơn nữa là loài dễ bị sỏi thận nhất.”

Thú cưng, dù là loài dễ bệnh, nhưng mình đã thích rồi cũng đành chịu, tuy vậy, “Nó gặp được người chủ tốt.”

“Loài vật cũng như người, người tốt mạng tốt, nhất định kiếp trước rùa của tôi là người tốt!”

Hách Đăng nghe vậy tim thắt lại, nhìn nhìn Tô Dật Tu, đối phương không phản ứng gì, có lẽ đã quen rồi.

Không ai chú ý Đại Bảo mở dây bằng cách nào, khi mọi người thấy nó, nó đã gác chân lên bàn há miệng rồi, Hách Đăng vô thức vội che miệng nó lại, nhưng tay còn không dài bằng miệng nó, chủ rùa lập tức che chắn cho con rùa nhà mình, chỉ có Tô Dật Tu vô cùng bình tĩnh.

Đại Bảo: Ta chỉ ngáp một cái cần làm tới vậy sao!!

Ps: Hách Đăng: Anh Nhất Hưu anh Nhất Hưu, anh khen Đại Bảo đi!

Tô Dật Tu: Ừm, nó có được người cha như anh là phúc tích mấy đời.

Đại Bảo: (#')

Hách Đăng: Vậy anh khen em nữa!

Tô Dật Tu: Tìm được em là phúc anh tích mấy đời! Anh yêu em quá đi!

Hách Đăng: Oa!! Đại Bảo ba thắng rồi! Hôm nay con không được xem Đấu tranh sinh tồn, ba muốn xem bóng rổ!

Tô Dật Tu: ...

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Dù sao thì Đại Bảo cũng là chó Tô Dật Tu nuôi, người phàm không thể nào hiểu được tư duy và tập tính của nó. Nó nghiêm mặt đứng đó ngáp, cặp mắt phượng vừa to vừa mê người vừa xéch cao ướn nước, trông mắt đen càng thêm cao ngạo!

Hách Đăng không bỏ tay xuống, Đại Bảo đưa cái mũi đen tới đụng tay cậu một cái.

Chủ con rùa vỗ ngực liên tục, “Làm tôi hết hồn, con chó lớn như vậy phải nhốt lại chứ!”

“Tôi có giấy chứng nhận. Chó săn Afghanistan thường không hay nổi cẩu.” Nhưng khi cẩu thì lực công kích cực mạnh, cho nên anh đừng có bíp bíp nữa!

Người kia vẫn rất e dè, trong ánh mắt nhìn Đại Bảo có vẻ ghét bỏ.

Hách Đăng nuôi Đại Bảo nhiều ngày nay, dù là lần gặp đầu tiên thì Đại Bảo cũng không ghét cậu, hơn nữa Đại Bảo lại rất tốt với cậu, tuy thỉnh thoảng sẽ bướng bỉnh nhưng chưa từng trở mặt, cậu vẫn nghĩ tính tình chó Afghanistan đều vừa tinh nghịch vừa ngoan ngoãn thế này, nhưng thật ra cậu đã lên mạng xem thử, bản tính hung hãn của chó săn trong giống Afghanistan thuộc hàng nhất nhì, cẩu lên thì chỉ có loại Ngao Tạng ở đúng vùng Tây Tạng mới đối đầu với nó được, có điều giống chó này không dễ tức giận, tính cách rất trầm tĩnh, chỉ là tính độc lập quá cao, khó huấn luyện.

Thấy có người nói vậy rồi lại nhìn như vậy, trong lòng Hách Đăng không vui, tức tối khó chịu. Cậu hiểu Tô Dật Tu rất yêu thương Đại Bảo, cho nên xoay sang nhìn anh.

Tô Dật Tu ghét nhất là gặp phải người có thành kiến với con trai mình, đứng lên đi qua kéo Đại Bảo tới cạnh mình, ngồi xổm xuống thân mật cọ mặt với nó.

“Bác sĩ Tô, có thể xếp lịch phẫu thuật cho Tạt Tạt sớm được không?”

“Tôi ăn trưa xong sẽ viết trình tự phẫu thuật, nếu chiều nay không có phẫu thuật hẹn trước thì có thể sắp xếp được.” Tô Dật Tu đưa tay chỉnh lông cho Đại Bảo, giọng đều đều.

“Vậy phải chờ bao lâu, bác sĩ Tô hay là anh giúp tôi trước đi.”

“Bây giờ viết trước cũng không thể phẫu thuật ngay, chúng tôi còn phải bàn bạc quá trình rạch và mổ.”

Hách Đăng nhìn túi giữ nhiệt của mình, cơm trưa trong đó, nói sao cũng phải ăn trưa trước rồi mới làm việc chứ, đã trưa rồi, bác sĩ thú y cũng là người vậy.

Nếu là trước đây có người năn nỉ hoặc là sai bảo mình làm gì, dù là mình không vui thì cũng sẽ làm, nhưng mà lý do gì mình phải tự đày đọa bản thân như vậy chứ! Hơn nữa, sỏi thận thôi mà, đâu có chết được!

Nghĩ xong, Hách Đăng lại kêu gào trong đầu.

Suy nghĩ độc ác như vậy làm cậu đỏ cả mặt, không biết có cần thanh lọc lại tâm hồn mình không nữa.

“Nhưng vậy thì phải chờ, chứ chạy đi chạy về mệt lắm.” Người kia nói.

Tô Dật Tu nhìn đồng hồ rồi nhìn Hách Đăng, Hách Đăng đang nhìn chăm chăm bữa trưa mang đến cho anh, anh nhìn người kia nói: “Anh có thể dẫn rùa đi ăn trưa trước, bên cạnh có quán ăn, lát nữa gặp.”

Người kia thấy Tô Dật Tu đã rửa tay treo thẻ nghỉ trưa, hết cách, đành phải bế Tô Tạt đi ăn trước.

Hách Đăng vào phòng nghỉ ngồi xuống lấy hộp cơm cho anh ra, vẫn nóng hôi hổi, rất tốt.

“Có làm cản trở việc chữa bệnh không?” Thật ra là Hách Đăng hỏi cho bản thân.

Chân mày Tô Dật Tu sắp bay lên luôn, “Đương nhiên không! Con rùa đó bị sỏi thận lâu rồi, có chậm trễ cũng là anh ta chậm trễ, không chết được!”

Hách Đăng yên tâm.

“Sao con rùa đó lại bị sỏi thận?”

“Có rất nhiều nguyên nhân, rùa cạn thường bị, rùa sông và rùa nước ít thấy hơn. Dù sao thì chuồng trại nhân tạo cũng không thể thay thế môi trường tự nhiên, hấp thu quá nhiều protein, lượng khoáng chất hấp thu không cân bằng, ăn quá nhiều cỏ chua, uống không đủ nước, lượng vôi trong nước uống đều có thể dẫn đến sỏi thận, cả do thiếu ánh mặt trời và nhiễm trùng hệ tiết niệu nữa.”

“Đúng vậy, chuồng trại nhân tạo có tốt mấy cũng không bằng tự nhiên.” Hách Đăng nhìn quanh, “Đi xem những con vật đang nằm viện được không?”

“Được chứ, sau phòng làm việc của tôi có cánh cửa, đi qua đó là thấy.”

Hách Đăng muốn đi xem, nhưng Đại Bảo hào hứng định đi theo, Tô Dật Tu giữ Đại Bảo lại, “Con đừng đi, trong đó có mèo bệnh, coi chừng truyền nhiễm.”

“Bỏ đi, tôi không đi nữa, dù sao thì sau này còn đến nữa.” Hách Đăng thấy Đại Bảo không vui, sợ mình mà đi thật thì lát nữa tiểu tử này sẽ nhào lên giường mình lăn lộn rồi đánh dấu lãnh thổ, cậu không muốn tự hành hạ bản thân.

Nhưng vì để viết bản kế hoạch phẫu thuật sớm, Tô Dật Tu ăn rất nhanh, Hách Đăng nhìn thôi cũng sốt ruột, “Anh ăn chậm thôi, còn thời gian mà.”

“Đói rồi.”

Thấy anh ăn ngon miệng như vậy, Hách Đăng cảm thấy rất mừng, làm cơm đưa cơm hơi phiền một chút mệt một chút cũng chẳng sao, chỉ sợ người ăn chậm chạp rồi chê bai, chuyện vui nhất đương nhiên là nhìn người ta vui đầu tiêu diệt hết đồ mình làm rồi.

Cho nên khi thấy trong hộp cơm chẳng còn lại chút gì, Hách Đăng quyết định sau này chỉ cần thời gian cho phép là sẽ tiếp tục đưa cơm, như vậy cũng tốt cho sức khỏe của Tô Dật Tu.

“Tôi bắt xe đến đưa cơm cho anh.”

“Ừm, cậu tự lấy tiền xe trong nhà.” Tô Dật Tu ăn no căng, “Cậu biết lái xe không?”

“Không biết, sao vậy?”

“Nếu cậu biết lái thì sẽ mua chiếc xe nhỏ cho cậu, tiện hơn.”

Hách Đăng nghe xong lắc đầu ngay, “Thôi, đi taxi tiện hơn, lái xe còn phải đỗ xe, hơn nữa, bây giờ phải biết vì môi trường xanh.”

“Vậy cậu chạy xe đạp đi, có lợi cho môi trường. Còn đỡ tiền cho tôi.”

“Vậy anh đừng có ăn, tôi không ra ngoài là có lợi cho môi trường nhất.” Dọn hộp cơm lại, cậu gọi Đại Bảo: “Đại Bảo chúng ta đi thôi, về nhà ăn cơm.”

“Cả hai chưa ăn sao?”

Mặt Hách Đăng lập tức viết đầy “khen tôi đi”, “Đúng vậy, thấy anh ăn ngoài mỗi ngày hại sức khỏe, thấy tôi tốt chưa.” Nói xong tự thấy mình nói sao mà mờ ám quá, vội giải thích, “Dù sao cũng làm nhiều, với cũng còn sớm.”

Đại Bảo ngẩng đầu nhìn cậu, đưa chân vỗ vỗ cậu, nhắc là chuyện quan trọng nhà người còn chưa nói đó, sao đã đi rồi!

Tô Dật Tu bản năng đưa tay ra xoa đầu Hách Đăng như xoa đầu Đại Bảo, Hách Đăng ngại ngùng nhìn anh một cái, người ta rất tự nhiên rất bình thản, quả nhiên là mình nhạy cảm quá độ.

Thật ra sau khi Tô Dật Tu xoa xong mới nhận ra, quen tay quá, nhưng mà xoa xoa thấy không tệ, ít nhất chạm vào tóc thấy rất thích tay, rất tốt.

“Tôi đi đây.” Hách Đăng bỏ hộp vào túi giữ nhiệt.

Cậu nói muốn giữ cậu lại thêm một lát đến bên môi rồi lại quay trở vào, nhìn đồng hồ, Hách Đăng còn chưa ăn cơm, “Ngày mai lúc cậu đến có thể mang cả phần của cậu luôn, ăn chung ngon miệng hơn.”

“Được.” Hách Đăng cười tí mắt.

Đại Bảo thấy sắp đi, đương nhiên không vui! Chắn trước cửa, thể hiện rõ đã hứa rồi sao vẫn chưa nói!

Hách Đăng thấy vậy vỗ trán nhớ ra, xoay lại nói với Tô Dật Tu: “VẬY, có một chuyện, tôi chỉ chuyển lời thôi.”

“Chuyện gì?” Tô Dật Tu nghe vậy, trong lòng thắc mắc không biết Hách Đăng gặp ai mà lại chuyển lời cho mình.

“Chuyện con trai anh.”

Vừa nghe nói là chuyện của con trai, sắc mặt Tô Dật Tu dịu xuống, “Nói đi.”

“Đại Bảo xem Đấu tranh sinh tồn, trong đó có ăn tôm hùm, nó quẩn tôi, tôi hết cách, nói ‘đi tìm ba mày’, xem kìa, nó nhớ kỹ rồi.” Hách Đăng liếc liếc Đại Bảo, tao nói rồi đó nha, đừng có ghi hận.

“Giỏi lắm Đại Bảo, con hãm hại ba!” Tô Dật Tu nắm tai Đại Bảo kéo qua kéo lại, “Cuối tuần này đến chợ hải sản ăn nhé, ở đó rẻ lại còn chế biến tại chỗ.” Nói rồi hỏi Hách Đăng: “Thế nào?”

Hách Đăng ngớ người, không phải con anh vùi anh sao, liên quan gì tôi!

“Hay là cậu muốn ăn gì khác?” Tô Dật Tu chăm chú nhìn cậu hỏi: “Không thích hải sản thì chúng ta có thể ăn thứ khác, gì cũng được, cậu nói xem?”

Tôi nói cái gì chứ, có ăn thì đương nhiên là gì cũng được rồi, đâu phải tôi bỏ tiền! Tôm hùm! Hứa ngay như vậy đó, hơn nữa là con anh đòi ăn, anh hào phóng thật. Đến lúc đó một con không đủ cho con anh ăn đâu, cho anh khóc chết luôn!

“Tôi sao cũng được.” Đường nhiên rồi.

“Đừng miễn cưỡng, thích ăn không?”

“Không miễn cưỡng mà.”

“Vậy cậu có thích ăn không?”

Tô Dật Tu cố chấp làm Hách Đăng bối rối, nhưng ánh mắt nghiêm túc của đối phương khiến cậu biết anh không nói đùa, trong lòng vốn hơi ngại, thậm chí cảm thấy anh đang làm mình xấu hổ, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tô Dật Tu, cảm giác u ám biến mất sạch sẽ.

Thật sự có một loại ánh mắt và một loại giọng điệu có thể khiến mình an tâm, bằng lòng tin tưởng, có người thật sự tốt với cậu, tuy cậu làm việc cho cha con họ, nhưng lại rất vui.

“Thích ăn.” Hách Đăng đỏ mặt nói.

Tô Dật Tu có vẻ thở phào, “Vậy thì quyết định vậy, cùng đi, chỉ cần không có chuyện bất ngờ gì, bền lòng vững chí.”

Ps: Tác giả: Đặt câu với “bền lòng vững chí”.

Hách Đăng: Sáng dậy dắt Đại Bảo đi dạo, trưa cho Đại Bảo ăn no trước, rồi chải lông mát xa ngủ trưa với Đại Bảo, buổi tối lại dắt Đại Bảo đi dạo. Bền lòng vững chí!

Tô Dật Tu: Sáng dậy hôn Hách Đăng, trưa nhớ Hách Đăng, buổi tối làm cho Hách Đăng kêu đau không ngừng, bền lòng vững chí!

Hách Đăng: Cắt đứt tình bạn bè với anh!

Tô Dật Tu: Từ ngày chúng ta hôn môi là hết làm bạn bè được nữa rồi.
“Bền lòng vững chí” nào!

Hách đăng: (T_T)...

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hách Đăng dắt Đại Bảo lịch sự chào tạm biệt đồng nghiệp của Tô Dật Tu, sau khi cậu ra ngoài rồi, một người nói: “Ô, sức ảnh hưởng của Đại Bảo nhà cậu không thường đâu, tư thế đi của em họ xa nhà cậu trông như sắp liều mạng theo nó rồi!”

Câu đùa làm mọi người cười to, Tô Dật Tu đi ra cửa hớn hờ nhìn bóng người đang đi xa, không thể ngăn được cảm giác vui vẻ, “Đây mới đúng là người một nhà.”

Hách Đăng dắt Đại Bảo cho nên thu hút rất nhiều người, nhiều cô gái trẻ đến gần muốn bắt chuyện. Thấy người lạ Đại Bảo giậm chân bước đi, có vẻ rất khó chịu, cậu quấn sợi dây vào tay rồi giữ lấy vòng cổ của nó, tiểu tử này mà trở mặt thì không phải chuyện đùa.

Nhiều cô gái trẻ đến gần muốn sờ thử, dẫn theo thú cưng vốn dễ tạo thiện cảm, các nữ sinh vừa thích thú nhìn Đại Bảo vừa bắt chuyện với Hách Đăng, Hách Đăng không có kinh nghiệm tiếp chuyện nhiều cô gái như vậy một lúc, tất cả cùng riu ra riu rít, cậu thì bối rối.

Kết quả phản ứng ngược ngùng của cậu khiến bọn họ hưng phấn hơn, Tô Dật Tu đứng xa nhìn không rõ, nhưng vẫn cảm nhận được đang có một đám con gái trêu ghẹo Hách Đăng. Khuôn mặt đang tươi cười lập tức đen sì như đất nồi, khá là không vui.

Mắt không thấy, lòng thanh thản, dứt khoát sập cửa vào phòng viết báo cáo, các đồng nghiệp của anh nhìn nhau, cùng nghĩ không phải đang an

lành đó sao, sao tự dừng lại cái? Quả nhiên tính nết là thứ có thể truyền nhiễm.

“Xin lỗi, chúng tôi phải đi rồi.” Hách Đăng dắt Đại Bảo kiểm đường chạy.

Những nữ sinh tương đối bạo dạn đã bắt đầu xin số điện thoại rồi, “Trao đổi số điện thoại đi, chúng ta có thể làm bạn cùng nuôi chó, hôm nào dắt chúng nó ra đi chơi chung.”

Đầu Đại Bảo sắp ngửa cả ra rồi, nhìn Hách Đăng biểu hiện mi đúng là loại thu ong hút bướm!

“Không cần đâu, chó nhà tôi không hòa đồng lắm.”

Mặc kệ khuôn mặt ngạc nhiên lẫn thất vọng của bọn họ, chuồn ngay.

“Mày xem lại bản thân đi, trên hoa ghẹo nguyệt.” Cậu đồ thừa Đại Bảo.

Rõ ràng là mi! Đại Bảo đung cậu một cái.

Đến lúc đi xe về đến nhà là đã hơn một giờ rồi, bụng có réo đến mấy cũng phải cho ông trời con ăn trước, hầu hạ ngài ăn uống xong mình mới được ăn cơm yên ổn, nếu không, ha ha.

Lúc lấy cơm cho Tô Dật Tu đã lấy hết một phần lớn mỗi món rồi, cậu ăn thì không cần hâm hết lại, lấy cái tô lớn bốc cơm rồi cho thức ăn vào, chan thêm ít nước hầm thịt, cho vào lò vi sóng hâm hết một lần.

Mùi vừa bay ra là Đại Bảo giá lâm, trực tiếp ngồi xuống bên chân cậu, miệng nhếch cao đến tận mặt bàn.

“Đại Bảo, quan tâm tới cơ bụng của mày chút đi.”

Tiểu tử này càng lúc càng hư, ban đầu chỉ cần đút cho miếng thịt nhỏ là thỏa mãn rồi, sau đó tăng thành miếng to, bây giờ nghe mùi là bắt đầu làm mặt “không cho trâm ăn lòi ra ngoài chém”.

Đây là bệnh! Phải trị!

“Không ăn được thật đó, hôm nay tao nấu hơi mặn.” Hách Đăng cầm muống ăn cơm, cơm cà ri thập cẩm cũng ngon lắm.

Đại Bảo thấy cậu không cho thật thì dí sát lại, gác đầu lên đùi cậu, nhúc nhích sửa tư thế, nhắm mắt.

“Mày biết hưởng thụ quá nhỉ!”

Hách Đăng chỉ nghĩ là nó đang nhõng nhẽo, không ngờ ăn cơm xong thì phát hiện nó ngủ thật. Đúng là chẳng còn sức để mà gào nữa.

Hai tay nhẹ nhàng luồn xuống cổ Đại Bảo, gãi gãi xoa xoa vài cái trước, để nó yên tâm ngủ tiếp, sau đó chậm rãi nhấc lên, lúc Đại Bảo ngo nguậy thì giữ nguyên tư thế “bưng” bất động, tới khi nó ngủ tiếp rồi mới chậm chậm đứng lên, né ra, động tác nhất định phải nhẹ nhàng vững vàng, sau đó đặt cái đầu cao quý của Đại Bảo xuống ghế.

Làm xong thì lưng Hách Đăng đã đầm mồ hôi.

Cầm chén ra bồn chuẩn bị rửa chén.

“Gâu!”

“Xoảng!”

Chén rơi xuống cạnh bồn, vỡ đôi.

Hách Đăng nhìn cái chén tách thành hai trong bồn, quay lại nhìn kẻ thủ ác Đại Bảo, “Mày sửa đúng không?”

Từ khi cậu bắt đầu làm đến nay, đây là lần đầu tiên Đại Bảo sửa, cậu cứ nghĩ nó bị câm điếc, bây giờ được nghe rồi, cậu thề sau này không bao giờ muốn nghe nữa, tiếng vừa to vừa trầm, nghe rất dữ! Quả nhiên có bản năng của chó săn.

Có thể thấy được Đại Bảo đang giận, ngủ dậy lại thấy đang gác đầu trên ghế, đùi đâu!

Mi làm cho tâm hồn ta bị tổn thương. Ba ta về nhất định sẽ mách.

Đại Bảo xoay người đi.

Vỡ chén thì chắc chắn là phải đền rồi, Hách Đăng chống hai tay trên bồn rửa thờ dài, làm sao bây giờ, gọi điện thoại đầu thú trước, hay là chờ buổi tối Tô Dật Tu về rồi khai báo.

Ngồi trên ghế bóp trán, tâm trạng cực kỳ ứ đọng, thật ra không phải lo chuyện đền tiền, mà là thái độ của Tô Dật Tu.

Hách Đăng suy nghĩ rất lâu, quãng thời gian này sống chung rất vui vẻ, so với trước đây thì càng lúc càng hòa hợp với Đại Bảo, còn có tình cảm, cũng vì thời gian này quá bình yên không có việc gì cho nên rất vui vẻ, tìm được một công việc thế này, ở trong nhà của người như Tô Dật Tu, là một chuyện rất tốt.

Về chuyện của Đại Bảo ngay từ đầu Tô Dật Tu có vẻ rất cực đoan, nhưng hiện tại thì thật ra cũng không đến nỗi, cho nên cậu vẫn không biết rốt cuộc vảy ngược của đại gia Tô là gì, vài người có tính tình rất lạ, chẳng hạn như thích ly tách, hoặc là, thích xoong nồi, cho nên, lỡ như anh thích chén đĩa thì sao? Cái chén đó lại đẹp nữa.

Nếu như anh vì chuyện này mà ghét mình thì sao? Vì làm vỡ chén, cho nên Tô Dật Tu rất giận dữ, mình không chịu nổi cho nên bỏ việc...

A a a phiền quá đi!

“Reng~~ Reng~~” Điện thoại trong phòng khách reo, Hách Đăng thật sự bị suy nghĩ của mình dẫn dắt đến thất hồn lạc phách, chỉ là cái chén thôi mà! Anh ta cần phải giận dữ mắng mỏ mình tới vậy sao!

Đứng lên đi ra phòng khách nghe điện thoại, “Alô, xin chào...”

“Chào cái gì mà chào!” Tô Dật Tu quên dặn cậu về nhà phải gọi cho anh, cho nên chờ một lúc lâu đành phải tự gọi về, gọi di động thì tắt máy, điện thoại bàn reo ròn rã mới bắt máy, “Về nhà chưa?”

“Về rồi. Cho Đại Bảo ăn rồi, hôm nay nó lại đòi ăn thịt, tôi không cho.” Hách Đăng bắt đầu báo cáo công tác, “Sau đó nó ngủ rồi tôi mới ăn cơm.” Thấy tôi tốt chưa, Đại Bảo luôn là số một.

“Cậu đâu cần chờ nó ăn xong rồi mới ăn, đói bụng khó chịu lắm.” Tô Dật Tu nhìn đồng hồ, sắp đến giờ mổ rồi, vốn dĩ nghe nói cả hai đã về nhà là yên tâm rồi, không ngờ lại nghe Hách Đăng nói thế vậy mới ăn cơm, “Cậu bị ngốc à!” Nhịn không được phải mắng thôi.

Xem đi! Quả nhiên! Vì chuyện ăn cơm mà cũng mắng mình kìa!

“Hừ, tôi sẽ không nói cho anh biết tôi làm vỡ chén rồi đâu!” Dù sao thì cũng bị mắng rồi, dứt khoát luôn, để khỏi bị hành hạ nhiều tập như lăng trì.

“Sao lại vỡ? Có bị bỏng không? Có bị thương không?”

Hách Đăng ngây người, đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp mà không nghĩ đến phản ứng này, sao lạ vậy?

“Không, vỡ trong bồn rửa, không bị thương.”

Tô Dật Tu thở phào, “Cậu vụng về chết được.”

“Còn chuyện gì không!”

“Cậu ở nhà một mình rảnh rồi nên rất muốn cúp điện thoại của tôi à?”

“Tôi phải đi dọn dẹp, hơn nữa chiều nay anh có ca phẫu thuật mà?”

“Cậu cẩn thận một chút, không thì cứ để đấy một lát tôi về dọn.”

“Anh đừng có nhầm, tôi được anh trả tiền thuê, để anh làm tôi sẽ áy náy lương tâm.”

“...”

Chủ đề này hơi khó nói tiếp, bầu không khí rất lạ, chuyện gì mà liên quan đến tiền cũng sẽ rất căng thẳng, tuy rằng mối quan hệ chủ tớ này đã được ký kết ngay từ đầu, hơn nữa dự định cũng là như vậy, tôi muốn tìm việc, anh muốn tìm người, chính là vậy.

Tô Dật Tu nói qua loa vài câu rồi cúp máy, Hách Đăng cầm tai nghe đứng đó ngây người.

Tuy không cùng một nơi không cùng một hoàn cảnh, nhưng hai người vẫn cùng thở dài, chỉ cảm giác lồng ngực từng tức, nhưng không biết tại sao.

Hách Đăng dọn mảnh vỡ, rửa sạch hộp cơm chén đĩa, lấy giò heo ra sơ chế rồi cho vào nồi hầm, cho đậu tây đã ngâm vào, mở lửa to cho sôi rồi ninh lửa nhỏ.

Đi xem thử, Đại Bảo không có trong phòng nó, vào phòng cậu, quả nhiên không sai, kéo cả gối của cậu xuống, đang nằm nghiêng ra đất ngủ ngon lành.

Bình thường Đại Bảo ngủ một lát là dậy, sau đó nó sẽ gọi cậu dậy, vì không chịu được cảnh ngái đã dậy mà có người còn ngủ, cho nên Hách

Đảng ngủ trưa không cần để chuông báo.

Trong nhà không có ai, khi này về không thay đồ trong nhà, trực tiếp cởi áo thun và quần dài rồi lên giường. Ai, những ngày tháng này, thật là dễ chịu, xoa bụng, đúng là đáng giận, mình cũng xem như có luyện tập vậy, mỗi lần ngồi chà sàn rồi đưa tay lau bụi không phải cũng là rèn luyện sao? Đúng rồi, còn dặt chớ đi dạo nữa. Sao bụng lại béo ra chứ?!

Một con heo, hai con heo...

Ca phẫu thuật chiều hôm đó của Tô Dật Tu rất thành công, gây mê rồi gắn ống thở cho con rùa, căn cứ vào vị trí sỏi kết trong phim X quang, mổ một mảnh hình vuông trên bụng Tô Táp, lấy sỏi chiếm hết ba phần tư bàng quang ra, rửa sạch sẽ rồi cho vào túi y tế nhỏ.

Tô Táp còn phải nằm viện theo dõi, mổ xong tạm thời chưa tỉnh, chủ nó cầm bịch sỏi khóc chết đi sống lại, Tô Dật Tu hết nói nổi, với những loại động vật dễ bị bệnh trong môi trường nuôi nhốt, hoặc là đừng nuôi, nếu đã nuôi thì phải nắm rõ cách giảm thiểu tỉ lệ mắc bệnh, bây giờ khóc gì chứ!

Anh sờ sờ cái gói nhỏ trong túi áo, bên trong đó là một vài viên sỏi anh lén giữ lại, ừm, về nhà cho Hách Đảng xem, chắc chắn cậu chưa từng được thấy.

Chỉ mới nghĩ vậy thôi mà, ai, đã muốn tan ca về nhà quá rồi.

Ps: Tô Dật Tu: Ai, muốn về nhà quá đi~

Hách Đảng: Đàn ông phải lấy sự nghiệp làm đầu!

Tô Dật Tu: Đi, lên giường!

Hách Đảng: Phải lấy sự nghiệp làm đầu!!

Tô Dật Tu: Sự nghiệp của đàn ông ở trên giường mà.

Hách Đăng: Nói bậy!

Tô Dật Tu: Là đàn ông, chỉ có đứng lên, mới có thể chiếm được cả thế giới. Coi nè, đứng lên rồi. *chỉ chỗ nào đó*

Hách Đăng: (#')

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hách Đăng ở nhà ngủ mê mết, không biết có phải vì có người ngủ cạnh không mà Đại Bảo cũng không dậy, có thể là nằm một tư thế quá lâu mới cố, Đại Bảo mơ màng ngọ nguậy rồi ngược đầu nhìn Hách Đăng đang nằm ngủ trên giường, đứng lên nhảy lên giường vô cùng duyên dáng uyển chuyển, trực tiếp ngủ cạnh Hách Đăng.

Chiều, một con sóc đến khám bệnh, Tô Dật Tu chuẩn đoán cho con sóc nhỏ tinh thần ủ ê một lúc, nói với chủ của nó: “Tuột đường huyết, suy dinh dưỡng.”

“Hả!”

Hiển nhiên là không tin.

Tô Dật Tu cũng chẳng thêm nói nhiều, tin hay không thì tùy, tôi đang muốn về nhà sớm đây.

“Sao lại tụt đường huyết? Vậy phải làm sao đây?” Cô bé có vẻ rất lo lắng.

“Bình thường cho nó ăn quá nhiều thực phẩm rác, con sóc nhỏ như vậy, truyền nước rồi cho nó thở oxy trước, chờ nó khỏe lại rồi dứt cho uống sữa, ở ngay đây có, một lát nữa dùng kim tiêm dứt cho nó.”

“Dùng kim tiêm sẽ không làm nó bị thương chứ!” Cô bé hoảng hốt.

Tô Dật Tu thờ ơ nhìn một cái, “Không gắn kim, chỉ dùng phần đầu ống bơm, cô chưa từng đút sữa cho nó à?”

Thấy cô bé kia không nói gì, Tô Dật Tu cũng chẳng muốn nói nữa, mấy câu này nói đến sắp rách miệng rồi, tuy ban đầu những người không nuôi đúng cách sẽ nghe lời, nhưng thói quen cho thú cưng ăn thực vật rác rất khó bỏ.

Cô bé kia phải trả hết mấy trăm tệ, cho con sóc truyền dịch và thở oxy xong, nó lật người đứng lên trong cái chuồng chủ nó mang theo. Tô Dật Tu đưa ống tiêm đã rút sữa cho cô bé, “Đút nó đi.”

“Anh lợi hại quá.” Mắt cô bé sáng lấp lánh.

Tô Dật Tu thở dài, tiếc là Hách Đăng không có ở đây, thể hiện cũng chẳng ai xem, thật đúng là.

Con sóc hăng say uống sữa, cô chủ hứa khi về sẽ đổi cách chăm nó. Cho nên Tô Dật Tu lại nói nhiều thêm một câu: “Sữa chua cũng được, nhưng mỗi lần không được cho quá nhiều.” Nhân tiện tặng cho cô bé hai cái ống tiêm loại 1ml.

Cô nhỏ lập tức chuyển sang gọi anh đẹp trai anh đẹp trai.

Trong lòng Tô Dật Tu rất cáu, chuyển chú ý sang con sóc nhỏ, đưa tay sờ một cái, nhóc con nghĩ là anh chơi với mình, tuy còn nhỏ, nhưng móng sóc rất nhọn, trên cổ tay xuất hiện vết cào rướm máu.

Anh nhìn nhìn bàn tay mình, đi ra hỏi: “Tôi như vậy là tai nạn lao động đúng không? Về nhà sớm được không?”

“Viện trưởng Tô, ngài muốn về sớm thì không cần tai nạn lao động cũng được mà!”

Người nói là Bành Tường, đang khám cho một con chó trong phòng chẩn đoán của anh ta.

“Vậy tôi về trước đây Tiểu Tường Tử.”

“Cậu phiền quá!”

Tô Dật Tu vội vã dùng xà phòng rửa vết thương, cô nhỏ đứng phía sau rất xấu hổ liên tục bảo sẽ chịu trách nhiệm với anh.

Một đám người trông có vẻ đang tập trung làm việc thật ra đều đang bình tĩnh mà phân tâm nghe ngóng.

“Chịu trách nhiệm thế nào? Đưa con sóc của cô cho tôi? Ngại quá, tôi không có thói quen ăn thú nuôi.”

“...”

“Về nhà chăm sóc nó cho tốt đi, tôi bị thiếu máu choáng đầu!” Anh chìa tay cho cô nhỏ xem, “Bây giờ chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.”

Cô chủ sóc của anh đẹp trai thất bại, lòng đau như cắt mà đi, Tô Dật Tu nhanh tay cởi áo blouse ra, về nhà. Đến nhà rồi thì thấy trong nhà im lắng lạ thường, cởi giày đứng trước cửa một lúc, bước thẳng vào phòng Hách Đăng không chút do dự.

Nếu hôm nay không về sớm thì sẽ không được thấy khung cảnh ấm áp thế này. Tô Dật Tu vui mừng khôn xiết, vì Hách Đăng bán khóa thân chỉ mặc mỗi cái quần lót tam giác ngủ say sưa là cảnh vô cùng hiếm thấy.

Nhưng mà, con trai mình... lại, dám, nắm, sát, cậu, bảo mẫu, của, anh, thế, này! Cậu, bảo, mẫu, của, anh, lại, dám, không, chút, đề, phòng, thế, này!

“Dậy!”

Không ai thèm quan tâm tới anh.

Giận đó nha.

“Dậy mau!!!”

Hách Đăng giật mình dậy ngồi phắt lên, Đại Bảo gác đầu trên vai cậu, cậu bật dậy, Đại Bảo cũng giật mình, trực tiếp phát rồ cắn phập vào vai cậu.

“A!!”

Tô Dật Tu nhảy xổ tới cũng chỉ kịp tách miệng con anh ra, may mà trong tiềm thức Đại Bảo còn chút lý trí, vết cắn to nhưng không chảy máu, chỉ có một hàng dấu răng, vài chỗ trầy da.

Hách Đăng tỉnh hẳn, “Má ơi! Chút xíu như vậy chắc không sao đâu, không chảy máu thì không cần chích đúng không? Tôi không muốn bị chích đâu.” Cậu rên rĩ nhìn Tô Dật Tu.

Trong lòng Tô Dật Tu hối hận muốn chết, đã biết gọi to như vậy nhất định sẽ làm bọn họ giật mình, mà vẫn cứ làm, anh nhìn Đại Bảo, Đại Bảo cắn Hách Đăng một cái rồi ngồi bất động đó nhìn Hách Đăng, cắn răng, rất đau lòng, nhưng cắn người thì phải đánh đòn, “Xuống ngay!”

Đại Bảo bị la, nhìn ba nó một cái, rồi nhìn nhìn Hách Đăng, lẳng lặng nhảy xuống đi mất.

“Đừng mắng nó, tại tôi làm nó giật mình.”

Tô Dật Tu giật lấy đồ của Hách Đăng ngay gần đó hung hăng mặc vào cho cậu, Hách Đăng túm quần nói: “Tôi tự mặc được rồi.” Vừa nói xong thì bị kéo vào toilet.

Mở vòi sen rửa vết thương cho cậu, anh Nhất Hưu nói: “Trùng hợp thật, hai chúng ta đều bị thương.”

Lúc này Hách Đăng mới chú ý đến vết cào trên tay Tô Dật Tu, “Bị cô nào cào?”

“Là trai.”

“Anh tiếp cả nam nữ sao?”

“Vẫn còn tinh thần nói đùa.” Làm ba nó sợ phát khiếp.

“Tôi đang an ủi tinh thần anh mà.” Hách Đăng đáng thương năn nỉ anh, “Tôi không muốn chích thật mà.”

“Không được.” Tô Dật Tu tàn nhẫn bác bỏ, “Tuy chỉ trầy nhưng để an toàn, vẫn phải chích.”

Hách Đăng thấy được sự kiên quyết trong đáy mắt Tô Dật Tu, trời ơi!

“Thật sự không thương lượng được sao?” Cậu vội hỏi, “Đại Bảo chắc chắn đã tiêm ngừa, không sao đâu, chỉ chút xiu thôi.”

“Thời kì ủ bệnh của bệnh dại đến mười năm, tỉ lệ tử vong khi phát bệnh là trăm phần trăm, dù chó đã được chích tôi cũng không dám bảo đảm là không sao.” Tô Dật Tu rửa lại mấy lần, Hách Đăng thật sự rất đau.

“Rất đau đó.”

Tô Dật Tu dừng tay nhìn cậu, “Đừng đùa.”

“Tôi không có đùa, đau thật đó!”

“Được rồi.” Tô Dật Tu cố nhin cười, nhưng mau chóng thôi cười lại, “Xin lỗi.”

“Sao lại xin lỗi? Nếu là vì Đại Bảo thì không cần đâu, nó không cố ý đâu.” Hách Đăng bị anh kéo về phòng khách, dè xuống sofa, “Anh định

làm gì?”

“Lấy cùn rửa.”

“Vậy là khỏi chích đúng không?”

“Nếu lấy dao nung đỏ rồi cắt chỗ đó ra, thì sẽ không cần chích.”

Hách Đăng bực bội xoay mặt đi, “Anh đừng mắng Đại Bảo, thật sự không phải tại nó, là tôi ngời gấp.” Sau đó nhìn đồng hồ, “A, tôi dậy trễ rồi. Tôi cứ nghĩ nó sẽ gọi tôi.”

“Cho nên vẫn phải trách nó thôi.”

“Vậy ý anh là, không nuôi thì không bị cắn, vậy là tại anh!”

“Không nuôi thì sao tôi thuê được cậu? Sao cậu lại đến nhà tôi?” Tô Dật Tu phản bác, nói hơi gấp, trong lòng hoảng hốt, lúc thấy Đại Bảo cắn cậu, tim anh thất lại, “Cậu nghe lời một chút được không?”

“Thế này có tính là tai nạn lao động không?”

“Có, chi phí điều trị điều dưỡng tôi lo hết, ngoài ra cho nghỉ một tuần, cậu thấy thế nào?” Tô Dật Tu ngồi xổm xuống hỏi cậu.

Hách Đăng bật cười, “Vậy anh lỗ to rồi.”

Tô Dật Tu thấy cậu vui cũng cười cười, sau đó hai người cùng im lặng, hai mắt thấy nhau rồi lại liếc đi, bầu không khí hơi khó tả, Hách Đăng thấy trong lòng cứ là lạ.

Nhất định là vì mình bị đưa con trai mà anh ấy cưng yêu nhất cắn, cho nên anh muốn la con mà lại không nỡ, khó xử đôi đường, lại không biết phải nói với mình thế nào.

Ừm, chắc chắn là vậy.

“Chúng ta đi thăm Đại Bảo đi, khi này anh la nó, chắc chắn nó sẽ buồn.”

“Để nó bình tĩnh một lát đã, gần đây nó hư lắm.” Tô Dật Tu vừa dọn hộp thuốc vừa cảm râm: “Dám lên cả giường, còn ngủ trên đó, mấy hôm nữa tôi về có khi nào thấy nó đòi cậu ôm ấp dỗ dành không? Hay là đòi cậu đút ăn từng muỗng?”

Hách Đăng thấy anh giận vội giải thích, “Là con của anh mà.”

“Con tôi cũng không được hư!”

“Anh nói tới nói lui cũng là trách tôi làm hư Đại Bảo!”

Tô Dật Tu chặc một tiếng, “Tôi không có ý đó.”

“Tôi chẳng biết anh có ý gì, nói tóm lại từ những lời anh nói, tôi chỉ nghe ra một ý đó.”

Thật không biết tại sao Tô Dật Tu lại giận như vậy, nói chuyện cũng hấp tấp, mình nói gì anh ấy cũng phản bác, tình hình này thì không thể giao lưu tiếp như bình thường được, trực tiếp ngậm miệng không nói nữa.

Nhưng Hách Đăng không nói thì Tô Dật Tu lại trở chứng, “Sao không nói nữa?”

“Anh phiền quá đi, nói gì anh cũng bíp bíp bíp, không nói anh cũng bíp bíp bíp, sao mà anh khó hầu hạ quá!”

“Phải phải phải! Đại Bảo tốt nhất, Đại Bảo không khó hầu hạ, cậu qua với Đại Bảo đi!” Vứt hộp thuốc, Tô Dật Tu nhăn nhó lên lầu vào phòng, tiếng sập cửa rất to.

“Quả nhiên, nhỏ mọn.” Hách Đăng lăm bằm, “Tối hè là nóng nảy vậy sao?” Nghĩ nghĩ, vỗ trán, quả nhiên thiếu mất gì đó, quên mở điều hòa rồi.

Cậu không ham lạnh, nhưng sợ Đại Bảo nóng, thường trước khi ngủ sẽ hẹn giờ, sẽ mở máy trước khi Tô Dật Tu về, không ngờ mình ngủ quên, còn Tô Dật Tu về sớm.

Ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, có cần vào xem sao không?

Cậu lại liếc liếc nhìn phòng Đại Bảo, ài, đi xem Đại Bảo trước đã.

Ps: Tô Dật Tu: Tôi yêu cầu chủ nghĩa nhân đạo quan tâm chăm sóc.

Hách Đăng: Tránh qua một bên, ưu tiên động vật nhỏ.

Tô Dật Tu: Gâu gâu~

Hách Đăng: O__O\”...

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hách Đăng đứng trước cửa phòng Đại Bảo, nhìn cánh cửa đóng chặt, tiểu tử này, còn biết khóa cửa nữa.

Vặn tay nắm, đứng ở cửa gọi khẽ: “Đại Bảo.”

Không động tĩnh.

“Đại Bảo?” Cậu vào phòng, phát hiện ra Đại Bảo đang cuộn tròn trong nhà gỗ của nó.

Thật ra Đại Bảo không thích ngủ trong nhà gỗ lắm, tuy bên trong vẫn đủ không gian, nhưng dù sao vẫn không thoải mái bằng bên ngoài. Tự do bên ngoài quen rồi, chui vào thấy bức bối.

“Đại Bảo, sao vậy?” Hách Đăng ngồi xổm trước nhà gỗ gọi nó.

Đại Bảo chìa mõng ra ngoài, nghe tiếng Hách Đăng thì ngược mặt lên khỏi chân, đôi mắt phượng lộng lẫy vẫn cao ngạo, chỉ là mất chút thần thái thường ngày.

Hách Đăng đau lòng muốn chết, dù sao thì thời gian này nó hoàn toàn do cậu chăm sóc!

“Đại Bảo, thật sự không sao mà, mày không cố ý, mày coi nè coi nè!” Cậu đưa tay qua, “Không sao hết!”

Thị lực của Đại Bảo rất tốt, thấy ngay vết thương lấm tẩm như rắc mè, thế là, nó lại vùi mặt vào hai chân.

Hách Đăng sốt ruột thật.

“Tại ba mày hết!” Cậu đứng phắt dậy, “Nếu không phải anh ta la ầm ĩ thì sẽ không có chuyện này!!”

Nói xong thì nộ khí xung thiên xông lên lâu.

“Ô Dật Tu!” Hách Đăng đang giận quá mất khôn vứt hết mấy cái quy tắc nhặn nại vui buồn không hoảng làm người hai kiếp không tính toán thiệt hơn gì gì đó đi.

Kéo cửa xông vào, Ô Dật Tu không có trong phòng, thế là cậu cứ như được thần linh chỉ dẫn, lao vào một cánh cửa khác, nhà tắm.

“Ô Dật Tu anh xem anh làm Đại Bảo buồn kìa!!” Rống lên một tiếng rồi nhận ra không có Ô Dật Tu đây. Kéo roẹt màn che ra.

Ô Dật Tu đang cầm khăn lau tóc, thấy Hách Đăng kéo màn, anh bình tĩnh lau tiếp, lau vai, lau bụng, lau chân.

“Nhìn gì? Muốn lau cho tôi à?”

“Lau cái ***!” Phật Tổ Jesus Maria xin hãy tha tội cho con! Con thật sự không cố ý! Một người từng là nhà giáo nhân dân vĩ đại như con sao chửi bậy được! Tại nào con bị người ngoài hành tinh bắt cóc đó thôi!

Ô Dật Tu nhếch môi thường thức khuôn mặt biểu tình phong phú của Hách Đăng, vứt khăn cho cậu, “Vậy cho cậu lau cho tôi nè.”

Kéo khăn xuống khỏi đầu, người nào đó còn đang đỏ mặt vì khi nãy mình không kịp suy nghĩ buột miệng chửi bậy nhìn ai kia trần trụi đứng trước gương lắc tóc, sau đó sờ cảm bôi bọt chuẩn bị cạo râu.

“Anh anh anh không mặc đồ.” Cậu líu cả lưỡi, khí thế hung hãn dẫn binh hỏi tội khi nãy bây giờ thành cô vợ bé bỏng, cách xử lý tốt nhất sau

khi làm sai là chuyển đề tài, “Anh còn cạo râu à?”

“Không cạo thì để nó dài ra cả thước à?”

“Ít nhất anh cũng mặc đồ vào rồi hăn cạo.”

“Cậu thích ngăm mà.”

“Quý nó thích!”

Tô Dật Tu đứng thẳng xoay người lại, “Tôi vẫn luôn rất vừa ý với kích thước của bản thân.”

“Lưu manh!”

Hách Đăng quay cái đầu đang xì khói như đầu tàu đi, nhưng cảnh tượng khi này quá sức kích động, đầu óc đàn ông thật ra rất ngốc, không thể nghĩ hai chuyện một lúc, sau khi nào cậu bị Tô Dật Tu lừa thể cường tráng chiếm cứ rồi dù có nhìn thấy cái khung cửa trước mắt cũng không thể nghĩ được gì nữa.

Tông “ầm” vào, má oir muốn nhảy lầu nữa quá!

Mất mặt chết.

Nhìn Hách Đăng chạy trốn chết, tâm trạng Tô Dật Tu bay bổng tới tận tầng mây, không kiềm được phải huýt sáo mà cạo râu, không biết khi này đụng một cái có sao không. Nhìn cái túi ni lông nhỏ trên bệ, là sỏi thận của rùa định cho Hách Đăng xem, cầm lấy, mặc quần áo tử tế rồi xuống lầu thì thấy Hách Đăng đang trốn trong bếp.

May mà lúc này đụng trúng mặt chứ không phải mũi, nếu lỡ mà đụng mũi rồi chảy máu cam cậu đã giả chết cũng còn hơn để mất mặt với anh ta.

“Vô lại.” Hách Đăng lầu bầu.

“Nói ai đó?”

Giật thót, “Anh đi đừng ra tiếng được không!”

“Cậu không làm chuyện thẹn với lương tâm thì sợ gì.” Tô Dật Tu thấy cậu đang cầm lon bia lạnh lẫn mặt, “Cậu làm vậy không được đâu, để tôi.”

Hách Đăng bị anh đè xuống ghế, sau đó để túi lên bàn, “Cho nè.” Rồi cầm lấy băng gạc gấp lại quần quanh lon bia, nhẹ nhàng đè lên chỗ đỏ, “Để thẳng vào như vậy dễ bị bỏng lạnh.”

“Tôi đâu mông manh đến vậy.” Hách Đăng vừa nghĩ vừa hưởng thụ cảnh được ông chủ phục vụ, cầm cái túi lên, bên trong là mấy viên sỏi màu xám lớn nhỏ đủ cỡ, “Đây là gì?”

“Sỏi thận, của Tô Tạt.”

Hách Đăng mở to mắt, ánh mắt ngạc nhiên lấp lóe, “Đây là sỏi thận à!”

Tô Dật Tu gật đầu, “Cậu bị thương liên tục, phải kĩ lưỡng mới được, nếu không, vận xui sẽ tới hoài.”

“Đừng có rửa tôi!” Hách Đăng ngược mắt trừng anh, “Tôi mà xui xẻo thì anh ăn đồ tôi nấu mỗi ngày cũng không khá hơn đâu!”

Tô Dật Tu cười lạnh, “Cậu xem, lúc này cậu mắng tôi, cho nên đập đầu vào cửa, cậu đối xử với tôi không tốt nên mới gặp báo ứng.”

“Anh đừng có nói vậy!” Vỗ bàn cái bép rồi giật lấy cái lon trong tay Tô Dật Tu, “Tôi tự làm, anh đi xem Đại Bảo đi, nó sắp tui thân chết rồi.”

“Được rồi, tôi đi xem, nếu lát nữa không có gì bất ngờ thì phải đi bệnh viện chích ngừa.”

Hách Đăng ngược lên nhìn anh rồi cúi xuống, rồi lại nhìn nhìn anh, “Không thương lượng được sao?”

“Cậu định đập đầu nữa à?”

“Vậy còn Đại Bảo thì sao?”

“Ở nhà chờ, không sao.”

Tô Dật Tu ngồi trước mặt Đại Bảo, thấy con trai suy sụp như vậy, sao mà không đau lòng? Nhưng, nó đã cắn Hách Đăng. Dù thế nào, cắn người là sai, hơn nữa mới một giây trước nó còn đang khanh khanh ta ta ngủ chung với người ta.

Xoa đầu Đại Bảo, ánh mắt vừa ai oán vừa áy náy của Đại Bảo làm Tô Dật Tu thật không nỡ nhìn. Đại Bảo cao ngạo bỏ hết tự tôn, không sao hết hối hận được.

“Hách Đăng không giận gì hết, còn trách ba la con, không sao đâu con trai, ba biết con không cố ý, để tránh cho chuyện thế này xảy ra nữa, sau này không được lên giường.”

“Ao~” Đại Bảo kêu một tiếng rồi xoay mặt vào trong không thèm nhìn ba nó.

“Ba đưa cậu ấy đi chích ngừa, con trông nhà.”

Tô Dật Tu vừa ra là bị Hách Đăng tóm lại, “Anh coi nè, vẫn còn đỏ, sao giờ? Thôi khỏi đi không cần ra ngoài đâu.”

“Chườm lạnh là để đề phòng chảy máu dưới da và sưng, còn đỏ, da bị thương thì đương nhiên sẽ đỏ, nhưng mà thế này cũng là không tệ rồi, ngày mai là khỏi.” Tô Dật Tu lấy đồ rồi bảo cậu mau chuẩn bị ra ngoài, tới huyện

quan thấy cái di động để trên kệ giày, vậy mà lại quên mất, “Cái này cho cậu.”

“Gì vậy?” Hách Đăng để lon bia xuống cầm lấy hộp anh đưa, hơi ngạc nhiên.

Tuy nhiều năm sau Iphone là hàng hot, nhưng năm năm trước vẫn chưa chính thức được tiêu thụ ở thị trường trong nước, phiên bản lock cũng phải đến mùa thu năm nay mới lên kệ, chuyện này cậu nhớ rất rõ.

Iphone 3GS hiện tại đều là hàng Hồng Kông hoặc Mỹ. Quan trọng là để sử dụng lúc này còn rất khó khăn, phải unlock trái phép, không phải loại chiếm ưu thế hiện nay.

“Cho tôi?” Sau khi thấy Iphone 5 rồi thì kiểu dáng này thật sự hơi xưa cũ, nhưng, cậu vẫn rất hưng phấn, đây là lần đầu tiên cậu được tặng điện thoại mới.

“Phải.” Tô Dật Tu hơi ngại, vì lúc trưa gọi vào cái số ghê của Hách Đăng cứ tắt máy mãi, hôm nay trên đường về nhân tiện mua một cái, thật ra có thể mua bừa cái nào đó, không cần phải mua tốt thế này, nhưng, trong lòng lại thấy không vui. “Có lẽ hơi khó dùng, nhưng tôi thấy rất thú vị, trò chơi trong đó rất vui, lúc cậu ở nhà chán có thể lấy ra chơi.”

“Đắt lắm đó.” Tuy Hách Đăng than phiền, nhưng tay cầm rất chặt.

“Dù sao cũng phải đổi.”

“Nhưng vẫn đắt lắm.”

Lúc Tô Dật Tu mua có hơi do dự, sợ Hách Đăng không thích, anh cũng định mua cái Motorola giống của mình, nhưng loại này rất được chuộng ở nước ngoài, anh trải nghiệm cũng thấy thú vị, thấy Hách Đăng cứ đắt đắt rẻ rẻ, bắt đầu thấy bực.

“Nói nhiều quá! Một câu thôi, lấy không!”

“Lấy.” Hách Đăng nhìn điện thoại, nói với anh, “Cảm ơn anh.”

“Mua số mới cho cậu rồi, để cậu khỏi tắt máy mãi nữa, không muốn nghe điện thoại của người khác hại tôi gọi cậu cũng không nghe. Bây giờ có số mới rồi, không phải lo nữa.”

Thật sự rất ấm áp, không phải vấn đề điện thoại đắt hay rẻ.

Cậu đến đây chưa tới một tháng, Tô Dật Tu chưa từng nói nặng một câu, í? Hình như hồi nãy mới nói. Cũng không làm khó cậu, quan trọng nhất là, thật sự coi cậu như em trai, không xem cậu là bảo mẫu. Thật ra, anh hoàn toàn không cần phải tốt với mình như vậy.

Cái điện thoại này không chỉ là Tô Dật Tu quan tâm cậu, trong lòng Hách Đăng, nó đại diện cho một loại giao phó, sự tin tưởng hoàn toàn.

Mùi cay cay, trước khi sống lại hai người kia cũng từng cho cậu điện thoại, là cái cũ còn lại sau khi bọn họ mua mới, sản phẩm điện tử ra mới liên tục, dù là đồ cũ thì cũng rất tốt, khi đó cậu cảm thấy rất vui, mình đỡ tốn tiền. Khi đó cậu đã nghĩ thế nào nhỉ? Vì không xem mình là người ngoài, cho nên mới không ngại cho mình đồ bọn họ đã xài, như vậy cậu mới cảm thấy biết ơn. Kết quả thì sao?

Nhưng, Tô Dật Tu đã nghĩ rõ ràng hay chỉ là bộc phát mua tặng cho mình?

Dù sao thì, sau khi đã hạ quyết tâm đời này sống thật bình lặng, chậm rãi đón nhận sự ấm áp và lòng tốt của người khác, nếu lại bị đẩy trở lại nơi băng giá, thật sự sẽ chết.

“Khi nào tôi đi tôi sẽ để lại, bây giờ tôi dùng trước.” Cậu suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói như thế.

Tô Dật Tu vừa nghe xong lập tức nhú mày, ngoài mấy ngày cậu vừa đến còn giữ tinh thần thử việc cậu thì anh chưa từng nghĩ đến chuyện muốn Hách Đăng đi, thậm chí còn nghĩ cậu sẽ ở mãi đây. Bây giờ người này lại nói sẽ đi? Tuyệt đối không được!

Bị suy nghĩ của chính bản thân làm giật mình, vội nói: “Còn chưa làm được bao lâu đã định đi, đi đâu mà đi! Không có tinh thần trách nhiệm.” Nói xong tự nhủ nhó đi mất, đi tới cửa thì quay lại giục, “Nhanh chút!”

Hơi tính toán một chút, nhưng nghe được câu này, lại khiến Hách Đăng thấy vui không thể tả, ở lâu giữa mùa đông, sẽ khao khát ánh mặt trời, dù chỉ là một chút.

“Bây giờ tôi dùng được không?”

“Bây giờ không dùng thì cậu định để nó lên bàn thờ à?” Nhưng lại nói ngay: “Cái này hơi khác loại bình thường, một lát nữa tôi chỉ cậu.”

Hách Đăng vừa gật đầu vừa nghĩ, hôm nay chắc vợ cả của tình nhân anh ta đến tìm, nếu không sao cứ nóng nảy như thế.

Tô Dật Tu đứng trước cửa nhìn Hách Đăng rề rà mở hộp, cứ như đứa nhỏ không nỡ xé giấy gói đẹp để ra, một người xa lạ mới sống chung chưa đến một tháng, tặng một cái điện thoại cao cấp, đáng sao?

Nhưng nhìn cậu cầm điện thoại không nén được cả mắt cũng cười, đến lông mày nhướng cao anh cũng nhìn thấy rõ, tặng quà, phải nhìn thấy vẻ vui mừng và thỏa mãn của đối phương, như thế mới là món quà viên mãn đúng theo ý nghĩa thật sự.

“Đi thôi.” Hách Đăng đã bị mua chuộc, thế là thay giày rồi chào Đại Bảo vô cùng ngoan, khóa cửa, thấy Tô Dật Tu cứ trầm ngâm nhìn mình, cậu sờ sờ chỗ mới bị đụng đau, “Sao vậy?”

Muốn, tặng, quà, cho, cậu, quá, đi!

Tô Dật Tu bịt miệng, bíp! Suýt chút la lên rồi! Không bình thường.

Ps: Tô Dật Tu: Nhị Bảo, anh có quà tặng em.

Hách Đăng *mắt sáng lấp lánh*~~

Tô Dật Tu: Áo lông, thích không? Nhờ cửa hàng đan đó.

Hách Đăng: Mềm quá mượt quá dễ chịu quá~~~

Tô Dật Tu: Biết thế nào em cũng thích mà. Đan bằng lông rụng của Đại Bảo đó.

Hách Đăng: O__O”...

BẢO MẪU RẤT BẠN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thấy Tô Dật Tu không chỉ bịt miệng mà còn trợn mắt, Hách Đăng căng thẳng, “Sao vậy? Buồn nôn à? Có phải tụt đường huyết không vậy? Lẽ ra không nên để bụng rỗng đi tắm, còn tắm lâu như vậy nữa!”

“Lo lắng cho tôi sao.”

“Nói thừa! Anh là miếng cơm manh áo của tôi đó!”

Tô Dật Tu bỏ tay xuống buồn cười nhìn cậu, “Cậu như thế này mới giống một thanh niên hai mươi ba tuổi.”

Hách Đăng không nói gì, bấm nút thang máy, “Đi ăn cơm trước?”

“Cậu đói à?” Nhìn chằm chằm cánh cửa thang máy đóng chặt, anh hỏi.

“Cũng tạm.”

“Đừng nói cũng tạm, đói thì đi ăn trước.”

“Tôi quan tâm anh mà! Không biết ngày mai Đại Bảo sẽ thế nào, anh đừng có việc gì nha.”

Tình một cái, cửa thang máy mở ra. Tô Dật Tu vào thang máy, giữ nút mở cửa chờ Hách Đăng vào, trong lòng vẫn còn đang vui thầm vì mấy lời cậu nói, kết quả là Hách Đăng thở dài rồi nói tiếp, “Nếu anh có việc gì, Đại Bảo sẽ càng khó chịu hơn, đến lúc đó nhất định sẽ ghét tôi.”

“Cậu chỉ vì Đại Bảo?”

Hách Đăng nhìn anh, “Nếu không thì sao?” Cậu thấy sắc mặt Tô Dật Tu không ổn, lập tức bồi thêm “Đương nhiên, cũng có quan tâm anh. Nhưng mà chắc anh không ganh tị với Đại Bảo nhà anh đâu nhỉ.”

Tô Dật Tu cắn răng, “Không đâu.” Ai lại đi thừa nhận mình hơn thua với con chó chứ!

Hách Đăng cười nhìn Tô Dật Tu, định hỏi lại anh số điện thoại, tới bây giờ cậu vẫn chưa nhớ được, lúc mở danh bạ lên lại thấy đã được lưu sẵn bên trong. Nắm chặt điện thoại trong tay, cậu len lén liếc nhìn người đàn ông cạnh mình một cái, có cảm giác rất an toàn.

Cuối cùng vẫn quyết định lấp đầy bụng trước, vì Tô Dật Tu sợ cơ thể yếu ớt gầy gò của Hách Đăng sẽ không chịu nổi, chích lúc bụng rỗng lại thêm tác dụng của thuốc sẽ buồn nôn này nọ, cuối cùng người chịu tội dọn dẹp cũng là mình.

Hách Đăng sung sướng ăn căng bụng, Tô Dật Tu gấp thít cho vào chén của cậu, người nào đó rất thỏa mãn với động tác chăm ăn này, ngửa mặt nhìn anh cười rạng rỡ, làm não anh Nhất Hưu ngưng hoạt động hết ba giây.

Đến trạm xá, khá nhiều người đến tiêm vắc xin phòng bệnh dại, có cả người bị mèo cắn. Hách Đăng kéo áo Tô Dật Tu, “Nè, anh coi nè đã kéo vảy rồi, chỉ to bằng hạt mè, chích thật à?”

“Có phải đàn ông không?”

Đương nhiên là phải, nhưng mà, “Nếu có thể khỏi chích, anh có thể coi như tôi không phải đàn ông.”

Tô Dật Tu bật cười, ghé sát vào tai cậu nói nhỏ: “Nếu em giấu được thứ ấy ấy bên dưới đi thì tôi sẽ đồng ý.”

Hách Đăng sờ sờ vành tai nóng ửng, liều mạng: “Đưa tôi con dao, tôi cắt luôn.”

“Chỉ là chích ngứa thôi mà? Chọn loại chích ít mũi nhất có được không? Em muốn cắt tôi cũng không nổi đâu.” Tô Dật Tu hỗn hển, “Nghe là thấy thốn.”

Cười phụt một cái, vừa lúc đến lượt Hách Đăng, “Bác sĩ, ông xem tôi chỉ bị một chút xiu như vậy, cần chích không?” Cậu không cảm thấy mình nói nhiều chút nào, bây giờ gặp bác sĩ trạm phòng dịch rồi, nhất định phải hỏi.

Tô Dật Tu thì đứng bên cạnh chờ cười cậu.

Bác sĩ liếc một cái, “Không chích cũng được, chết đừng trách tôi.”

“Không phải chứ.” Hách Đăng toát mồ hôi lạnh.

“Dù sao thì cũng chưa chết ngay, khi nào chết thì tôi không chắc.”

Hách Đăng giận tái mặt, vai bị ôm lại, là Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu nén giận nói với bác sĩ, “Viết đơn đi.”

“Thuốc nội hay thuốc ngoại?”

“Nội.”

“Ngoại.”

Hai người cùng nói, nhưng nội dung khác nhau.

Thuốc nội chắc chắn là rẻ, không cần đến thuốc ngoại. Hách Đăng đưa cùi chỏ đụng Tô Dật Tu, “Thuốc nội.”

“Tác dụng của thuốc nội không bảo đảm đâu.”

“Tác dụng không bảo đảm là thế nào?” Hách Đăng gần như là nghiêng rằng nói.

Thái độ của ông bác sĩ vẫn thờ ơ, cứ như sợ nói dư một chữ là tắt thở, “Thì là không bảo đảm sẽ không phát bệnh, áo!!”

Hách Đăng chưa nghe hết đã lao đến, cậu chịu đủ rồi, đời trước đã ép dạp cầu toàn khúm na khúm núm, cứ cho là làm người tốt thì sẽ có kết quả tốt, kết quả chết không toàn thân, đời này vì bị chó cắn một chút xiu, mà Đại Bảo cũng đâu cố ý, hơn nữa Đại Bảo lại khỏe mạnh lương thiện như vậy mắc gì cậu phải đến đây nghe cha bác sĩ rác rưởi này bíp bíp bíp!

“Bình tĩnh bình tĩnh!” Tô Dật Tu từ sau lưng ôm Hách Đăng phút chốc phát cuồng lại, “Không chích nữa chúng ta không chích nữa được không!”

Bác sĩ hoàn hồn lại thì giận dữ rống lên với Hách Đăng đã bị giữ chặt, “Cậu cắn tôi! Cậu dám cắn tôi à!!!”

“Tôi cắn ông đó! Mau đi chích đi! Nếu không lỡ chết tôi chả chịu trách nhiệm đâu!”

“Tôi báo cảnh sát tố cáo cậu!” Ông bác sĩ chỉ tay vào cậu.

Tô Dật Tu ôm Hách Đăng vào lòng quay lại nói với ông bác sĩ kia, “Báo ngay đi, lập tức! Ông đừng tưởng tôi sợ! Ông không báo thì để tôi làm thay! Cắn ông là nể mặt ông rồi, nếu là tôi không chừng sẽ cầm giày phang vào mặt ông! Có rất nhiều người ở đây chứng kiến khi này ông hù dọa cậu ấy nói chết chóc gì đó, bảo chích ông không chích, thừa cơ bán thuốc ngoại, muốn kiếm tiền thì đừng có xxx, vừa muốn hả hê vừa muốn kiếm tiền, trên đời này không có chuyện tốt vậy đâu! Nhanh lên, có di động không, không có thì tôi gọi giúp ông!”

“Đúng vậy! Chỗ này gần nhà, nếu không chẳng muốn đến làm gì, lần nào mặt mày cũng như quỷ sứ.”

“Không sai, các bác sĩ khác đều rất tốt, chỉ có ông ta!”

Ông ta kéo kéo cái khẩu trang trên mặt, thấy nhiều người cùng la lối, sắc mặt không bình tĩnh được nữa, nhìn tay mình thấy không rách da, liền nói: “Dẹp đi dẹp đi, có chích không?”

Hách Đăng khi này là vì lửa giận ngày trước lần bây giờ cùng bùng lên, mới làm ra hành vi mạnh động như thế, căn xong cậu cũng rất hối hận, cho nên lúc Tô Dật Tu ôm cậu, cậu chẳng dám đưa mặt ra.

Một mặt là quá xấu hổ, mặt khác là làm Tô Dật Tu xấu hổ.

Nhưng, cách phản ứng của Tô Dật Tu lại khai sáng cho cậu lần nữa, không ngờ cậu phát điên mà người này lại bảo vệ cậu giữa công chúng.

Tay len lén nắm lấy áo Tô Dật Tu, không muốn buông ra.

Tô Dật Tu kéo mặt Hách Đăng ra khỏi ngực mình, đối diện với đôi mắt ướt nước còn đang đỏ ửng, tuy vẫn trong sáng, nhưng bên trong ánh lên chút quật cường và uất ức, lập tức lại giận dữ, rống to: “Không chích không chích nữa! Đi tới đâu mà chẳng là chích, nể mặt ông một chút là không còn biết bình thường ai nuôi ông à!”

Hách Đăng bị sét đánh cứng cả người, mãi đến lúc bị anh nửa ôm nửa kéo ra ngoài.

Ngồi trên xe, ngón tay Hách Đăng cào cào dây an toàn, len lén liếc liếc sang phía Tô Dật Tu đang im lặng hút thuốc, “Xin lỗi.”

Sắc mặt Tô Dật Tu khá khó coi, “Xin lỗi cái gì, vốn không phải lỗi của em.” Vài giây sau anh nhớ lại cảnh Hách Đăng vồ đến căn ông ta, cười nói: “Em đúng là theo Đại Bảo chẳng học được gì hay.” Nhưng không bao lâu sau anh lại chẳng cười nổi nữa, vì Hách Đăng căn tên đó, “Lát nữa đi mua chai nước súc miệng, khử trùng.”

Hách Đăng bật cười, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Tô Dật Tu rút hơi cuối cùng, nhả chậm khói ra, sau đó búng đầu lọc đi, gãi tóc, mở hai nút áo, Hách Đăng nhìn không rời mắt.

Tuy đàn ông ai cũng thường làm những động tác này, nhưng bây giờ Tô Dật Tu làm, lại nam tính khó tả, vô cùng hấp dẫn.

“Này!” Tô Dật Tu rướn tới, “Ngắm ngây người à? Có phải anh đây đẹp trai lắm không?”

Hách Đăng xấu hổ, nhưng miệng vẫn không chừa, “Anh và Đại Bảo đúng là cha con ruột.”

“Đều rất đẹp trai?”

“Đều rất không biết xấu hổ!”

“Em nói lại lần nữa xem!” Tô Dật Tu lao đến, bắt đầu chọt eo Hách Đăng.

Hách Đăng bị anh làm cười ha ha, cuối cùng chỉ còn sức kêu tha mạng.

“Gọi anh nào!”

“Anh~~~” Bị chọt lét tới không thở nổi, thở và cười cùng một lúc, hảo hán không sợ cái thiệt nhất thời, đâu thể chết vì nhột hay cười được.

Tiếng “anh” này đúng là đủ loại cảm xúc, lại thêm cười nhiều quá nên đuôi mắt ướt nước, cả người Tô Dật Tu nóng bừng, trái tim đập điên cuồng chưa từng thấy.

Khó khăn lắm Hách Đăng mới thở lại được, thấy Tô Dật Tu nhìn mình chăm chú lại hơi ngượng. Cậu biết càng lúc mình càng không thể rời xa

người này. Nhưng, nam nữ còn cách nhau mấy sông mấy núi, nam với nam, ha ha.

Hình ảnh kia như thủy triều ập vào đầu, kinh hoàng khi không thể nhìn thấy và sợ hãi khi bị xâm phạm lại khiến cậu khó thở, đến chết cậu cũng không biết người xâm phạm mình là ai, đối phương không hề lên tiếng.

May mà mình đã dồn tất cả sợ hãi thành sức mạnh, biến tất cả tuyệt vọng thành dũng khí, cho khi mình rơi xuống lầu, người đó vẫn không thành công, cũng may.

Đối diện Tô Dật Tu, cậu không bắn.

“Anh đùa em thôi mà.” Tô Dật Tu đột nhiên thấy Hách Đăng mở to mắt rơi lệ, hoảng hốt, “Làm em đau sao? Anh chỉ đùa với em thôi!” Đưa tay lau, càng lau càng nhiều.

Đau khổ và bất lực tích tụ trong lòng cuối cùng cũng tìm được đường ra, Hách Đăng không thể đè nén được nữa, khóc lớn.

Tim Tô Dật Tu đau nhói, như bị cắt mất một mảnh, anh nhẹ nhàng ôm lấy Hách Đăng, vỗ về lưng cậu, vẫn gầy quá.

Anh biết người này vẫn luôn có tâm sự, giấu rất kín, thậm chí đến cả bản tính cũng giấu đi, bây giờ cậu ấy chịu khóc lớn trước mặt mình, anh chỉ cần im lặng ở bên cậu là được, chỉ cần cậu ấy chịu khóc trước mặt anh, thì anh sẵn lòng dỗ dành, cho dù có một ngày, cậu không cần anh nữa.

Hách Đăng ôm chặt cổ Tô Dật Tu khóc mãi nói mãi, “Bọn họ bắt nạt em, tất cả bọn họ đều bắt nạt em.”

“Ai bắt nạt em?” Có thể chỉ là lời vô thức, chỉ hai câu ấy lặp đi lặp lại, nhưng anh vẫn muốn hỏi rõ ràng.

Hách Đăng cũng không biết mình đang nói gì nữa, cậu chỉ muốn để bản thân dễ chịu một chút, cậu đau quá rồi.

Không được trả lời, nhưng Tô Dật Tu rất thông minh. Liên tưởng đến những mối liên hệ và cuộc sống xã hội trắng như giấy của Hách Đăng, và hai kẻ ép buộc cậu như ôn dịch, chắc chắn là bọn họ. Khiến Hách Đăng khóc đến thế này, nhất định không phải chuyện nhỏ, xem ra cần phải điều tra thử.

Phát tiết xong, Hách Đăng ngừng khóc, nhưng vẫn thút thít, đôi mắt đỏ như quả đào, nhìn chiếc áo ướt đầm nhăn nhúm của Tô Dật Tu, “Xin... xin lỗi, về... về nhà, giặt cho... cho anh.”

Tô Dật Tu cười không nói gì, xoa đầu cậu, rồi rút hai tờ khăn giấy dúi vào tay cậu, “Lau mặt đi, như con mèo mướp.”

Hách Đăng xấu hổ vội lau mấy vết không biết là nước mắt hay nước mũi, chợt thấy anh gọi điện thoại.

Thấy anh lái xe đi, Hách Đăng hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Chích ngừa.”

“Chích nữa sao?”

Tô Dật Tu gật đầu, trịnh trọng, nghiêm túc nói: “Em phải chịu trách nhiệm với tương lai của anh chứ.”

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Xe chạy tới trước cửa phòng khám thú y của Tô Dật Tu, Hách Đăng sống chết không chịu xuống xe, “Nếu biết là tới chỗ của anh, em không đi đâu! Còn rất nhiều chỗ khác để chích mà?”

Tô Dật Tu đưa tay cởi dây an toàn cho cậu, “Khi này sợ em đến đây sẽ xấu hổ, cho nên mới đến trạm xá, ai ngờ chỗ đó không dành cho người, địa bàn của mình vẫn tốt hơn.”

“Xấu hổ lắm, ban ngày mới gặp, bây giờ đã tới chích ngừa.”

“Phô tư thế cản người của em ra.”

Tô Dật Tu nói xong thì nhảy ngay xuống xe, để khỏi bị Hách Đăng cản.

Hách Đăng hung hăng sập cửa xe, cực khí thế, “Em nói cho anh biết, một lát nữa không được nói chuyện đó với đồng nghiệp của anh!”

“Chuyện gì?”

“Thì chuyện em cản người.”

“Em không nhắc thì anh cũng quên mất, bây giờ em nhắc, ha ha ha.”

Hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra, quan hệ giữa hai người cũng khác trước, dù là trước mặt anh hay trong lòng mình, Hách Đăng đều thả lỏng hơn rất nhiều, cậu biết là mình cáu gắt cũng được, đau lòng cũng

được, hay là mất khống chế như khi nãy cũng được, người này sẽ luôn bảo vệ cậu.

“Coi chừng em không nấu cơm cho anh ăn nữa.”

“Anh tự nấu.”

“VẬY em chỉ nấu cho Đại Bảo ăn, chỉ dẫn nó đi dạo, tối còn ôm nó ngủ!”

“Thách!!”

Hách Đăng bị Tô Dật Tu kéo tay vào phòng khám, “Tôi đến rồi đây.”

Bành Tường sốt ruột đáp vội: “Nhanh lên nhanh lên, chích xong còn có việc bận.”

“Buổi tối cậu còn chuyện gì nữa, không phải hôm nay cậu trực ca à?”

“Lát nữa phải xem phim truyền hình!”

Tô Dật Tu đè Hách Đăng xuống ghế, “Tiểu Tường, cậu có biết lên mạng cũng xem được không vậy? Ngoài ra còn tua nhanh với tạm dừng được nữa đó.”

Hách Đăng nghe nói là Tiểu Tường, liền hỏi: “Chữ Tường nào?”

“Tường trong phi tường.” Bành Tường tự hào lắm.

Không thể nhịn được, Hách Đăng cười ra tiếng. Tô Dật Tu và Bành Tường chẳng hiểu gì.

Cũng đúng, bây giờ không phải năm năm sau, bọn họ còn chưa biết chữ “tường” có nghĩa gì, Hách Đăng cắn môi lắc đầu cố nhịn cười, không thể nói, tuyệt đối không, nhưng mà trong đầu cứ nghĩ mãi.

Không biết sau này Bành Tường có muốn đổi tên không.

“Chích mau lên, tôi thấy đã nặng lắm rồi.” Bành Tường chuẩn bị ra tay, “Mắt sao thế này? Đừng nói là do muỗi chích, tôi là thành phần chuyên nghiệp.”

“Cậu ta sợ chích.” Tô Dật Tu cố định hai vai Hách Đăng lại, không để cậu ngọ nguậy, “Em đừng nhúc nhích, nếu không kim gãy bên trong đó.”

“Không sao không sao, tôi lành nghề mà, hay chích cho chó mèo lắm.” Bành Tường sát trùng tay cho cậu, “Chúng ta chọn cách tiện mà làm, khỏi tốn công đi lại, thời tiết nóng nực.” Nói xong lấy hai lọ thuốc giữ lạnh ra, “211 nhé, cậu thấy sao?” Cậu ta hỏi Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu không thể đồng ý hơn, “Ừm.”

“211 là sao?” Hách Đăng hỏi.

“Là hai mũi, một mũi, một mũi. Chích ba lần là xong.” Anh đứng sau Hách Đăng, “Em dựa vào anh này.”

Lưng Hách Đăng cứng lại, nhưng vẫn chậm chậm ngả ra sau. Cảm giác ấm áp của Tô Dật Tu truyền sang cậu, dần dần trở nên rất nóng, tâm trạng trở nên rất bình thản, rất vững vàng.

Thì ra, cảm giác có người để dựa vào là thế này.

“Xem nè, tôi dùng cỡ kim nhỏ nhất cho cậu đó.” Bành Tường đẩy ống ép không khí ra, “Yên tâm đi không đau đâu, cả chuột lang tôi cũng từng chích rồi, không phản ứng gì hết, tay nghề tôi điêu luyện lắm.”

“Cậu nói nhiều quá vậy.” Tô Dật Tu rất muốn tự tay chích, cũng rất muốn khoe khoang tay nghề của mình, nhưng ai sẽ ôm cậu bảo mẫu nhà

anh? Bành Tường sao? Đương nhiên không được! Sát rạt vào như thế còn ra thể thống gì nữa!

“Cái này gọi là có lòng tốt và kiên nhẫn đó!”

Lúc nói chuyện thì đã ghim kim vào, Hách Đăng ứm một tiếng, khi đẩy kim vào không đau, khó chịu là lúc bơm thuốc, cứ buốt buốt.

Tô Dật Tu thấy thuốc trong ống sắp hết, đưa tay bóp vai Hách Đăng, để an ủi.

Tiếp tục mũi thứ hai, Hách Đăng đã quen được với cảm giác đau, thả lỏng lại, thế là Tô Dật Tu nhân lúc chích mũi thứ hai, nói: “Từ hôm nay bắt đầu ăn kiêng, kiêng rượu với trà đặc, kỵ đồ ăn cay nóng và dễ kích thích, bao gồm cả những thực phẩm có caffein như chocolate, cà phê, Coca. 2 tuần sau khi chích bất kì loại vắc xin nào mới được ăn uống bình thường. mấy ngày này em phải chú ý nghỉ ngơi, nhưng mà loại này là thuốc nhập khẩu, có lẽ phản ứng phụ không mạnh lắm.” Nói xong lại thêm một câu: “Lúc ngủ đừng đè lên nó, em nằm nghiêng bên phải ấy.”

“Chắc chắc, tên anh trai này. Dám giành mất mấy câu dặn dò của mình.”

“Thèm khát thì tự đi kiếm một ông anh đi.”

Nói một câu được Bành Tường liếc một cái.

Hách Đăng nhú mày, rất bất mãn, “Vậy là mỗi ngày chỉ được ăn mì với cháo thôi sao.” Cậu thích ăn cay, không cay không vui!

“Cố nhịn đi, mấy món thanh đạm cũng ngon mà. Ăn cơm niêu Quảng Tây với uống canh gà được, vừa hay bồi bổ cho em luôn.”

“Cậu tưởng đang ở cử hử, bồi với bồ.” Bành Tường rút kim ra vút vào thùng rác y tế, “Cậu dọn dẹp đi, tôi kệ đó.”

“Cút đi cút đi, đi xem mấy cái phim bại não đó đi.”

“Phim gì vậy?” Hách Đăng cầm bông gòn ấn lên cánh tay.

Bành Tường kích động nói: “Cung tâm kế!”

“Em xem em xem, có phải phim bại não không.”

Hách Đăng lại không đồng ý với Tô Dật Tu, “Em thích Dương Di lắm.”

Dương Di! Tô Dật Tu nhớ tên này rồi!

Dù sao thì chỉ cần là người Hách Đăng thích, ta đây ghét tất.

Trong lòng ta đây nghĩ vậy đó, không lừa ai hết.

“Tô, sao vậy?” Bành Tường thấy Tô Dật Tu nhe nanh dữ tợn, nhin không được phải hỏi.

Tô Dật Tu hoàn hồn lại, “Không có gì, tôi không thích Dương Di.”

“Sao vậy, đẹp lắm mà, nhưng mà cứ bị người ta bắt nạt.”

“Không sao, lên làm vương phi rồi cô ấy sẽ báo thù.”

Bành Tường nghe cậu tiết lộ vậy thì rất vui, “Thật sao! Tôi xem mấy tập này thấy tức chết được.”

Đương nhiên rồi, phim này cậu từng xem, đương nhiên biết tình tiết và kết thúc ra sao.

Tô Dật Tu thật sự không chịu nổi nữa, “Hai tên đàn ông các cậu nói chuyện nào đàn ông một chút được không?”

“Được.” Hách Đăng gật đầu.

“Không được.” Bành Tường từ chối, “Thôi tôi phải đi đây.”

Thế là, Tô Dật Tu chấm cho biểu hiện của Hách Đăng điểm kém, cho Bành Tường điểm tròn.

Chỗ bị chích trên cánh tay nhức nhức, Hách Đăng vịn cánh tay xem thử. Tô Dật Tu đeo găng tay dùng một lần phân loại rác trên bàn rồi vứt đúng chỗ.

Hách Đăng nhìn vào sâu trong phòng chẩn đoán, trong đó có rất nhiều động vật nhỏ đang nằm viện, bây giờ không dắt Đại Bảo theo, cho nên...

“Em với Bành Tường nói chuyện hợp nhau nhỉ.” Tô Dật Tu đập mạnh cái nắp thùng rác xuống.

? “Gì vậy?” Chẳng hiểu gì, lại thêm cái mặt lạnh tới tận xương của anh Nhất Hưu, tám chín phần mười là đang bực bội, “Anh ta là đồng nghiệp của anh.” Đáp án bảo hiểm trăm phần trăm, nhưng mà, “Sao lại nói đến anh ta?”

Tô Dật Tu bắt chước ánh mắt khao khát khi nãy của Hách Đăng nhìn vào trong, Hách Đăng bật cười, đẩy anh một cái, “Khi nãy trông em ngốc vậy sao?”

“Cũng tương đương. Em đâu tự thấy được mặt của mình, sao biết là không ngốc.” Tô Dật Tu đi qua đi lại rửa tay, “Đi thôi, về nhà nghỉ sớm.”

“Không phải anh nói có rất nhiều động vật nằm viện sao? Em đi xem được không?” Hách Đăng nhìn anh đầy mong chờ, “Đại Bảo không có đây,

em vào được đúng không?”

Đôi mắt đỏ như quả đào nhìn mình, nếu mình không đồng ý không chừng lại sưng thêm, nhưng mà đã biết khi này Hách Đăng không nhìn theo Bành Tường, Tô Dật Tu từ âm u chuyển sang hứng nằng, “Anh dẫn em vào xem.”

Hách Đăng cười rạng rỡ, Tô Dật Tu dẫn cậu vào trong, không ngờ bên trong còn một gian rất rộng. Trên cửa viết Phòng bệnh thường và Phòng bệnh truyền nhiễm, và một Phòng theo dõi.

Từ cửa sổ kính của phòng quan sát có thể thấy được rất nhiều bé trong lồng bệnh, “Chúng nó phải ở lại đây bao lâu?”

“Nhất định phải khỏe hẳn rồi mới được xuất viện, dù sao thì ở nhà cũng không chuyên nghiệp bằng ở đây, lỡ cử động mạnh làm nhiễm trùng vết thương thì lại phải đau đớn.” Tô Dật Tu chỉ vào một con chó đang nhìn sang phía này nói: “Con chó đó bị chủ nó vứt đi, gãy xương độ C3, tiền được những người yêu động vật ủng hộ, bên anh điều trị cũng tính theo giá thấp nhất, bây giờ đang trong quá trình hồi phục. Đã phẫu thuật mấy lần rồi.”

Hách Đăng thấy con chó đó nhìn bọn họ vẫy đuôi, tuy có vẻ phách rất gắng sức, nhưng vẫn thấy được nó rất thân thiện, “Nó nhận ra anh.”

“Anh phẫu thuật cho nó.” Tô Dật Tu không giấu được vẻ đắc ý, không có gì đáng vui mừng và khích lệ hơn là thấy những con thú nhỏ trở nên khỏe mạnh tiếp tục sống tiếp trong tay mình, Hách Đăng từ trước đã thấy anh thần thánh, nghe anh nói vậy, liền chiếu luôn ánh mắt sùng bái vào anh. Tô Dật Tu thấy rất thỏa mãn với ánh mắt đó của Hách Đăng, tự tôn người đàn ông lập tức nở phồng, “Anh giỏi lắm đúng không.”

Hách Đăng gật mạnh, “Thật sự rất giỏi.” Cậu nhìn khuôn mặt nghiêng anh tuấn của Tô Dật Tu, rồi nhìn con chó kia, nói: “Sau này anh sẽ giỏi hơn

nữa.”

Tô Dật Tu cười hỏi cậu: “Sao em biết? Sau này anh lợi hại đến thế nào nữa?”

“Để em bói cho anh.” Hách Đăng biến thân thành thầy bói, “Sau này anh sẽ lên tivi, sẽ bước ra thế giới, sẽ thành thần tượng của rất nhiều người.”

“Cảm ơn em tặng lời hay. Nhưng mà là thần tượng rồi lên tivi thì thôi, nếu là để kêu gọi mọi người nuôi thú cưng rồi đừng tùy tiện vứt bỏ, và không được ngược đãi chúng nó thì còn có thể.”

“Con chó đó khỏe lại rồi sẽ thế nào?”

“Bọn anh sẽ xem có ai muốn nhận nuôi không, nếu không thì giữ lại phòng khám trước.”

Hách Đăng rất đau lòng, “Nhất định phải tìm gia đình nào tốt.”

“Lo hão quá, có anh trấn ở đây em còn chưa yên tâm sao?” Tô Dật Tu nhìn nhìn mái tóc cậu, rất muốn xoa, cho nên anh làm. Quả nhiên không tệ.

Hách Đăng nhìn nhìn anh, hơi xấu hổ, nhưng đối phương lại rất thản nhiên, thế là cậu ngại ngại chỉ vào Phòng bệnh truyền nhiễm bên cạnh, “Bên đó là mấy con tiêu chảy này nọ đúng không.”

“Đúng.”

“Vậy còn Phòng theo dõi thì sao?”

Tô Dật Tu ôm choàng lấy Hách Đăng kéo ra ngoài, “Đừng hỏi nữa, em không muốn biết đâu.”

“Anh ấp a ấp úng như vậy làm em thấy ngứa ngáy.” Tuy đã biết chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng, còn con nào bị thương nặng hơn con chó bị vứt bỏ khi này sao?

“Em muốn biết thật à?”

Hách Đăng gật đầu.

“Được rồi.”

Tô Dật Tu dẫn Hách Đăng đi rửa tay sát trùng rồi mặc áo blouse trắng sạch sẽ, đeo khẩu trang, mở cửa Phòng theo dõi, bên trong chỉ có một con mèo con, một con mèo gần như nát bươm. Hách Đăng chưa từng thấy cảnh tượng kinh khủng như thế này, trong lòng rất khó chịu, cậu đưa tay che miệng, nhìn Tô Dật Tu, sao nó lại bị như vậy?

Ps: Hách Đăng: Anh đi đâu đó?

Tô Dật Tu: Chích.

Hách Đăng: Sao vậy? Bệnh rồi sao? Khó chịu ở đâu?

Tô Dật Tu: Đi chích vắc xin bệnh dại.

Hách Đăng: Anh bị chó cắn à!!

Tô Dật Tu: Tối qua em cứ cắn vai anh, rách da rồi, quên sao? Sợ quá quên luôn à! Quáo! Đừng cắn mà!

Hách Đăng: Cứ cắn!!

Tô Dật Tu: Vậy, xin hãy cắn ở đây, đừng khách sáo. *chỉ vào chỗ chó nên gọi tên*

-oOo-

Hách Đăng: Đại Bảo Đại Bảo, ba muốn xem bóng rổ.

Đại Bảo: *lẳng lặng đẩy điều khiển qua*

Hách Đăng: Anh Nhất Hưu anh coi nè, Đại Bảo ngoan quá đi.

Tô Dật Tu: Đương nhiên, chó cắn chó miệng đầy lông, con anh sợ em lắm.

Hách Đăng: *nhe răng*

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tô Dật Tu ôm vai Hách Đăng, giọng hơi bất đắc dĩ, “Nó bị ngược đãi. Khi mới được đưa đến đây thật không biết phải làm thế nào, nhưng đứa nhỏ này rất kiên cường, nó muốn tiếp tục sống.”

Mèo con ngo nguậy đầu, như muốn dụi đầu vào tay Tô Dật Tu, Tô Dật Tu nói như dỗ trẻ con: “Đừng nghịch, cố nhịn một chút, biết mày khó chịu mà, khi nào khỏe lại là có thể chơi đùa thỏa thích rồi.”

Dường như bé mèo nghe hiểu, nhìn Tô Dật Tu không chớp mắt.

“Thuốc cho nó là do bọn anh tự làm, như vậy không cần băng kín nó suốt, nếu không mỗi lần thay băng sẽ rất đau đớn.” Tô Dật Tu nói rồi nhìn bé mèo chớp mắt, huýt sáo một tiếng.

“Bị chủ nó ngược đãi sao?” Hai mắt Hách Đăng lại đỏ, tuy đoán được chân tướng có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng vẫn muốn biết.

Tô Dật Tu thấy cậu như vậy lại muốn mắng, “Đã bảo đừng vào, em cứ đòi, bây giờ hay chưa, nhìn thấy rồi bản thân lại khó chịu.”

Hách Đăng nhìn con mèo nhỏ, thật sự khiến người ta không dám nhìn lần thứ hai, hoàn toàn không còn chút lông nào, nếu không được báo trước là con mèo thì cậu thậm chí không nhận ra được là con gì, lại không dám nhìn vào đôi mắt trách cứ của Tô Dật Tu, sợ anh mắng mình, đành phải nhìn mũi chân.

“Em làm gì cứ tự khiến bản thân đau lòng thế!” Tô Dật Tu thấy cậu như lại sắp khóc cũng đau lòng, nhưng miệng thì vẫn trách mắng, nghĩ nghĩ, tuy thấy hơi ngại, nhưng vẫn thêm một câu, “Da đã bắt đầu liền lại rồi, tiến triển tốt hơn trong tưởng tượng, ban đầu bọn anh chỉ nghĩ còn nước còn tát. Em xem kìa tinh thần của nó không tệ đâu.”

“Thật không hiểu nổi, sao lại có nhiều người xấu vậy chứ.”

“Thật ra người xấu không nhiều.” Tô Dật Tu nói, “Chỉ là chuyện xấu thường sẽ bị chú ý quá mức, em liền cảm thấy, người xấu nhiều quá. Thật ra nhìn quanh, vẫn còn rất nhiều người tốt. Cho nên mới nói không thể ở mãi một chỗ, phải ra ngoài nhìn xem, đừng giấu mãi bản thân vào một góc, nếu trùng hợp nơi đó có nhiều người xấu tụ tập, thì có khác gì tự khiến mình mất hết niềm tin vào cuộc sống? Tính cách cũng càng lúc càng cam chịu và sợ sống.”

“Em nghe hiểu mà, thật ra anh đang tự khen mình chứ gì.” Hách Đăng ngẩng đầu nhìn anh, lông mi vẫn còn đọng nước mắt.

Tô Dật Tu đưa tay lau đi, “Tuy mèo con bị thương, nhưng đã được người tốt bụng cứu, sống thì phải luôn có hy vọng.”

“Vậy, những con không được cứu thì sao? Chúng nó muốn sống, nhưng lại không được may mắn như thế.”

“Chuyện đó chính là số mệnh.” Tô Dật Tu ra hiệu với Hách Đăng, “Đi thôi. Nó phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Lần sau em vào thăm nó nữa được không?”

“Đương nhiên, lúc nào cũng được.” Tô Dật Tu tạm biệt mèo con, rồi dẫn Hách Đăng ra khỏi Phòng theo dõi, “Em xem, chúng ta tốt với nó, đang cứu nó, nó đều biết cả, lúc khâu vết thương, nó rất ngoan.”

Hách Đăng thở ra một hơi dài, “Tiếc là, em không giúp được gì cả.”

“Sao lại nói vậy?” Tô Dật Tu cởi áo và khẩu trang ra, có vẻ phản đối lời cậu nói, “Em vào thăm nó biểu hiện có quan tâm tới nó là đã rất có lòng rồi. Em chỉ là một con người, không phải Chúa Cứu Thế, đừng suy nghĩ như vậy.”

“Nhưng anh đã giúp được nó đó thôi.” Hách Đăng đưa áo cho anh.

Tô Dật Tu cho áo blouse vào ngăn tủ, mở đèn cực tím lên, “Anh là thú y, đây là việc của anh, hơn nữa đâu phải không lấy tiền, anh không phải Đức Mẹ hay Chúa Cứu Thế, anh chỉ có thể giúp được nó trong khả năng của anh, nếu ai cũng nhặt động vật ven đường tới bảo anh chữa miễn phí thì anh chỉ có thể nói xin lỗi, không phải anh tàn nhẫn, nhưng anh còn có đồng nghiệp, bọn họ cũng phải sống, anh phải có trách nhiệm với họ, anh còn phải trả tiền thuê để bảo đảm cho bệnh viện thú cưng này hoạt động bình thường, cũng phải có trách nhiệm với những con vật đến khám bệnh trả tiền. Trước đây có một người ôm con mèo mình nhặt được đến bảo anh khám miễn phí, anh nói xin lỗi, không được, anh ta mắng anh không có nhân tính, chẳng phải người tốt. Anh đã hỏi, nếu anh đã muốn cứu nó thì sao lại không chịu bỏ tiền. Anh ta nói mình không có tiền.”

“Rồi sau đó anh nói thế nào?”

Tô Dật Tu nắm tay lại, “Trái tim của anh chỉ lớn bằng này, những chuyện anh có thể quan tâm rất có hạn, không liên quan gì đến việc anh tốt hay xấu. Nếu muốn cứu chúng nó thì đầu tiên phải có khả năng đó, rồi mới nhờ đến người khác, chẳng có gì trong tay, chỉ có lòng tốt thì cứu thế nào? Đây vẫn đề và trách nhiệm cho người khác, chỉ là ngụy biện. Tuy nói ra rất tàn nhẫn, nhưng là sự thật. Bản thân mình còn không biết phải sống thế nào mà đòi cứu người khác? Vớ vẩn.”

Nếu là trước đây, Hách Đăng nhất định sẽ rất phản đối cách nói của Tô Dật Tu, nhưng bây giờ, cậu cảm thấy đối phương đang nói thật, rất thực tế. Lời thật mất lòng, nhưng chân thật.

“Tiểu Tường Tử, chúng tôi đi đây, tối nay làm phiền cậu rồi.” Tô Dật Tu gõ rồi mở cửa phòng trực.

Bành Tường xoay ghế lại, “Lần sau đến kiểm tra nhớ mang đồ ăn khuya.”

“Ăn nhiều sẽ béo.”

“Hôm nay phải cảm ơn anh, tạm biệt.” Dù sao cũng là đồng nghiệp của Tô Dật Tu, Hách Đăng muốn thể hiện tốt một chút.

“Khách sáo gì chứ.”

Trên đường về Tô Dật Tu liên tục hỏi cánh tay Hách Đăng có đau không, Hách Đăng thấy anh sao phiền quá, “Vốn không đau, hơn nữa cũng quên mất rồi, anh hỏi đi hỏi lại, định khắc sâu ấn tượng cho em sao.”

“Xem như anh nói nhiều.”

Vào nhà, việc đầu tiên của Hách Đăng là rửa tay đi gọi Đại Bảo, nhưng kêu réo inh ỏi mà vẫn chẳng thấy bóng Đại Bảo đâu, nếu là bình thường thì Đại Bảo đã chờ sẵn trước cửa rồi, nhìn thấy cậu là vồ, vậy mà bây giờ trong nhà lại im thin thít, sốt ruột quá.

Căng thẳng chạy vào phòng Đại Bảo mở đèn lên, Đại Bảo vẫn đang cuộn tròn trong góc nhà gỗ như chưa từng nhúc nhích, “Đại Bảo? Anh Nhất Hưu anh đến đây xem con của anh mau lên.”

Tô Dật Tu đi đến ngồi xuống, “Con trai ngoan, cả cơm cũng không ăn, tuyệt thực à.”

“Không ăn chút nào?”

“Ừm.”

“Bảo Nhi.” Hách Đăng bỏ luôn cả chữ Đại, “Qua đây ôm cái nào.”

Giọng nói dịu dàng của Hách Đăng bay vào tai Tô Dật Tu, “Em ôm anh này. Anh cũng bận rộn cả buổi.”

“Này.” Hách Đăng đẩy anh một cái, cười nói: “Nhưng người bị chích là em mà, có phải em cũng cần được ôm không?”

“Không vấn đề.” Tô Dật Tu mở tay, “Đến đây nào.”

Hách Đăng đánh tay anh một cái, “Đừng quậy.”

Tô Dật Tu hơi thất vọng một xíu xíu, nhìn thẳng con trong chuồng chó, “Cục cưng, ra đây cha con ta tâm sự.”

Đại Bảo kêu ư ử mấy tiếng, khi quay lại ánh mắt vẫn còn rất áy náy.

Hách Đăng không chịu nổi, Tô Dật Tu đứng lên, “Em phụ anh nào.”

“Làm gì?”

“Cùng làm.” Tô Dật Tu đứng một góc, ra hiệu bảo cậu cùng nhấc căn nhà gỗ lên với mình.

Cũng đúng, nếu Đại Bảo đã không chịu ra thì mang cái nhà đi là được.

Hách Đăng và Tô Dật Tu cùng khiêng nhà gỗ đi, vung tay, “Nhìn đoán không ra là gỗ đặc ruột đó, nặng thật.”

“Anh tự tìm gỗ về đóng đó, giỏi không?” Tô Dật Tu lại bắt đầu khoe khoang.

Đi tới ngồi xuống sàn, ôm nửa người Đại Bảo vào lòng, Hách Đăng bưng mặt nó lên nói: “Ba mày giỏi quá đi.”

Tô Dật Tu ngồi bên cạnh cười.

Hách Đăng vừa xoa đầu Đại Bảo vừa hỏi: “Tao vô dụng lắm đúng không?”

“Sao lại nói vậy?” Tô Dật Tu nhích đến cạnh Hách Đăng, bế nửa người còn lại của Đại Bảo vào lòng mình. Đại Bảo nằm trên hai người hưởng thụ vuốt ve.

“Anh biết làm rất nhiều thứ, em thì chỉ biết quét nhà nấu cơm, vốn còn nghĩ đã chăm sóc tốt cho Đại Bảo, kết quả anh xem.”

“Đại Bảo chỉ cảm thấy có lỗi với em thôi, bây giờ nó thấy em không sao thì cũng yên tâm rồi, mai mốt là lại tung tăng vui vẻ thôi, yên tâm.” Tô Dật Tu dựa rất sát vào Hách Đăng. Vai kề vai, nơi đó là nhiệt độ của Hách Đăng, hơi lành lạnh, thậm chí còn cảm nhận được cả tâm trạng chán nản, “Thật ra em lợi hại lắm đó, em xem, em ở nhà giúp anh chăm sóc Đại Bảo, còn làm nhiều món ngon cho anh, để khi anh ra ngoài cứu động vật nhỏ thì có thể hoàn toàn yên tâm, về nhà thấy cả hai thì rất vui, em có cảm thấy mình rất giỏi không?”

“Nói lung tung.” Mặt Hách Đăng ửng hồng, trong lòng thì rất sung sướng, một bảo mẫu như cậu lại được anh nói thành vô cùng quan trọng.

“Khen em mà, xấu hổ gì chứ, nhưng mà, bây giờ em đã biết em quan trọng với anh và Đại Bảo thế nào rồi, cho nên, em chỉ cần lo cho cha con anh là được, tất cả mọi thứ khác cứ mặc kệ.” Tô Dật Tu bổ sung: “Đương nhiên, phải chăm sóc cho bản thân trước, tiếp theo là anh, cuối cùng là Đại Bảo.”

“Không đúng, em nhớ là ban đầu anh nói, tất cả đều phải đặt Đại Bảo lên trên hết.”

“Em nhớ lắm rồi.”

“Em có tin nhắn weibo làm bằng chứng!”

Tô Dật Tu thật hận không thể xóa ngay mấy cái tin nhắn mình từng gửi đi, “Địa vị anh thấp vậy sao?”

“Ai bảo ban ngày anh không có ở nhà.”

“Anh lo ngoài em lo trong, rất tốt.”

Câu nói rất tự nhiên của Tô Dật Tu làm Hách Đăng cảm thấy vô cùng ái muội, hai người im lặng một chốc, Đại Bảo không ngừng đưa mõm đụng đụng bàn tay Hách Đăng vẫn xoa đầu nó, ý bảo mi tập trung chút, nhưng tim Hách Đăng vẫn cứ đập thành thịch, không sao bình tĩnh lại được.

Sau đó cậu nghe Tô Dật Tu dặn, “Nói chung là em phải nhớ kỹ, đừng có rảnh rồi quá đại phát từ bi đi bắt chước người ta làm thánh mẫu, tình yêu dâng trào thì gọi điện thoại báo cáo với anh, anh tạt cho em thau nước lạnh cho tỉnh, hoặc là trực tiếp bảo anh làm.” Nói xong thò tay nhéo mặt cậu, “Em ngây thơ đơn thuần thế này, may mà gặp được anh, nếu không đã bị người ta bán đi lâu rồi.”

“Xí.” Hách Đăng lườm anh một cái, nhưng vẫn đồng ý, đối với sự quan tâm từ tận đáy lòng của Tô Dật Tu, không lý nào không nhận.

Trán bị bàn tay to ấm áp của anh đè lên, cậu ngơ ngác nhìn anh, anh dịu giọng nói: “Cũng may, trước mắt không thấy sốt.”

“Anh nói vắc xin à?”

“Ừm, một số ít người sẽ gặp phản ứng phụ.”

“Chắc em không xui xẻo vậy đâu.”

“Từ kinh nghiệm làm thú y nhiều năm của anh, thể trạng của em rất dễ gặp phản ứng phụ.” Tô Dật Tu bày ra vẻ học giả chuyên gia, nếu không phải đang để chân trần ngồi phetch đó không chút hình tượng thì sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

Hách Đăng bất mãn nhìn xuyên qua lớp áo thun, thù hằn cơ ngực và cơ bụng không vạm vỡ nhưng rất rắn chắc của anh, “Thể trạng của em thì sao?”

“Nhìn là biết thuộc loại dễ xui.”

Hách Đăng đứng bật dậy, Đại Bảo lăn ra đất, ai oán gào mấy tiếng, tổn thương lắm mấy người có biết không? Không biết an ủi ta à? Sao mà như vậy được!

“Em làm con anh giật mình.” Tô Dật Tu đau lòng nói.

“Đừng nói nhảm nữa, mau dắt con anh ra ngoài xả lỏng thải đặc đi.”

“Vậy còn em?”

“Tắm rửa đi ngủ.”

“Em không được tắm, chỉ lau người thôi.” Sau đó, Tô Dật Tu buột miệng, “Tối nay anh ngủ với em.”

Hách Đăng nhìn anh chăm chăm, “Cái gì?”

“Anh sợ tối nay em sẽ sốt, tối nay em ngủ với anh đi cho yên tâm.” Tô Dật Tu khiêu khích nhìn lại, “Hai thằng đàn ông có gì phải sợ, ngạc nhiên thế làm gì.”

Ps: Hách Đăng: Rốt cuộc ý anh là sao?

Tô Dật Tu: Thì ý như mặt chữ đó.

Hách Đăng: “Nhìn là biết dễ xụi” là sao chứ!

Tô Dật Tu: Ồ, anh nói sai rồi cục cưng, làm cái là dễ xụi mới đúng.
Tha thứ cho anh~ *mặt moe*

Hách Đăng: (#`) Câm miệng!

Tô Dật Tu: Anh tình nguyện đích thân kiểm tra thử.

Hách Đăng: Cút ngay!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Hách Đăng cúi đầu nhìn Đại Bảo, rồi ngẩng đầu nhìn Tô Dật Tu, “Không cần, em đâu phải con nít, hơn nữa, mai anh còn phải đi làm mà, có sốt thì cũng chỉ sốt nhẹ thôi, không sao đâu.”

“Cơ địa mỗi người mỗi khác, lỡ như em sốt cao thì sao? Mấy chuyện đó không chắc được đâu, hơn nữa em ngủ một mình, lỡ như sốt cao không ai biết rồi ngất xỉu thì sao? Nguy hiểm lắm!”

Hách Đăng giật mình, “Anh đừng hù em.”

Tô Dật Tu lập tức nghiêm mặt, “Anh phải có trách nhiệm với em, di chứng sau khi sốt cao nguy hiểm lắm.”

“Nếu anh đã biết di chứng nguy hiểm thì đừng bắt em đi chích chứ.” Hách Đăng càu lèn, gào.

“Có di chứng còn hơn là mười năm sau phát bệnh đại đúng không.” Tô Dật Tu dẫn Đại Bảo ra ngoài, “Yên tâm, anh sẽ chăm sóc cho em, giúp em vượt qua thời gian tác dụng phụ của vắc xin, em lau người trước đi, anh dẫn nó đi dạo rồi về, em mang gối và chăn lên lầu đi. Đương nhiên, nếu em không quen, anh xuống đây ngủ cũng được.”

Cả hai đời Hách Đăng chưa từng ngủ chung giường với ai, Tô Dật Tu dẫn Đại Bảo đi rồi, cậu đứng trong phòng không biết phải làm sao.

Định làm gì vậy, ngủ cùng thật sao?

Vấn đề này tương đối nghiêm trọng.

Trước đây Hách Đăng hoàn toàn không biết thì ra giữa hai người cùng giới cũng có thể ấy ấy, đến khi bị một thằng đàn ông đè xuống, sự kinh hãi lúc đó thật không thể diễn tả bằng lời được.

Vừa nghĩ tới chuyện đó là lại thấy buồn nôn, nhưng khi Tô Dật Tu nói ngủ chung, dường như cậu không có phản ứng xấu nào.

Hách Đăng hai tay cầm eo đi qua đi lại trong phòng, trong đầu liên tục tua lại cảnh xông vào phòng tắm thấy Tô Dật Tu khóa thân.

A a a! Đổ mặt cái khi!

Lẽ nào mình thích anh ta?

Nói ra thì đúng là có thích thật, nhưng mà thích có rất nhiều loại, kiểu thích với Tô Dật Tu, chắc hẳn là với anh em bạn bè thôi. Nếu là loại kia...

Cậu lại thích một người cùng giới? Trời, đừng đùa vậy được không? Cậu sẽ không quên mình đã chết thế nào đâu.

Chà mặt, Hách Đăng không ngừng tự nói với mình, đừng nghĩ nhiều, anh ấy chỉ chăm lo cho mình như đứa em trai thôi, đừng có nghĩ xấu về người ta, đừng có làm hỏng tình cảm thuần khiết này.

Xoa xoa tim, cứ lo hão.

Thở dài nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, phiền quá. Giữa hai người đàn ông mà cũng thấy mờ ám, thì làm sao còn vui vẻ ở cạnh nhau được nữa.

Cậu tự cảnh cáo mình đừng có suy nghĩ linh tinh, trước mắt phải làm chuyện mà mình phải làm đã. Vào bếp rót nước tinh khiết cho Đại Bảo, rót nước khoáng cho Tô Dật Tu, bản thân thì đau khổ về phòng thay đồ, vào

phòng tắm mở nước vào bồn lau người, đột nhiên nhớ ra đến lúc phải đăng kí tắm rửa cho Đại Bảo rồi, tuy ngày nào cũng chải lông, nhưng rõ ràng là không đẹp như lần đầu nhìn thấy.

Gội đầu xong thì cổ cũng mỏi nhừ, nhắm mắt mò tìm khăn lông trên giá, lau khô rồi mở mắt ra, đột nhiên nhìn vào kính thấy một người một chó đang đứng trước cửa, “Á!” Đây giết! Lại bị giật mình, không biết là lần thứ mấy rồi.

“Ha ha ha!” Tô Dật Tu hả hê cười to, cứ như đứa bé nghịch ngợm trộm được viên kẹo, Đại Bảo thì đi tới đứng lên gác chân lên vai Hách Đăng thở phì phì.

“Đi qua một bên! Chỉ biết theo ba mà yù tao.” Hách Đăng trùm khăn lên đầu Đại Bảo, “Không lương tâm, bình thường ai hầu hạ mà, quên rồi chứ gì!”

Tô Dật Tu đứng dựa bên cạnh, “Vốn định dẫn nó đi dạo, nhưng mà con nhớ em cứ chạy về nhà, anh cũng theo không kịp.”

“Hừ, lớn vậy rồi mà ngày nào cũng làm trò đó anh không thấy chán à.” Hách Đăng đi ra ngoài, “Đại Bảo ra uống nước.”

Đại Bảo tung tăng chạy đi uống nước, Hách Đăng ngồi xuống vén lông tai cho nó.

“Anh cũng muốn uống.”

“Trong bếp đó tự uống đi.”

Tô Dật Tu vào bếp thì thấy nước cho anh được rót sẵn trên bàn, cầm lên uống một ngụm, môi cong lên, không giống Đại Bảo nha, là nước khoáng mình thích.

Cuối cùng Hách Đăng vẫn không đến phòng Tô Dật Tu ngủ, khó khăn lắm mới ngủ quen giường được, đột nhiên lại đổi, chắc chắn ngủ không ngon, hơn nữa, ngủ cùng anh Nhất Hưu áp lực lắm.

Nhưng mà tới lúc cậu dọn dẹp xong đang định tắt đèn vào phòng lên giường thì Tô Dật Tu ôm gối chặn tới, “Đổi giường thì em không thích, anh đành phải xuống đây vậy.”

Không cần mà! “Em đâu có yếu ớt tới vậy.”

“Cái này không chắc.” Tô Dật Tu mặc kệ ánh mắt phản đối của Hách Đăng, xếp gối xuống, “Được rồi, ngủ thôi.”

Hách Đăng chỉ chỉ Đại Bảo, “Nó vào làm gì?”

“Thì anh sợ em ngại, Đại Bảo mãnh liệt yêu cầu cho vào hầu ngủ, con anh cũng quan tâm em, rất áy náy vì đã cản em bị thương, cho nó cơ hội chuộc tội đi.”

Đại Bảo đứng lên gác chân trên giường vẫy đuôi.

Hách Đăng căn môi nhìn nó, đừng có làm mặt tội nghiệp mà! Chen hết vào phòng này làm gì chứ!

“Ngoan, con trai, ngủ thôi. Ba cũng ngủ.”

Hách Đăng thấy Tô Dật Tu đã nằm ngay ngắn, cậu còn không dám thở.

“Đến đây nào.” Tô Dật Tu vỗ giường.

Người ta vô tư như vậy, cậu cứ quẫn quại làm gì nữa!

Cứng người nằm xuống, anh Nhất Hưu tắt đèn, Đại Bảo cũng cuộn tròn cạnh giường Hách Đăng.

“Ngủ chưa?” Anh Nhất Hưu hỏi.

“...” Anh cảm miệng được không! “Nói chuyện trước khi ngủ sẽ làm ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ.”

“Anh dạy em dùng điện thoại nha, ngày mai anh đi làm, lỡ em không biết xài thì sao?”

“Em... em biết.” Hách Đăng nắm chặt chần, cố gắng thả lỏng cơ thể, “Gửi tin nhắn gọi điện thoại em đều biết cả. Dù sao cũng chỉ gọi cho mình anh.”

Câu này Tô Dật Tu thích, dù sao cũng đang lúc tối lửa tắt đèn, cười vui vẻ một cái cũng không ai thấy. Anh cũng tự thấy mình như thăng thần kinh.

Trong phòng tối đi, Hách Đăng nhắm mắt, nghe tiếng thở bên cạnh, cả người càng lúc càng căng thẳng, cảm giác như mù càng lúc càng rõ, không còn thị giác tất cả cảm giác dồn vào thính giác và khứu giác, âm thanh bên tai cũng càng lúc càng to, cả mùi hương của người bên cạnh cũng càng lúc càng đậm, là mùi tươi mát sau khi tắm, và thứ mùi chỉ thuộc về Tô Dật Tu, một chút kỳ quặc giữa dịu dàng.

Dần dần, cậu cảm thấy hơi ấm của đối phương càng lúc càng gần, cậu không dám thở mạnh, tất cả tâm trí đều muốn biết anh muốn làm gì.

Sau đó, cậu nắm chặt bàn tay Tô Dật Tu đưa đến gần mình, “Anh muốn làm gì?”

“Anh thấy em đột nhiên ngừng thở, định xác nhận thử.” Giọng Tô Dật Tu hơi hoảng, “Em không sao chứ.”

“Anh mà còn không ngủ thì em thật sự sẽ có sao đó.”

“Em có sao thì cứ nói với anh.”

Hách Đăng chần chờ một lúc, nói: “Em suy nhược thần kinh, phiền anh lúc trở mình hay gì đó khẽ một chút, đặc biệt là tuyệt đối đừng ngáy, như vậy em chắc chắn sẽ mất ngủ.”

“Em thế này thì sau này sao kết hôn được.”

“Anh phiền quá!” Để biểu hiện mình đang giận, Hách Đăng ngồi dậy, “Anh còn nói thêm câu nào nữa em bảo Đại Bảo tha anh ra ngoài!”

Đại Bảo nghe Hách Đăng gọi mình, thế là bắt đầu thở phì phì.

“Đại Bảo, ngậm miệng lại, ngủ đi. Tiếng của con to quá.”

Đúng là không biết lý lẽ.

Hách Đăng nằm xuống trở mình một cái nhắm mắt lại quyết định không thèm nhìn anh, nằm sát ra mép giường để tránh tiếp xúc thân thể. Có thể là ngủ một mình quen rồi, tuy là có thiện cảm với Tô Dật Tu, nhưng vẫn không thể quen với việc ngủ chung giường với đàn ông, cả đêm cứ mơ thấy đủ thứ, trước đây lần bấy giờ, đột nhiên Đại Bảo xuất hiện trong đó, cậu thậm chí có thể cảm giác được Đại Bảo đang liếm mặt cậu, rồi lại nhìn thấy Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy, như họ đang đứng ngay cạnh giường cậu, cậu cố gắng quay đầu, hy vọng được nhìn thấy Tô Dật Tu, nhưng Tô Dật Tu đâu rồi?

Hách Đăng hoảng hốt, cậu nhận ra mình không cử động được, cả người nặng trĩu, cậu muốn bảo Đại Bảo đuổi hai người kia đi, như lại chẳng còn chút sức lực nào.

“Đừng nhúc nhích, đừng lo, em đang sốt, không sao, ngủ đi, anh đã xin nghỉ rồi, yên tâm, anh sẽ chăm sóc em.”

Tay được nắm chặt, có người sờ trán cậu, là tiếng của Tô Dật Tu.

“Em sao vậy?” Thều thảo hỏi.

“Em bị sốt, sốt cao, không ngờ cơ thể em phản ứng mạnh vậy.” Tô Dật Tu dán một miếng dán hạ sốt lên trán cậu, “Không sao, ngủ đi.”

Hách Đăng mở mắt ra, mi mắt rất nặng, “Em choáng đầu.”

“Đương nhiên rồi.”

Sau đó có tiếng Tô Dật Tu mắng nhỏ, “Đại Bảo đi qua một bên, đừng nghịch.”

“Đại Bảo đang làm gì?” Cậu muốn biết có phải Đại Bảo liếm mặt cậu thật không.

“Nó biết em đang bệnh, rất lo cho em.”

“Vậy sao anh đuổi nó đi?”

Tô Dật Tu hậm hực nói: “Nó thừa lúc anh ra ngoài dám nằm lên liếm em.”

Quả nhiên.

Hách Đăng cười yếu ớt, “Ghét quá đi. Lau sạch sẽ cho em chưa?”

“Thôi em đừng cười nữa, trông hoảng quá.” Tô Dật Tu hỏi cậu: “Uống nước không? Đói bụng không?”

Hách Đăng thấy rất nóng, cổ họng rất khô, gật đầu.

Ổng hút được đưa đến bên môi, cậu hé miệng, Tô Dật Tu chăm sóc rất chu đáo.

“Anh thường chăm sóc người khác à?”

“Không.” Tô Dật Tu để ly xuống, “Em là người đầu tiên, nửa đêm em phát sốt, em không biết à.”

Hách Đăng lắc đầu.

Anh nhận ra ngay.

Hách Đăng nhìn anh, không muốn nói gì nữa, nhưng lại muốn biết sao anh biết được? Chẳng lẽ mình mớ?

Tô Dật Tu cúi xuống xoa đầu cậu, “Tối qua em ôm tay anh ngủ, lúc sốt người nóng hực, làm anh tỉnh luôn.”

“Cút.”

Nói chẳng có khí thế chút nào, vào tai Tô Dật Tu cứ như đang làm nũng, lại thêm bộ dạng hỗn hển của Hách Đăng lúc này, rất đáng yêu, khơi dậy hoàn toàn bản năng bảo vệ của anh.

“Ngủ đi, anh ở đây với em.”

Hách Đăng nhìn anh, im lặng một lúc, lo lắng hỏi: “Sẽ luôn ở cạnh em chứ?”

“Có, em mở mắt ra là thấy anh ngay, không phải anh thì cũng là Đại Bảo, nếu anh không ở đây thì nhất định trong bếp hoặc phòng tắm, em bảo Đại Bảo gọi anh là được.”

Nhắm mắt lại mắng nhỏ một câu: “Miệng quạ.” Khóe môi Hách Đăng cong lên, say sưa ngủ.

Tô Dật Tu đành phải nhận danh miệng quạ, nhìn khuôn mặt hồng bất thường của cậu bảo mẫu nhà anh, thò tay véo véo, “Cảm giác không tệ.”

Ps: Tác giả: Không ngờ tôi lại có thể viết ra thứ trong vắt như vậy, tôi cũng ngây thơ trong sáng lắm chứ bộ!

Tô Dật Tu: Mãnh liệt yêu cầu có gì đó xảy ra.

Hách Đăng: Em còn đang bệnh đó.

Tô Dật Tu: Anh sẽ chữa cho em khỏi mà, tin tưởng anh đi. Anh là bác sĩ thú y giỏi lắm đó.

Hách Đăng: Em là người!

Tô Dật Tu: Nhị Bảo, ngoan.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Phản ứng phụ của vắc xin rất mạnh, Hách Đăng đúng là thiếu số của thiếu số, Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng đang mơ màng, nghiêm khắc cảnh cáo Đại Bảo, “Nhớ kĩ, tuy bọn ba rất thương con, nhưng cũng có những chuyện con không được làm có biết không? Chúng ta không thể bảo đảm động tác nào đó sẽ không làm con giật mình, lúc đó cơ thể con sẽ phản ứng lại để tự bảo vệ, có thể không phải lỗi của con, nhưng con cũng thấy rồi, hậu quả rất nghiêm trọng đúng không?”

Đại Bảo kêu gừ gừ khe khẽ trong cổ họng, mắt nhìn Hách Đăng trên giường, rồi nhìn ba nó, cuối cùng gác cằm lên đùi Tô Dật Tu, biểu hiện là mình biết rồi, thấy Hách Đăng như thế, nó cũng thấy khó chịu.

Tô Dật Tu bóp trán, mình điên rồi, lại đi nói lý lẽ với nó, còn buồn cười hơn là nghĩ nó thật sự hiểu được.

Trước đây nói chuyện với Đại Bảo là vì trong nhà chỉ có một người một chó, dù có hiểu hay không thì chỉ cần trong nhà có tiếng nói chuyện là sẽ không vắng lặng, tuy có những câu đơn giản nó thật sự hiểu được, nhưng cũng là kết quả anh cố gắng bồi dưỡng và huấn luyện, bây giờ lại đi nói chuyện nhân sinh lý tưởng với Đại Bảo, bệnh rồi.

Hách Đăng đang sốt cao môi đỏ như son, chứng tỏ nhiệt độ cơ thể không hạ xuống, hơn nữa còn đưa cậu vào trạng thái hôn mê, nhìn như đang ngủ say, thực tế não và cơ thể không hề nghỉ ngơi.

Đại Bảo ngoan ngoãn nằm chơi đồ chơi hình cà rốt của nó, rất gọn gàng. Tô Dật Tu không lau người để hạ nhiệt độ vật lý cho Hách Đăng, vì

khi đang ở trạng thái nhiệt độ cao, những lỗ chân lông đang mở rộng đột nhiên co lại, chỉ hại không lợi.

Chỉ cần qua 24 đến 48 tiếng là ổn rồi, khi đó tác dụng phụ sẽ biến mất, nhưng trường hợp sốt cao hiểm thấy cũng có thể xảy ra với cậu, Tô Dật Tu có dự cảm, lần sốt cao này sẽ kéo dài cao nhất đến tận 48 tiếng.

Không lâu sau Hách Đăng đã mở mắt, mi mắt vẫn rất nặng, còn chưa quay đầu đã nghe tiếng Tô Dật Tu: “Muốn uống nước?”

Chưa thấy người đã nghe tiếng, việc này khiến cho Hách Đăng luôn cô độc cảm thấy cay cả mắt. Lúc cậu bệnh trước khi sống lại, chẳng hề có ai bên cạnh. Lại thường cho là sức khỏe mình còn tốt, cố chịu một chút là qua thôi.

Hơn nữa, tuy rất ít khi bệnh, nhưng chỉ cần cậu bệnh là Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy sẽ rất lo lắng quan tâm, thậm chí còn dặn đi dặn lại là phải chú ý sức khỏe, đồ ngon cũng liên tục được đưa tới nhà. Khi đó cậu cảm động biết bao nhiêu, cảm giác được người khác quan tâm thật quá tốt. Nhưng sau đó khi chuyện xảy ra, cậu bị đập mạnh từ trên mây xuống vực sâu.

Đầu óc hỗn loạn, nghĩ đến hai người đó là cậu lại đau đầu, không thể hiểu nổi.

“Khó chịu lắm sao? Muốn anh làm gì, đừng ngại.”

Cảm nhận được ngón tay linh hoạt của Tô Dật Tu đang day nhẹ trên đầu mình, lực ấn vừa khéo lại đúng chỗ làm cậu rất dễ chịu, “Dễ chịu quá.”

“Muốn anh ấn mạnh thêm chút nữa không?” Tô Dật Tu nói thật khê, sợ làm ồn cậu.

Hách Đăng nhìn anh, “Bất công quá, em cũng là đàn ông mà, sao lại vô dụng vậy.”

Tô Dật Tu cười nói: “Bệnh thì là vô dụng sao? Vậy thì anh đã thành thứ ăn hại rồi, anh thường xuyên đau bao tử cảm lạnh, sốt là cơ chế tự điều chỉnh của cơ thể, không phải chuyện gì lớn.”

“Vậy anh thấy thế nào mới là chuyện lớn?”

“Em sốt ngu người, không biết nấu cơm, không nhận ra anh và Đại Bảo nữa, anh thấy vậy là chuyện lớn.” Tô Dật Tu vừa đùa vừa xoa thái dương cho cậu, “Anh nấu cơm khó ăn lắm, em ăn rồi nhất định sẽ bỏ nhà ra đi.”

Hách Đăng bị bốn chữ “bỏ nhà ra đi” chọc cười, “Đây đâu phải nhà em.”

“Vậy anh đành phải dẫn Đại Bảo vào nhà em ở vậy, yên tâm, anh nhớ đường mà.”

“Thật đó.” Hách Đăng nhắm mắt lại, “Anh quá tốt với em rồi.”

“Tiếng “anh” của em không phải gọi không đâu.”

“Ai.” Hách Đăng thở dài, “Anh như vậy em chẳng còn mặt mũi nhận lương của anh nữa.”

“Em cứ xem như anh đưa tiền chi tiêu mỗi tháng cho em đi, như bà chủ gia đình ấy, em là cậu chủ gia đình.”

Giọng của Tô Dật Tu dịu dàng, ánh mắt dịu dàng, nụ cười dịu dàng, tất cả đều quá dịu dàng, cả trái tim Hách Đăng như chìm vào mật ngọt.

Thật sự rất thích cảm giác này, quá lưu luyến, không muốn thoát ra, cứ muốn vui mình mãi bên trong, dù chỉ là một giấc mơ đẹp.

Nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Hách Đăng, cậu nức nở oán trách nho nhỏ: “Anh quá đáng lắm, làm em cứ muốn ở mãi đây.”

“Vậy thì ở lại đi, anh sẽ không cho em đi, Đại Bảo thì không biết nói, dù nó có muốn nói, anh khâu miệng nó lại.”

Tô Dật Tu nhìn Đại Bảo một cái, Đại Bảo cảm thấy rất oan uổng, thò chân ra định đung mắt ba nó, kết quả bị ghét bỏ, “Con bẩn chết, đi qua một bên.”

“Vốn hôm nay định sẽ đưa Đại Bảo đi tắm.”

“Vậy vừa hay, em quên anh đã từng nói rồi sao, phải hẹn trước, tắm cho nó phải mất bốn năm tiếng, em đến bất ngờ người ta sẽ không tắm cho, dù hẹn trước một ngày cũng có nguy cơ, đã vậy còn thường bị ghét bỏ.”

“Được rồi, chờ khi tao khỏi bệnh rồi, dẫn mày đi một lần, khi nào tao học được thì chúng ta tắm ở nhà, không thèm cầu xin mấy người đó.” Hách Đăng nói với Đại Bảo.

Đại Bảo nhào người lên giường kê mặt lên mu bàn tay Hách Đăng dụi dụi liên tục, đôi mắt to không ngừng nhìn cậu bảo mẫu trên giường, chỉ là ánh mắt vẫn cao quý lạnh lùng như xưa.

“Anh nghĩ có khi nào nó đang muốn nói ‘Người còn dám nằm trước mặt đại gia ta sao? Không muốn sống nữa à! Mau bò dậy!’ không?” Giọng Hách Đăng thều thào nhưng sắc mặt thì rất diễn cảm, “Giống không?”

“Giống, em làm ba nuôi nó luôn đi.”

“Biến qua một bên.”

Tô Dật Tu đưa ống hút đến bên môi cậu, “Uống nước nữa đi, uống nhiều một chút. Uống rồi mới khóc nhè được.”

“Phiền quá nha!” Hách Đăng uống một ngụm, không yên tâm nên cảnh cáo anh: “Những thứ anh thấy lúc này là ảo giác hết đó.”

“Anh biết anh biết, khi người ta bệnh đều rất yếu đuối, tốt nhất là nhân lúc này em mau nói mật mã thẻ ngân hàng cho anh biết đi.”

“Em chỉ có số tiết kiệm thôi.”

“Em kinh khủng quá!” Tô Dật Tu kinh hãi, “Em là thầy giáo đó, lúc trường trả lương sao không bị em làm tức chết vậy.”

“Sau khi em nghỉ dạy thì chuyển hết thẻ ngân hàng thành số tiết kiệm.”

Tô Dật Tu bóp trán, “Được rồi được rồi, em uống hết nước rồi ngủ tiếp đi.” Nói tiếp nữa coi chừng cuối cùng phát hiện ra Hách Đăng bảy mươi rồi, chứ không phải hai mươi ba.

Khó thấy được một lần Tô Dật Tu làm mặt “Anh phục em rồi” như thế, Hách Đăng nhắm mắt lại, không bao lâu lại mở ra, “Em muốn vào toilet.”

Tô Dật Tu đưa tay lấy cái chai, “Anh chuẩn bị sẵn rồi, em đừng vào toilet, đi vào đây đi.”

Hách Đăng đang sốt nên mặt đã đỏ sẫm, bây giờ không thấy gì nữa, “Em không có tàn phế tới vậy.” Đùa à, nắm đây tiểu vào chai, đừng giỡn chứ!

“Không sao đâu, em xem, từ đây tới toilet thật ra rất xa.” Tô Dật Tu cầm chai nói lý với cậu, “Khi em cảm thấy buồn tiểu thì thật ra bàng quang đã rất căng rồi, to cỡ này này.” Anh đưa tay ước lượng, “Em nghĩ xem, bình thường bàng quang chỉ to như vậy, em có biết bàng quang khó chịu lắm không?”

Hách Đăng xoa chân mày, “Thời gian anh nói đủ cho em đi vào đó rồi.”

“Đúng, đi vào đi.”

“... Thời điểm này đừng chọc em cười có được không.”

“Yên tâm, em coi nè anh mua hiệu Mịch Động đó.” Miệng chai to rất thích hợp cho nhu cầu của người đàn ông.

Hách Đăng nhắm mắt lại, có chết cũng không thể giải quyết bằng cách này, khi mở mắt ra lại thì chống cánh tay xuống giường ngồi lên, “Em tự đi.”

Tô Dật Tu thấy cậu rất cứng đầu, “Được rồi, biết em xấu hổ.”

Nghe anh nói vậy, tâm trạng hơi bình tĩnh lại, đường nhiên sắc mặt cũng dịu xuống, hai chân còn chưa chấm đất, Tô Dật Tu đã dúi cái chai vào tay cậu, “Em tự đi đi, anh ra ngoài chờ em, đi xong vặn nắp lại là được, anh vứt luôn.”

“Sao anh cứ nhất định bắt em đi... đi vào đây?” Gian nan hỏi hết câu.

“Chưa nói hả, bây giờ em đang sốt hai chân chắc chắn đang nhũn ra, nếu vào toilet rồi không đứng vững, đương nhiên, em muốn ngồi cũng được, nhưng mà...”

“Anh phiền quá!” Hách Đăng phần nộ trừng anh.

Tô Dật Tu trề môi với Đại Bảo, sau đó đứng lên, “VẬY anh ra ngoài trước.”

Thấy cái chai còn đang nằm trong tay mình, Tô Dật Tu thì đã ra ngoài, Hách Đăng tức tối vứt cái chai rỗng theo anh, vỏ chai sắp đập vào cửa.

Khi Đại Bảo thấy động tác của Hách Đăng thì vẫn chú ý cái chai kia, khi nó bay ra rồi, Đại Bảo cũng bay theo, trước khi cái vỏ chai rơi xuống đất, Đại Bảo đã đón lấy, rồi dùng tư thế khoa trương phi phàm chạy nhanh tới trước mặt Hách Đăng, bỏ chai vào tay cậu.

Đại Bảo: Mau khen trăm đi, trăm ngoan quá!

“Đại Bảo, làm hay lắm!” Tô Dật Tu lập tức giơ ngón cái.

Hách Đăng vừa quay đầu lại chưa kịp nói gì thì Tô Dật Tu đã chạy.

“Chạy nhanh thật.” Hách Đăng lầu bầu.

Đại Bảo tưởng là Hách Đăng đang khen mình, vui vẻ rướn cổ muốn liếm mặt cậu.

Hách Đăng đẩy nó ra, “Đi tìm ba mày đi.”

Đứng lên lão đảo đi vào toilet, nhân tiện vứt cái chai vào thùng rác, nhìn là thấy bực. Đứng không nổi thì ta đây ngồi không được sao?

Lúc Tô Dật Tu mở cửa đi vào thì thấy Hách Đăng đang vào thế “Người suy tưởng”, “Không đứng lên nổi à?”

Thời điểm riêng tư này mà tên đó lại điềm nhiên bước vào, “Ra ngoài!”

“Anh không có ác ý mà, em vào lâu quá nên anh lo cho em thôi.” Tô Dật Tu đóng cửa lại, đứng bên ngoài nói: “Anh đứng trước cửa chờ em.”

Tuy cảm giác được quan tâm rất tốt, nhưng mà, mức độ quan tâm này hình như có hơi quá?

Khi Hách Đăng đứng lên thì chân đã tê cứng, cố gắng đóng nắp bồn cầu lại rồi giật nước, khi đến chỗ bồn rửa tay thì chân cứ như bị kim chích

rất khó chịu.

Cậu nhìn mình trong gương, vẫn là khuôn mặt thanh xuân đầy ngây thơ, tuy đang bệnh, nhưng thần thái trong đôi mắt không hề tối đi, đó là cảm giác tự tại và vui vẻ chỉ từ sau khi gặp Tô Dật Tu và Đại Bảo mới có.

Cậu nhìn cửa toilet, nói: “Chân em tê cứng rồi.”

Cửa mở ra, Tô Dật Tu đứng trước cửa nhìn chân cậu, “Chân nào?”

“Hai chân đều tê.”

“À.” Tô Dật Tu đứng dựa vào cửa một lúc, cho hai tay vào túi bước tới gần cậu, sau đó nhấc chân đạp lên chân cậu một cái, “Thấy sao?”

“Còn thấy gì nữa! Tê chân!” Vừa tê vừa đau! Sao anh ta thích giậu đồ bìm leo vậy!

Mới này còn cảm thấy anh ta rất dịu dàng rất tinh tế rất... Nhất định là mình sốt đến hồng não rồi mới có ảo giác đó!!!

Ps: Tác giả: Đặt câu, “nghiêm trang đứng đắn”.

Hách Đăng: Đừng thấy anh Nhất Hưu bình thường nghiêm trang đứng đắn mà lầm, thật ra lúc riêng tư cực kỳ bỉ ổi.

Tô Dật Tu: Đừng thấy bình thường Nhị Bảo nghiêm trang đứng đắn mà lầm, thật ra lúc trên giường cực kỳ dâm dăng.

Hách Đăng: Phiền quá!!

Tô Dật Tu: Cô coi cô coi, em nói thật là bạn ấy trở mặt, còn nghiêm trang đứng đắn mà trở, cô ơi em đặt hai câu có thưởng không?

Hách Đăng: Tô Dật Tu em thà sống với Đại Bảo chứ không thềm nhìn mặt anh nữa!!

Tô Dật Tu: Gâu~ Gâu!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hách Đăng thấy Tô Dật Tu cười rạng rỡ kiểu làm ác thành công, liền hỏi: “Làm vậy khiến anh rất thỏa mãn đúng không?”

“Không không không, đầu tiên, anh đập em, em cảm thấy rất rõ, chứng minh thần kinh em không bị cơn sốt làm hỏng, còn rất bình thường. Tiếp theo, chứng minh em bệnh không quá nặng.”

Tô Dật Tu vừa nói vừa đưa tay ra với Hách Đăng, khi Hách Đăng cho là anh ta muốn đỡ hay bế cậu thì đất trời đảo lộn.

“Mẹ nó anh bỏ em xuống!!” Đi vào toilet, lúc ra thì bị khiêng, không thể chịu được nữa!

Đi mấy bước tới bàn ăn, Tô Dật Tu kéo ghế ra gọn gàng bỏ người đang la hét trên vai xuống ghế, “Ngồi, anh lấy cháo cho em, em đói rồi đúng không.”

Hách Đăng hung hăng trừng anh một cái, xoa bụng, lúc ngửi thấy mùi thì bụng kêu mấy tiếng cực hăng hái, nhìn anh dùng hai cái khăn bưng nồi đi đến, để tấm lót cách nhiệt ra bàn, cái nồi đất bốc khói nghi ngút được đặt cách cậu không xa.

Cháo bên trong vẫn còn đang sôi, mùi không tệ. Hách Đăng nhìn anh rồi nhìn nồi cháo, “Anh nếm thử chưa?”

“Thử rồi.” Tô Dật Tu mang chén và một mâm gan heo đã cắt tẩm bột sẵn ra, nhân lúc cháo đang sôi, đổ gan heo vào, rồi dùng muống khuấy nhẹ,

gan heo lập tức đổi màu, “Cháo nấu xong thì để nguội một chén cho Đại Bảo, nó rất thích ăn, vị cũng không tệ. Anh làm bằng trực giác.”

Hách Đăng chỉ chỉ gan heo, “Anh cũng làm cho nó vậy sao?”

“Nó chỉ ăn cháo, gan heo là cho em.”

“Vậy đãi ngộ của em tốt hơn nó rồi.”

“Nó có cá hộp.”

“...”

Nói đến cá hộp, đương nhiên không thể vắng mặt Đại Bảo.

Đại Bảo đã ngồi sẵn trước mặt ba nó, ba nó nhìn nó một cái, thở dài, “Tháng nào cũng có vài ngày như thế, nhìn con vô cùng thâm tâm.”

Hách Đăng cười khanh khách, “Nó là con anh đó, không được chê bai.”

“Không chê.” Tô Dật Tu múc cháo cho Hách Đăng, nói: “Cha không chê con xấu.”

Hách Đăng vỗ đùi, “Đại Bảo qua đây.”

Đại Bảo liền tung tăng chạy tới chỗ Hách Đăng, Hách Đăng xoa hai cái tai và mớ lông vàng của nó, “Đại Bảo không xấu, Đại Bảo đẹp trai nhất.”

“Được rồi, em mau khỏe lại đi, mấy ngày này phải nhờ em dắt nó đi dạo đó.”

Nhìn mớ lông đã hơi bết lại, “Không sao, ai dám chê Đại Bảo em sẽ...”

“Cẩn liền.” Tô Dật Tu gật đầu, “Anh biết anh biết mà.”

“Cút qua một bên.” Hách Đăng giơ chân đá anh một cái.

Tô Dật Tu xoa chân, “Có sức rồi đó, có vẻ sắp khỏi rồi.”

Hách Đăng ném cháo, “Mùi vị không tệ.”

Lúc này anh Nhất Hưu mới yên tâm, mặt hơi ửng hồng, Hách Đăng nói tiếp: “Còn thua em một chút.”

“Thật ra, không phải anh nấu.” Tô Dật Tu can trường nói: “Em đừng nói cho ai biết, thật ra là Đại Bảo nấu đó.”

“Không định cho em ăn à!” Hách Đăng cười.

Mỗi lần cười đều đến từ nội tâm, mỗi lần cười đều tràn đầy vui sướng, mỗi lần cười đều mang theo hạnh phúc, mỗi lần cười lại khiến cậu cảm thấy mình đang đến gần với ấm áp hơn.

Những thứ này là do Tô Dật Tu mang đến cho cậu, giống như ánh mặt trời ban mai chói lòa mà nhu hòa, ánh sáng chiếu thẳng vào lòng, nhưng không chói mắt.

“Sao lại nhìn anh như thế?” Tô Dật Tu đến gần cậu, “Có phải đang cảm thấy anh rất tốt? có phải thích anh lắm rồi không?” Khi nói ra, cả anh cũng thấy giật mình, giọng hơi run, tim hồi hộp đập thành thịch, đặc biệt là chữ ‘thích’, anh biết mình nói theo nghĩa nào, chỉ không biết Hách Đăng hiểu theo nghĩa nào, đang thăm dò, muốn nghe được đáp án, lại rất sợ.

Nếu cậu nói không có, thì xem như đang đùa, nếu nói có, thì có phải nghĩa là, giữa bọn họ có thể xảy ra chuyện gì đó? Nhưng, hai thằng đàn ông, chuyện gì xảy ra được chứ?

Căn phòng bỗng hơi im lặng, Hách Đăng cầm muỗng không dám ngẩng đầu lên, nhưng không chỉ vành tai mà cả cổ cũng đỏ, cậu ngượng ngùng đưa tay xoa cổ, thích, loại thích nào chứ, phải trả lời sao đây? Mình thật sự rất thích anh ấy, nhưng là loại nào thì đến bản thân cậu cũng không rõ. Hơn nữa, anh đang đùa mà đúng không, đúng không, nếu mình xem là thật mà anh chỉ đang đùa thì sao? Người này có tương lai rất rộng mở, bản tính tốt lại đẹp trai, mình lại chẳng có gì...

Ngẩng đầu nhìn Tô Dật Tu một cái, đối phương nhìn cậu đặc ý đá đá may, nhưng vẻ nghiêm túc trong mắt lại như cây đinh ghim chặt cậu lại, “Em... em...”

Không ngờ lại chẳng thể nói tròn câu, Hách Đăng không biết làm sao, căng thẳng đến toát mồ hôi.

Tô Dật Tu đưa tay lau trán cậu một cái, “Tốt quá, đổ mồ hôi rồi!”

“Đổ mồ hôi rồi?” Hách Đăng tự đưa tay sờ, “Ha ha, đúng vậy.” Sợ đến toát mồ hôi.

“Đổ mồ hôi nghĩa là đang hạ sốt.” Tô Dật Tu giục cậu, “Mau ăn đi, ăn xong đi ngủ thêm một lúc nữa.”

“Ừm.”

Câu nói khi này thật sự chỉ như lời nói đùa, trôi qua theo thời gian tích tắc.

Ăn cháo uống nước còn đổ mồ hôi, Hách Đăng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, vừa lên giường lại thấy Tô Dật Tu bưng chậu rửa mặt và khăn vào, vứt quần áo cho cậu, “Đổ mồ hôi thì phải thay đồ, anh dùng khăn nóng lau người cho em.”

“Để em tự làm.” Hách Đăng túm chặt chăn.

“Được rồi được rồi, bình thường em chăm sóc cha con anh, bây giờ anh chăm sóc em là nên làm thôi.” Tô Dật Tu ra hiệu bảo cậu vén áo lên, “Trong nhà chỉ có hai chúng ta.”

Lúc nói có hàm ý đang sống dựa vào nhau.

Hách Đăng vén áo lên, Đại Bảo đứng trên đầu giường nhìn, khăn rất nóng, Tô Dật Tu rất nhanh nhẹn, sau khi Hách Đăng thay đồ xong thì kéo chăn đắp cho cậu, “Ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Ừm.” Khi anh sắp bước ra thì Hách Đăng nói: “Thầy Nhất Hưu, cảm ơn thầy.”

Tô Dật Tu bưng chậu nước, “Coi chừng anh tạt em bây giờ.”

Hách Đăng cong môi.

Dọn dẹp xong, Tô Dật Tu vào phòng thấy Hách Đăng đã ngủ, anh nói nhỏ với Đại Bảo: “Tự đi chơi đi.”

Đại Bảo mặc kệ, nằm chắn ngang trước cửa phòng Hách Đăng. Khi này không kịp ăn, bây giờ ăn vội vài miếng, cho chén vào bồn rồi rửa tay, vừa nói chó khôn không cản đường vừa bước qua nó vào trong, len lén lên giường nằm cạnh Hách Đăng, hừm, mình cũng vất vả cả đêm và nửa ngày rồi, cùng ngủ một lúc.

Hách Đăng ngủ một giấc dậy thì trời đã tối, cả người cũng dễ chịu hơn, chỉ là ai đó nằm sát cậu quá, thở ngay cạnh tai cậu, làm lưng cậu đầm mồ hôi.

Sờ trán, cuối cùng cũng hạ sốt, thấy Tô Dật Tu ngủ ngon như vậy, cậu rón rén xuống giường, người cứ dính dính rất khó chịu, cầm quần áo vào phòng tắm.

Tô Dật Tu mơ mường màng cảm giác nệm nhấp nhô, vì trong lòng còn nhớ thương cậu bảo mẫu của anh, cho nên thò tay sờ sờ, không có ai.

Mắt chưa mở người đã ngồi dậy, lúc tỉnh táo lại mắt thấy rõ rồi mới ra ngoài tìm người được. Không cần phải nghĩ, Đại Bảo ở đâu là Hách Đăng ở đó.

Hiện tại Đại Bảo đang chờ trước cửa nhà tắm, hơn nữa còn đang đưa chân đập cửa.

“Cậu ấy vào lâu rồi sao?” Anh hỏi Đại Bảo.

Hiển nhiên, hỏi cũng như không, Đại Bảo vẫn cao ngạo nhìn anh, đừng mong nó chịu mở miệng nói chuyện.

Không, căn bản là nó không thể mở miệng nói chuyện.

Cửa không khóa, Tô Dật Tu trực tiếp đi vào.

Hách Đăng đang giơ cao tay gọi đầu, nghe tiếng cũng chỉ nghĩ là Đại Bảo, vì từ này Đại Bảo cứ ở bên ngoài cào cửa, nhưng khi nhìn thì lại thấy Tô Dật Tu, sững sờ tại chỗ, phòng tắm của cậu không có rèm, chỉ có một tấm thủy tinh trong suốt ngăn cách.

“Óa! A!”

“Dính vào mắt rồi à?” Tô Dật Tu đi vào, “Không sao không sao, rửa sạch là được, anh mua loại không cay mắt, dịu nhẹ không gây kích ứng mắt.”

“Đừng đùa.” Hách Đăng không quan tâm được gì nữa, chỉ lo ngửa mặt dưới vòi sen rửa mắt và xả tóc.

Tư thế này thì cậu phải quay lưng về phía Tô Dật Tu, cho nên anh Nhất Hưu vừa chảy nước miếng hai mắt vừa quét tới quét lui trên tấm lưng

trơn bóng và cái chổ tròn... Khụ, không được nói.

Khi này lau người sợ Hách Đăng lạnh nên chẳng kịp nhìn, ai da, quả nhiên trời cao rất chiều cổ anh.

“Nhìn đủ chưa!” Chỉ ánh mắt đáng sợ kia thôi đã đủ nóng bừng rồi, vừa quay lại là thấy đôi mắt lóa lờ, Hách Đăng nóng rần cả người.

Tô Dật Tu trở mặt tương đối chuyên nghiệp, chớp mắt một cái là mặt đã đổi sắc, nói: “Vừa khỏe lại đã tắm, em thật sự coi thường sức khỏe mình vậy sao?” Nếu giọng không khàn đến thế thì có thể cho điểm mười rồi.

Hách Đăng quần khăn lên người, “Dậy rồi cứ thấy dính dính, khó chịu.”

Khi cậu đi ra, Tô Dật Tu đã bắt đầu lau tóc cho cậu rồi, “Chờ một lát rồi ra, trong này có hơi nước, ra ngoài em sẽ thấy lạnh.”

“Vậy phải chờ bao lâu?”

Hách Đăng ngửa mặt hỏi anh, trên người cậu vẫn còn hơi nước, không biết có phải vì vừa bị rửa nước không mà đôi mắt đen sáng hơn bình thường rất nhiều, rất hấp dẫn, chỉ có điều bản thân cậu không biết.

Tô Dật Tu nhìn cái kính bám đầy hơi nước, “Chừng nào hơi nước trên kính bốc hơi hết.”

“Nhìn gì vậy?”

“Hình như mắt anh bị vào nước rồi.”

“Tạ ơn trời đất, may là không phải nào bị vào nước.” Hách Đăng tự nói tự cười, có lẽ thấy mình hơi ngốc, liền nói: “Em muốn uống nước.”

“Em ngồi đây đi, anh đi lấy.” Anh nhún Hách Đăng ngồi xuống bồn cầu, “Đến ngay.”

Ngồi trên nắp bồn cầu, vừa mặc quần áo xong Tô Dật Tu đã quay lại, tay cầm ly nước, trong phòng tắm có tiếng đóng cửa, và nụ cười trên khoe môi anh.

Hách Đăng nhận nước, lăm bầm một câu: “Anh cười trông đê tiện quá.”

“Nhất định là tại trong này nhiều hơi nước quá. Lát ra ngoài cho em nhìn kĩ lại.”

“Không muốn.” Nước anh rót âm ấm, uống rất thích, chỉ là hai thằng đàn ông trốn trong này, kinh dị quá, “Không sao rồi, ngộp quá.”

“VẬY RA NGOÀI ĐI.”

Cửa mở ra, Đại Bảo thấy ba nó và cậu bảo mẫu của nó thì lập tức hào hứng vẫy đuôi, “Đại Bảo.” Hách Đăng cúi xuống ôm cổ Đại Bảo xoa một hồi.

Đã ngủ cả ngày, bây giờ cậu thấy rất sảng khoái, không buồn ngủ chút nào, giỡn với Đại Bảo một lúc, càng chơi càng hưng phấn, Tô Dật Tu ban đầu còn mỉm cười ngồi ngắm bọn họ thân thiết với nhau, sau đó càng lúc càng thấy không ổn, Hách Đăng chơi với Đại Bảo quá chăm chú, một người sống sờ sờ như mình bị coi thường nghiêm trọng, vô cùng không vui.

Đứng lên, Tô Dật Tu kéo Đại Bảo tới chỗ máy chạy bộ, “Không buồn ngủ thì chạy bộ! Phát rồ cái gì!”

Ps: Hách Đăng: Em cảm thấy anh Nhất Hưu rất chính nhân quân tử.

Tô Dật Tu: Cuối cùng em cũng nhận ra rồi.

Hách Đăng: Rất tốt, rất chính trực, rất... nói chung có rất nhiều từ để hình dung.

Tô Dật Tu: Anh rất xúc động.

Hách Đăng: Đối diện với em đang hoàn toàn khóa thân mà không nổi máu dê.

Tô Dật Tu: Thật ra là có nổi, nhưng tại gần đây trong người không được khỏe, cho nên không có c*ng lên được.

Hách Đăng: A! Nghiêm trọng không?

Tô Dật Tu: Không biết, em lại xem giúp anh xem có nghiêm trọng không. *kéo tay Hách Đăng vào chỗ nào đó*

Hách Đăng: Bình thường mà! C*ng đến thế này rồi!!

Tô Dật Tu: Í? Khỏi nhanh vậy, em đúng là thần y.

Hách Đăng: (#')

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 25

“...”Hách Đăng thấy sắc mặt Tô Dật Tu rất chẳng lành, “Sao vậy?”
Không phải mới đây còn bình thường đó sao?

“Chơi nhiều quá nó ngủ sẽ mơ, để nó bình tĩnh lại một chút.”

Hách Đăng nhìn Đại Bảo trên máy chạy bộ lông dài phất phới hai mắt hưng phấn, bình tĩnh là vậy à?

Đại Bảo: Ta đứng nằm gì cũng trúng đạn.

Hai người ngồi đó coi Đại Bảo chạy bộ, Đại Bảo có vẻ rất áp lực. Hách Đăng xoa bụng, nhìn đồng hồ thấy đã sắp mười giờ, đứng lên vào bếp nấu mì, Tô Dật Tu thì đứng dựa cửa bếp nhìn cậu, có chút xiu mùi thị gian.

Mùi hương đánh thức sự phàm ăn của Tô Dật Tu, “Em làm gì cũng ngon.”

“Đừng nói nhiều, muốn ăn thì qua đây bưng.”

Ăn mì xong nhân lúc Tô Dật Tu chủ động đi rửa chén, Hách Đăng tức tốc chạy đến tắt máy cho Đại Bảo, Đại Bảo mệt ngất ngư, không dám ở lâu trước mặt hai người, lập tức lủi về phòng, còn đóng cửa.

“Anh nghĩ có khi nào Đại Bảo thành tinh rồi không?” Hách Đăng cười hỏi.

“Nó thông minh lắm, nếu không sao lại khó dạy như vậy.”

“Nó ngoan lắm rồi mà.”

“Vì anh không ép nó làm chuyện của con người. Nhưng lúc nó muốn làm thì sẽ bắt chước.”

Hách Đăng nhìn anh rất ngưỡng mộ, “Quả nhiên cha nào con nấy.” Bị bóp sau cổ, cậu nhột rụt cổ lại, “Em sai rồi em sai rồi!”

Hai người nói chuyện một lúc, Tô Dật Tu thấy kim đồng hồ đã chỉ hai giờ rưỡi, “Đi ngủ đi.”

“Em không buồn ngủ, anh ngủ trước đi, em xem tivi một lát, nếu anh sợ ồn...” Hách Đăng hỏi anh, “Em dùng vi tính trong thư phòng được không?”

“Muốn xem phim gì?”

“Phim hành động, bom tấn, hay lắm.”

Tô Dật Tu tỏ vẻ thần bí, “Em hỏi đúng người rồi. Nhưng mà xem trong vi tính không hay, xem bằng tivi đi.”

Hách Đăng nghĩ lại, cũng đúng, phim hành động thì phải xem trong rạp mới đã, cảm giác lúc đấu súng và đánh nhau xem trong vi tính không thích lắm. Thế là cậu hưng phấn gật đầu.

“Chờ anh một chút.” Tô Dật Tu chạy nhanh lên lầu, cứ thoăn thoắt, chẳng bao lâu đã xuống, “Được rồi.”

Mở tivi, chỉnh nhỏ âm lượng trước, để không ảnh hưởng đến nhà bên dưới. Sau đó, “Hách Đăng em đi kéo rèm cửa sổ lại.”

“Dạ.” Ngoan ngoãn đứng lên kéo rèm, khi quay lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Dật Tu, Hách Đăng cũng căng thẳng, thầm nghĩ, chắc hẳn là hãng phim lớn, kịch bản nhất định cũng đặc sắc.

Vào từng bước trong hệ thống, rồi lại vào Tấn Lô, chọn phần offline, Tô Dật Tu chọn một phim, “Phim này hay lắm.” Lúc nói thậm chí hai mắt anh còn phát sáng.

Bị anh lây, Hách Đăng cũng bắt đầu mong chờ.

Khung cảnh trong phim rất đơn giản, nhưng hình ảnh rất rõ, là bản HD, ừm.

Sau đó, một người đẹp, hai người đẹp, một tên lực lưỡng, hai tên lực lưỡng...

Bắt đầu chưa được bao lâu đã bắt đầu sáp lại, rồi càng lúc càng ít quần áo, ngoài quần lót ra thì cái gì cũng còn, mặt Hách Đăng đỏ tới không thể đỏ hơn, nếu cậu mà còn chưa biết đây là phim gì thì có thể nhảy thẳng xuống lầu rồi, dù sao thì cũng đâu phải chưa từng nhảy.

Tay chân luống cuống, biết rõ không thể xem tiếp nữa, cả hai kiếp của cậu cũng chưa từng xem thứ gì chất lượng cao thế này, HD quá mức rồi, thấy được cả lỗ chân lông!

“Đây là...” Khó khăn lắm cậu mới nhả ra được hai chữ.

Từ này Tô Dật Tu vẫn liên tục quan sát Hách Đăng, mỗi động tác sắc mặt và phản ứng của cậu đều không thoát khỏi mắt anh, “Em nói mà, phim hành động.” Anh kề sát vào tai Hách Đăng nói: “Nhất định em chưa từng xem, đoạn sau đặc sắc vô cùng.”

Cuối cùng Hách Đăng đưa tay, che mắt mình, “Mau tắt đi.”

“Đừng nói với anh là em chưa từng xem.” Tô Dật Tu cười khê nói vào tai cậu, “Đàn ông với nhau chia sẻ trao đổi tài nguyên là chuyện bình thường mà.”

“Không không không không, hiểu lầm rồi, phim hành động em nói không phải cái này.”

“Vậy ý em là gì?”

Cậu bảo mẫu nhà anh lúc này thật sự quá thú vị, anh chọc ghẹo rồi không sao dừng lại được.

Hách Đăng cào náo tìm tòi, cuối cùng cũng nghĩ ra, “Phim bắn lộn.”

Tô Dật Tu cười kì dị hơn, “Thì đây là phim bắn nhau mà.”

“Đâu ra chứ!”

“4P, hơn nữa khúc sau còn có nữ với nữ, nam với nam, không phải bắn nhau còn gì?”

Hách Đăng ngây người, tiếng thờ dốc và phịch phịch trong tivi làm bao tử cậu quặn lên, cuối cùng, cậu nhảy xuống khỏi sofa lao vào toilet bắt đầu nôn.

“...” Sắc mặt Tô Dật Tu tái mét ngay lập tức.

Anh cảm nhận được, Hách Đăng có cảm tình với anh, anh cũng vậy với Hách Đăng, nếu cảm tình của bọn họ vượt qua mức bạn bè, thì chính là tình cảm giữa hai người đàn ông, nếu là vậy, thì Hách Đăng thích đàn ông, Hách Đăng là gay. Bộ phim này chất lượng quá cao quá suồng sã hình ảnh siêu rõ nét, gái đẹp trai đẹp, chất lượng như vậy mà đoạn sau lại là nam nam, nhưng Tô Dật Tu không nỡ xóa, đừng đùa, hơn 20G đó! Không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ.

Nhưng mà bây giờ Hách Đăng nghe nói từ nam nữ chuyển thành nam nam bắn nhau, cậu ói.

Chứng minh chuyện gì?

Chứng minh căn bản Hách Đăng không thích đàn ông, thậm chí là ghét.

“Mẹ nó.” Tô Dật Tu mắng thầm một tiếng rồi tắt tivi, anh cảm thấy mình sắp nổ tung rồi. Một sự hiểu lầm cực lớn, hơn nữa mình là người luôn hiểu lầm, tất cả đều do mình đơn phương sao?

Anh không thích đàn ông, nhưng nếu là Hách Đăng, thì anh lại háo hức muốn thử xem, nhưng bây giờ phát hiện đối phương bài xích nam nam, còn gì đau buồn hơn?

Hách Đăng đã nôn là không ngừng được, đến khi nôn ra cả nước chua. Cổ họng chua lôm rất khó chịu. Tuy cảnh tượng ấy đã là quá khứ, đời này có thể cũng sẽ không xảy ra nữa, tất cả đã cách cậu rất xa, nhưng, giống như một cái công tắc, chạm vào là ập đến.

Bụng cồn cào, Tô Dật Tu cầm ly nước không biết nên vào hay nên đi, anh thừa nhận trong lòng mình rất khó chịu, giống như một giọt mật ong đã đến bên môi rồi lại phát hiện ra không phải là của mình.

“Nước ấm đây, em, tự chăm sóc bản thân nhé, ngày mai tôi có ca phẫu thuật, tôi nghỉ trước.” Tô Dật Tu đi được vài bước lại dừng, “Chuyện lúc này, rất xin lỗi.”

Hách Đăng gian nan ôm bụng ngẩng đầu lên, chỉ kịp thấy được ánh mắt tổn thương của Tô Dật Tu khi quay đi. Trong người khó chịu lại thêm Tô Dật Tu bỗng dưng lạnh lùng, cậu lại càng thấy khó chịu hơn.

Khó khăn lắm mới dịu lại, trong nhà rất im ắng, tivi đã tắt, chiếc đèn màu vỏ quýt trên tường đang bật, không ấm áp như thường ngày, rất hiu quạnh.

Rửa ly rồi tự lo liệu xong, Hách Đăng đứng trước cầu thang do dự rất lâu, muốn lên hỏi Tô Dật Tu thế nào rồi, nhưng lại cảm thấy có khi nào

mình nghĩ nhiều quá không, đi tới đi lui rồi lại vào phòng của Đại Bảo.

Đại Bảo đang ngủ say đã rất quen với tiếng bước chân của Hách Đăng, quen đến độ hoàn toàn không đề phòng, không hề có vẻ gì là sắp tỉnh lại.

Bực bội vung dép ra ngồi xuống đất, Đại Bảo mở một mắt, nhìn nhìn thấy là Hách Đăng, lại nhắm.

“Đại Bảo, ba mày làm sao vậy? Hình như khi này anh ấy không vui. Loại phim đó, tao chưa từng xem mà, đột nhiên lại thấy, đương nhiên sẽ...” Hách Đăng nhớ đến độ suồng sã trong bộ phim khi này lại nóng cả tai, “Anh ấy không vui sao? Sao lại không vui chứ? Vì tao ói sao?”

Đại Bảo thở ra, xoay mặt vào tường.

“Đại Bảo.” Hách Đăng dứt khoát bò qua, “Ba mày giận vì tao ói thật sao? Nếu không thì đâu đến mức ấy, bình thường lúc nào ba mày cũng mặt dày, hờ chút là trở mặt giận dỗi, tao nói cho mày biết chắc chắn ba mày giận rồi, chỉ nhìn mặt thôi là tao dám khẳng định! Hơn nữa không phải giận bình thường.” Thế loại giường cung không bản, để dành tính sau mặt sẽ càng đen hơn.

Hách Đăng đứng lên, cuối cùng vẫn quyết định đi xem thử, nếu không chắc chắn đêm nay mình không ngủ được, đi tới cầu thang lại bắt đầu xoắn xít, rồi dứt khoát rón rén đi đến cửa phòng Tô Dật Tu, kề tai lên cửa, nghe ngóng bên trong.

Không nghe được gì, mở cửa ra.

“Ơ...” Có tật nên giật nảy mình, Hách Đăng ra hiệu bảo anh Nhất Hưu bình tĩnh, “Anh nghe em giải thích.”

Tô Dật Tu vốn nhận đả kích sâu sắc rồi trốn về ổ, kết quả phát hiện gối và chăn vẫn còn trong phòng Hách Đăng, tuy là lấy đồ dự phòng cũng

được, nhưng mà, tình cảm mới đâm chồi đã bị ngắt ngọn rồi, để lại chút kỉ niệm đẹp chắc được chứ, hơn nữa, lần đầu tiên mình yêu một người đồng tính, tuy người ta ói... Không sai, chính vì Hách Đăng ói, cho nên nhất định phải vào phòng cậu ấy lấy chăn gối của mình về, lỡ như cậu ói lên gối của anh thì sao, phải biết là anh rất quý trọng đồ vật cũ.

Nói chung là lần đầu tiên tim đập thành thịch cho là sẽ phát triển tình yêu cấm kị gì đó, kết quả thất bại ê chề, chịu đả kích không nhẹ, giữa hai người cùng giới tuyệt đối không thể tùy tiện xảy ra gì gì đó, nhân lúc Hách Đăng ói, anh cũng chuẩn bị tự ngấm lại, xem rốt cuộc mình cảm thấy thế nào với Hách Đăng.

Mới mở cửa ra đã thấy Hách Đăng bám trước cửa, giật mình là chắc chắn, sau đó anh thả lỏng khôi phục trạng thái bình thường.

“Em định xem anh ngủ chưa.”

“Sắp rồi.”

Hai người im lặng không nói gì, bầu không khí tương đối khó nói, Hách Đăng rất căng thẳng, lén liếc vào phòng một cái, trên giường không có gối, “Gối của anh còn trong phòng em.”

“Tôi đang định đi lấy.”

“Cùng đi?” Hách Đăng cười ngượng.

Tô Dật Tu thấy cậu trông ngốc như vậy thì tự giễu mình, quả nhiên bị thần kinh rồi, rõ ràng trông ngu không thể tả mà mình lại thấy đáng yêu muốn chết.

“Sao lại đi chân đất?”

“Quên mất.”

“Bị lạnh thì sao! Lại muốn bị sốt à?” Tô Dật Tu có vẻ giận, “Dép đâu? Tôi không cho em dép mang à!”

“Không phải không phải! Mới vào xem Đại Bảo, để trong phòng nó rồi.”

Tô Dật Tu vào lấy dép của cậu ra, nhìn cậu mang vào, rồi đi thẳng vào phòng Hách Đăng, một tay kẹp gối một tay ôm chần, “Em ngủ sớm đi, trễ lắm rồi.”

Hách Đăng hoảng hốt, cảm giác như nếu Tô Dật Tu bước ra khỏi căn phòng này, bọn họ sẽ không còn gì, tuy giữa bọn họ còn chưa có gì, nhưng cậu biết, một khi Tô Dật Tu đi, thì tất cả sẽ kết thúc.

Không kịp nghĩ xem mình có thích Tô Dật Tu không, cũng không nghĩ xem sau này bọn họ sẽ thế nào, càng không biết giữ anh lại làm gì, chỉ có cơ thể thành thật hơn đầu óc.

Hách Đăng nhìn bàn tay mình đưa ra giữ cái gối Tô Dật Tu đang kẹp lại, vì dùng sức quá mạnh mà khớp ngón tay hơi tái đi, xoắn hết một nửa cái gối thành hình nơ, mức độ căng thẳng phập phồng vượt xa khỏi tưởng tượng của cậu, giọng nói run rẩy như chẳng còn là giọng cậu, “Anh đừng như vậy, anh đừng đi.”

Ps: Tô Dật Tu: To không?

Hách Đăng: To quá! Chưa từng thấy loại nào to như vậy!

Tô Dật Tu: Chảy nước kìa, mau liếm đi!

Hách Đăng: Ngọt quá~~~

Tô Dật Tu: Mau ăn hết một lần đi.

Hách Đăng: Không được, to quá không ngậm lại được!

Tô Dật Tu: Mở miệng to một chút!

Hách Đăng: Không được thật mà! Ứm ứm ứm!

Tô Dật Tu: Chậc, chảy hết ra ngoài rồi, phí quá.

Hách Đăng: @# ¥ . . . &&

Tô Dật Tu: Chảy hết ra áo rồi, em ngốc chết đi được, ăn trái vải mà cũng gian truân vậy!

BẢO MẪU RẤT BẠN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Vẻ mặt của Hách Đăng làm Tô Dật Tu rất muốn ôm cậu vào lòng, nhưng, đột nhiên từ dị tính thành đồng tính, làm liều sẽ khiến một lần chết cả cặp, nguy cơ quá lớn cho nên phải cẩn thận, đặc biệt là đối phương vẫn là một cậu thanh niên trẻ chưa đến ba mươi tuổi chưa mấy trải đời, một thầy giáo cấp hai thì có được bao nhiêu kinh nghiệm xã hội chứ.

Siết chặt nắm đấm mới ngăn được mình đưa tay ra, ôm chặt gối vào lòng mới ngăn được mình đến gần cậu, “Đừng đi là sao? Tôi làm sao?” Tô Dật Tu nói.

“Anh đang giận có đúng không?” Hách Đăng ngẩng đầu lên, không ngượng nghịu như khi nãy, “Em đang nghĩ thế này...” Cậu hắng giọng, “Là đàn ông cả, có chuyện gì thì cứ nói ra, nếu em làm gì khiến anh không vui, anh nói thẳng với em, dù sao thì em cũng phải ở lại đây... làm việc, nếu anh không vui, em sẽ thấy...”

“Sẽ thấy áy náy? Thấy mình làm không tốt? Thấy cầm tiền phồng tay?” Chân mày Tô Dật Tu sắp dựng đứng, “Nếu em chỉ muốn nói bấy nhiêu thì tôi đi đây.” Lúc này mà nghe đến hai chữ làm việc, rất chói tai.

“Đừng đi đừng đi.” Hách Đăng túm chặt lấy cái gối không buông, “Có chuyện gì thì nói, anh thế này, tối nay em sẽ mất ngủ.”

“Mất ngủ cũng còn hơn ở đây bị em ói đầy người.”

Nói ra xong Tô Dật Tu hối hận ngay.

Anh thật sự rất dễ bụng chuyện Hách Đăng xem phim đen rồi ới.

Hách Đăng cũng không ngốc, tuy cha mẹ mất sớm không có người thân làm cậu tương đối chậm chạp trong một vài mặt, nhưng vẫn biết nhìn sắc mặt người ta, cậu không muốn ai ghét cậu, cho nên cậu rất giỏi quan sát, dù sao thì cậu chỉ còn một mình, nếu lại bị người khác ghét bỏ thì sống tiếp chỉ càng đau khổ, ớ, đối với chuyện của hai người kia, cậu chỉ có thể nói, bọn họ diễn quá hay còn cậu quá ngốc, vậy thôi.

Nhưng mà hiện tại, biết tại sao anh Nhất Hưu không vui thì tốt rồi, “Khi này ới không phải vì ghê tởm, không không, là vì thấy ghê tởm thật, nhưng không phải ghê tởm bộ phim.” Cậu nỗ lực giải thích, “Dù sao thì, chuyện em thấy buồn nôn hoàn toàn không liên quan đến anh, không phải vì anh.”

Tô Dật Tu thì vẫn còn bức bối vì chữ “làm việc” Hách Đăng nói khi này, biết vậy thì không thèm nghe cậu giải thích rồi, còn chẳng bằng về phòng ngủ đầu ngủ.

“Bỏ đi bỏ đi, hơn ba giờ rồi, ngủ trước đã, ngày mai nói tiếp.”

“Không nói rõ ràng thì không được đi!” Hách Đăng đã biến hình từ trạng thái mảnh mai yếu đuối sắp khóc khi này sang con thú nhỏ gầm gừ chuẩn bị tấn công rồi, bắt đầu nhe răng kìa.

“Tôi đi thì em chuẩn bị căn tôi à?”

Hách Đăng lôi Tô Dật Tu lên giường, “Anh nói phải chăm sóc em mà, lỡ như em còn sốt thì sao.”

“Sao vậy được? Em tưởng em là cỏ dại à, gió xuân thổi là nảy mầm.” Người ta đã làm đến vậy rồi, mình mà không lên giường sẽ có vẻ làm kiêu quá mức, hơn nữa là đàn ông cả mà.

Tô Dật Tu vút gối lên giường, Hách Đăng ôm gối vỗ phồng cho anh, Tô Dật Tu vút chần lên giường, Hách Đăng trải ra cho anh.

Chắc, cảm giác được dỗ dành cũng không tệ, hình như có thể làm thêm chút nữa.

Chỉ suy nghĩ thôi mà tinh thần Tô Dật Tu đã phơi phơi rồi.

“Anh cười gì vậy?” Hách Đăng hỏi.

Tô Dật Tu giật mình, xoa mặt, “Tôi không có cười.”

“...” Được rồi, xem như không cười vậy, “Ngủ đi.” Hách Đăng thả ra hai chữ, dáng vẻ ngại ngùng.

“... Tôi đi toilet.” Tô Dật Tu chạy mất.

Hách Đăng hoang mang nhìn bóng lưng biến mất như cơn gió.

“Khỉ!” Tô Dật Tu chạy thẳng về toilet trong phòng anh trên lầu, chính xác hơn thì phải dùng từ “trốn”. Từ mềm rũ tới thẳng đứng, chỉ trong vài giây ngăn ngủi, ngoài thời kỳ thanh xuân đã rất lâu rất lâu trước đây thì chưa từng thần tốc đến vậy. Chỉ vì một ánh mắt một biểu tình một câu nói của Hách Đăng.

Vấn đề cực kỳ nghiêm trọng!

Nguy hiểm hơn trong tưởng tượng của mình nhiều!

Tô Dật Tu bóp trán, hình như đã cong vồng rồi, hơn nữa còn vô cùng nhanh chóng. Bác sĩ thú y Tô ngày trước bình thản bàng quan không kỳ thị cũng không có sở thích này nay đã bị cậu bảo mẫu nhà anh bẻ cong rồi, không, tình hình trước mắt là anh tự cong.

Tuy trước đây anh thừa nhận mình có thích Hách Đăng, nhưng dường như cảm thấy mình còn có thể cứu chữa được, nhưng lửa dục đến ồ ạt, chỉ còn ba chữ, hết đường cứu.

Hách Đăng dựa vào đầu giường nhìn ra cửa, tâm trạng rất nghiêm túc, đến độ trong đầu nảy ra câu “chờ chồng đi tắm”, “Đi mau đi mau!” Cậu xua tay, hy vọng mấy suy nghĩ bất thường trong đầu mau dứt ra xa một chút.

“Làm gì đó?”

Ồ, “Em đuổi muỗi.” Hách Đăng giơ hai tay, biểu hiện mình thật sự đang đuổi muỗi, vung vẩy thêm vài cái, “Ha ha.”

“Xịt thuốc phòng muỗi đi.”

“Không cần đâu.” Nhưng mà, “Xịt thuốc phòng muỗi có tác dụng không?”

“Nhiều muỗi quá thì không, bôi đều hết sẽ có tác dụng.”

“Vậy còn mặt?”

“Vùi vào chăn.”

“...”

Tô Dật Tu đóng cửa phòng, tiếng khóa kim loại làm trong lòng Hách Đăng thành thịch, kéo chăn đắp đến ngực, nghiêng đầu nhìn anh Nhất Hưu đang lên giường một cái.

“Tôi là người đứng đắn.” Tô Dật Tu nghiêm trang nói.

Hách Đăng gật đầu, “Em biết.”

“Cho nên đừng nhìn tôi như vậy.” Thấy ánh mắt khát khao như vậy anh thật sự không nhìn được đâu.

“Ừm.”

“Xoay mặt qua kia.”

Hách Đăng quay đầu lại, ánh mắt nhìn lên trần nhà thẳng tắp.

“Thôi vậy, tôi về phòng tôi ngủ.” Tô Dật Tu giả vờ định về phòng, lại bị Hách Đăng kéo lại.

“Chuyện đó, ngoài cha mẹ ra em không còn bà con nào, từ nhỏ đã ngủ một mình, đến bây giờ cũng chưa từng ngủ chung giường với ai, em chỉ hơi không quen, không có ý gì khác.

“Em ngủ với Đại Bảo ngon lắm mà.”

“Đại Bảo đâu phải người, hơn nữa...” Hách Đăng chặc một tiếng, cũng chẳng biết tại sao phải giải thích, “Nó nhân lúc em ngủ lén leo lên, không thể xem như em tự nguyện.”

“Được rồi.” Được lợi còn khoe mẽ cũng chỉ thế này.

Lần thứ hai cùng giường, bầu không khí còn kì dị hơn lần đầu, bụng Hách Đăng đột nhiên kêu ọt ọt.

“Em lại đói rồi à.”

“Không sao, không đói.” Hách Đăng trở mình nằm nghiêng qua đối diện với Tô Dật Tu.

“Uống sữa không?”

Hách Đăng cười trộm, “Anh có à.”

Tô Dật Tu thấy cậu nói đùa, tâm trạng cũng thả lỏng hơn, “Được rồi, ngủ đi.”

“Ừm.” Hách Đăng nhắm mắt lại rồi lại mở ra, “Anh Nhất Hưu, cảm ơn anh.”

“Được rồi, im lặng ngủ đi.” Tô Dật Tu rất sợ sau đó có thêm câu anh là người tốt, vậy thì thật sự quá gian khổ.

“Anh chê em nói nhiều à.” Hách Đăng nhin không được phải hỏi.

“Nếu ngày mai không đi làm, tôi rất vui lòng hầu chuyện em cả đêm.” Tô Dật Tu ngáp, “Nếu em ngủ không được tôi sẽ dỗ em ngủ.” Tô Dật Tu chìa cánh tay ra.

“Được.”

Tay Tô Dật Tu cứng còng, “Thật hả?”

“Thì ra anh lừa em.” Giọng Hách Đăng có xiu xiu thất vọng.

“Ai, đến đây, để tôi hy sinh.”

Đưa tay ra, Hách Đăng gogi đầu lên cánh tay anh, cảm giác rất dễ chịu, cũng rất an toàn, cậu thỏa mãn thở ra một hơi dài, dụi dụi vào vai Tô Dật Tu.

“Được rồi được rồi, đã xong chưa.”

“Hi hi.” Hách Đăng cười.

Nghe ra được người trong lòng đang rất vui, Tô Dật Tu thì lại như đang trong nồi nước sôi, người đang ôm trong lòng khiến anh rung động, lúc này anh cực kỳ muốn đè cậu ra xoa xoa rồi bóp bóp, muốn nghe tiếng

cậu cười rồi xin tha, giống như khi ở trong xe hôm đó, muốn cảm nhận các loại cảm xúc của cậu, rất muốn bắt nạt cậu.

Hách Đăng khoác tay lên eo Tô Dật Tu, tay vỗ nhẹ lên lưng anh, tâm trạng vốn nhộn nhạo của Tô Dật Tu bị tiết tấu thông thả ấy vỗ về, nhịp thở cũng càng lúc càng dài, trước khi ngủ hẳn, anh nghĩ, như thế này mới đúng là dễ ngủ, thật tốt.

Lúc cảm nhận được di động đang rung, Hách Đăng tỉnh dậy, nhưng mi mắt rất nặng không mở mắt được, ngủ trễ quá.

“Làm em giật mình à?” Tô Dật Tu vội tắt điện thoại, khe khẽ xoa đầu cậu, “Em ngủ tiếp đi, đừng dậy, anh ra ngoài ăn.”

“Xin lỗi.” Vì còn chưa tỉnh nên giọng Hách Đăng hơi lèm bèm.

“Ngủ ngoan đi, nghỉ ngơi cho khỏe.”

Cả người Hách Đăng đều không muốn động dậy, cậu đến đây đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Tô Dật Tu không ăn sáng ở nhà, trong lòng cậu thấy rất khó chịu, nhưng vai bị anh đè xuống, Tô Dật Tu kéo chăn lên cho cậu, cậu áy náy nhìn người đang đeo vành mắt đen sì, “Nhưng không làm bữa sáng cho anh em thấy khó chịu.”

“Được rồi được rồi, em như vậy thức dậy anh mới khó chịu đó.” Tô Dật Tu đặt ngón trỏ lên môi cậu, “Không nói nữa, nghe lời, mau nhắm mắt lại. Làm xong anh sẽ tranh thủ về nhà sớm.”

Hách Đăng gật đầu, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cảm nhận được Tô Dật Tu ngồi bên giường một lúc rồi mới đi. Cửa đóng, cậu mở mắt ra.

Anh chỉ vừa mới đi mà cậu đã bắt đầu thấy nhớ rồi.

Cái gì vậy chứ.

Khi này cậu gần như muốn giữ lấy Tô Dật Tu nói anh đừng đi làm, chết thật. Kéo chăn lên che mặt lại, cậu cũng tự biết mình đang đỏ mặt.

Không có nhà cửa to đẹp, không có gia cảnh sung túc, không có điều kiện ưu tú, không có khả năng gì hơn người ta, ban đầu cậu đến đây là vì Tô Dật Tu cần người chăm sóc con chó của anh, là vì cậu đã tự xin làm bảo mẫu.

Có thể nói mình chẳng có gì, trong cái xã hội này, một kẻ chẳng có gì bằng ai thì có tư cách gì mà yêu đương chứ? Căn bản là không có khả năng. Cho nên trước đây cậu không quen bạn gái, cậu tự biết mình.

Tô Dật Tu thì khác, anh là một người thành công, khi sống chung mới biết anh là một người đàn ông tốt hiếm có, sau này anh sẽ còn thành công hơn nữa, cậu có thể với tới người đàn ông như vậy sao? Có thể thích được sao? Huống chi mình cũng là đàn ông.

Mình có tình cảm không nên có với Tô Dật Tu, cậu biết. Nhưng không thể chiều theo cậu, ai bảo Tô Dật Tu tốt như vậy làm gì?

Hách Đăng nằm xuống chỗ Tô Dật Tu đã ngủ, vùi đầu vào gối của anh, đắp chăn của anh, cứ thế này đi, tuy giữa bọn họ hơi mờ ám, cứ thế này đi, không dám mong nhiều hơn nữa. Cậu thừa nhận mình nhát gan, nhưng cậu thật sự không dám. Tình yêu đồng tính khác dị tính, bản thân mình không cha không mẹ thì chẳng sao, nhưng Tô Dật Tu thì sao? Khoan nói đến bạn bè xung quanh, đầu tiên là ả người nhà đã không qua được rồi, nếu mình cứ cố chấp, cuối cùng có thể sẽ hủy hoại anh, hơn nữa, nếu cha mẹ anh ngăn cản, rồi lỡ như cuối cùng Tô Dật Tu chọn gia đình, thì chẳng bằng mình tự chịu khổ một mình.

Cho nên, cứ thế này đi.

Tô Dật Tu bồn chồn đến phòng khám, trong đầu toàn là hình ảnh Hách Đăng nằm trên giường hai mắt mơ màng lúc nãy, trong lòng ngứa ngáy rồi lại không nắm bắt được.

“Ô? Tối qua ngủ không ngon sao?” Bành Tường thấy ngay vành mắt của Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu thấy anh ta thì hơi ngạc nhiên, “Tối qua cậu trực đêm, lẽ ra hôm nay phải nghỉ ngơi, sao vẫn chưa về?”

“Không nỡ rời xa cậu mà.” Bành Tường uống hết sữa đậu nành, vứt ly giấy đi, “Có khách quen, cục cưng trong nhà lại bệnh, nhất định bắt tôi khám.”

“Lại con mèo Garfield đó à?” Tô Dật Tu đi thay áo.

“Phải, tốn hơn hai chục ngàn tệ rồi.”

“Tôi phục anh ta thật, đã biết giống mèo đó bị thiếu hụt gien dễ bệnh rồi mà vẫn nuôi.”

“Chứng minh là người ta có lòng tốt và nhiều tiền.” Bành Tường nói, “Cần biết là hiện tại những người như thế rất ít.”

“Quan trọng là còn có nhiều thời gian.”

“Tốt số thật.” Bành Tường ngồi trên ghế dựa dài giọng.

Vừa nói Tô Dật Tu vừa đi đến gần, dựa vào bàn, “Tôi, hỏi cậu một chuyện.”

“Nói đi.” Bành Tường lập tức ra vẻ bác sĩ.

Tô Dật Tu sắp xếp từ ngữ, “Cậu cảm thấy đồng tính luyến ái thế nào?”

Bành Tường nghe xong, im lặng chấp tay, đáng thương cầu xin, “Viện trưởng Tô, xin hãy buông tha cho em.”

“Phắc!”

Ps: Hách Đăng: Sao anh còn chưa tỏ tình với em, mọi người sốt ruột lắm.

Tô Dật Tu: Anh quan tâm đến bọn họ làm gì, anh chỉ quan tâm tới em. Em có sốt ruột không?

Hách Đăng: Hơi hơi, có điều rất hồi hộp.

Tô Dật Tu: Anh là một người đàn ông tốt, cho nên nhất định phải có trách nhiệm với em, không nói thì thôi, một khi đã nói thì phải chắc chắn tất cả rồi mới nói, để em nhất định phải nhận lời anh, không còn đường lui.

Hách Đăng: Tự dưng em nhớ ra hình như em chưa khóa gas ở nhà, em về nhà một chuyến. Á, bắt em làm gì, trói em làm gì!!

Tô Dật Tu: Yêu tình này, xem ra anh quá dịu dàng với em rồi, em muốn thu hút sự chú ý của anh đúng không? Cung hỉ, em làm được rồi.

Hách Đăng: Buồn nôn quá! Giờ em nói em mất trí nhớ rồi anh thả em đi được không?

Tô Dật Tu: Khi, mấy lời thoại trong tiểu thuyết chả đáng tin chút nào đâu!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Biểu cảm của Bành Tường có thể nói là nhu nhược đáng yêu, nhưng Tô Dật Tu nhìn xong thì chỉ muốn ới, “Quả nhiên, đồng tính luyện ái thì cũng phải nhìn mặt đã.”

“Ý cậu là sao! Rõ ràng là cậu hỏi tôi trước, bây giờ lại sỉ nhục tôi.” Bành Tường đứng lên đóng cửa, Tô Dật Tu lập tức hơi...

“Cậu làm gì vậy?”

“Chuyện thầm kín như này chúng ta đóng cửa tâm sự riêng được rồi, không lẽ cậu muốn mọi người cùng nghe?”

Tô Dật Tu đột nhiên như gặp ma, một lúc lâu sau mới phun ra một câu, “Cậu giấu kĩ thật.”

“Chú ý đến thái độ học hỏi người khác của cậu đi.”

“Chắc chắc.” Tô Dật Tu hỏi: “Cậu bẩm sinh hay là sau này mới cong?”

“Có gì khác nhau?”

“Đương nhiên là có, bẩm sinh thì hết cách rồi, nhưng nếu là từ dị tính thành đồng tính, thì có phải vẫn quay lại được không?”

“Xem như cậu hỏi đúng người rồi.” Bành Tường làm mặt chuyên gia, “Loại bẩm sinh thì chúng ta không nói, loại ấy từ khi chui ra khỏi bụng mẹ đã chỉ thích đàn ông. Nhưng còn loại về sau mới cong, nói thế này đi, ban

đầu cậu thích phụ nữ, nhưng sau lại thích đàn ông, chứng minh điều gì? Chứng minh tình yêu cậu dành cho người đó đã đột phá giới hạn giới tính rồi, chứng minh cậu đã yêu người đó hơn tất cả những người trong quá khứ, thậm chí có thể nói là những người phụ nữ cậu đã yêu hay thích đều không phải tình yêu thật sự, có thể từ trước cậu đã thích đàn ông, chỉ có điều cậu không biết thôi.”

“Không không không không, trước đây tôi thích phụ nữ, bây giờ tôi vẫn còn nhớ cảm giác đau khổ khi chia tay mỗi tình đầu.” Tô Dật Tu ôm ngực.

“Cậu còn nhớ được tình đầu trông thế nào không?”

Tô Dật Tu ra sức hồi tưởng, trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Hách Đăng, thế là lắc đầu, “Nhưng vẫn nhớ được cảm giác.”

“Cả mặt mũi còn không nhớ ra nổi, chứng minh cậu đã thích người khác rồi. Vậy cậu và người đàn ông cậu thích chia tay rồi à?”

“Còn, còn chưa bắt đầu.”

“Tin tôi đi.” Bành Tường vỗ vai anh, mặt đồng cảm, “Nếu như, các cậu đã bắt đầu, rồi chia tay, cảm giác đau khi chia tay tình đầu căn bản không xứng được gọi là đau đầu.”

Tô Dật Tu thấy tim mình nhói lên, đột nhiên anh không muốn thử nữa.

“Nếu cậu chưa từng yêu đàn ông, thì cậu còn chưa biết mùi vị của tình yêu.” Mắt Bành Tường gần như ngấn lệ, “Cứ tin tôi.”

“...” Tô Dật Tu cảm thấy mình hỏi cậu ta là một sai lầm.

“Còn nữa, cậu đã yêu đàn ông, thì dù hai cậu có tương lai hay không, cậu cũng không thể thích phụ nữ được nữa.”

“Không phải chứ.”

Bành Tường thở dài, “Cậu không hiểu, vì chưa từng thử. Đương nhiên, còn có những người song tính, nhưng giữa đàn ông và phụ nữ, bọn họ vẫn thích đàn ông hơn.”

“Vậy tôi hỏi cậu, cậu đặc biệt quan tâm tới một người đàn ông, thấy cậu ta là muốn trêu, thấy cậu ta giận thì rất thích thú, thấy cậu ta đau lòng thì xót ruột, thấy cậu ta bị bắt nạt thì muốn xông tới đánh nhau, luôn muốn sờ soạng...”

“Nói nhiều vậy làm gì, cậu nói xem thấy cậu ta cậu có cứng lên không là được rồi.”

“...” Tô Dật Tu gãi mặt, gật đầu.

“Cung hi.” Bành Tường nói: “Tối nay đến Blue uống một ly không?”

“Quán bar.”

“Gay bar.”

Tô Dật Tu lắc đầu ngay, “Không được, tôi đã nói sẽ tan ca về nhà sớm.”

“Không phải cậu đang nói tới em họ cậu chứ, người hôm qua vừa đến đây, em họ cậu!” Bành Tường kinh hãi, “Đậu xanh cậu cậu cậu!”

Tô Dật Tu nắm ngón trỏ run rẩy của Bành Tường lại, “Cậu ấy không phải em họ tôi, không chung huyết thống, chỉ nói với người ngoài là em họ vậy thôi.”

“Vậy thái độ cậu ấy thế nào? Tôi nói cho cậu biết, yêu nhầm nam thẳng là cậu sẽ thê thảm.”

“Tôi muốn làm rõ mình muốn gì trước đã, vấn đề về cậu ấy tạm gác lại.”

“Cho nên tôi mới bảo cậu đến Blue, trong đó toàn gay, nói chuyện rồi cậu sẽ học hỏi được nhiều.”

“Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như top và bottom, loại nào cũng cần có kỹ thuật, với lại có dự định come out không.”

“Come out?”

“Là nói thật với người nhà.”

Tô Dật Tu im lặng, vấn đề này rất phức tạp, nếu muốn phát triển với Hách Đăng, thì lén la lén lút không phải phong cách của anh, như thế cũng không công bằng với Hách Đăng, nhưng ngăn cản từ gia đình luôn mạnh mẽ nhất, ả cha mẹ của anh nhất định sẽ rất gian khổ.

“Đi rồi có thể giải quyết được vấn đề come out không?”

“Cậu có thể tìm hiểu trước về tình hình bạo lực gia đình và mức độ thương tật sau khi come out, để chuẩn bị tâm lý trước. Theo tôi biết cũng không phải không có người come out thành công.” Bành Tường choàng vai anh, “Nếu may gặp được một người chia sẻ kinh nghiệm cho cậu, làm ít lời nhiều đó.”

Có lý!

Tô Dật Tu vỗ đùi cái đét, “Đi!”

Hách Đăng ôm chăn của Tô Dật Tu ngủ rất ngon, mở mắt ra là thấy Đại Bảo nằm cạnh giường mình, cậu nhìn cánh cửa phòng ngủ đang mở

một cái rồi xuống giường ra ngoài, đi một vòng, Tô Dật Tu chưa về, “Đại Bảo, mày mở cửa phòng ngủ ra sao?” Cậu ngồi xuống hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo đi tới vẫy đuôi một cái.

Cậu đóng cửa lại, “Mày mở lại cho tao xem đi.”

Đại Bảo ngồi xuống ngẩng đầu lên, mặt vô cùng nghiêm túc.

“Nhanh nào, cho tao xem mày mở cửa thế nào đi.” Hách Đăng rất hưng phấn, vỗ cửa, “Mở cửa nào.”

Làm chàng nở một nụ cười thật không dễ. Đại Bảo đi tới đứng lên cạnh cửa, đưa chân đề tay nắm, mở cửa ra.

Vô cùng nhuần nhuyễn, nhìn là biết làm thường xuyên.

“Đại Bảo lợi hại quá!” Hách Đăng xoa đầu với cổ Đại Bảo, làm đám lông thẳng tắp hơi lệch ngói. Đại Bảo không quen, vẫy điên cuồng, cuối cùng cũng vẫy lại bình thường được.

Lúc đánh răng rửa mặt, tuy vẫn hơi có xiu xiu thất vọng vì Tô Dật Tu không có nhà, nhưng Đại Bảo đã nhanh chóng lấp vào chỗ trống, may mà còn có Đại Bảo, nếu không lúc này chắc mình sẽ rất giống cô vợ nhỏ đang khao khát mong chồng về nhà sớm.

Cô vợ!!!

Hách Đăng sắc nước miếng.

“Ôi trời~”

Cậu vô cùng cần thanh lọc não mình lại.

Dẫn Đại Bảo đi dạo một vòng mua thức ăn là lựa chọn tốt nhất, vì sẽ gặp nhiều chó và mấy bà bác.

“Đại Bảo, đi.”

Đại Bảo chạy vèo đi, ngậm vòng cổ đứng trước cửa chờ cậu bảo mẫu của nó.

Cậu bảo mẫu đột nhiên nghĩ ra gì đó, đứng lại, Đại Bảo liên tục giục cậu mau ra ngoài, nhưng bạn nhỏ bảo mẫu nhìn nhìn ánh mặt trời rừng rực ngoài cửa sổ, rồi nhìn Đại Bảo, làm Đại Bảo giật thót.

Hách Đăng lấy cây lược và mấy cọng thun trong ngăn tủ ra, để tay sau lưng chậm chậm đến gần Đại Bảo, Đại Bảo cắn dây cổ, thân mình càng lúc càng rút sâu vào góc tường theo Hách Đăng.

“Đại Bảo.” Hách Đăng cười cúi xuống, “Mày coi bên ngoài nắng chưa kìa, người mày đầy lông vậy ra ngoài nóng lắm đó, tao rất xót xa cho mày.” Hách Đăng đưa bàn tay cầm lược ra ôm ngực, “Nào, ôm cái nào.”

Đại Bảo thấy lược, suy nghĩ đầu tiên là chải lông, chải lông rất dễ chịu, hơn nữa Hách Đăng còn mát xa cho, đặc biệt sung sướng.

Thế là, Đại Bảo nhả dây cổ ra, đi tới nằm sấp xuống trước mặt Hách Đăng.

“Khà khà khà khà.” Hách Đăng cười gian.

Sau đó...

“Đại Bảo ngoan mày đừng ngo ngoậy, tao thắt cho mày hai bím rồi mình đi.”

“Áo áo áo gâu!” Đại Bảo phản kháng quên mình.

Hách Đăng ra chân, gác một chân lên người Đại Bảo, nhưng cậu cũng không dám đè mạnh. Tay cứ thoăn thoắt, dù cho Đại Bảo lắc đầu vùng vẫy không chịu thì vẫn bị tết hai cái bím.

“Thế này đẹp hơn nhiều đó, có phải mày cũng thấy mát mẻ hơn nhiều không?” Hách Đăng rất hài lòng với tạo hình của Đại Bảo, mớ lông dài trên đầu và hai bên sườn bị tết bím đuôi sam rồi cột lại, nếu có thể, cậu còn muốn tết hết lông trên người Đại Bảo lại, nếu không cứ nhìn là thấy nóng.

Đại Bảo lắc đầu, cái bím vùng vẫy, nó nhìn Hách Đăng, trong mắt đầy phiền muộn.

“Đi thôi, đi mua đồ ăn.”

Đại Bảo vào nhà.

“Đi thôi, không đi tưới hoa mày không mót sao?”

Đại Bảo lại trở ra, đi xong là về ngay, tuyệt đối không ở lâu.

Hách Đăng thề, cậu đã thấy Đại Bảo liếc cậu một cái, đầy khinh miệt và thù hận, ánh mắt rất phức tạp.

Có lẽ vì mắt Đại Bảo thật sự quá to.

Cậu tự an ủi vậy đó.

Tạo hình của Đại Bảo thật sự quá gây chú ý, Hách Đăng vừa ra khỏi tòa nhà là Đại Bảo bắt đầu chui vào lùm cỏ, rồi sau đó có tiếng nước chảy.

Một lúc sau Đại Bảo chui ra, bắt đầu kéo Hách Đăng, Hách Đăng hiểu, nó muốn đi nặng. Thế là Hách Đăng cũng chui vào, không có gì bất ngờ, giẫm ngay vào một vũng nước ướt nhẹp.

“Đại Bảo!!”

Đại Bảo không thèm để ý tới cậu, vào tư thế.

Hách Đăng nhìn nhục trái giầy.

Sau đó Đại Bảo không chịu đi nữa, Hách Đăng đành phải đưa nó về nhà, nhân tiện đổi giày. Mua đồ ăn xong thì cậu quên triệt để đôi giày dính nước đái chó.

Thấy Tô Dật Tu chăm sóc mình vất vả như vậy, Hách Đăng vừa cảm kích lại ôm đầy tình cảm chuẩn bị rất nhiều món, định sẽ chờ gia chủ về nhà ăn, kết quả chỉ chờ được một cú điện thoại.

“Hách Đăng, tối nay anh có việc, sẽ về hơi trễ.”

“A, được. Trễ lắm không?”

“Có lẽ sẽ không quá muộn, nhưng mà em đừng chờ anh, nghỉ sớm đi, nhớ ăn tối!”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, trong lòng Hách Đăng cực kì thất vọng, nhìn số thức ăn bán thành phẩm trong bếp, cậu chẳng còn tâm trạng làm tiếp nữa, bọc màng co lại rồi tổng hết vào tủ lạnh.

Cậu nhìn Đại Bảo đang nằm dài trên sô pha, cả Đại Bảo cũng không thèm nhìn cậu. Bị đả kích mạnh.

Hách Đăng dọn dẹp xong liền đứng trước mặt Đại Bảo, Đại Bảo giả vờ như không thấy cậu, với chân lấy điều khiển.

“Không cho.” Cậu giấu điều khiển ra sau lưng.

Đại Bảo nhảy xuống khỏi sô pha đi mất.

Giận!

Đúng là đồ bội bạc! Bình thường tao thương mày chăm sóc mày như vậy, mà mày lại bỏ mặc tao! Tên kia nói sẽ về sớm, rốt cuộc lại không về.

Hách Đăng hậm hực ngồi lên sofa mở tivi, hít sâu một hơi, đột nhiên cậu nghĩ đến, có thể có phẫu thuật bất ngờ, hoặc là con gì đó mà chữa trị rất mất thời gian.

Nói chung, chắc chắn là có chuyện rất quan trọng.

Chờ đã...

Cậu đột nhiên nhận ra, sao mình lại để bụng chuyện đó vậy!

“Xí.”

Tô Dật Tu ôm lòng hiếu học ăn bữa bữa tối rồi theo Bành Tường đến Blue, kết quả xem như đã được trải nghiệm cái gì là “vào phải hang sói”.

Giao lưu tri thức cái gì chứ. Anh vừa bước chân vào quán bar là lập tức cảm nhận được những ánh mắt lang sói phóng từ bốn phương tám hướng đến, làm gì có nhiều top như thế, toàn là bottom thôi có biết chưa! Anh vừa ngồi xuống là hào phóng lướt tới, thậm chí có người còn ngồi lên đùi anh vênh mồm đòi hôn.

Nếu không phải Bành Tường đuổi người đi thì anh đã lật bàn đánh nhau rồi.

Anh nhìn Bành Tường chăm chăm, giải thích mau!

Bành Tường làm mặt “ta là heo chết rồi không sợ nước sôi nữa”, “Cũng đã đến rồi, nhiều 0 thế, cậu có thể hỏi thăm bọn họ, điểm nhạy cảm của bottom ở đâu, làm thế nào mới khiến bottom sướng đến chết được.”

“Cút ngay!” Tô Dật Tu uống hết rượu trong ly, “Cậu cả đời cũng chỉ chữa bệnh cho động vật được thôi.”

Tô Dật Tu bỏ đi, lập tức có một đám người bao vây Bành Tường hỏi thăm người đó là ai.

Trên đường về nhà anh hồi hận vô vàn, biết vậy đã về sớm ăn cơm nhà rồi, chắc hẳn Hách Đăng nấu rất nhiều món ngon chờ anh, buổi sáng anh đã nói sẽ về sớm, chắc, khi này gọi điện thoại thôi cũng đã nghe ra được giọng cậu rất thất vọng, ai! Nhưng mà, đến Blue một chuyến cũng có thu hoạch, chính là nếu đổi những người đến gần định ấy ấy với anh thành Hách Đăng, anh sẽ vô cùng vui lòng, hơn nữa còn hưng phấn bùng bùng, nhưng là người khác, anh chỉ muốn chết cho xong.

Háo hức về nhà nên cũng bước nhanh hơn nhiều, vừa vào cửa là Đại Bảo lao ngay tới, ba! Ba coi lông con nè!!

Tô Dật Tu ngăm ngăm Đại Bảo, ghen cười, “Tạo hình không tệ.” Rồi chun mũi, “Mùi khai từ đâu vậy.”

Ps: Hách Đăng: Em Tô Dật Tu, em không làm bài mà cứ ngây ra làm gì vậy!

Tô Dật Tu: Thầy ơi thầy cứ đứng trước mặt làm em rất căng thẳng.

Hách Đăng: Rõ ràng tôi đứng trên bục giảng, cách xa lắm mà!

Tô Dật Tu: Nhưng mà trong mắt em chỉ thấy mỗi thầy, không làm bài nổi.

Hách Đăng: Đừng nói bậy, làm mau!

Tô Dật Tu: Thầy ơi, em mệt quá buồn ngủ quá.

Hách Đăng: ...

Tô Dật Tu: Tối qua thầy cứ kêu ưm ưm ưm...

Hách Đăng: Đừng nói nữa đừng nói nữa, em khỏi làm nữa, tôi cho em một trăm điểm!

Tô Dật Tu: Em thích thầy nhất đó nha!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hách Đăng xem tivi một lúc thì ngủ quên, nghe có tiếng nói chuyện thì tỉnh ngay, Tô Dật Tu về rồi, lúc cậu đi tới cạnh anh, Tô Dật Tu đang thăm vấn Đại Bảo, “Có phải con tè bậy trong nhà không?”

Đại Bảo cảm thấy rất oan ức, đưa chân đụng đôi giày của Hách Đăng một cái, chỉ đụng một chút xíu, có vẻ vô cùng ghét bỏ.

“Mày chê gì chứ! Nước tiểu của mày còn gì!” Hách Đăng gào thét, chỉ Đại Bảo giải thích với Tô Dật Tu: “Nó bảo em vào lùm cỏ, rồi em giẫm phải, em vô tội.”

“Cho nên?”

“Khụ khụ, Đại Bảo là con anh, nước tiểu của nó. Em giẫm trúng, anh phải phụ trách giặt.”

Tô Dật Tu nhìn Đại Bảo, “Về phòng, hôm nay không cho ăn cá hộp.”

“Ngáo~~” Đại Bảo lao về phòng. Nếu khóc được nó nhất định sẽ khóc cho coi.

Hách Đăng rất hí hửng, vì ai đấy từng nói, tất cả phải đặt Đại Bảo lên trên hết, nhưng hiện tại, hình như địa vị của mình cao hơn Đại Bảo một xíu.

“Về rồi sao, ha ha ha ha.” Hách Đăng đưa tay cầm túi cho Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu nổi da gà rần rần, “Sao vậy?”

Vui đó mà. Nhưng, “Anh uống rượu à?” Hách Đăng ngửi thấy mùi rượu, tuy là không nồng.

Nhắc đến chuyện đó, “Đừng nhắc nữa.” Đúng là kinh khủng.

“Em pha trà cho anh.” Cậu thấy có vẻ Tô Dật Tu không uống nhiều, nhưng uống chút trà vẫn tốt hơn.

“Cảm ơn.” Tô Dật Tu nhìn theo bóng lưng cậu, cảm thấy rất dễ chịu, tuy mình đã bảo cậu nghỉ sớm, nhưng về nhà thấy đèn còn sáng, người mình nhớ mong lại đang chờ mình, thư thả.

Hách Đăng cầm hộp trà quay lại cười một cái đặc biệt hiền thê với Tô Dật Tu, anh Nhất Hưu chọn rộn, theo vào bếp.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, rồi cùng cười, không ai nói gì, Tô Dật Tu cũng không định nói với Hách Đăng hôm nay anh đến bar gay, Hách Đăng thì chủ yếu chỉ ở nhà, không có gì để nói với Tô Dật Tu, trong chốc lát bầu không khí hơi ngưng đọng.

Nước trong ấm điện sôi dần, trong bếp yên lặng đến độ làm Hách Đăng khó chịu, trong đầu cậu có rất nhiều chủ đề để nói, nhưng nghĩ kỹ, đều là những chuyện sau này mới xảy ra, chắc chắn không nói được, trước đây cậu cũng chỉ chú ý đến những chuyện cần thiết, mấy thứ bát quái gì đó, trước nay cậu không có hứng thú. Nhưng nói về chuyện dạy học trước đây thì chán quá.

“Khụ khụ.” Tô Dật Tu ho mấy tiếng điều hòa lại tâm trạng, thật ra anh cũng không biết nên nói gì với Hách Đăng, mấy ca phẫu thuật gì đó ở phòng khám toàn máu me, bản thân là thú y nên không thấy gì, nhưng không chắc đa số người bình thường nghe sẽ không thấy buồn nôn.

Con người là như thế, càng để tâm càng e dè, càng mâu thuẫn, càng bối rối, càng lo được lo mất. Nghĩ càng nhiều, càng rối rắm nhiều, càng sợ

không dám làm, càng lo lắng kết quả.

Phụ nữ như thế, đàn ông cũng thế. Đàn ông coi trọng mặt mũi, trách nhiệm lớn, thật ra trên phương diện tình cảm sức chịu đựng của họ yếu hơn nhiều.

“Uống trà.” Hách Đăng rót nước cho anh, lá trà cuộn trào bên trong.

“Ừm.” Tô Dật Tu thối thối, “Nóng quá.”

“Vây chờ một lát rồi uống.”

“Ừm.”

Im lặng...

Lòng bàn tay Tô Dật Tu toát mồ hôi, “Em vừa chích ngừa, kế hoạch ăn tôm hùm cuối tuần phải dời lại sau khi chích hết.”

“Ừm.” Hách Đăng gật đầu, “Cũng không nhất định muốn ăn.”

“Không được, đã hẹn rồi.”

“Đại Bảo ăn được mà.”

“Chờ em chích xong cùng ăn.”

Một lúc sau...

“Trước đây em dạy môn gì?”

“Tiếng Anh.”

“Mệt lắm không.”

“Ừm, rất mệt.” Hách Đăng nhớ đến những ngày làm thầy giáo trước kia, môi cong cong, “Tuy có mệt, ngày nào cũng phải nói rất nhiều, nhưng lũ trẻ đó cũng rất ngoan.”

“Có đứa nào đặc biệt hư, khó dạy không?” Tô Dật Tu thấy biểu cảm của cậu rất ôn hòa, đột nhiên rất muốn tìm hiểu Hách Đăng trước đây.

“Có chứ, lớp nào cũng có đứa như thế, lên lớp không nghe giảng, không chịu làm bài tập.”

“Vậy em làm sao?”

“Vừa thưởng vừa phạt. Bánh quy em làm ăn cũng không tệ, nếu có tiến bộ em sẽ làm cho chúng nó, viết tên học sinh lên đó, chúng nó ngạc nhiên lắm, nâng niu như của báu không nỡ ăn.”

“Ngưỡng mộ quá.” Tô Dật Tu nói, “Anh cũng muốn ăn.”

Hách Đăng nhún vai, “Nhà anh không có lò nướng.”

“Mua!” Chuyện quá đơn giản.

“Không cần.” Hách Đăng cười, “Nếu anh muốn ăn thì nhà em còn có một cái đó thôi, dọn qua đây là được rồi, mua mới làm gì.”

Tô Dật Tu gật đầu, “Vậy cũng được.” Còn gì dọn được thì dọn qua hết đi, như vậy sau này em không về đó ở được nữa.

Tối hôm đó Tô Dật Tu về phòng anh ngủ, trên giường chỉ còn mình mình, thả lỏng rồi Hách Đăng lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, cậu không biết Tô Dật Tu dọn về là vì sợ ngủ với cậu anh sẽ kích động quá độ, cho nên thấy rất khó chịu.

Ngày hôm sau mắt người nào cũng đỏ rực, trần trọc cả đêm mà.

Chiều một hôm cùng về nhà Hách Đăng khiêng lò nướng xuống xe, vừa rẽ ra khỏi khu nhà thì Hách Đăng thấy hai người đang đi tới trên đường, cậu lập tức vô thức dựa vào thành ghế nghiêng người về phía Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu nhìn cậu, lái xe qua, Hách Đăng nhắm mắt lại.

Cậu không biết Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy đến đây làm gì, lần trước đã nói tạm thời mình sẽ không về đây, chẳng lẽ thỉnh thoảng bọn họ vẫn đến cầu may? Nhưng, cậu không sao hiểu được, tại sao bọn họ lại cố chấp như vậy?

Càng nghĩ càng không hiểu, trong lòng lại hoảng hốt.

Trời đã tối, nhưng hai bên đường có đèn, Tô Dật Tu nhìn qua bên kia, chỉ thấy mờ mờ được hình dáng mà không thấy được khuôn mặt, nhưng trong lòng anh có Hách Đăng, cho nên đương nhiên nhớ kỹ, không nói ra, nhưng anh quyết định âm thầm tìm hiểu thử.

Trên đường về tâm trạng Hách Đăng không được tốt, Tô Dật Tu nhận ra, lúc dừng xe Hách Đăng rướn cổ nhìn nhìn, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi ăn kem.”

“A, đâu còn là con nít nữa.”

“Ăn kem có thể khiến người ta cảm thấy vui hơn, Đại Bảo cũng thích ăn.”

Hách Đăng theo Tô Dật Tu vào quán kem, chỉ nhìn cách trang trí thôi đã biết kem ở đây không phải rẻ, trong ngăn lồng kính giữ lạnh đang xoay xoay có để mấy ly kem thành phẩm, cậu căn môi nhìn ly kem nhìn heo con màu hồng phấn, cái này đáng yêu quá đi. Nhìn giá, khi! 129! Ăn cướp à!! Đá bào nặn hình cũng 59 tệ!!

Cậu đi đến kéo vạt áo Tô Dật Tu, “Vây, khụ khụ, chúng ta đến chỗ khác đi.” Vì trong quán vốn không ai, cho nên dù cậu đã nói rất nhỏ, nhưng vẫn thấy tiếng mình rất vang, mặt đỏ bừng.

Tô Dật Tu nhìn khuôn mặt đỏ như quả táo của cậu, không ngờ dám đưa tay nhéo cằm cậu, “Em bây giờ, trông không khác con heo trong kia lắm, hồng phấn.”

Nhân viên trong quán che miệng cười.

Hách Đăng chỉ muốn độn thổ cho rồi.

“Em trai anh dễ thương thật.” Một nhân viên nói.

“Cậu ấy không phải...”

“Anh!” Hách Đăng ngán anh nói ra, tuy mấy năm sau thái độ của mọi người với đồng tính luyện ái dễ chịu hơn, nhưng vào thời điểm này thì không hề khoan dung, bây giờ Tô Dật Tu không nhận là anh em tuyệt đối không phải ý hay.

Dường như Tô Dật Tu hiểu được ý cậu, xoa đầu cậu.

Cuối cùng, Tô Dật Tu mua con heo kem hồng phấn kia và viên chocolate xoài, nhân viên dẫn hai người đến bàn.

“Anh điên rồi, đắt chết được!” Một châu kem hơn hai trăm tệ, xốt ruột chết.

Con heo được đặt trước mặt cậu, Hách Đăng không thể không nói, tiêu tiền không phí, đáng yêu quá chừng, nhưng mà, “Ăn rồi thì không còn nữa, không thấy đáng tiếc sao?” Cậu cầm muỗng không sao xuống tay được.

Tô Dật Tu nói: “Tiền bạc lúc sống không xài chết cũng chẳng mang theo được, hơn nữa, cứ để đó không xài thì nó vĩnh viễn là một đồng giấy

vụn.”

“Nói vậy không sai.” Hách Đăng tần tiện quen rồi, tuy trước đây khi vừa đến cậu nghĩ tiền mua thức ăn là của Tô Dật Tu đưa đâu phải tiền của mình, nhưng khi cầm tiền trong tay rồi cậu lại không nỡ phung phí, thói quen đã ăn vào máu rồi không phải nói bỏ là bỏ được, “Có phải em rất... keo kiệt không?”

“Không, em rất tốt.” Tô Dật Tu rướn đến, “Nói rồi mà, anh lo ngoài em lo trong, em tiết kiệm cho anh anh rất vui, cho nên việc xài tiền cứ để anh lo cho.”

“Nói gì vậy chứ.” Hách Đăng cúi đầu.

“Thử cái này đi, ngon lắm.”

Vừa ngẩng đầu lên thì Tô Dật Tu đã đưa muống tới, cậu nhìn ra sau, nhân viên trong quán đang nhìn, cậu bối rối nói: “Để em tự ăn.”

“Chậc.” Tô Dật Tu không chịu, gọng gàng đẩy tay cậu ra, “Mau há miệng, chầy bây giờ.”

Hách Đăng đành phải vừa bốc khói vừa há miệng, vị xoài, “Ngon quá.”

Tô Dật Tu chỉ chỉ con heo, “Cho anh ăn một miếng.”

“...” Hách Đăng cầm muống khó xử, cậu gần như có thể cảm nhận được ánh mắt bắn tới từ sau lưng nóng đến độ nào, cậu đưa muống cho người đang chờ trước mặt, “Anh anh anh tự ăn đi.”

Tô Dật Tu chống cằm, “Không.”

“Có người nhìn kìa.” Hách Đăng nghiêng răng nghiêng lợi với Tô Dật Tu, gần từng chữ, không lảng tai thì không nghe được.

“Nhìn thì sao, có gì mà sợ người ta nhìn?” Tô Dật Tu cười tà, cắn muống, “Hay là em muốn làm gì đó?”

“Khỉ!” Hách Đăng mắng nhỏ, cầm muống không biết phải bắt đầu từ đâu, thật không nỡ, cuối cùng cậu chọn cái mũi heo, “Nè, cho anh cái mũi heo.” Đút xong nói.

Muống kem vào miệng Tô Dật Tu, vị dâu thơm lừng tỏa ra, ánh đèn trên đầu chiếu xuống khiến ánh mắt Tô Dật Tu sâu thăm thẳm, Hách Đăng thấy rồi không dám mở mắt nhìn nữa.

Ăn từ từ hết con heo hồng phấn, Hách Đăng vừa ăn vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tô Dật Tu ngồi đối diện cười, Tô Dật Tu liếm môi, kem ngon, nhưng cậu trai trước mặt hiển nhiên là ngon hơn, đôi môi trông rất mềm, chiếc lưỡi bên trong nhất định rất ngoan, nhiệt độ bây giờ có lẽ lạnh lạnh, nhưng một lát nữa sẽ nóng lên.

Khụ khụ.

Bất tri bất giác, rất nhiều hình ảnh hiện ra trong đầu, đều là vô thức, nhưng biểu hiện trọn vẹn suy nghĩ trong tiềm thức của chính chủ.

Nhưng dù trong đầu tư tưởng tới tận đâu, mặt Tô Dật Tu vẫn bình tĩnh như thường, chỉ cười nhẹ thật vừa đủ.

Hách Đăng ăn hết con heo, nhìn chỗ kem của Tô Dật Tu, “Này, sao anh không ăn, chảy hết rồi.” Đắt lắm đó anh có biết không! Phá của quá.

“Lúc ăn kem, anh thích húp.”

“...” Hách Đăng lặng người nhìn anh, “Không phải chứ.”

Tô Dật Tu thấy khoe môi cậu dính kem, đưa ngón trỏ tới lau đi, rồi cho vào miệng mình rất tự nhiên, “Vị không tệ.”

Hách Đăng rất muốn hỏi anh, rốt cuộc có ý gì? Vị cái gì không tệ? Môi em hay là kem?

Ps: Tô Dật Tu: Anh muốn nếm thử xem trên người em chỗ nào ngon nhất.

Hách Đăng: Cút!

Tô Dật Tu: Lăn cun cút tới.

Hách Đăng: Em đập mặt anh bây giờ.

Tô Dật Tu: Ừm, anh thích ăn giò heo, ngon.

Hách Đăng: Anh... Đừng liếm!!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 29

“Lần sau lại đến.”

Cánh cửa thủy tinh to đóng lại, giọng nói ngọt ngào bị ngăn cách, Hách Đăng nhìn tủ trưng bày muôn màu muôn vẻ, bên trong có đủ loại chocolate được làm thành hình đồ trang sức vô cùng hấp dẫn, “Lần sau không tới đây nữa.”

“Tại sao?”

“... Đắt quá.”

“Xài tiền của em à?” Tô Dật Tu đi sát cạnh cậu.

Hách Đăng thở dài, “Xài tiền của anh, nhưng em vẫn thấy xót ruột, kem đá 5 tệ bên đường cũng đâu phải dở.”

“Khác nhau chứ.”

“Có gì khác?”

“Anh muốn mời em ăn.” Khác nhau tấm lòng.

Biết Tô Dật Tu có ý tốt, Hách Đăng không nói nữa, hai người cũng ăn ý không nhắc đến bầu không khí mờ ám khi nãy.

Bảy ngày tiếp theo trôi qua, Hách Đăng chích mũi thứ hai, lần này không có phản ứng phụ gì, cậu vẫn đưa cơm cho Tô Dật Tu như thường, có

hôm Tô Dật Tu sẽ báo trước cho cậu là hôm nay không cần đưa cơm, vì anh sẽ đến mấy nhà tình thương cho động vật khám miễn phí.

Lúc đưa cơm, Hách Đăng sẽ vào thăm con mèo đáng thương và con chó sắp bình phục, chúng nó đã nhận ra Hách Đăng rồi, thấy cậu là vẫy đuôi làm nũng.

Nếu có chuyện gì không vừa lòng, thì đó là hẹn tắm rửa cho Đại Bảo. Vì lông của Đại Bảo quá nhiều, lại còn dài, cho nên một lần tắm mấy bốn năm tiếng, thời gian tắm cho nó đủ để tắm cho mấy con khác, cho nên cứ bị dờn ngày mãi, cuối cùng khi hẹn, Hách Đăng trực tiếp hẹn luôn ngày cho lần sau và lần sau nữa, thẻ đã làm rồi nên không trả được, cho nên đành thế này trước, xem mấy người còn dám từ chối nữa không.

Lúc thu tiền thì tích cực lắm, lúc tắm thì bảo không có thời gian đã bị hẹn trước hết rồi, lừa ai vậy!

Chuyện này làm cho Hách Đăng rất bức, cậu cũng nhận ra lúc trong nhà không có ai, Tô Dật Tu vừa phải làm việc vừa chăm sóc Đại Bảo khó khăn đến độ nào. Khi nào dùng hết thẻ rồi tuyệt đối không tới đây tắm nữa, bây giờ có cậu rồi, cậu vui lòng làm chuyện này, hơn nữa cũng sẽ không khó chịu hay cáu với Đại Bảo vì tắm lâu, cậu không nở, cũng không nở để người khác nặng lời với Đại Bảo.

“Đại Bảo ngoan, tao ở đây chờ mày.” Hách Đăng đưa Đại Bảo đi tắm mà cứ như đưa con đi học.

“Bình thường rất khó chăm con chó này nhỉ.” Một người đàn ông đi đến bắt chuyện với cậu, cậu âm thầm đánh giá, mặt mũi không tệ, nhưng không đẹp trai bằng Tô Dật Tu.

“Cũng tạm.” Hách Đăng không biết người này có quen Tô Dật Tu không, cho nên trả lời lịch sự.

“Giống Afghanistan khá hiếm, người quen của tôi có nuôi một con màu này.”

Quả nhiên, Hách Đăng hỏi anh ta: “Họ Tô đúng không, đây chính là con chó nhà anh ấy.”

Người kia cười cười, “Tôi cũng thấy giống, nhưng chưa từng gặp cậu, cho nên mới hỏi thử, đừng để ý.”

“Không đâu.”

“Cậu là...”

“Tôi là em họ anh ấy.”

Người kia vừa nghe nói vậy thì sắc mặt khác ngay, cười sáng rỡ, “Sao anh ấy không đến?”

“Anh ấy bận, bây giờ Đại Bảo do tôi chăm, ha ha.” Cách người này cười làm Hách Đăng cảm thấy khó chịu, rất giả tạo, nhưng không biết anh ta có quen với Tô Dật Tu thật không, nếu có quen biết thật, hoàn toàn có thể điện thoại hỏi mà, sao không biết anh ấy đang bận chứ.

Người đó rất dẻo miệng, Hách Đăng biết anh ta tên Tống Ân Chi, còn biết ba anh ta là người Hàn Quốc, còn biết chó nhà anh ta giống Golden Retriever, còn biết người này làm việc trong công ty tài chính, thậm chí anh ta còn tiết lộ với cậu một tin rất quan trọng, tiền lương của anh ta rất cao, giá căn nhà của anh rất cao, rất cao đó, anh ta độc thân, lái chiếc Porsche Cayenne.

Hách Đăng vừa pha trò gật đầu đáp lại từng câu một, vừa bực bội, anh ta nói với cậu mấy chuyện đó làm gì chứ!

Biểu hiện của Tống Ân Chi rất tinh anh, không lâu sau, con chó lông vàng nhà anh ta ra, trông rất oai, tắm rửa sấy lông xong quả nhiên sẽ khác.

Hách Đăng rất có duyên với loài chó, con lông vàng chạy đến cọ cọ vào cậu. Tống Ân Chi cười nói: “Vừa gặp đã quen, ha ha.”

Khóe miệng Hách Đăng giật giật, sao nghe vậy cứ thấy kì kì.

“Vậy chúng tôi đi trước đây.” Tống Ân Chi nói, “À, trước đây anh ấy từng cho tôi số điện thoại, nhưng tôi lỡ làm mất rồi, ha ha, gần đây không gặp anh ấy, cậu cho tôi biết được không, lần này tôi sẽ giữ kĩ.”

“...” Cái bíp, thì ra đã đón đầu tôi ở đây. Có đàn ông hỏi số điện thoại của Tô Dật Tu với cậu, gặp vấn đề này, nên hiếm hoi lắm mới thấy cậu trở nên cảnh giác như bây giờ, “Thật ngại quá, hôm nay dẫn nó đi tắm, tôi chẳng đem theo gì, số lưu trong điện thoại, ừm, tôi không giỏi nhớ số lắm, cho nên tôi không nhớ, hay là lần sau đi, lần sau tôi mang điện thoại theo rồi nói cho anh biết.”

Mặt Tống Ân Chi cứng lại, nhưng hồi phục rất nhanh, “Vậy được.” Anh ta rút ví lấy danh thiếp ra, “Đây là số của tôi, nếu được sau khi về phiên cậu gửi cho tôi. Cảm ơn.”

“Ha ha, không có gì, không có gì.” Hách Đăng cầm lấy tờ danh thiếp, nhìn một cái. Không nhìn thì không biết, nhìn rồi giật cả mình.

Tống Ân Chi, tổng giám đốc công ty đầu tư tài chính Tân Thánh.

Tạm thời mặc kệ anh ta là tổng gì, nói đến đầu tư tài chính Tân Thánh, nếu cậu chưa từng trải qua năm năm về sau, chắc chắn cậu sẽ chao đảo vì ngành nghề cao cấp này, nhưng bây giờ, cậu biết không lâu sau công ty sẽ phát triển thần tốc, trở thành công ty tài chính xếp nhất nhì toàn thành, rồi những ngày sau đó, xuống dốc không phanh, thật sự giống hệt như chiếc xe chạy qua đỉnh núi.

Cả người chẳng mấy quan tâm tới tài chính như cậu cũng không thể không quan tâm, chỉ báo giấy thôi đã đưa tin liên tục hơn một tuần, lên cả bản tin buổi sáng. Ban đầu công ty quả thật hoạt động trong lĩnh vực đầu tư quản lý tài sản, sau khi có tiếng, người đầu tư nhiều, tiền cũng nhiều, kết quả mất toàn bộ tiền vốn, còn làm sổ sách giả nói đầu tư lỗ vốn, có không ít nhà đầu tư hơn chín con số, nhiều người đầu tư như thế, vậy thì đến tận bao nhiêu tiền chứ, việc này khiến không ít người liên lụy phải vào tù, tội danh hình như là lừa đảo chiếm đoạt tài sản.

Nhưng cậu không có chút ấn tượng nào với cái tên Tống Ân Chi, tin tức khi đó không hề nhắc đến anh ta. Có thể, trước khi công ty phá sản thì người này đã đi rồi. Nhưng, bây giờ anh ta muốn tiếp cận Tô Dật Tu, Hách Đăng sẽ cảnh giác gấp trăm lần.

Tuyệt đối không được để người này lừa mất tiền của Tô Dật Tu.

“Sao vậy?” Tống Ân Chi thấy sắc mặt Hách Đăng không được ổn.

“Không có gì.” Hách Đăng cười ngại, “Anh Tống còn trẻ vậy mà đã là tổng giám đốc rồi, thật giỏi quá.” Cuối cùng cậu thậm chí còn cười nhẹ kiểu thiếu niên ngây thơ.

Ánh mắt Tống Ân Chi bắt đầu khác thường, “Nếu cậu có hứng thú, hôm nào chúng ta có thể nói chuyện, ngành tài chính cũng rất thú vị.”

Ha ha ha, thôi đi, tôi nghèo. “Vậy thì ngại quá, chắc chắn anh rất bận, ngày nào tôi cũng phải chăm sóc cho Đại Bảo và anh họ, đâu có thời gian.”

Tống Ân Chi rất thất vọng, “Vậy thì chờ có cơ hội vậy.” Nói rồi, anh ta nhìn đồng hồ đeo trên tay, “Tôi phải đi trước rồi, bai bai.”

“Bái bai.” Tuy Hách Đăng không biết về đồng hồ, nhưng cũng đoán được cái đồng hồ đó rất đắt, vàng lập lõe.

Hách Đăng chờ Đại Bảo, trong lúc chờ lấy điện thoại ra chơi, xem như nhớ về quá khứ một chút, có mấy đứa nhỏ rất thích thú với điện thoại của cậu, bao vây xung quanh. Cậu không chịu nổi tiếng mấy đứa nhỏ nhao nhao hỏi, trực tiếp đưa điện thoại cho chúng nó, để lũ trẻ tự chơi.

Bốn tiếng đồng hồ, Đại Bảo oai phong lẫm liệt bước ra, Hách Đăng xốn xang, chờ mấy tiếng này, đáng!

“Đại Bảo, mày ngẫu chết luôn!!” Ôm chằm Đại Bảo gửi tới người lui, “Thơm quá thơm quá.”

Cái đầu cao quý của Đại Bảo lại nhếch lên cao cao, đôi mắt phượng đen bóng lia một vòng, khí thế và thần thái vô cùng gọi đòn, chả coi ai ra gì, mấy con chó xung quanh còn chẳng dám đến gần. Hách Đăng lấy điện thoại lại rồi dắt nó ra ngoài, khí chất cũng truyền nhiễm đó, bỗng chốc Hách Đăng cảm thấy mình cũng trở nên phi phàm.

Dưới ánh nắng, lông của Đại Bảo phản quang, không phải màu vàng kim như Golden Retriever, lông của Đại Bảo ngả sang trắng nhiều hơn, sáng bóng. Hách Đăng càng nhìn càng thích, tràn trề cảm giác thành tựu, đây là thành quả cậu chăm sóc nhiều ngày đó.

Nhịn không được bước nhanh hơn, muốn về nhà sớm sớm, chờ Tô Dật Tu về để còn khoe với anh.

Có vài người đi tới trước mặt, đều dắt chó, hơn nữa mấy con chó đó đều được xén lông, Hách Đăng nhìn chúng nó không nhịn được cười, mấy con chó lông dài bị cắt lông rồi nhìn thật chẳng ra sao.

“Ai cha, con chó này lông dài quá.” Mấy người kia bắt đầu tỏ vẻ thương cảm, “Trời nắng, chúng ta không thể vì thỏa mãn bản thân mà bắt chúng nó chịu khổ đâu, lông dài như vậy rất dễ bị nấm da, đến lúc đó nó sẽ khó chịu lắm.”

“Đúng vậy đúng vậy, không hề biết nghĩ cho con chó chút nào, chỉ biết khoe khoang.”

“...” Hách Đăng đứng đó, mặt đỏ bừng, tuy lông Đại Bảo dài hay ngắn không liên quan gì đến bọn họ, nhưng hình như bọn họ nói cũng đúng, nhưng mà, “Xén lông, chúng nó sẽ không vui đâu.”

“Chẳng lẽ chúng nó không phân biệt được nóng và mát mẻ à? Xén lông rồi chúng nó sẽ thấy dễ chịu.”

“Đúng vậy, đặc biệt là như chó nhà cậu, coi nó đáng thương chưa, chặc chặc, khó chịu chết luôn, gặp phải người chủ như thế đúng là xui xẻo.”

Đúng là sét đánh giữa trời quang.

Tâm trạng đang rất tốt lập tức chìm tận đáy cốc, Hách Đăng chẳng nói được tiếng nào, Đại Bảo kéo cậu đi tới, đám người kia vẫn còn đang chỉ trỏ.

Đại Bảo đi mấy bước thấy Hách Đăng không theo kịp, liền quay đầu đi ra sau lưng cậu, dùng đầu đẩy chân cậu đi, “Đại Bảo, lông mày dài như vậy có khó chịu lắm không.”

Đại Bảo chẳng có hứng thú để ý đến cậu.

Về đến nhà, Hách Đăng hầm sẵn thịt bò trong nồi, chờ khi nào Tô Dật Tu sắp về đến nhà rồi thì thêm khoai tây cà rốt và cà ri vào là được.

“Ai!” Thở dài.

Đại Bảo rất hiểu ý người mà hất mái tóc dài nhào đến.

“Đại Bảo đừng nghịch, tâm trạng tao đang rất xấu.”

Đại Bảo nằm dài trên người cậu, cậu cảm giác như có cái giẻ lau siêu to trùm xuống.

Lúc Tô Dật Tu về nhà, Hách Đăng và Đại Bảo đang lăn lộn dưới sàn, “Đang làm gì đây.” Vừa về đã thấy náo nhiệt như thế, ừm, cảm giác gia đình.

“Anh Nhất Hưu!” Hách Đăng chạy đến, “Em đi cho cà ri vào.”

“Cà ri thịt bò à?” Tô Dật Tu vào bếp.

“Đúng vậy. Thích không?”

“Thích, em làm thì anh thích hết.” Tô Dật Tu lấy một cái phong bì trong cặp da ra, “Tiền này lẽ ra phải đưa em lâu rồi, anh quên mất.”

“Tiền?”

“Tiền lương đó.” Tô Dật Tu cười nói, “Không phải em cũng quên luôn chứ.”

Nói tới tiền lương. “Thì ra là vậy.” Hách Đăng không phải quên, dù sao cậu cũng không cần dùng tiền vào việc gì, hơn nữa chi phí sinh hoạt Tô Dật Tu đưa rất dư dả, cho nên cũng không nghĩ đến. Đương nhiên, vẫn còn lý do cá nhân của cậu, nếu quan hệ của hai người không liên quan đến tiền, thì có phải sẽ đơn giản hơn một chút không? “Nhưng mà, thế này quá nhiều rồi!” Bóp thử cũng biết không chỉ bốn ngàn tệ.

“Tiền tháng trước và tháng này, chưa đến ngày nhưng đưa trước cho em luôn.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng ngại, đây là chuyện nên làm mà, tiền mồ hôi nước mắt, lao động mà có.”

“Không cực khổ chút nào.” Hách Đăng nhìn anh, “Em làm rất vui.”

“Anh cũng rất vui.” Tô Dật Tu hỏi cậu: “Em có việc gì cần dùng tiền không?”

Hách Đăng lắc đầu, “Không.”

Thật ra Tô Dật Tu cũng nhận ra, Hách Đăng quả thật rất ngoan, không hút thuốc không uống rượu không mua sắm không đi chơi, đúng là. “Vậy em có cần quản lý tài sản không, là để dành tiền đó rồi mua cổ phần hoặc là sản phẩm nào đó của ngân hàng, như thế sẽ có lời, thế nào?”

“Anh làm giúp em đi.” Hách Đăng nói, “Anh để dành giúp em.”

“Yên tâm giao cho anh vậy sao?”

“Có gì mà không yên tâm chứ, em có được bao nhiêu tiền đâu.”

Tô Dật Tu đi đến, vốn định ôm eo cậu, cuối cùng lại chỉ choàng vai, “Lỡ như anh lừa tiền của em thì sao?”

“Vậy vừa hay, xem như em đến đây ở ké nhà anh, làm việc nhà gán tiền trọ, tiền ăn toàn do anh chi.”

“Có phải em nghĩ vậy từ lâu rồi không?”

“Thông minh.”

“Đừng như vậy, như thế là anh bóc lột em, trong lòng không được thanh thản.”

Tô Dật Tu cười hì hì, lại hỏi: “Vậy nếu anh, lừa sắc thì sao?”

Hách Đăng đỏ mặt, liếc anh một cái, rồi nhìn từ trên xuống dưới, “Nhan sắc anh thế này, em không thiệt.”

Tô Dật Tu vừa cười vừa vùi đầu lên vai cậu, “Hách Đăng.”

“Hửm?” Tim Hách Đăng đập thình thịch.

“Anh đói rồi.”

“...” Hách Đăng mềm cả người.

Ps: Hách Đăng: Anh nhẹ một chút không được sao!

Tô Dật Tu: Đã nhẹ nhàn lắm rồi!

Hách Đăng: Nhưng vẫn đau đó.

Tô Dật Tu: Em căng thẳng quá rồi, thả lỏng.

Hách Đăng: Thôi để em làm.

Tô Dật Tu: Không được, để anh.

Hách Đăng: Anh coi nè coi nè! Rụng lông rồi!!

Tô Dật Tu: Chó nào mà chẳng rụng lông, chải tóc cho Đại Bảo thôi mà coi em đau lòng kìa.

Hách Đăng: Đại Bảo ba con không thương con.

Đại Bảo: /(ToT)/~~

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Không biết mình đã trở nên nhạy cảm và hay xấu hổ thế này từ khi nào nữa, chẳng giống đàn ông gì cả. Hách Đăng run tay bưng tô đồ khoai tây và cà rốt đã xắt vào nồi thịt bò sôi ừng ực.

Mùi thơm tỏa ra, nhưng Tô Dật Tu chỉ ngửi được mùi trên người Hách Đăng, hít vào một cái là từng lỗ chân lông đều lấp đầy tên của người nào đó.

Hách Đăng bị Tô Dật Tu cứ đứng im lặng bất động bên cạnh làm luống cuống, muốn tập trung nấu ăn, nhưng sự tồn tại của người kia quá mạnh mẽ, không nhìn cũng đã cảm nhận được ánh mắt chăm chú đó.

“Ra ngoài ra ngoài, một lát nữa là ăn được rồi.”

“Không.”

“Anh đi chơi với con đi.”

Tô Dật Tu nghe vậy, cậu nói là “con” chứ không phải “con anh”, chứng minh Hách Đăng đã ngầm thừa nhận Đại Bảo cũng là con cậu rồi, rất tốt, biết tự hiểu lấy.

Đại Bảo đã chờ ba nó từ lâu, hôm nay vừa mới đi làm đẹp, đẹp trai miễn bàn.

“Oa, hôm nay con trai mình đẹp trai quá vậy.” Tô Dật Tu và Đại Bảo làm ầm ĩ, “Không, phải là càng ngày càng đẹp trai chứ. Có đúng không

Hách Đăng.”

“Đúng đúng đúng, con anh đẹp trai nhất, Đại Bảo bước ra là tất cả chó khác lui xuống ngay.”

Tô Dật Tu cười, xách tai Đại Bảo dùng âm lượng chỉ hai cha con nghe được nói: “Mẹ con ghen kìa. Thật ra mẹ con cũng đáng yêu lắm, có đúng không?”

Cái mặt dài của Đại Bảo sà ngay tới, nhắm ngay cằm Tô Dật Tu bắt đầu liếm.

Tô Dật Tu đẩy nó ra, “Bây giờ ba phải giữ thân như ngọc.”

“Anh phải làm gì?” Hách Đăng xếp chén xong thì nhìn anh.

“Không có gì.” Tô Dật Tu đứng lên, “Xong chưa? Để anh bưng, coi chừng nóng.”

Suýt chút Hách Đăng quên mất người tên Tống Ân Chi, cậu lấy danh thiếp ra đưa anh, “Hôm nay dẫn Đại Bảo đi tắm, gặp được một người, anh ta nói mình quen anh.”

Tô Dật Tu nhìn danh thiếp, cười cười, “Em nói sao?”

“Anh ta nói có quen anh, hỏi em số của anh, em nói không nhớ rõ, lưu trong điện thoại, nhưng không đem theo, nếu lần sau gặp sẽ cho anh ta.” Hách Đăng đặc ý hất cằm, “Thế nào, em thông minh đúng không.”

“Thông minh quá.” Tô Dật Tu ra sức khen, “Sao mà em lại thông minh thế này? Lúc mới gặp còn chưa biết nói dối, ở chỗ anh hơn tháng là học được nói dối rồi, lợi hại.”

“Anh khen em hay mắng em vậy!”

“Đang khen em mà, dù sao em học hư rồi, anh cũng chẳng tốt đẹp gì, vừa hay.”

Hách Đăng nhìn khuôn mặt cười tràn bờ của Tô Dật Tu, quay đầu đi, “Hay cái rắm.”

Tô Dật Tu vút tấm danh thiếp qua một bên, “Anh ta cho em danh thiếp rồi, chắc chắn có nói với em, khi nào về đưa sổ của anh cho anh ta.”

“Sao anh biết vậy?” Hách Đăng kinh ngạc.

“Cái đó là thường thức mà!”

“...” Được rồi, Hách Đăng bị tin mình không thường thức đã kích.

Cậu là một người rất dễ hiểu, vì tâm trạng viết hết lên mặt, khi này còn đang nắng đẹp, giờ đã âm u rồi.

Công tác đồ dành vẫn do Tô Dật Tu làm, bắt nạt rồi lại đồ dành, cuộc sống thật là đẹp.

“Anh nhớ người này, có gặp vài lần, nhưng mấy lần trước anh toàn để Đại Bảo lại đó rồi đi, cho nên không nói chuyện nhiều, hơn nữa em cũng thấy rồi, anh không hề hỏi tên và số điện thoại của anh ta.” Tên đó chủ động bắt chuyện với anh.

Hách Đăng nghĩ đến tương lai của công ty đó, cứ cảm giác Tống Ân Chi này là lạ, “Anh ta có nói với anh anh ta muốn làm gì à.”

Tô Dật Tu hỏi: “Em quan tâm anh à?”

“Tán dóc thôi.”

“Vậy em năn nỉ anh đi, anh nói cho nghe.”

“Không nói thì thôi!!” Hách Đăng đâm đũa vào khoai tây, ừm, chín rồi. Cho bột cà ri vào, chốc lát sau đã sệt lại.

Bưng rau, canh lên, xới cơm, Hách Đăng cắn đũa, có chuyện muốn nói mà không nói được đúng là khó chịu, “Nói chung là, mặc kệ anh ta làm gì, chỉ cần không nhắc đến tiền là được.”

“Cái gì? Hắn ta nhắc tiền với em à?” Tô Dật Tu vừa nghe Hách Đăng nói xong lập tức cảnh giác, mình đã sắp ba mươi rồi, đương nhiên sẽ không bị lừa, Hách Đăng thì khác, khờ khạo muốn chết, bị bán không chừng còn đếm tiền giúp người ta, “Em đã biết vậy rồi thì phải nhớ kĩ, nói chuyện được, nhắc tiền thì đẹp. Hơn nữa đừng nói là người lạ như hắn ta, dù là người quen cũng không được, rất nhiều người làm thịt người quen.”

“Ừm, đúng.” Hách Đăng gật đầu, “Tóm lại nếu anh ta nói muốn giúp anh quản lý tài sản gì đó, anh tuyệt đối không được tin.”

“Cái đó chắc chắn rồi, tiền trong tay mình thì yên tâm hơn, nhưng mà, tiền của em ở chỗ anh, muốn mua sản phẩm gì không? Mua cổ phần hay bình thường thôi?” Nói đến đây, Tô Dật Tu rất thỏa mãn, vì Hách Đăng chịu để tiền ở chỗ anh, chứng minh địa vị của anh trong lòng cậu rất cao.

“Em sao...” Hách Đăng nghĩ nghĩ, thời điểm hiện tại, tuy mấy năm sau việc mua cổ phần rất thịnh hành, hơn nữa cơ bản đều có lời, nhưng cậu biết nó sẽ xuống dốc rất nhanh, tuy vẫn kiếm được, nhưng bây giờ tham gia thì thời hạn là một hai năm, lúc đó nhất định sẽ lỗ.

Cậu chưa từng mua, nhưng trước đây Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy mua rất nhiều, kết quả là đến tận khi bọn họ trở mặt vẫn chưa lấy được tiền. Cho nên cổ phần nhất định không được.

“Mua vàng miếng đi.” Hách Đăng nói.

“Vàng miếng?” Tô Dật Tu hơi thiếu tin tưởng, “Nhưng hiện tại giá vàng thị trường đã hơn một trăm bảy mươi rồi, tuy nghe nói giá vàng có thể còn tăng cao, nhưng giá mua này cũng không phải thấp, hơn nữa đã tăng liên tục mấy tháng rồi.”

“Chắc chắn sẽ tăng.” Hơn nữa còn tăng lên hơn ba trăm chín, rồi mới hạ xuống.

Giọng Hách Đăng rất chắc chắn. Đúng vậy, dù sao cũng đâu chết vô ích, cũng phải biết chút gì chứ, nếu không thì thật quá sức vô dụng.

Thấy Hách Đăng cầm đũa không ngừng chọc cơm, Tô Dật Tu cũng sốt ruột, “Em tự đoán hay nghe ai nói.”

Hách Đăng gấp mấy hột cơm cho vào miệng, “Chúng em đoán, cùng một thầy khác, anh ấy dạy lịch sử, có nghiên cứu về tiền tệ cổ đại và hiện đại.” Khụ khụ.

“...”

“Anh không tin em?” Cũng đúng, mấy thứ đó liên quan nhiều đến tiền, hạ một chút là mất rất nhiều, người ta không thân không thích có gì phải tin mình.

Nhưng không thể không nói, nếu Tô Dật Tu từ chối, tuy về mặt lý trí cậu có thể hiểu được, nhưng trong lòng lại không chịu nổi. Rất lập dị, nhưng đúng là cảm giác của cậu lúc này. Từng bị lừa từng bị hại từng chết, cậu có thể sống một mình không cần bạn bè, nếu có một người thật sự đồng ý cùng đi bên cậu, cậu cần có sự tin tưởng hoàn toàn và chung thủy tuyệt đối.

Rất khó, cũng có thể là không thể nào, có thể cả đời cũng không gặp được.

Nhưng cậu thật sự hy vọng người đó là Tô Dật Tu, dù cho cả đời phải lén lút không thể công khai cũng được, nếu Tô Dật Tu một lòng một dạ tốt với cậu tin tưởng cậu, cậu có thể làm bảo mẫu cho anh mãi, đến khi anh kết hôn.

Nếu Tô Dật Tu kết hôn rồi vẫn muốn có gì đó với cậu, cậu nghĩ, mình sẽ không từ chối.

Có lẽ không ai hiểu được, còn cảm thấy cậu thất bại, cậu cũng không mong ai đó sẽ hiểu, chỉ cần bản thân cậu biết là được. Rất ngu ngốc, nhưng cậu vui lòng.

“Em nghĩ gì đó, anh đang nói chuyện với em mà.” Tô Dật Tu vỗ trán Hách Đăng một cái.

Hách Đăng hoàn hồn lại, “Anh nói gì?”

Tô Dật Tu khó chịu, “Anh ngồi ngay đây mà em dám thất thần, nghĩ tới ai đó?”

Nghĩ tới anh.

“Xin lỗi, hôm nay chờ Đại Bảo hơi lâu, người hơi ngơ ngẩn.”

“Anh còn tưởng em bị tên Tống Ân Chi đó câu mất hồn rồi.” Tô Dật Tu hừ lạnh, “Cũng khó trách, người ta đẹp trai biết bao nhiêu, trẻ trung giàu có.” Không như anh, bác sĩ thú y, đi sớm về trễ, mệt mỏi muốn chết.

Hách Đăng không vui, “Rõ ràng anh biết em không phải loại người đó.”

“Nói đùa chọc em thôi.” Tô Dật Tu gấp cho cậu miếng thịt to, “Anh mới nói, nếu em đã thấy mua vàng có lợi, thì mua đi, anh cũng đang có tiền dư, ngày mai anh đến ngân hàng làm thủ tục, mua phải đến bàn giao dịch

mở tài khoản điện tử, rồi sau đó mỗi ngày em lên mạng vào web ngân hàng xem chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền rồi. Lần này đã nghe chưa?”

“Anh, định mua cùng em thật sao?”

“Chứ sao nữa! Tiền của em ít vậy cũng chẳng mua được nhiều, dù có lời thì đừng nói mua thức ăn, không đủ để trả phí thủ tục nữa là!”

Hách Đăng mím môi cười, tuy hình như Tô Dật Tu đang chê cậu, nhưng mà nghe rất vui.

Tô Dật Tu cảm thấy cách nói khi nãy của mình không được hay lắm, “Dù sao cũng không trông mong vào đó để phát tài, kiếm cho em chút tiền mua thức ăn là được rồi, nếu được nhiều thì đi du lịch một chuyến, như vậy rất tốt đúng không? Với lại, anh cũng cảm thấy mua vàng, có tương lai.” Tô Dật Tu cầm muống mực cho Hách Đăng một muống cà ri thịt bò đầy, trộn cơm lên, rồi đặt xuống trước mặt cho cậu, “Những thứ này, chỉ cần không tham, mục tiêu là mua thức ăn, thì chắc chắn sẽ không lỗ. Yên tâm đi, còn có anh mà.”

“Hay là, anh cứ mua đi, tiền của em để đó... Anh cũng đâu thiếu tiền.”

“Em xem như giao nộp tiền lương đi, như thế tâm trạng sẽ thanh thản hơn.”

“...”

Hách Đăng nhìn anh, bức tường còn lại trong lòng hoàn toàn sụp đổ, không phải chuyện tiền nong, ánh mắt cậu nhìn Tô Dật Tu thành bất thường rồi.

Tô Dật Tu bị cậu nhìn tới nỗi tim đập thành thịch, mắt của Hách Đăng rất đẹp, khi chăm chú nhìn ai sẽ khiến người đó cảm thấy, mình là cả thế giới của cậu ấy, đàn ông thì không ai chịu nổi ánh mắt này, lại đang là giờ

cơm, Hách Đăng cứ như đang nói “Mau ăn đi, mau ăn em đi, em là của anh!”.

Chỉ vào chén, “Ăn mau lên.”

Hách Đăng cầm đũa gật đầu.

“Ở nhà thì anh không ý kiến, nhưng mà...” Tô Dật Tu khó chịu nói: “Sau này ra ngoài không được chăm chú nhìn người khác như vậy.”

“Như nào?” Hách Đăng rất hoang mang.

“Như lúc nãy đó, lơ đãng như đưa ngựa.”

“À.” Hách Đăng cười, “Đúng rồi, hôm nay còn gặp mấy bà thím, bọn họ nói nên xen lỏng cho Đại Bảo, nếu không sẽ rất nóng, chó của bọn họ bị xen lỏng hết.”

“Nói cho anh nghe em nghĩ thế nào trước đi.”

“Đại Bảo nhà ta chăm chút bộ lông như vậy, xen rồi thế nào chẳng cẩu với em.”

“Cũng được, tuy hơi ngứa chút nhưng chưa đến nỗi hết thuốc, em đừng có cắt lông nó, đụng vào là nó cắn em thật đó. Đừng thấy động vật cứ như không biết mà lăm, đom dáng lắm, không có lông nó sẽ rất bức bối.”

“Nhưng chó của bọn họ có vẻ không buồn bức lắm.”

Tô Dật Tu thở dài, “Có thể chúng nó đã bất lực rồi, quen rồi, hết cách rồi. Từ bỏ mà sống.”

“Cũng đúng, chủ nào chó nấy mà.” Hách Đăng gật đầu.

“Nói anh tự luyện chứ gì.”

“Anh tự nói đó, em đâu có nói.” Hách Đăng đắc ý, “Vậy là anh cũng nghe ra được hàm ý, lợi hại quá, em nói mập mờ vậy mà.”

Thấy Hách Đăng cười ngây ngô như bắt nạt được anh nhiều lắm, Tô Dật Tu chê cậu: “Như đứa ngốc.”

Hách Đăng cười to hơn, bị mắng ngốc mà vẫn có thể cười, trong lòng lại cảm thấy rất thích, ai, mình thích vậy thì biết làm sao được.

Ps: Hách Đăng: Chủ nào chó nấy.

Tô Dật Tu: Quá đúng.

Hách Đăng: Vậy anh cũng biết là mình quá tự tin vào bản thân rồi à?

Tô Dật Tu: Thật ra Đại Bảo thích chó đực!

Hách Đăng: Vậy là anh thích chó đực hả?... Anh nhìn em vậy làm gì?

Tô Dật Tu: Anh chưa từng xem em là chó đực mà.

Hách Đăng: Tô Dật Tu anh nói lại lần nữa xem!!

Tô Dật Tu: Gâu gâu gâu!!

Tác giả: A, sao ps của mình càng ngày càng thú tính vậy... Bản chất đê tiện trong xương rục rịch, a a a a, mình thuần khiết như vậy mà! *lăn đi*

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tô Dật Tu gật đầu bảo bọn họ mau làm kiểm tra trước, bản thân anh cũng đi vào phòng phẫu thuật, “Tôi xong ngay.”, bên này nói với Hách Đăng: “Hôm nay đừng đi đưa cơm cho anh, có ca mổ.”

Tuy hai người không ngủ cùng nhau nữa, nhưng những động tác nho nhỏ với nhau càng lúc càng nhiều, Hách Đăng thường đưa mắt sáng ngời nhìn Tô Dật Tu, Tô Dật Tu thỉnh thoảng cũng sẽ ôm ôm cậu, nắm tay cậu, xoa mặt cậu, xoa đầu cậu, Hách Đăng chưa từng từ chối anh, có lúc bị xoa mặt còn đỏ mặt, làm anh Nhất Hưu nhiệt huyết bùng bùng, sau đó quyết định vẫn nên nhịn, không nên đụng tay đụng chân nữa, nhưng vẫn không nhịn được, hai cánh tay cứ như có ý thức riêng.

Hai người đều rất thỏa mãn với những ngày tháng thế này, Hách Đăng cũng tự biết hài lòng, chưa từng hỏi gì, tuy Tô Dật Tu cũng có suy nghĩ của riêng anh, nhưng có những chuyện phải nhanh chóng làm trước, vì anh thật sự không muốn chỉ xoa mặt cậu, siêu muốn ôm ấp hôn hít.

Tuy Hách Đăng giữ tiền rất chặt, nhưng cậu không tham, huống chi người từng chết một lần thấu hiểu sâu sắc rằng mạng đáng giá hơn tiền. Tô Dật Tu cũng không chấp nhất với tiền, đủ xài là được. Có điều con người ai cũng có lòng tham, dục vọng là thứ không thể kiềm chế, không phải với thứ này thì thứ khác. Cho nên hai người không tham lam nhiều tiền bạc và vật chất, mục tiêu của lòng tham đương nhiên phải chuyển đến nơi khác.

Tô Dật Tu tham lam Hách Đăng, Hách Đăng tham lam tình cảm, đối tượng của tình cảm đương nhiên là Tô Dật Tu mang đến cho cậu sự ấm áp.

Sau khi Tô Dật Tu mua vàng thì Hách Đăng ngày ngày lên mạng liếc vài cái, tuy ngày đầu tiên thấy số lượng Tô Dật Tu mua đã giật nảy mình, cậu nghi ngờ không biết có phải anh đã dồn hết tài sản vào đó rồi không, lập tức gọi điện thoại, “Anh Nhất Hưu, anh mua hết tiền rồi sao! Cái này phải để dành lâu lắm đó!”

Tô Dật Tu vừa thay băng cho con chó xong, còn chưa kịp cởi bao tay, thấy điện thoại của Hách Đăng, lập tức nhờ nhân viên bắt máy rồi để vào tai mình, “Em tưởng anh ngu à, phải giữ lại một ít chứ, lỡ như có chuyện gấp cần dùng thì sao.”

“Vậy thì tốt.” Nhìn lại con số bên trong, cả hai đời của Hách Đăng cộng lại cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, hơn nữa còn để mình toàn quyền quản lý, mặt khẩu nằm trong tay mình, tuy chủ tài khoản là Tô Dật Tu, nhưng tim cậu vẫn đập thành thịch, bàn tay cầm chuột toát mồ hôi. Giá mua là 216, mua tổng cộng 4 kí vàng, hai năm sau giá vàng cao nhất sẽ đến 396, sau đó hạ xuống. Nếu bán ra vào lúc đó, thì kiếm được...

Hách Đăng lấy máy tính ra bấm thử, Tô Dật Tu rửa tay sạch sẽ tự cầm điện thoại, “Sao vậy? Em cần dùng tiền à? Anh còn một ít.”

“Không phải, em không cần xài tiền, em đang tính tiền.” Nhìn màn hình máy tính, không ngoài dự đoán, hai năm sau Tô Dật Tu có thể kiếm được 720.000 tệ. Mới nghĩ tới thôi đã thấy kích động rồi!! “Lời được nhiều tiền lắm đó.”

Tô Dật Tu bật cười, “Đồ con cún trưởng thành, gọi cho anh vì chuyện đó thôi sao? Anh còn tưởng là em nhớ anh.”

“Ai là cún trưởng thành!”

Tô Dật Tu đóng cửa phòng chặn đoán lại, khóa nự cười gian của Bành Tường ra ngoài, “Em đó, tên của Đại Bảo không sửa được nữa. Em lấy tên Nhị Bảo đi.”

“...” Tuy không thấy mặt Tô Dật Tu, nhưng Hách Đăng vẫn đỏ mặt, “Không muốn, không muốn lấy tên Nhị Bảo.”

“Được rồi, đừng có nghĩ tới chuyện kiếm tiền mãi, tiền phi nghĩa từ trên trời rơi xuống cũng không phải chuyện tốt.” Dừng một lát, Tô Dật Tu nói tiếp, “Đủ cho anh ăn bào ngư mỗi bữa, cho em mỗi bữa ăn tôm hùm, cho Đại Bảo ngày ngày ăn cá hộp là được rồi.”

“Tiền phi nghĩa đâu chứ, cái này là tiền mình kiếm được.”

“Được được, kiếm được.” Tô Dật Tu vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng hô hoán vội vã và tiếng gõ cửa, anh không cúp điện thoại của Hách Đăng, mở cửa ra hỏi trước: “Chuyện gì vậy?”

“Bác sĩ Tô cứu con hamster của em với, hình như sinh khó!!” Cô gái bên ngoài gào thét.

“Vậy anh mau đi đi.”

Cúp điện thoại, Hách Đăng vẫn còn đang nhìn dãy số màu đỏ ngơ người, Đại Bảo thì đã không thể dẫn nổi nữa rồi, “Gâu!”

Hách Đăng quay lại, “Đại Bảo, mày không thấy mày hơi bắt nạt tao sao? Trước đây mày chưa từng sủa, bây giờ biết sủa tao rồi! Còn sủa to vậy nữa!”

Đứng bật dậy, Đại Bảo nghiêng đầu chạy mất, Hách Đăng đuổi theo, một người một chó đuổi bắt ầm ĩ trong phòng. Đại Bảo điên hăn, chạy đến cầu thang, Hách Đăng đuổi theo, “Hà hà hà, không chạy được nữa rồi chứ gì.” Nói rồi chụp lấy Đại Bảo.

Đại Bảo nhảy phốc lên, nhảy thẳng xuống từ hơn nửa cầu thang. Bộ lông dài vàng óng bay phất phới, tứ chi thon dài mạnh mẽ duỗi dài, đôi mắt to có thần đầy ngạo nghễ, từ lúc bắt đầu nhảy đến khi tiếp đất Đại Bảo hoàn

toàn không mở miệng, thậm chí không có một chút do dự, chân đạp vững vàng, độ cao hoàn toàn không thành vấn đề. Nó bình thản quay lại nhìn Hách Đăng, tuy là đang chơi, nhưng vẻ mặt của một người một chó hoàn toàn khác biệt. Hách Đăng rất có cảm giác Đại Bảo đang chơi với cậu.

“Đại Bảo mày ngầu quá đi tao thích mày quá chừng!” Hách Đăng chạy đến ôm Đại Bảo, Đại Bảo rất phối hợp, đứng cao lên cho cậu ôm.

Vuốt lông Đại Bảo, Hách Đăng ôm mặt nó, “Cười một cái nè, mày u uất quá.” Cứ như người nào đó.

Đại Bảo căn ống quần Hách Đăng kéo cậu vào bếp, sau đó đưa chân trước vỗ vỗ tủ lạnh, trong đó có thịt ăn.

“Không được không được!”

Đại Bảo chạy quanh Hách Đăng làm nũng.

“Không được thật mà!”

Đại Bảo mở miệng liếm cậu, cậu ngồi xuống, “Đại Bảo, cho mày ăn thịt cũng không phải không được, nhưng mà, thương lượng một chuyện này đi. Ba mày có việc bận, chắc chắn lại không được ăn bữa trưa tử tế, tao đi tìm ba mày, mày ở nhà ngoan ngoãn có được không.”

Đại Bảo nghe được ăn thịt, quá tốt, mi đi đâu mặc kệ.

Lấy thịt ra hâm nóng, dầm cà rốt và khoai tây đã nấu từ trước ra trộn chung, cho vào trong bánh chó, rưới chút nước thịt, Đại Bảo ăn vui vô cùng, “Thấy tao tốt với mày chưa, lần nào làm thịt cũng làm riêng cho mày. Biết mày không thể ăn mặn. Nhớ phải uống nhiều nước. Chiều về tao dẫn mày đi tưới hoa.”

Đại Bảo bần cúi đầu ăn, nhưng thỉnh thoảng lại vẩy đuôi lên người Hách Đăng.

Nhanh chóng lấy cơm cho Tô Dật Tu, Hách Đăng thu dọn xong thì đi. Đẩy cửa bệnh viện thú y bước vào thì nghe thấy tiếng con gái vừa khóc vừa mắng chửi ầm ĩ, “Anh trả Bé Ngoan lại cho tôi trả Bé Ngoan lại cho tôi!!”

Đối tượng cô gái đang mắng là Tô Dật Tu, Tô Dật Tu chẳng biết làm sao.

“Sao vậy?” Hách Đăng rất không vui, dù là vì nguyên nhân gì, thấy Tô Dật Tu bị người ta mắng đều rất giận.

Tô Dật Tu thấy cậu đến thì rất ngạc nhiên, “Không phải đã bảo em không cần đến sao?”

“Anh đừng mong đi, trả Bé Ngoan cho tôi!”

Cô gái muốn xông tới, Tô Dật Tu kéo Hách Đăng ra sau lưng, “Cô à, tôi nói lại lần nữa, con hamster của cô còn nhỏ, vẫn chưa đến tuổi sinh sản, khi đưa đến đây đã nguy kịch rồi, trước đó nó khó sinh đã mất rất nhiều sức, lại thêm đi đường chậm trễ, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cô vừa đến là chúng tôi lập tức kiểm tra cho nó, khi đó cô cũng có mặt, nhịp tim và huyết áp đã rất yếu rồi, mất máu nghiêm trọng, chúng tôi sẽ cố gắng nhưng cũng nói với cô phải chuẩn bị tâm lý, khi đó cô nói cô hiểu.” Bành Tường không nhìn được cảnh cô gái này khóc lóc om sòm ở đây, dịu giọng nói lại chuyện khi nãy, “Kết quả kiểm tra đã có ngay từ đầu, cô nhìn thấy, cũng kí tên rồi.”

“Tôi mặc kệ tôi mặc kệ! Khi lên bàn mổ nó vẫn còn sống bây giờ lại chết là do các người hại, chính là anh.”

Cô gái chỉ vào Tô Dật Tu, các chủ thú nuôi mang thú cưng đến khám bệnh đa số đều đang hóng chuyện, bọn họ có thể hiểu được tâm trạng khi mất thú cưng, cũng hiểu được sự cố gắng của bác sĩ, nhưng không ai đi lo chuyện bao đồng, đặc biệt là đối phương còn có dấu hiệu mất trí.

Nghe lời bọn họ đối thoại Hách Đăng cũng đã hiểu được mọi chuyện rồi.

“Vậy cô muốn thế nào?” Tô Dật Tu hỏi.

Cô gái nói to: “Tôi muốn được bồi thường! Trả Bé Ngoan lại cho tôi!”

Hách Đăng nghe vậy cảm thấy đúng là đòi hỏi vô lý, thái độ hùng hổ của đối phương khiến Hách Đăng xông từ sau lưng Tô Dật Tu ra, “Cô quá đáng thật, đừng nói là động vật nhỏ, dù là con người lên bàn mổ cũng không thể bảo đảm còn sống trở ra, bác sĩ chắc chắn đã cố gắng hết sức, cô cứ bám lấy như vậy không xấu hổ à!”

“Mắc mớ gì anh, mấy người cùng một giuộc chứ gì!”

“Không liên quan đến cậu ấy, cậu ấy không phải người của bệnh viện.” Tô Dật Tu kéo Hách Đăng.

Hách Đăng vùng tay ra, “Tôi không phải người của bệnh viện, nhưng tôi thấy coi không được. Lúc này tôi nghe thấy rồi, bản thân cô cũng biết con hamster của cô sinh khó, khi con người khó sinh cũng biết đạo lý giữ lớn không giữ nhỏ, cô lại tự ý, lúc ở nhà phát hiện thú cưng khó sinh chẳng lẽ không biết tự phán đoán trước sao? Được, chuyện này tôi xem như cô không biết, nhưng chắc cũng phải biết là chưa đến tuổi thì không được sinh nở chứ, bản thân cô cũng là nữ giới mà, bé gái vị thành niên sinh con còn nguy hiểm, nói gì động vật. Cô để con hamster nhà cô sinh con lúc chưa trưởng thành, cho thấy rõ kẻ làm chủ như cô không có trách nhiệm, bây giờ nó chết lại đổ lỗi cho bác sĩ, vậy tôi phải hỏi cô, cô để con hamster nhà cô sinh sản sớm như vậy để làm gì?”

“Mắc mớ gì tới anh!”

“Tôi đâu có rảnh mắc mớ vào chuyện của cô, nhưng cô mắng anh ấy thì tôi phải can thiệp!” Hách Đăng nói xong còn đỏ mặt, “Mắng bác sĩ là tôi can thiệp!”

“Tôi sẽ báo cảnh sát!” Cô gái lấy điện thoại ra.

Bây giờ thì Hách Đăng không sợ nữa rồi, vì cậu nhớ đến chuyện lần trước Tô Dật Tu bảo người của trạm y tế báo cảnh sát, cậu ôm hộp cơm hất cằm, “Cô báo đi, vừa hay để cảnh sát đến nghe chuyện này, cô nói tới nói lui cũng chỉ vì không muốn trả tiền lại được bồi thường thôi chứ gì? Vừa hay cho cảnh sát đến đây điều tra, nói không chừng không chỉ một bệnh viện này gặp chuyện như cô, ha ha, bắt động vật non chưa trưởng thành sinh sản, nếu có thể sinh nở bình an thì bán con non đi, nếu khó sinh thì cứ chạy đến bệnh viện, chết trong bệnh viện thì cứ làm ầm lên đòi bồi thường, kiểu nào cũng có tiền, quả nhiên là con đường phát tài.”

“Anh nói bậy!” Cô gái xông đến như định đánh Hách Đăng.

Nói sao thì Hách Đăng cũng là đàn ông, bị con gái đánh vài cái có là gì, nhưng Tô Dật Tu làm sao có thể trơ mắt nhìn cậu bị đánh, đưa tay bảo vệ Hách Đăng, hô to: “Đủ rồi! cô muốn bồi thường đúng không?” Anh hỏi cô gái.

Cô gái vẫn rất hung hãn, “Chắc chắn phải đền, tôi nuôi biết bao lâu.”

“Vậy cô báo cảnh sát đi. Phí điều trị có thể không thu, nhưng không có chuyện bồi thường.”

“...” Cô gái ghen hòng.

Hách Đăng cứ nghĩ là Tô Dật Tu định đền, sốt ruột định giẫm chân anh rồi, nhưng nghe đến đây, cậu nói: “Con hamster nhà cô gặp phải một

người chủ như cô đúng là xui tận mạng, bị xem như công cụ kiếm tiền chưa nói, còn mất cả mạng.”

Tiếng xì xào xung quanh và thái độ lạnh lùng của bác sĩ lại thêm ánh mắt căm phẫn khinh bỉ của Hách Đăng, làm cô gái kia “xí” một tiếng rồi đi ra.

“Cô định làm gì?” Hách Đăng căng thẳng.

“Về nhà! Chỗ mấy người đúng là cướp của giết người!”

“Vậy con hamster này xử lý thế nào? Cô không mang về?” Bành Tường hỏi.

Cô gái hét lớn: “Chả cần, muốn làm gì thì làm đi!”

“Cô ta!!” Hách Đăng hậm hực nói, “Sao lại như thế được!”

Khi cô gái đi rồi, Tô Dật Tu bảo Bành Tường xử lý xác con hamster, người trong phòng khám xôn xao bàn luận về cô gái khi nãy.

Không có hơi sức lo mấy chuyện đó, Hách Đăng bị Tô Dật Tu dẫn vào phòng chẩn đoán của anh, đóng cửa, cậu vừa định trách móc đã bị Tô Dật Tu ôm chầm lấy từ sau lưng, “Gì... gì vậy!”

Hách Đăng ôm chặt hộp cơm, Tô Dật Tu ôm chặt cậu, hai người cứ đứng như thế.

Cái ôm của Tô Dật Tu rất ấm áp, đây không phải lần đầu Hách Đăng dựa vào người anh, giờ này phút này, người đàn ông phía sau chỉ dựa rất sát rất sát vào cậu, gần đến nỗi hơi thở của anh cũng làm cậu căng thẳng, nhưng ngoài ra không làm gì nữa.

Có một khắc, cậu nghĩ là Tô Dật Tu sẽ hôn cậu, nhưng không có, không phải cậu tự đa tình, mà là ánh mắt của Tô Dật Tu để lộ quá nhiều.

Cậu không biết Tô Dật Tu đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng cậu tin người đang được cậu ôm và dựa vào này, tin từng chuyện anh ấy làm.

Bầu không khí quá tốt, Hách Đăng không nỡ rời khỏi vòng tay anh, Tô Dật Tu cũng không nỡ buông tay, hai người nhìn nhau, cùng cười.

“Khi này cảm ơn em.” Tô Dật Tu nói.

“Là cô ta quá đáng.” Hách Đăng nghĩ lại những câu mình đã nói, cảm thấy mình chẳng nói sai gì, “Có thể khi này em nói hơi khó nghe, nhưng cô ta lợi dụng thú cưng của mình như thế, không thể đứng nhìn được. Rõ ràng bản thân sai mà lại cứ tự đắc vàng lên mặt.”

Tô Dật Tu lúc nào cũng cười nhẹ với cậu, “Từng làm thầy giáo có khác, nói chuyện có uy lực hơn bọn anh nhiều. Nào, nói thêm mấy câu cho anh nghe.”

“Lại mang em ra đùa chứ gì!” Hách Đăng vùng vẫy ra khỏi lòng anh, đưa hộp cơm cho anh, “Cô ta không trả tiền, chi phí anh sẽ phải gánh có đúng không?”

“Đúng vậy, tuy không cứu được mẹ lẫn con, nhưng thiết bị dụng cụ thuốc men nhân lực, cô ta không trả thì anh phải trả, huống chi cũng là anh nói thế.”

Hách Đăng không vui, “Lỗi quá.”

“Không lỗi, ít nhất anh có được thứ không thể mua bằng tiền.” Thấy ánh mắt thắc mắc của Hách Đăng, Tô Dật Tu hoàn toàn không định nói với cậu, khi đó anh kích động đến thế nào, “Cảm ơn em nhiều anh.”

“Ăn mau đi, không biết đã nguội chưa nữa.”

“Đồ em làm thì nguội cũng ngon.”

Bây giờ Hách Đăng bình thản rồi, ngồi xuống ghế đối diện, “Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo[1].”

“Thật ra cũng không phải chuyện lớn, chỉ là muốn xin nghỉ phép với em.”

“Xin nghỉ phép với em?” Hách Đăng không hiểu.

“Ừm, anh phải về nhà một chuyến, thứ sáu tan ca anh đi luôn, anh về nhà.”

Đúng rồi, người ta còn có cha mẹ mà, thời gian gần đây hai người sống quá vui vẻ, đến mức mình hoàn toàn không chú ý, “Chuyện này, đâu cần xin nghỉ với em, anh về nhà là chuyện bình thường mà.”

Tô Dật Tu nuốt cơm trong miệng xuống, nhìn cậu, “Về nhà làm vài việc, quay lại ngay.”

“Vậy anh đi đường cẩn thận.”

“Mấy ngày nữa mới đi mà. Đúng rồi, ở nhà một mình có sợ không?”

Hách Đăng lắc đầu, “Không đâu, có Đại Bảo ở nhà với em mà.” Nghe anh nói phải về nhà, trong lòng vẫn có chút thay đổi, tâm trạng cũng không còn tốt như lúc nãy, nhưng mà, “Đại Bảo không về cùng anh chứ.” Nếu cả Đại Bảo cũng đi thì sẽ khó chịu lắm.

“Đại Bảo ở nhà với em. Nếu không anh không yên tâm.” Tô Dật Tu bắt đầu xòe từng ngón tay dặn, “Anh không ở nhà thì buổi tối đừng ra ngoài, lúc đi thang máy tuyệt đối không được đi một mình với đàn ông lạ, nếu chỉ có hai người, em chờ chuyến sau. Vào nhà rồi phải khóa cửa ngay, đúng rồi, nếu đúng lúc người nhà kế bên cũng đang mở cửa, nhất định phải chờ người ta vào rồi em mới vào nhà.”

“Tại sao?”

“Em ngốc quá, lỡ như lúc em xoay người mở cửa hăn ta đẩy vào thì sao!!”

Hách Đăng sừng sốt, “Là hàng xóm của anh mà?”

“Nhưng anh đâu có quen hăn ta, ai phạm tội cũng có lý do, có người vì tiền, có người vì sắc, chỉ sợ nhất là không vì gì cả, cẩn thận vẫn hơn.”

“Em không tiền cũng không sắc, chắc người ta không quáng gà vậy đâu.”

Tô Dật Tu nhìn cậu, “Sao mà anh cảm thấy em đặc biệt...”

“Cái gì?”

“Tú ngoại tuệ trung[2].”

“...” Hách Đăng nghiêm mặt nói: “Dĩ ngôn thủ nhân, thất chi tế dư, dĩ mạo thủ nhân, thất chi tử vũ[3]. Câu này nói cho anh nghe là quá hợp.”

“Thầy giáo Tiếng Anh còn dạy cả ngữ văn nữa kìa!”

Hách Đăng đứng lên dọn hộp, “Anh đừng ăn nữa.”

“Đừng mà đừng mà!” Tô Dật Tu túm lấy hộp cơm, “Anh chưa ăn no mà.”

“Ai bảo anh nói nhiều.”

“Anh quan tâm em thôi mà.” Tô Dật Tu bảo vệ hộp cơm, ăn ngẫu nhiên hết sạch, “Mau về đi, buổi trưa phải ngoan ngoãn ngủ một giấc.”

“Em sắp thành heo rồi.”

“Cũng chỉ nhà mình mới có con heo ồm như vậy.”

“Em đi đây.” Hách Đăng thu dọn xong đang định mở cửa thì bị Tô Dật Tu kéo lại. “Sao...”

Chưa kịp dứt lời, nhìn vào đôi mắt Tô Dật Tu là không nói tiếp được nữa. Tô Dật Tu kéo mặt cậu, miệng thành hình mồm vẹt, nhưng anh lại chỉ cúi xuống hôn lên má Hách Đăng một cái, rồi thả cậu ra, “Đi đường cẩn thận.”

Tô Dật Tu lại cười khẽ bên tai cậu, “Sao mà em đáng yêu thế này!”

Ps: Hách Đăng: Sao tự dưng hôn em!

Tô Dật Tu: Không nhịn được.

Hách Đăng: Anh nói rõ ràng cho em!

Tô Dật Tu: Ừm, ai bảo em dụ dỗ anh.

Hách Đăng: Anh nói chuyện có lý chút đi! Em dụ dỗ anh bao giờ.

Tô Dật Tu: Cả dụ dỗ anh cũng thành một phần thói quen của em rồi sao, ai, không ngờ em yêu anh đến vậy!

Hách Đăng: ... 凸 (° Ⅲ ° ×) Phắc!

.

[1] Không có việc gì bỗng dưng ân cần sẵn đón, không phải có mưu gian thì cũng là trộm cắp.

[2] Một cụm từ trích từ thơ của Lưu Bá Ôn, nghĩa là bên ngoài thanh tú, bên trong thông tuệ.

[3] Nghe lời nói để nhận biết và dùng người là sai lầm, dựa vào dung mạo bên ngoài để nhận biết và dùng người cũng là sai lầm.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hách Đăng gật đầu liên hồi, thần trí đã hỗn loạn, hồi hải xoay người đi, suýt chút đập đầu vào khung cửa.

“Cậu về sao.” Người bên ngoài chào Hách Đăng.

Hách Đăng luống cuống chạy ra, mặt mày đỏ bừng làm chúng sinh nghĩ ngợi đủ điều.

“Hai người làm gì vậy?” Bành Tường nhiều chuyện hỏi.

“Muốn biết?”

“Muốn.”

“Không nói cho cậu biết.” Tô Dật Tu cầm tay vào túi áo làm mặt ‘ta đây đùa người’.

Bành Tường cũng không giận, cười híp mắt, “Không được hướng dẫn kĩ thuật hai người không sung sướng được đâu.”

“Khụ khụ.” Tô Dật Tu choàng vai anh ta, “Chúng ta ra phòng bệnh phía sau xem thử.”

“Không đi.”

“Đàn ông mà đến mức như cậu cũng là lợi hại lắm rồi.” Tô Dật Tu không muốn nhìn đến anh ta nữa, “Bụng dạ hẹp hòi.”

“Hừ.” Bành Tường vào phòng.

Tuy một vị khách làm loạn không ảnh hưởng nhiều đến bệnh viện lắm, nhưng dù sao tin đồn cũng còn đó, người từng đến khám bệnh đương nhiên biết tổ chất của bác sĩ ở đây như thế nào, người đến khám chỉ tăng không giảm, nhưng chuyện này cũng để lại ít nhiều ám ảnh cho mọi người.

Đối mặt với động vật nhỏ khó sinh, không cứu thì không đành lòng, nếu cứu, chần chẫn sẽ có tỉ lệ tử vong. Tô Dật Tu suy nghĩ rồi trực tiếp mở một đường dây hotline, chuyên giải quyết trường hợp động vật sinh sản tại nhà, như thế dù khó sinh cũng có thể được đưa đến ngay, hơn nữa còn thể trợ giúp thêm trong khi sinh nở.

Suốt đường về Hách Đăng toàn nghĩ về chuyện Tô Dật Tu hôn má cậu, đến khi tới trước cửa thang máy, có một người đàn ông khác cùng chờ thang máy với cậu.

Thang máy đến, người kia đi vào, rồi bấm nút giữ cửa chờ Hách Đăng vào, Hách Đăng nghĩ nghĩ, “A, tôi quên đồ, anh đi trước đi, cảm ơn.”

Thang máy đóng lại, Hách Đăng che mặt, trước đây mình đi thang máy cũng có nghĩ nhiều thế đâu, sau Tô Dật Tu nói là mình vô thức nghe theo vậy, còn nơm nớp lo sợ, dự báo rằng không bao lâu nữa, có lẽ trước khi ai vào nhà phải trình chứng minh thư.

Vừa mở cửa ra là thấy Đại Bảo ngồi sẵn trước cửa đón cậu, tuy trong nhà rất mát, nhưng bên ngoài nóng, tuy có hơi lạnh tỏa đến từ máy lạnh, nhưng mà, “Đại Bảo mày thật sự không thấy mình quá nóng sao?”

Đại Bảo vẫy đầu một cái.

“Lông mày dài quá, không hất tóc kiểu phiêu bồng lông lấy được đâu.”

Đại Bảo nghe vậy thì ra sức vẩy đầu mạnh hơn, trong mắt Hách Đăng thật chẳng khác gì cái giẻ lau đang tung bay.

“Đừng vẩy nữa đừng vẩy nữa, tao hoa mắt rồi.” Hách Đăng vội khen: “Mày thật sự quá đẹp trai, ngoài mày ra tao chưa từng thấy... đứa nào đẹp trai như mày!”

Bị Đại Bảo nhìn chăm chăm, Hách Đăng sống chết không nói ra được chữ chó.

Cậu ăn nhanh cho xong bữa, Đại Bảo muốn xem tivi, Hách Đăng ngồi bên cạnh vừa vuốt lông nó vừa nghĩ, cuối tuần Tô Dật Tu sẽ về nhà, tối thứ sáu không về đây, vậy là lúc anh Nhất Hưu không có nhà sẽ không được dẫn Đại Bảo ra ngoài chơi, “Vậy có chán không?” Cậu hỏi Đại Bảo.

Đại Bảo đang xem nam chính trong tivi ăn thịt nai, không có thời gian nhìn cậu.

“Hay là tao dẫn mày ra ngoài chơi?” Hách Đăng rất kích động, “Tao dẫn mày đi công viên?”

Cuối cùng Đại Bảo cũng chịu nhìn cậu, nhưng chỉ nhìn ba giây, trông như đang nói “Mi tỉnh lại đi”.

“Đi nhé đi nhé, mày cần phải vận động.” Hách Đăng dùng ngón tay cuốn đuôi nó, “Nói không chừng sẽ gặp được người con gái trong mơ.”

Đại Bảo nằm dài ra sô pha, làm mặt kiêu “không còn hứng thú với đời”!

“...” Hách Đăng đau xót vô cùng, cậu đặc biệt thấu hiểu tâm trạng vô vọng với đời, “Đừng vậy mà, mày đẹp trai như vậy, nhất định sẽ gặp được một con... cùng giống cũng đẹp như mày.” Nhìn trời, “Không cùng giống

thật ra cũng không phải vấn đề gì lớn, nếu ba mày đồng ý thì tao cũng không ý kiến, quan trọng là mày thích.”

Đại Bảo ngồi lên nhìn Hách Đăng, thật vậy sao thật vậy sao!!

“...” Xem như chưa nói gì được không.

Quả nhiên một mình ở nhà quá cô đơn rồi, hiểu được cả tiếng lòng của con chó rồi.

Tối đó khi Tô Dật Tu về nhà, Hách Đăng hưng phấn nói với anh thứ sáu cậu sẽ dẫn Đại Bảo đi công viên chơi.

“Được, ý kiến hay.” Tô Dật Tu đi tới hôn đầu con mình một cái, “Con trai, ngoan ngoãn dẫn... Nhị Bảo của con đi chơi, đừng để lạc mất.” Suýt chút nữa nói “dẫn mẹ con đi chơi” rồi.

“Đã bảo đừng gọi em là Nhị Bảo mà!” Cái vá Hách Đăng đang cầm múc cháo rơi vào nôi rồi.

“Ừm, Nhị Bảo đi chơi vui nhé.”

“Đã nói là dẫn Đại Bảo đi chơi mà!”

“Thật sao!” Tô Dật Tu nhìn cậu không dám tin, sau đó hỏi Đại Bảo: “Đại Bảo, con thật sự cần ra ngoài chơi à?”

Đại Bảo quyết định đi chơi banh.

Hách Đăng bất lực sỉ vả Tô Dật Tu đang như đứa trẻ con, “Anh xem, Đại Bảo đã lớn vậy rồi, cũng cần ra ngoài chơi với những con chó khác chứ.”

“Chỗ nào của nó to? Em thấy rồi à?”

Dù có phải anh đang nói tới chỗ chớ gọi tên kia không thì Hách Đăng cũng đỏ mặt rồi, “Đang nói chuyện đừng dẫn, lỡ như gặp được con Afghanistan cái thì sao?”

“Lỡ như con anh thích được thì sao?”

“...”

Hách Đăng chuẩn bị đồ ăn cho Tô Dật Tu xong thì rút lui, Tô Dật Tu thấy vậy vội giữ cậu lại, “Ăn cơm đi chứ, em đi đâu đó?”

“Em đi tán gẫu chuyện nhân sinh với Đại Bảo.”

“Em chơi với nó cả ngày rồi, nói chuyện với anh chút đi.”

“Mấy chuyện anh nói em không hiểu nổi.”

“Vậy nói chuyện em hiểu đi.” Tô Dật Tu nhét đĩa vào tay cậu, “Ăn nhanh đi, thật em ăn vào đi đâu hết rồi? Có phải bữa trưa anh không ở nhà em ăn uống không tử tế không?”

Hách Đăng đâu còn tâm trạng để ăn, “Thứ sáu em dẫn Đại Bảo ra ngoài chơi được không.”

“Em muốn đi thì đi đi, anh đâu có không cho.”

“Em nghĩ là cuối tuần đông người lắm, Đại Bảo sẽ không quen, thứ sáu không đông như thế, có lẽ sẽ đỡ hơn.”

Tô Dật Tu thật sự không nỡ đá kích cậu, bình thường cũng có rất nhiều ông già bà cả, “Nhớ phải mang theo tiền.”

“Ừm, còn phải mang theo nhiều giấy vệ sinh, đề phòng Đại Bảo muốn ị.”

“Anh... đang ăn cơm.” Tô Dật Tu bỏ miếng thịt mới gấp xuống.

“Ha ha ha ha.”

Mười một giờ rưỡi tối hai người dẫn Đại Bảo vào vườn hoa trong khuôn viên chơi, Đại Bảo rất ngoan, không sửa bậy làm những người khác mắg.

Ban đầu Hách Đăng không dám buông lỏng sợi dây trong tay, tuy hiện tại không có ai xung quanh, nhưng không thể bảo đảm không có người đột ngột xuất hiện, Đại Bảo không sợ người, nhưng làm người ta sợ thì sẽ lại phải cãi nhau.

Nhưng Hách Đăng đã bị Đại Bảo kéo chạy ba vòng rồi, cậu thở hổn hển bám vào vai Tô Dật Tu, chân run bần bật, “Anh anh anh... anh giữ nó.”

Tô Dật Tu tháo dây ra, “Đi.”

Đại Bảo thoăn thoắt xoay người một cái rồi phóng đi, chỉ để lại cho Hách Đăng một hình bóng xa xôi huyền ảo, “Phắc, Đại Bảo nhà anh thật ra là con ngựa đúng không!”

Tô Dật Tu chỉ cười nhìn cậu không nói gì, Hách Đăng bị anh nhìn đến phát hoảng, “Đi tiếp?”

“Ừm ừm.” Hách Đăng gật đầu, dù sao thì cứ đi theo hướng Đại Bảo chạy là được.

Xung quanh rất yên tĩnh, khu này rất rộng, dọn vào đây lâu như vậy rồi, lần nào cũng là dẫn Đại Bảo ra giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó bị Đại Bảo kéo chạy một vòng rồi về, trên căn bản cậu hoàn toàn không được quyết định hướng đi, hơn nữa nơi này cũng quá rộng, cậu cũng sợ đi một hồi rồi phải nhờ bảo vệ dắt về, mất mặt lắm.

Bây giờ thong thả đi cùng Tô Dật Tu, vai kề vai, hai người băng quơ nói chuyện, Hách Đăng vốn đang căng thẳng cũng thả lỏng.

Dù sao thì cũng từng bị hôn một lần, tuy là hôn má, tiếc thương thay cho cậu ngoài được cha mẹ hôn trán khi hai người còn sống thì chưa từng được ai khác hôn.

Cậu liếc liếc Tô Dật Tu bên cạnh, Tô Dật Tu cũng nhìn cậu cười nhẹ, “Muốn nói gì?”

“Không có gì. Không biết Đại Bảo chạy đi đâu rồi, ha ha.”

“Nó tự biết đường về.”

“Tốt quá.” Hách Đăng cười khỏ, “Dù là không theo nó, nó cũng tự biết về, rõ ràng không bị xích, nhưng quan hệ giữa hai người còn bền vững hơn bị xích chặt.”

Tô Dật Tu đưa tay xoa đầu cậu, “Anh vẫn luôn nghi ngờ thật ra tuổi em rất cao rồi, sau đó mặc tấm da người chạy ra trải nghiệm cuộc sống.”

“Phiền quá đi!” Khó khăn lắm mới cảm thán một chút để xây dựng bầu không khí trữ tình, nói không chừng còn có thể có gì đó xảy ra!

Sau lưng có tiếng chạy hối hả, tuy không lớn, nhưng vẫn nhận ra là Đại Bảo, vừa quay lại đã thấy một cái mặt to bổ nhào tới.

Đại Bảo muốn hù Hách Đăng rồi cho cậu cái gấu ôm, kết quả chạy quá nhanh lực quá mạnh, trực tiếp đẩy cho Hách Đăng bay ra.

Tô Dật Tu hoảng hồn, may mà đứng gần, hoặc có lẽ là vốn đang để hết tâm trí vào Hách Đăng, cho nên ngay vào lúc Đại Bảo đụng vào là anh đưa tay ôm Hách Đăng. May mà kịp thời, nếu không cậu bay đi chắc chắn sẽ bị thương.

“Đại Bảo!!” Tô Dật Tu rống lên.

Đại Bảo đứng yên, giống hệt như một hoàng tử nhã nhặn thanh cao, hoàn toàn không còn dáng vẻ phát rồ vừa nãy.

“Không sao không sao, nó không đụng em thật.” Hách Đăng thấy Tô Dật Tu giận dữ, vội nói: “Anh xem nó to như vậy, nếu muốn đụng thật thì em còn đứng đây được sao.”

“Không sao thật chứ?”

Hách Đăng lắc đầu, “Đại Bảo đùa với em thôi, nó thích em. Thật ra nó biết chừng mực mà.”

Đại Bảo lạnh lùng nhìn Tô Dật Tu, nó quá sức thất vọng với ông ba này rồi, quá đau lòng, vẫn là cậu bảo mẫu tốt.

Tô Dật Tu thở dài, chó nhà người ta làm sai tối thiểu cũng làm mặt tội nghiệp thè lưỡi vẫy đuôi gì đó, chó nhà mình chỉ nhìn mình đăm đăm, như đang nói, ta làm vậy đó, tên phi nhân loại như người định làm gì kẻ là nhân loại như ta.

Anh làm gì được chứ, nó là cục cưng anh nuôi đã lâu, chẳng khác gì con trai, tuy khi Hách Đăng đến cấp bậc địa vị trong gia đình có thay đổi, nhưng vị trí của Đại Bảo trong lòng anh vẫn rất cao, nói thật ra, nếu Hách Đăng có bị gì thật thì nhiều lắm anh cũng chỉ mắng, nếu đánh thật thì anh không nỡ, nhưng lại xót Hách Đăng, đúng là khó xử trăm bề.

Cho nên có lúc thú cưng chính là nguồn cơn dẫn đến mâu thuẫn trong gia đình, đặc biệt là khi gặp phải vấn đề “em hay là nó”.

Thấy Tô Dật Tu không nói gì, vốn cũng đã rất trẻ rồi, lại thêm đèn đường mờ ảo, trên cơ bản thì trong mắt Hách Đăng, mặt của anh Nhất Hưu có thể sánh với Bao Thanh Thiên, cậu vội chui ra khỏi lòng Tô Dật Tu,

ngồi xuống ôm Đại Bảo, “Đại Bảo, tao biết mày đùa với tao, nhưng mà mày xem, ba mày không vui kìa, nhưng ba mày không vui không phải vì mày chơi với tao, mà là vì mày quá khỏe, suýt chút làm tao ngã.”

Đại Bảo nhìn thẳng vào cậu.

Tô Dật Tu khoanh tay đứng bên cạnh, Hách Đăng nhìn cái mặt viết ‘dù mi có nói hết cuốn Hồng Lâu Mộng ta cũng không mở miệng nói chuyện được’ của Đại Bảo, nuốt nước bọt, đã đến nước này rồi, phải tiếp tục giáo dục, nhưng chúng mình tuyệt đối có nghiêm túc.

“Mày xem, nếu tao ngã bị thương hoặc là trật khớp hông, ai sẽ chăm sóc mày? Ai làm đồ ăn ngon cho mày? Ai xem tivi với mày? Ai dẫn mày đi tưới hoa? Tao chỉ có thể nằm bẹp đó, không có thịt ăn đâu.”

Đại Bảo nghe thấy, thật. Tai nhúc nhích, hơi thả lỏng.

Chó là loài rất thông minh, đặc biệt giống Afghanistan lại là chó săn, tuy rất nhiều người nói chúng nó ngốc, nhưng thật ra là chúng nó để mặc cho con người nói, khi muốn thông minh chúng nó rất thông minh, lúc không muốn thì đừng ai mong chỉ huy giống này được.

Chó Afghanistan kiêu kỳ vĩnh viễn chỉ muốn chỉ huy con người.

Nhưng, theo ba, không có thịt, theo Hách Đăng, có thịt ăn. Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.

Đại Bảo vẫn nhìn ba nó, thong thả đi từng bước tới, quẩn một vòng quanh ba nó, rồi cọ cọ. Tô Dật Tu mềm lòng, đang định xoa đầu nói mấy câu dễ nghe.

Đại Bảo nhấc chân phải lên...

Tô Dật Tu bốc hỏa triệt để.

“Óa há há há há há!” Hách Đăng cười đến ngả nghiêng.

Đại Bảo không hề hiểu chiến, nhanh chóng chạy về cạnh Hách Đăng. Thấy Tô Dật Tu đuổi theo, Hách Đăng liền dẫn Đại Bảo chạy.

Một người một chó chạy trước, Tô Dật Tu đuổi theo phía sau.

Đương nhiên, mục tiêu ban đầu của anh Nhất Hưu vốn là Đại Bảo, nhưng sau đó không hiểu sau lại biến thành Hách Đăng.

Hách Đăng vừa cười vừa chạy bán mạng cùng Đại Bảo, đã lâu không được vui như thế rồi, thấy Đại Bảo theo cạnh mình, dù là đến chân trời góc bể cũng có con chó theo cùng, cảm thấy rất tốt. Hơn nữa phía sau còn một anh chàng.

Chỉ lo vừa cười vừa chạy, kết quả sốc hông.

Tô Dật Tu đi từ sau đến ôm ngang eo Hách Đăng, Hách Đăng dựa vào người anh ôm sườn không dám thở mạnh.

“Sao vậy?” Tô Dật Tu thấy cậu không ổn vội hỏi.

“Sốc... sốc hông rồi.” Nói chuyện cũng chẳng dám lớn tiếng, nhưng chạy một lúc phải thở gấp mà lại không dám thở mạnh, khó chịu quá.

“Đừng nói chuyện, thở ngắn chậm chậm thôi, anh giúp em.” Tô Dật Tu giữ nguyên tư thế, đưa tay giữ chỗ Hách Đăng đang ôm, “Ở đây.”

Hách Đăng gật đầu.

Tô Dật Tu vừa xoa cho cậu vừa nói: “Thở chậm, ngắn thôi, để nhịp thở bình thường lại đã.”

Hách Đăng dựa vào anh làm theo lời anh nói, chỗ dưới sườn đau buồn buồn, không dám thở mạnh. Sau mấy lần, xem như đã thở bình thường lại

được.

“Hít sâu, thở ra chậm thôi. Làm vài lần, lúc thở ra phải chậm, hít sâu vào.”

Tô Dật Tu gác đầu cậu lên vai mình, Hách Đăng đang sốc hông không phát hiện tư thế vô cùng ái muội. Đại Bảo thấy Hách Đăng nhú mày dường như biết được cậu đang khó chịu, ngồi xuống, bản năng chó săn lập tức lộ rõ, hai mắt cảnh giác, nhìn quanh canh gác cho hai người.

“Tốt hơn chưa?”

“Được rồi.” Khó khăn lắm mới thở thoải mái được, Hách Đăng hít sâu mấy lần, sau đó, cậu xoay sang nói với Tô Dật Tu, “Mau về nhà tắm rửa thay đồ thôi.”

Tô Dật Tu ôm chặt hơn, “Trêu anh chứ gì, bây giờ em giỏi rồi, cả Đại Bảo cũng về phe em, em hợp tác với nó bắt nạt anh đúng không.”

“Không có không có!” Hách Đăng nhột eo, “Đừng mà, mau buông em ra.”

“Không buông.”

“Coi chừng bị nhìn thấy.”

“Đâu có ai. Mọi người ngủ hết rồi, em xem, đâu có nhà nào sáng đèn.” Tô Dật Tu nói nhỏ bên tai cậu.

Hách Đăng tự cảm nhận được mang tai vừa đỏ vừa nóng, đưa tay che lại xoa xoa, “Nhột chết.”

Tô Dật Tu nắm mặt cậu xoay về phía mình, Hách Đăng chăm chú nhìn anh, trước khi trái tim cậu đập nhanh đến độ nhảy ra ngoài, môi bị cắn.

“Gì vậy, anh tuổi chó à!” Hách Đăng phàn nàn khe khẽ, giống đang làm nũng hơn.

Tô Dật Tu buông tha môi cậu, nhưng lại bao phủ lên ngay, lấp rất kín, không cho cậu cơ hội để phàn nàn nữa.

Đến khi Tô Dật Tu chịu buông tha cậu, Hách Đăng thở hỗn hển, đưa tay quạt, nóng chết mất! Trên tất cả các nghĩa.

“Cảm giác thế nào?” Tô Dật Tu ôm mặt cậu hỏi.

Hách Đăng sắp cắn lưỡi rồi, “Anh nói, mặt nào?” Hôn hay là body?

“Có cảm thấy, ghê tởm không? Buồn nôn? Hay là thấy...” Tô Dật Tu không nói tiếp được nữa, “Nói chung là có thấy không thích không?”

Lúc mới bắt đầu đã giật mình, như khi hôn rồi... Cuối cùng cũng hôn rồi! Sao lại có cảm giác chờ đợi đã lâu lẽ ra nên thế này từ sớm vậy!

Hách Đăng sờ môi mình, lắc đầu, “Không thấy ghê tởm.”

Tô Dật Tu thở ra một hơi dài, “Anh cũng không.”

“...”

“Cảm giác không tệ.” Thấy Hách Đăng không nói gì, “Muốn làm lại lần nữa không?”

Hách Đăng vội đẩy anh ra, “Anh điên rồi!” cậu vội vã đi qua một bên ngồi xuống ôm Đại Bảo, “Anh không thấy người khác, nhưng lỡ như người khác đứng trước cửa sổ thấy anh thì sao!”

“Em sợ à?”

“Em sợ cái rằm!” Hách Đăng nói, “Dù sao em cũng chỉ có một mình, không gì trối buột, người ta có nói gì em cũng chẳng quản được. Anh thì khác.”

“Anh có gì khác?” Tô Dật Tu kéo tay cậu, “Hơn nữa, anh hôn em là chuyện của anh, liên quan gì tới người khác.”

“Vấn đề ở ngay đó đó, em là đàn ông, anh cũng vậy, anh không thấy, kì lạ sao?” Bản thân Hách Đăng cũng muốn biết chuyện này.

Tô Dật Tu kéo Hách Đăng đi tới, phía trước hơi tối, Đại Bảo tung tăng theo phía sau, phía trước dừng là nó dừng, phía trước đi thì nó đi, trong lòng rất trống vắng, vì ba nó và cậu bảo mẫu nhà nó cứ rí rầm rì rầm không thềm quan tâm tới nó, nhưng thân là một con chó trung thành, thì phải không chê không bỏ, dù ba nó có thấy sắc quên con đến độ nào cũng phải theo.

Hách Đăng bị Tô Dật Tu đè lên một thân cây, “Có chuyện gì thì nói đi.”

“Hôm đó, em xem phim xong ới, rồi em nói không phải vì bộ phim, cũng không phải vì anh.” Tô Dật Tu nhìn cậu.

“Phải, em không gạt anh.”

“Cho nên em xem, anh hôn em, nhưng em không ghê tởm, chứng minh điều gì?”

“...” Ta đây không nói.

“Chứng minh, thật ra trong lòng em anh đặc biệt, có đúng không? Dù sao anh cũng là đàn ông.”

Hách Đăng ngẫm nghĩ, gật đầu, “Phải.”

“Cho nên, không phải em cần nói gì à?”

Hách Đăng ngu mặt nhìn anh, “Em nói gì?” Sao mà ngược ngạo vậy, “Lẽ ra là anh nói gì chứ? Anh hôn em, rồi anh lại bảo em nói, không đúng!”

“Đúng, sao lại không đúng.” Tô Dật Tu giải thích cho cậu nghe: “Em hôn trước, anh đâu có, đương nhiên em phải giải thích với anh, tại sao em xem phim thì hôn, anh hôn em thì em không hôn.”

“...” Hách Đăng thấy trong lồng ngực cứ từng tức, cứ như có gì nghẹn bên trong, không lên không xuống được, “Về nhà! Đại Bảo, đi, về nhà!”

“Đừng đi mà.”

“Tránh ra! Người khai rình.”

“...”

Ps: Hách Đăng: Đại Bảo để lại dấu hiệu trên chân anh là vì muốn chứng minh anh là ba nó.

Tô Dật Tu: Vậy sao, rất tốt.

Hách Đăng: (#`) Sao tự dưng anh cười quần!

Tô Dật Tu: Anh để lại dấu hiệu trên đùi em, chứng minh anh là người đàn ông của em.

Hách Đăng: Em mới là người đàn ông của anh!

Tô Dật Tu: Như nhau cả, để anh đánh dấu trước!

Hách Đăng: Phắc! Anh còn chút giới hạn nào không vậy!

Tô Dật Tu: Hy vọng em có thể đi cùng anh đến tận cùng sinh mệnh, chứng kiến anh lần lượt phá vỡ các giới hạn như thế nào, quá trình ấy

không thể thiếu em được.

Hách Đăng: ...

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Hách Đăng dắt Đại Bảo đi trước, Tô Dật Tu theo sau, tâm trạng cực tốt, “Dù sao thì con em cũng có mùi khai rồi, cùng khai luôn.”

“Anh...” Hách Đăng đứng lại định nói gì anh, nhưng xét thấy mình là người bị hôn, nếu còn nói nữa có thể sẽ bị nói là được lợi còn khoe, không sai, nếu đối phương là Tô Dật Tu thì như thế cũng chẳng có gì lạ, cứ xem cách anh ta ép mình nói khi nãy đi, “Anh tưởng em ngốc lắm à.”

Tô Dật Tu bước tới cười ha ha, “Em đâu có ngốc, chỉ là có đôi khi hơi dần dần thôi.”

“...”

Về tới nhà hầu hạ Đại Bảo uống nước, Tô Dật Tu vào nhà đi tắm rửa thay đồ trước, trên đùi toàn nước tiểu của Đại Bảo, tuy không nhiều nhưng cũng rất khó chịu.

Hách Đăng ngâm giày vào chậu trước, rồi chà bàn chải cho Đại Bảo, chà xong phải chải lông, tiểu tử này cả lúc khi ngủ cũng phải đẹp lông lấy.

Tô Dật Tu cầm quần áo dơ đứng dựa khung cửa, “Lông Đại Bảo càng lúc càng đẹp.”

“Đương nhiên, em chăm kỹ lắm mà.” Đắc ý!

Tô Dật Tu ngửa đầu xoa tóc, “Một lát chải cho anh nữa.”

Hách Đăng hớn hở nói, “Anh biết không? Em chải lông rồi nhìn Đại Bảo mỗi ngày, lúc nhìn người khác cũng nhìn tóc trước, đặc biệt là con gái, mấy cô tóc dài không ai đẹp bằng Đại Bảo nhà mình.”

“Vậy thì thật tốt quá.” Tô Dật Tu nghiêm mặt nói, “Nhưng mà sau này ra ngoài đừng nhìn chăm chăm con gái nhà người ta, lỡ người ta đòi em chịu trách nhiệm thì sao.”

“Không thể nào, nhìn một cái thôi mà.” Hách Đăng cầm lấy quần áo của Tô Dật Tu để cạnh bồn nước, “Hơn nữa đâu phải em chỉ nhìn con gái.”

“Trai cũng đừng nhìn.”

“Ngoài đường không gái thì là trai, em không nhìn thì nhắm mắt đi à.” Hách Đăng ngồi chồm hồm chà giày, Tô Dật Tu cũng ngồi xuống, “Muộn lắm rồi, em đi nghỉ đi, lát nữa anh tắm xong cũng ngủ.”

Trong nước có mùi Dettol, rất nồng, Tô Dật Tu lăm bằm, “Thằng con hư Đại Bảo. Trước đây nó đâu có dám như vậy.”

“Phải phải phải, lỗi của em. Em chiều hư.”

“Trước đây em cũng không dám trả lời lại anh.”

Hách Đăng vút bàn chải vào chậu nhìn anh.

Tô Dật Tu rất tự giác: “Anh chiều hư.”

Cầm bàn chải lên liều mạng chà giày, xấu hổ không chịu nổi, “Mau đi ngủ đi.”

“Hâm cho anh ly sữa.”

“Anh đói à? Muốn ăn gì không? Ăn bánh bông lan không? Mai em làm bánh bông lan.”

“Đùa em thôi, anh tự đi làm.” Tô Dật Tu nhìn nhìn đôi giày trong chậu, “Giày này bỏ vào máy giặt được rồi.”

“...” Hách Đăng hết nói nổi, “Em cho vào máy giặt, rồi giặt xong cho quần áo vào giặt? Thôi đi, anh chịu em cũng không chịu.”

“Lần sau dùng dung dịch sát khuẩn nhớ phải đeo bao tay.”

“Em đâu phải con gái! Hơn nữa, tay đàn ông khô một chút thì có sao đâu?” Hách Đăng cúi đầu, “Sẽ bị chê à?”

“Không có không có, không chê, anh chỉ là, đau lòng.”

Hách Đăng nhìn anh, “Em mới làm vậy đã đau lòng, anh ra ngoài làm việc gặp mấy kẻ thần kinh còn bị mắng, chắc em đã chết luôn trong nhà rồi.”

Tô Dật Tu nghe ra hàm ý, ôm cổ cậu rướn tới, cách cái chậu giặt ở giữa, hôn nhẹ lên môi cậu, “Vất vả.”

Hách Đăng lắc đầu. Mấy chuyện nhỏ này thật sự không đáng kể, nhẹ nhàng hơn lúc ở trường nhiều, quan trọng nhất là, tâm trạng khác.

Tô Dật Tu ra ngoài, lúc này Hách Đăng mới thở phào được. Bị hôn rồi, nói thật thì trong lòng cậu rất vui, không có phản ứng không hay nào xuất hiện, thậm chí còn có chút luyến tiếc, trong đầu cũng không hề nhớ đến những ký ức không vui trước đây.

Quả nhiên là khác.

Vốn nghĩ mình trải qua những chuyện như vậy, sẽ không còn cảm giác trên phương diện tình cảm với phụ nữ, chưa từng nghĩ đến chuyện thích đàn ông, nhưng bây giờ, chuyện phát triển đến bước này cực kỳ tự nhiên, thì ra truyền thuyết nói thật, tình yêu không phân biệt nam nữ.

Tuy Tô Dật Tu chưa hề nói gì, nhưng cậu cũng không thấy rối rắm lắm. Có thể là từng chết một lần, cách nghĩ cũng khác. Kết quả không quan trọng, có thể ở bên nhau cùng hưởng thụ quá trình là được, đời này từng thích từng yêu, sau này khi chia tay rồi sẽ có rất nhiều ký ức để nhớ lại, dù không được đến bên nhau cũng không sao, dù sao thì trên đời cũng không có thứ gì mãi mãi không thay đổi.

Ở cạnh nhau là vì thích, tách ra cũng chỉ vì thích không đủ sâu đậm mà thôi.

Chà giày sạch sẽ rồi dựng lên tường phòng tắm cho ráo, chà chỗ ướt trên ống quần Tô Dật Tu trước, vừa chà Hách Đăng vừa nghĩ đến Đại Bảo lúc đó, lại thấy buồn cười, dễ ghét thật, nhưng mà, nó cũng vì bảo vệ mình mà, Đại Bảo đáng yêu như vậy làm sao mà không thích cho được?

“Giặt đồ cho anh hạnh phúc vậy sao.” Tô Dật Tu đột nhiên cất tiếng.

Hách Đăng đã quen với thói tập kích của anh rồi, phản ứng nhẹ hơn trước nhiều, “Đừng tự đa tình, em đang nghĩ tới Đại Bảo.”

Tô Dật Tu đi ra sau lưng Hách Đăng ôm lấy cậu, “Em như vậy, anh đành phải thiến Đại Bảo thôi.”

“Nói bậy, anh nghĩ lung tung gì vậy!”

“Nhưng mà em tốt với Đại Bảo như vậy, Đại Bảo cũng tốt với em, nói thật ra, mỗi lần nhìn thấy anh vừa vui vừa khó chịu.” Tô Dật Tu vất người lên vai cậu, “Em nói xem sao mà anh lắm chuyện quá vậy?”

“Sao em biết được.” Hách Đăng không nhúc nhích, tiếp tục chà, “Ban đầu, anh nói phải tốt với Đại Bảo, em thì lúc đầu thật sự chỉ làm tròn việc, nhưng con anh đáng yêu như vậy, rất nghe lời còn chịu chơi với em, a không, em chơi với nó.”

“Như nhau cả.”

“Không như nhau!” Hách Đăng giải thích, “Mỗi lần em dẫn nó ra ngoài, anh không thấy đâu, chỉ cần em đứng yên, nó sẽ đứng ở chỗ hơi cao hơn một chút bên cạnh em, không hề nhúc nhích, rồi chờ em, em mà làm gì là nó có phản ứng ngay.”

“Nó đang bảo vệ em.”

Tay Hách Đăng ngừng lại, trong lòng bùi ngùi, “Đúng vậy, nó đang bảo vệ em.” Có thể lần thứ nhất thứ hai không biết, nhưng đến lần thứ ba thứ tư thì cậu đã hiểu, “Lúc đó em thật sự rất muốn khóc. Đại Bảo là một đứa nhỏ rất tốt.”

Tô Dật Tu siết chặt người trong lòng, hôn lên tóc cậu một cái, “Chủ yếu là nhờ anh dạy giỏi, cho nên anh là một người đàn ông tốt.”

Lần này Hách Đăng không phản đối, hoặc có lẽ vì muốn trân trọng những lúc được ở bên nhau, dù Tô Dật Tu cảm thấy thế nào về cậu, cậu cũng muốn trân trọng.

“Ừm, đúng vậy.”

Hách Đăng giặt đồ xong ra ngoài thì thấy ly sữa trên bàn, “O? Khi này anh chưa uống à?”

“Rót cho em đó, mau uống đi.”

“Em đã đánh răng rồi.”

“Nhanh đi! Lát nữa súc miệng lại là được.”

Cậu uống sữa xong thì liếm môi rất tự nhiên, Tô Dật Tu thấy vậy cũng chạy tới liếm liếm, “Vị ngon lắm. Em thấy sao?”

Dựa quá sát nhau, Hách Đăng không dám cử động mạnh, nói cũng không dám lớn tiếng, “Ừm, cũng được.”

“Mùi sữa rất thơm, hơi nồng, trơn trơn, cảm giác trong miệng mềm mềm, có đúng không?” Tô Dật Tu cắn môi cậu một cái.

Hách Đăng bị đau kêu một tiếng, không nói gì.

Tô Dật Tu không tha, “Có đúng không?”

“Đúng.” Hách Đăng còn không dám ngẩng đầu lên, sợ thấy ánh mắt Tô Dật Tu, như muốn nuốt luôn cậu vào.

“Nhìn anh.”

“Không.”

“Nhìn anh!” Tô Dật Tu ôm chặt không cho cậu đi.

Hơi thở của hai người đã sắp hòa vào nhau, Hách Đăng ngược mắt nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Em đang sợ gì chứ?”

“Không.” Hách Đăng phản bác, “Không sợ gì hết.”

“Nói dối, rõ ràng em đang sợ, từ lúc đến nhà anh, em vẫn luôn sợ.” Ngón trỏ của Tô Dật Tu xoa xoa mặt cậu, “Chắc chắn không phải sợ anh, vậy em đang sợ cái gì?”

“Em... em chỉ sợ một mình.” Hách Đăng nhìn ly sữa trên bàn, nếu nhìn vào mắt Tô Dật Tu, cậu sẽ không dám nói dối, “Cha mẹ em mất sớm, cũng không có họ hàng bè bạn nào, đương nhiên sẽ sợ.”

Tô Dật Tu là thú y, thú y thì vốn am hiểu chuyện khám bệnh cho những con vật không biết nói, trên cơ bản nhìn là biết tụi nhỏ muốn làm gì, lại thêm người trước mắt không quen nói dối, rất dễ nhận ra những gì cậu đang nói không phải sự thật, nhưng, nếu đã là chuyện không muốn và không dám nói, thì hẳn phải rất khó nói, dù có nguyện ý hay không.

“Không ép em, đến khi nào em muốn thì nói cho anh có được không? Anh rất muốn biết.” Ngón tay thon dài của Tô Dật Tu nghịch nghịch lọn tóc cậu, “Có anh, có Đại Bảo, em không phải sợ gì nữa hết.”

“Ừm.”

Trong lòng Hách Đăng rất mâu thuẫn, trước đây cậu hết lòng hết dạ với người khác chuyện gì cũng nói ra, về sau mới biết, dù với bạn tốt nhất người thân nhất cũng phải giữ lại ba phần cho mình, chỉ tiếc trước đây không hiểu, để người khác nhìn thấu cậu. Bây giờ gặp được Tô Dật Tu, cậu muốn nói, nhưng không dám. Cậu không dám mơ ước quá nhiều, chỉ cần một chút là đủ thỏa mãn, nhưng tiền đề là, mình sẽ không bị thương nữa.

Bị Tô Dật Tu giám sát uống hết sữa, định đi rửa ly thì Tô Dật Tu giành mất, “Đi súc miệng ngủ sớm đi, để anh rửa.”

“Vâng, cảm ơn.”

Hách Đăng về phòng, nghĩ một lát nữa Tô Dật Tu sẽ đến, đã hôn rồi, chắc phải đến chứ, cậu túm chặt chăn cứng cả người, nếu đến đây ngủ thật, cậu biết sẽ có chuyện gì xảy ra, dù bây giờ không thì sau này cũng sẽ có.

Thở càng lúc càng gấp, chỉ nghĩ thôi mà bao tử đã quặn lên rồi, tuy là Tô Dật Tu, nhưng vẫn thấy rất khủng bố.

Cậu nghĩ Tô Dật Tu sẽ đến, rồi nghĩ Tô Dật Tu không đến, nghĩ xem Tô Dật Tu sẽ làm gì với cậu, nghĩ xem Tô Dật Tu sẽ không làm gì với cậu. Cứ tư tưởng linh tinh như vậy rồi mơ màng ngủ mất.

Nửa đêm Tô Dật Tu không ngủ được, thức dậy len lén đến thăm cậu thì thấy cậu ngủ mà vẫn nhúu chặt mày, cậu ôm tâm sự quá nặng, nếu không giải quyết cho xong, không cho cậu sự bảo đảm vẹn toàn, cậu sẽ không trao trọn vẹn bản thân mình ra.

Sáng thứ sáu, Hách Đăng chuẩn bị bữa sáng cho Tô Dật Tu xong thì bắt đầu chuẩn bị đồ dùng để ra ngoài. Vì tối nay sẽ về nhà, Tô Dật Tu nhịn không được muốn thân mật với Hách Đăng một chút, nhưng Hách Đăng lại chỉ lo dọn đồ cho mau để ra ngoài.

“Không vội, một lát nữa anh đưa cả hai đi.” Tô Dật Tu quăn lấy cậu đòi hôn.

Đại Bảo sốt ruột nhảy tưng tưng.

“Gần lắm mà, anh đâu có tiện đường.” Hôn hết cái này tới cái khác, xong chưa vậy!

“Không sao, anh vui lòng. Có xe mà sợ xa gần gì.” Chỉ cho hôn nhẹ không được hôn đủ, muốn ai đây ghen chết à!

Đại Bảo đã tới lui mấy vòng rồi, hai người đó xong chưa vậy, “Gâu!” Nó thật sự không chịu được nữa phải sủa một tiếng.

“Dám sủa nữa hôm nay con khỏi ra ngoài chơi.” Tô Dật Tu hăm dọa nó.

Hách Đăng vội giã ra khỏi tay anh, “Đừng ăn hiếp nó. Đại Bảo tốt với em nhất đó.”

“Anh không tốt với em à?”

“Hừ!” Hách Đăng dùng mu bàn tay lau nước ướt trên môi, “Đi thôi!”

Khoác túi xách lên lưng, một tay dắt chó, dưới ánh nắng sớm, nụ cười nhẹ của Hách Đăng trở nên vô cùng chói mắt.

“Nếu không biết em trước, nhìn thế này còn tưởng em là sinh viên.” Tô Dật Tu nổ máy lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Đại Bảo đi sau không ngừng dùng đầu ủa Hách Đăng, Tô Dật Tu xót, “Đại Bảo con có thể nhẹ nhàng với người của ba một chút được không!”

Đại Bảo nghe ba gọi mình, sáng nay ba nó và cậu bảo mẫu... Con cũng muốn hôn. Thế là nó xề mồm tới.

Mặt dài miệng cũng dài, Tô Dật Tu sắp đánh nó rồi, Hách Đăng ngồi cạnh vừa cười ha ha vừa xoay người ôm đầu Đại Bảo vào lòng, “Đại Bảo Đại Bảo, ba mà sắp biến hình rồi!”

Hách Đăng chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Dật Tu không chú ý Đại Bảo bắt đầu thè lưỡi, liếm lên mặt cậu một cái.

“Ôa!” Hách Đăng sờ lên thấy toàn là nước miếng, vội lục túi tìm khăn giấy lau.

“Lau làm gì, con anh yêu em chưa, tuyệt đối đừng lau mặt.”

“Tại sao.” Hách Đăng vừa lau vừa ngử ngử, “Có mùi của nó không?”

“Sợ gì chứ, trên đùi anh cũng có mùi của nó, đôi ta đúng là trời cao se duyên.”

“...” Thật ngờ nói cái gì cũng kéo đến chuyện này được, Hách Đăng đành phải quay đầu nhìn ra cửa sổ, “Không biết xấu hổ.”

Công viên rất gần nhà, đến rất nhanh, hơn nữa vào lúc Tô Dật Tu đang định giả vờ quên chạy lối đường thì Hách Đăng đã chuẩn bị xuống xe rồi.

“Em sốt ruột đến vậy à?” nhìn Hách Đăng hớn ha hớn hờ mở cửa xuống xe rồi mở cửa sau gọi Đại Bảo, mây đen vần vũ trên mặt Tô Dật Tu, tối thiểu Hách Đăng trước nay chưa từng “khát khao” anh như vậy.

Hách Đăng dắt Đại Bảo, nói với Tô Dật Tu: “Anh lái xe cẩn thận. Vậy, cần em gửi lời hỏi thăm hai bác không?”

“... Cảm ơn, anh sẽ chuyển lời.”

Cửa xe đóng lại, ngoài cửa kính là bóng lưng đầy sức sống của Hách Đăng và bước chân hào hứng của Đại Bảo, đến khi bóng cả hai khuất sau cửa công biên, Tô Dật Tu vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Nếu Hách Đăng biết anh về nhà làm gì, thì có còn cười tí mắt nhờ mình gửi lời vậy không?

Hách Đăng mua vé rồi hớn hờ vào trong, thứ sáu thật là tốt, ít người lại yên tĩnh, người thông minh nhất định phải đến công viên lúc này, a ha ha ha ha!

Cùng Đại Bảo đi qua nhóm người đánh Thái Cực.

Cùng Đại Bảo đi qua nhóm người múa kiếm.

Cùng Đại Bảo đi qua...

Ồn quá, Đại Bảo không chịu đi.

Đi dạo một lúc, biểu hiện của Đại Bảo khiến Hách Đăng rất ngạc nhiên, cứ nghĩ là đến đây nó sẽ không nhịn được sỏi chân chạy, nhưng lại không có, ngược lại còn trầm tính hơn bình thường nhiều, đoan trang hứ hồn.

Người qua đường đều chiếu ánh mắt tò mò vào Đại Bảo, cả Hách Đăng cũng được thơm lây, Hách Đăng rất hí hửng.

Đại Bảo quả nhiên là một đứa nhỏ rất lợi hại.

Hách Đăng cười nhẹ thỏa mãn nhìn Đại Bảo, Đại Bảo cảm nhận được ánh mắt của cậu, cái đầu ngẩng cao hơi nghiêng một chút, đưa mắt nhìn cậu một cái, cậu run lên, suýt chút buột miệng nói “Ông đây đâu có làm mày mất mặt”!

Phắc!

Đến chỗ bãi cỏ cạnh khu đất trống, xung quanh không có ai, xa xa có người dắt chó đi dạo, nhưng Đại Bảo không chịu qua đó.

“Được rồi được rồi, ở lại đây, một không được chạy lung tung hai không được chạy mất mà chưa nói với tao ba không được xả chất thải lung tung!” Hách Đăng ôm mặt nó dặn dò.

Đại Bảo hoàn toàn dừng dừng, rút mặt ra khỏi tay cậu, xoay người hào hùng chạy ra thảm cỏ. Đào đất.

Hách Đăng thấy vội hối hả chuẩn bị giấy báo. Chỉ tiếc người ta thật sự chỉ đào đất chơi thôi.

“Ra đây! Không được đào đất, đi dạo là được rồi.” Vừa mới tắm rửa, phải chú ý vệ sinh chứ, hơn nữa phải biết yêu hoa cỏ.

Đại Bảo đi được vài bước lại chạy, chạy mấy vòng trên bãi cỏ, rồi quay lại cạnh Hách Đăng. Có vài con chó chạy đến, trông như muốn chơi cùng Đại Bảo, ngật nổi Đại Bảo chẳng thềm nhìn chúng nó một cái, làm Hách Đăng ngại vô cùng.

Một con Golden lướt qua lướt lại trước mặt Đại Bảo, Đại Bảo chỉ lo tự chơi không thềm liếc một cái, làm Golden hơi nóng nảy, chạy đến định cọ nó, Đại Bảo nghiêng người tránh, cứ như dù con Golden kia thê thảm đáng thương đến độ nào cũng sẽ không nhìn một cái vậy.

Hách Đăng lén nhìn mặt chủ con Golden một cái, quả nhiên đã sẫm xuống rồi.

“Đại Bảo, ở đây có nhiều bạn như vậy, chơi cùng nhau sẽ vui hơn.”
Cậu khuyên nhủ Đại Bảo.

Sao lại vui được? Đại Bảo nhìn Hách Đăng, đám đó toàn là chó, ta đâu phải chó.

Hách Đăng bóp trán.

Golden chạy lòng vòng rồi ra sau hông Đại Bảo, như định ngửi. Đại Bảo sai chân chạy. Golden đuổi theo sau, hai con chó chạy càng lúc càng nhanh. Đừng nói, rất đẹp, màu lông của Đại Bảo nhạt hơn con Golden kia, hai con chó đi chung trông rất hợp.

Ban đầu Đại Bảo và Golden còn chạy một trước một sau, rồi dường như thấy phiền đột nhiên chạy bắn đi vứt bỏ Golden.

“Đại Bảo!!!” Cái bíp! Hách Đăng toát mồ hôi, chỉ chớp mắt mà đã còn mỗi Golden đứng đó, Đại Bảo biến mất rồi. Bụng quặn lên. Tuy cậu khẳng định là Đại Bảo sẽ không lạc, nó biết tự về, nhưng cũng là với điều kiện không gặp phải người xấu, bây giờ kỹ thuật của những kẻ trộm chó rất tinh vi, chỉ ba phút là xong rồi.

Trời ạ!!

Golden đã về cạnh chủ, Hách Đăng nhìn quanh một lượt, không thấy bóng Đại Bảo.

“Đại Bảo!!” Cậu gọi một tiếng, nhưng không dám chạy đi tìm, vì có thể Đại Bảo sẽ chạy theo đường cũ về.

“Đừng lo, hay là cậu chờ ở đây, tôi đi tìm thử?” Người đàn ông kia nói.

Hách Đăng lo lắng trong lòng, thấy anh ta là lại giận, “Nếu không phải tại con Golden nhà anh thì Đại Bảo sẽ chạy à!”

“...”

“Đã không thích chơi với mấy người rồi lại cứ sát tới! Không thấy nóng à!” Rõng xong thì Hách Đăng tự đỏ mặt trước luôn. Chưa nói đến chuyện mình có lý hay không, trước nay cậu chưa từng hung dữ rõng vào mặt người lạ như vậy, lại thêm đây là lần thứ hai rồi, lần đầu là lúc giúp Tô Dật Tu ở phòng khám, tuy lần đó không tính là cãi nhau, nhưng lần này chắc chắn phải.

Nếu Đại Bảo mất tích thật thì cậu thật sự không có gan về gặp Tô Dật Tu, nghĩ đến khuôn mặt đau xót của Tô Dật Tu, bao tử cậu lại quặn đau.

“Cậu đừng hoảng, tôi bảo Tráng Tráng tìm giúp cậu có được không.” Người kia thấy mặt Hách Đăng trắng bệch, Đại Bảo chưa về, anh ta cũng hơi lo, “Tráng Tráng, đi xem thử, con chó khi nãy, mày theo nó đến đây đó, tìm thử xem.”

Hách Đăng lườm anh ta một cái, tuy mình cũng hay nói chuyện với Đại Bảo, nhưng, Đại Bảo nghe hiểu! Con Golden nhà anh ta chắc chắn không hiểu!!

Hách Đăng hết hồn vì Đại Bảo đột nhiên chạy mất đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Anh không được đi, nếu Đại Bảo đi mất, anh phải chịu trách nhiệm!”

“Cùng đi tìm trước có được không? Tôi không đi là được mà đúng không?” Người kia nhìn Hách Đăng, con chó cũng nhìn Hách Đăng, biểu

cảm của cả hai giống nhau khó tả.

Hai người cùng tìm dù sao cũng hơn một người, Hách Đăng nhìn con Golden nhà anh ta, rồi nhìn chủ nó, chắc, lỡ như người này chuyên trộm chó thì biết làm sao! Tri nhân tri diện bất tri tâm.

Golden chạy đến cạ Hách Đăng như quen biết, Hách Đăng rống nhỏ: “Còn không đi tìm! Tại mày làm lạc mày phải chịu trách nhiệm!!”

Anh chủ vừa nhìn Hách Đăng đang tức giận vừa không nhịn được cười, Hách Đăng trừng anh ta.

“Tôi tên Dư Quang, còn cậu?”

“Hừ.” Hách Đăng chạy chậm tới trước, thỉnh thoảng còn quay lại nhìn.

Dư Quang theo bên cạnh, Golden chạy trước.

“Đại Bảo!!” Hách Đăng hét gọi, rồi ôm lấy Tráng Tráng, đưa dây cổ của Đại Bảo cho nó, “Đây là Đại Bảo có biết không? Người được không, mau đi tìm đi.”

Golden ngửi ngửi, chạy tới vài bước, mắt Hách Đăng sáng lên, thấy có hy vọng, kết quả nó lại chạy về với Dư Quang.

“Nít ranh chưa dứt sữa.”

Dư Quang biết Hách Đăng đang giận, cười bất đắc dĩ, xoa đầu Tráng Tráng an ủi nó, Tráng Tráng thì hồn nhiên thè lưỡi thở.

Không lâu sau lưng áo Hách Đăng đã ướt đầm, cậu cúi người chống tay lên đầu gối thở dốc, mắt cay xè, đã sắp khóc rồi.

“Gâu! Gâu!” Tráng Tráng sủa về hướng sau lưng Hách Đăng.

Hách Đăng nghe thấy tiếng chạy nhanh, là Đại Bảo!

Cậu vội quay đầu lại, trong mắt chỉ toàn thân hình mạnh mẽ của Đại Bảo khi sải chân chạy, lớp lông dài toàn thân bay phất phới cũng không che được ánh sáng tỏa ra từ Đại Bảo. Bình thường rất ít khi thấy được cảnh Đại Bảo chạy nhanh như thế, trong khu nhà thỉnh thoảng nó cũng chạy đùa với Hách Đăng, nhưng so với hiện tại thì chỉ là trò trẻ con.

Đại Bảo chạy thẳng tắp như tên bắn khỏi cung, dù cách khá xa, nhưng vẫn thấy được ánh mắt Đại Bảo nhìn chăm chú vào mình, nó chỉ chạy về phía cậu.

Càng lúc càng đến gần, Dư Quang bắt đầu lo cho Hách Đăng, “Cậu tránh ra đi, cẩn thận một chút!”

Hách Đăng đứng yên không nhúc nhích, cậu biết Đại Bảo sẽ không làm cậu bị thương. Càng lúc càng gần, cho nên có thể thấy rõ ánh mắt bình tĩnh và kiên định của Đại Bảo.

Chân sau búng mạnh, Đại Bảo nhảy vút lên, cả người trở thành một đường cong tuyệt đẹp, Hách Đăng ngửa đầu, nhìn nó nhảy qua đỉnh đầu mình.

Lúc cậu quay lại, Đại Bảo đã vũng vàng đáp xuống rồi chạy tới vài bước, thông thả đi đến dừng lại trước mặt Hách Đăng, ngẩng đầu nhìn Hách Đăng.

“Tao biết mày sẽ về mà.” Hách Đăng ôm chặt nó, kích động sắp khóc, “Đại Bảo mày ngẫu quá đi!”

Đại Bảo đứng yên không cử động, chỉ đưa miệng đụng đụng mặt Hách Đăng.

Tuy Đại Bảo đã về, nhưng tim Hách Đăng vẫn đập thành thịch không ngừng được, cuối cùng cậu cũng biết thái độ ngạo mạn của loài chó săn này rốt cuộc đến từ đâu rồi, là sự trầm tĩnh, nhanh nhẹn, ưu nhã, trí tuệ và chăm chú từ trong xương cốt.

Hách Đăng vượt vượt lông lại cho Đại Bảo, Đại Bảo đi tới dưới một gốc cây, nhắc chân sau lên. Hách Đăng cười nhìn nó. Tuy đa phần ánh mắt của nó đều như kiểu “Các người đều là nô tài của ta”, nhưng cậu tin, trong lòng Đại Bảo, vào thời khắc quan trọng, vị trí của ông ba Tô Dật Tu là không thể lay động, chúng nó có vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra trong lòng luôn hiểu rõ.

Còn mình...

Cậu vẫn không có lòng tin vào bản thân.

“VẬY, chó của cậu về rồi, chúng tôi đi đây.”

“Không được!!”

Dư Quang hỏi, “VẬY cậu muốn thế nào?”

Hách Đăng cắn răng, “Phải xin lỗi, bảo Tráng Tráng nhà anh xin lỗi Đại Bảo!”

“...”

Ps: Tác giả: Ủm, trong ps trước anh Nhất Hưu cời quần là vì muốn “đánh dấu lãnh thổ” lên đùi Hách Đăng làm dấu hiệu, “vị đậm” quá tôi cũng không dám viết rõ ra, mọi người đọc hiểu hết rồi đúng không, há há há há há há! Tôi bị bản thân đánh bại rồi _(3” ∠)_

Hách Đăng: Ai da, em lại nổi cáu rồi, nhất định là tại gần đây thời tiết không được tốt.

Tô Dật Tu: Đúng, nhất định là do trời quá khô.

Hách Đăng: Thật ra em là một người rất tốt thơ ngây thuần khiết tình tế nói chuyện không lớn tiếng ăn không kén chọn chịu thương chịu khó cần cù tiết kiệm!

Tô Dật Tu: Anh hiểu mà, khỏi giải thích..

Hách Đăng: Em cần gì phải giải thích! Con mắt của anh thấy em đang giải thích hả!

Tô Dật Tu: Được rồi, anh không nhìn thấy, anh nghe thấy mà.

Hách Đăng: Được! Cái tai nào của anh nghe thấy!!!

Tô Dật Tu: ...

Hách Đăng: Anh vu oan em, mau xin lỗi em đi!

Tô Dật Tu: Nhị Bảo, xin lỗi, anh chiều hư em rồi! Nhưng mà anh vui lòng chiều hư em!

Hách Đăng: Chỉ biết nói ngọt! Còn không mau nói thêm mấy câu nữa!

Tô Dật Tu: Cha chả!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Dư Quang không nói được gì, “Tôi thay mặt Tráng Tráng xin lỗi có được không?”

Hách Đăng thấy Tráng Tráng đang nhìn mình vô cùng thành khẩn, rất xứng với chủ của nó, rồi nhìn khuôn mặt cao quý của Đại Bảo, lập tức cảm thấy khi khi này mình hoàn toàn không nên mất lý trí như thế, coi Đại Bảo bình tĩnh chưa! Đây mới là nam tử hán!!

Nhưng mà cái bíp! Bíp bíp suýt chút nữa mình sợ chết rồi! Suýt chút nữa cả hồn cũng bay mất rồi.

Hít thở hít thở, tâm trạng bình tĩnh lại một lúc, “Chuyện chó nào làm chó ấy chịu, nhưng thôi bỏ đi, Tráng Tráng cũng không cố ý, nó chỉ muốn chơi cùng Đại Bảo.” Hách Đăng lấp liếm việc mình vừa luống cuống, không thể không giải thích, “Chó nhà tôi là như thế, quen tự đi tự về rồi, nói chung là thích chơi một mình, người khác nhiệt tình quá nó lại không chịu được, cũng không quen chơi với chó khác...”

Dư Quang thì lại cười rất vui vẻ, “Tôi hiểu mà, nếu chó nhà tôi chạy mất thì có lẽ tôi cũng mất trí, cậu tên gì?”

Hứa, sao lại chuyển sang đề tài này?

Hách Đăng không trả lời, chỉ nhìn nhìn hai con chó phía trước.

Tráng Tráng từ tốn tiếp cận Đại Bảo, Đại Bảo chạy tới vài bước, Tráng Tráng theo bên cạnh, Hách Đăng cứ nghĩ nó sẽ chạy đi hoặc từ chối, không

ngờ lần này Đại Bảo không phản ứng.

Tráng Tráng: Khi này cậu ngầu lắm.

Đại Bảo: Ừm hừ.

Tráng Tráng: Sao cậu không há miệng thở?

Đại Bảo: Xấu.

Tráng Tráng: Cậu còn biết làm gì khác không?

Đại Bảo: Có gì mà ta không biết sao?

Tráng Tráng: Vậy cậu ấy với mấy cô rồi?

Đại Bảo: Hoạt động thô tục như thế không hợp với ta.

Tráng Tráng: Vậy cậu không động dục à?

Đại Bảo: Ta đâu phải chó, sao lại tùy tiện động dục được!

Tráng Tráng: ...

Hách Đăng nhìn Đại Bảo ánh mắt thẳng tắp và Tráng Tráng không ngừng làm thân trước mắt, tự động huyền tưởng ra một chuỗi đối thoại, rồi đứng đó cười ngu ngơ.

Dư Quang ho khẽ một tiếng, “Khụ khụ, có thể nhận ra, cậu rất thương chó nhà cậu.”

“Anh không thương chó nhà anh à?” Hách Đăng không thể nhịn hỏi.

“Thương, đương nhiên là thương.” Nhưng tình hình của tôi có vẻ vẫn còn bình thường, Dư Quang cố nhịn không nói, “Cậu còn chưa nói cậu tên gì, tôi đâu thể cứ gọi cậu là Ba Của Đại Bảo đúng không.”

Hách Đăng liếc liếc anh ta, “Tôi không phải ba của Đại Bảo.”

“Vậy cậu là anh của nó?”

“!!” Có biết suy nghĩ không vậy, “Tôi là bảo mẫu của nó.”

“Ha ha, tôi cũng là Bảo Mẫu Của Tráng Tráng.”

“...” Được rồi, “Hách Đăng.”

Phản ứng của Dư Quang giống hết mọi người khác, “Đau chỗ nào?”

“Tên của tôi, Hách Đăng.” Quen rồi, cậu đành phải giải thích rõ ràng như trước đây.

“...”

“Hách trong mép vải[1], Đăng trong phi đăng[2].”

“Tên hay.”

Tất nhiên rồi!

“Tên thì Dư trong Dư Thu Vũ[3], Quang trong quang minh[4].”

Giới thiệu văn vẻ quá, nhưng mà sao cậu lại nghĩ tới dư quang trong câu “Ta dùng dư quang[5] nhìn người một cái” vậy.

“Hai người định đi à?” Dư Quang dặt chớ hỏi.

“Ừm, tôi đi đây, tạm biệt.” Hách Đăng trở mặt phải nói là nhanh, với Đại Bảo thì nhẹ nhàng đến lành bệnh trên mặt nước được, “Đại Bảo, chúng ta về nhà thôi.”

Đại Bảo thoăn thoắt xoay người không chút do dự.

“Ngoan quá.” Hách Đăng khen ngay.

“Tôi mời hai người ăn cơm nhé, xem như nhận lỗi thay Tráng Tráng.”
Dư Quang vội dắt Tráng Tráng đuổi theo.

“Khi này đã nói là không cần rồi mà.” Ngoài Tô Dật Tu, cậu không định kết bạn với ai khác nữa, cũng không định tin tưởng ai, càng không cần nói đến chuyện mới quen đã cùng đi dùng cơm, căn bản là không thể.

Cậu nhìn Đại Bảo bên cạnh, mặc kệ người khác làm gì nói gì, Đại Bảo vẫn thờ ơ như thế, cho dù có người nói nó xấu quá, nó cũng chỉ vút cho ánh mắt “Người làm sao mà thưởng thức được khí chất cao quý của bản đại vương” mà thôi.

Nhớ tới lời Tô Dật Tu nói, trái tim anh chỉ to bằng này, chỉ đủ để quan tâm người và việc anh muốn quan tâm.

Đúng vậy, cậu nhìn năm tay mình, chỗ trong tim đã gần như bị Tô Dật Tu và Đại Bảo chiếm hết rồi, thật ra, chỉ quan tâm chuyện mình muốn là được rồi.

Đại Bảo cao ngạo như vậy không phải Tô Dật Tu vẫn vui vẻ hớn hờ đó sao? Cậu không tiền đồ chỉ muốn trốn trong nhà làm bảo mẫu cho Đại Bảo không phải Tô Dật Tu vẫn không chê cậu đó sao? Tuy anh chưa chính thức nói yêu với cậu.

Hai người đàn ông, đâu cần tỏ tình gì gì đó.

Như bây giờ, rất tốt.

Ít nhất Hách Đăng cảm thấy rất tốt, trước mắt, cuộc sống như hiện tại là điều cậu mong muốn. Bình thản, tĩnh lặng.

Ngoại trừ việc có tình cảm với Tô Dật Tu nằm ngoài dự đoán của cậu, nhưng hiện tại xem ra, có vẻ cũng không có phong ba bão táp đau đớn si mê gì, giống như ngày qua ngày, rất tự nhiên.

“Đại Bảo, có muốn đi tìm ba mà không?” Đột nhiên rất muốn gặp anh.

Đại Bảo lập tức sai chân chạy.

Hách Đăng vỗ đầu nó, “Nếu đã nhớ ba mà như vậy, vậy tao đành phải miễn cưỡng mà đưa mà đi thôi.”

Cậu ra khỏi công viên đứng bên đường, đã chuẩn bị tâm lý sẵn, phải chờ rất lâu hoặc thậm chí sẽ không có xe chịu chở hai người. Thời điểm thế này, cậu vô cùng nhớ thương ứng dụng bắt taxi[6] của năm năm sau, chỉ tiếc cậu dốt đặc mặt này, mà cũng không có hứng thú làm giàu, cậu chỉ muốn làm một người bình thường sống bình lặng, rồi sống đến trăm tuổi ra đi thanh thản.

Hơn nữa, bây giờ cậu có Đại Bảo, có Tô Dật Tu, nếu còn lợi dụng ngành nghề phát triển sau này để kiếm tiền làm giàu, cậu sợ sẽ dùng hết may mắn của mình, cậu thà đổi những thứ dùng hết có thể kiếm thêm đó để đổi lấy Tô Dật Tu và Đại Bảo.

Từng chiếc một chạy qua, thấy Đại Bảo là tài xế chạy đi. Hách Đăng thở dài, chẳng lẽ phải về nhà thật à?

“Cậu đang bắt xe à? Dắt theo con chó lớn vậy khó bắt xe lắm, cậu đi đâu, tôi đưa cậu đi nhé.” Dư Quang vẫy vẫy cái chìa khóa xe trong tay.

Tuy không biết anh ta đã đứng đó bao lâu rồi, nhưng đến bây giờ Hách Đăng mới nghĩ đến chuyện nhìn kĩ anh ta. Người không cao bằng Tô Dật Tu, không đẹp trai bằng Tô Dật Tu, tay không đẹp bằng Tô Dật Tu, ừm, cả con chó anh ta nuôi cũng không bằng của Tô Dật Tu nuôi!

Nói chung là anh Nhất Hữu nhà mình cái gì cũng tốt, chỉ có đôi khi hơi khùng khùng thôi.

“Cậu xem, tôi không phải người xấu, xem như Tráng Tráng đích thân xin lỗi Đại Bảo đi?”

“VẬY, làm phiền anh.”

“Cậu đi đâu?” Sau khi lên xe Dư Quang hỏi.

“Phòng khám thú y Tân An.” Hách Đăng báo địa chỉ.

“Tôi biết. Bệnh viện đó nổi tiếng lắm.” Dư Quang nhìn nhìn Đại Bảo, “Trông nó có vẻ khỏe mạnh mà.”

“Đương nhiên nó không sao, tôi đến đó tìm người.”

“Là bác sĩ ở đó?”

Hách Đăng gật đầu, “Cảm ơn anh nhiều.”

“Không có gì.” Dư Quang nhìn xe nói: “Nghe nói chó Afghan không hòa đồng, không thích chơi với những con chó khác, nhưng chưa từng được thấy, hôm nay cuối cùng cũng được mục sở thị rồi.”

“Cái này gọi là ngẫu đến không có đồng loại.” Hách Đăng quay lại nhìn Đại Bảo đang ngồi trên ghế sau một cái, và Tráng Tráng đang bám vào cửa sổ há miệng thở hà hà hà, không kiềm được nụ cười, “Chó Afghan quá thông minh, suy nghĩ nhiều, không chơi với chó khác cũng vì cảm thấy trò chúng nó chơi quá ấu trĩ.”

“Nhưng mà, ai cũng nói chỉ số thông minh của chúng nó rất thấp.”

“Ai nói?”

“Trên mạng có bảng xếp hạng.”

Hách Đăng nhớ ra, vì quá tò mò về Đại Bảo nên cậu tìm lên mạng xem, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là Tô Dật Tu đã dùng giọng điệu gần như là cãi nhau với cậu để minh oan cho Đại Bảo.

“Không phải IQ của chúng nó thấp mà là IQ quá cao cho nên căn bản không nghe con người chỉ huy, chúng nó không phải loại thú cưng răm rắp nghe lời chủ, cho nên rất khó thuần phục, ba Đại Bảo nói dạy chúng một mệnh lệnh có thể mất rất nhiều lần mà vẫn không được, bởi vì chúng nó vốn không muốn học.”

“Chủ của nó là bác sĩ ở Tân An?”

“Ừm, phải.” Nhắc đến Tô Dật Tu, biểu cảm của Hách Đăng thay đổi, chỉ là bản thân cậu không nhận ra thôi, Dư Quang thì thấy rõ.

“Nghe nói giống chó này rất dữ, nhưng hôm nay lại có vẻ rất ôn hòa.”

Hách Đăng trề môi, Đại Bảo rõ ràng là đẳng đại trượng phu bình tĩnh vững chãi, “Tính cách chúng nó rất trầm tĩnh, không tùy tiện cẩu gắt hay sủa bậy, có điều một khi đã giận thì có thể áp đảo được đối thủ ngay, tốt nhất là anh không được thấy.” Con chó nhỏ bị Đại Bảo vứt đi lần trước chỉ cần nhác thấy Đại Bảo từ xa là chạy, một lần là nhớ đời. “Cũng khó trách nhiều người không thích chúng nó, ai mà chịu được con chó lúc nào cũng nhìn mình bằng ánh mắt “đừng có chọc ta, ta và người không cùng đẳng cấp”, mà còn phải nhìn từ ngày này qua ngày kia.”

Dư Quang nhớ đến nhớ đến sức bật và phong thái thần nhiên của Đại Bảo khi phóng qua đỉnh đầu Hách Đăng khi nãy, “Rất có khí chất.”

Hách Đăng cười tươi thêm, Đại Bảo nhà mình được khen, đương nhiên phải vui. Trên đường đi Dư Quang và Hách Đăng trao đổi kinh nghiệm nuôi chó, tuy thời gian nuôi chó chưa dài, trước đây cũng chưa

từng tiếp xúc, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc Hách Đăng đình đạc mà thảo luận, những khi ta chăm chú học, thì những thứ học được đúc kết được sẽ đủ để bù lại những thiếu sót trước đây, Dư Quang còn dạy cậu một loại bánh quy tự làm cho chó, cậu ghi lại, định hôm nào sẽ làm cho Đại Bảo ăn.

Cậu nhìn Đại Bảo lần nữa, Tráng Tráng vẫn dùng ánh mắt tình thâm nhìn Đại Bảo, Đại Bảo thì chỉ nhìn ra cửa sổ.

“Tráng Tráng nhà anh thích Đại Bảo thật.” Con mình được ngưỡng mộ, lập tức nở mũi.

Dư Quang nhìn lên kính chiếu hậu, “Tráng Tráng nhà tôi là đực, nó chỉ chưa từng thấy con chó nào như Đại Bảo thôi, tò mò ấy mà.”

Xí! Nhận là thích thì chết à! Người này chả hiểu tâm lý loài chó chút nào.

Độ thiện cảm cực thấp!

“Cảm ơn anh.” Hách Đăng thấy đã gần đến phòng khám, đã chuẩn bị sẵn để xuống xe.

Dư Quang cười nhẹ, “Khách sáo quá. Tôi cũng vào xem thử, nghe nói từ lâu mà vẫn chưa có cơ hội đến thăm.”

“Vào làm gì? Thú cưng bệnh thì mới đến, tốt nhất là không có cơ hội đến.” Cậu quay lại nói với Tráng Tráng: “Có đúng không, Tráng Tráng?”

Tráng Tráng nghe tên mình lập tức nhiệt tình hà hà hà, còn rướn đến định bám vào Hách Đăng, Đại Bảo liếc nó một cái biểu thị khinh miệt.

Hai người dắt chó vào trong, có người vừa thấy Hách Đăng là bắt đầu hô hào: “Ô! Em họ nhà cậu đến kìa.” Rồi nói: “Cậu ấy đang mài mỏ cho

con vệt bên trong, cậu chờ một lát.”

Thấy Hách Đăng sáng mắt tò mò nhìn mình chăm chăm, cô tiếp tân đành phải chỉ chỉ vào trong, “Trong Phòng điều trị phía sau, có thể nhìn qua lớp kính.”

“Cảm ơn cô nhiều lắm.” Hách Đăng đi vài bước rồi dừng lại nói với Dư Quang: “Anh định đi chưa?”

“...” Tôi chỉ vừa mới tới thôi mà! “Tôi cùng vào xem được không?”

Chuyện này thì Hách Đăng không quyết định được, cậu cũng không muốn rước phiền toái cho Tô Dật Tu.

Vừa lúc cửa Phòng điều trị kia mở ra, Bành Tường đi ra, một cô gái bế con mèo đi sau, con mèo đang kêu meo meo meo trong tay chủ.

Hách Đăng liền nhớ đến con mèo trong phòng bệnh, không biết nó thế nào rồi.

“Sao hôm nay lại đi tay không đến? Không mang thức ăn à.” Bành Tường quan sát Hách Đăng, rồi cúi xuống chào hỏi Đại Bảo, “Chào Đại Bảo, bắt tay nào.”

Đại Bảo vung đầu, ai thèm làm động tác ấu trĩ đó với người.

Bành Tường thở dài, “Í, bên này còn con nữa, nào, bắt tay.”

Tráng Tráng thấy áo blouse trắng nghiêm nghị, ngoan ngoãn dang chân trái lên.

“Mày nhìn người ta nè.”

Hách Đăng phản bác, “Bắt tay thôi mà, có gì đâu.”

Bành Tường xì một cái, “Đúng là giống hệt như Tô Dật Tu, chỉ cần có liên quan đến Đại Bảo là không yên.”

“Đương nhiên.” Hách Đăng cười tinh quái, hai mắt sáng lấp lánh, “Anh Bành, tôi vào thăm anh tôi.” Cậu cầm dây cổ của Đại Bảo trong tay, “Nhờ anh trông Đại Bảo một lúc được không?”

“Lần sau nhớ làm cho tôi một phần giò heo đó, tôi thích cay.”

“Được được! Không thành vấn đề.”

Dư Quang cũng đưa dây ra, “Giúp tôi một chút luôn nhé, tôi cũng vào xem.”

Bành Tường nhìn anh ta, “Vị này là?”

“Xin chào, tôi là Dư Quang, làm trong đài truyền hình.” Dư Quang rút danh thiếp trong túi ra, đưa cho Hách Đăng và Bành Tường mỗi người một tấm.

Hách Đăng nhìn nhìn, “Lúc này anh không nói.”

“Nói rồi thì thái độ của cậu với tôi sẽ tốt hơn chứ?” Dư Quang trêu cậu, sau đó nói: “Gần đây vừa khéo đang làm một chuyên đề về thú cưng, cho nên nhân tiện muốn tìm hiểu về bệnh viện thú y một chút.”

Bành Tường nhét danh thiếp vào túi, “Vây thôi sao? Không còn mục đích gì khác? Không phải muốn hãm hại chúng tôi chứ.”

“...”

“Hai người nói chuyện đi tôi đi vào trước.” Hách Đăng xoa đầu Đại Bảo, “Tao đi tìm ba mày, sẽ ra ngay.”

Đại Bảo đứng yên, nhìn thấy Hách Đăng vào phòng rồi thì đi theo, Bành Tường cầm dây cổ trong tay, Đại Bảo không chịu quay lại, anh ta đành phải đi theo Đại Bảo đến trước cửa, Đại Bảo ngồi xuống nhìn cửa. Tráng Tráng chạy tới nằm dài ra cạnh nó. Dư Quang nói với Bành Tường những nội dung cho tiết mục lần này, ánh mắt Bành Tường rất thâm sâu.

Hách Đăng nhìn qua khung cửa kính thấy một con vẹt trắng đang nằm trên bàn, một cái máy theo dõi đang nháy nhịp tim nhịp thở huyết áp và nhiệt độ của nó, nó to hơn những con vẹt bình thường nhiều, trên đầu có túm lông vàng vàng, rung rinh rung rinh, Tô Dật Tu đang chống hai tay trên bàn phẫu thuật nhìn nó.

Tuy Tô Dật Tu đang đeo khẩu trang, nhưng sự chăm chú và dịu dàng khi nhìn động vật nhỏ trong ánh mắt vẫn khiến Hách Đăng say mê. Chỉ chốc lát mặt đã đỏ lên, đúng là thần kinh mà.

Buộc phải rời mắt nhìn sang con vẹt, mỏ nó không dài lắm, có lẽ đã cắt xong rồi. Con vẹt phẩy phẩy cánh, Hách Đăng thầm kinh ngạc, tuy cậu lại nhìn Tô Dật Tu nữa, nhưng không ngờ Tô Dật Tu cũng đang nhìn cậu.

Anh thấy cậu từ lúc nào vậy? Nhìn cậu bao lâu rồi?

Chưa kịp nghĩ xong thì tay đã đưa lên vẫy vẫy với bên trong. Mắt Tô Dật Tu cười cong cong. Nai con chạy tung tăng trong ngực Hách Đăng, không dám nhìn anh ấy nữa, đành phải đưa mắt sang con chim.

Con vẹt phẩy cánh vài cái rồi nhúc nhích, một lúc sau thì đứng lên, nhưng chân còn hơi yếu, Tô Dật Tu đưa ngón tay gãi dưới mỏ nó, con vẹt ngưỡng cổ lên rồi đập cánh.

Một lúc lâu sau Tô Dật Tu mới tháo khẩu trang đưa con vẹt ra ngoài, Hách Đăng lập tức chạy đến ngay, xem con vẹt.

“Két!” Hách Đăng mới đưa tay ra con vẹt đã kêu to lên, làm cậu giật mình vội giấu tay ra sau lưng, túm lông vàng trên đầu nó dựng thẳng lên, lúc này cậu mới biết đó là cái mào vàng, “Tiếng nó kêu to quá.”

“Con này là vẹt mào, vẹt mào vàng.” Tô Dật Tu vừa giữ cho con vẹt đứng vững trên cổ tay mình vừa hỏi cậu, “Sao lại qua đây?”

“Không được qua đây à.” Hách Đăng thấy con vẹt không ngừng làm thân với Tô Dật Tu, khó chịu trong lòng, “Nó thân với anh nhỉ.”

Tô Dật Tu bật cười, “Anh chữa cho nó, đương nhiên phải thân với anh rồi.”

“Xí.” Hách Đăng không cam lòng, lại hỏi: “Em sờ nó được không?”

“Đừng, coi chừng nó mổ em.” Tô Dật Tu véo véo cái má giận phồng phồng của Hách Đăng, “Chờ anh một lát, anh đưa nó cho chủ.”

Hách Đăng không cam lòng làm mặt quỷ với con vẹt, vẹt giương cánh kêu thêm mấy tiếng, còn to hơn khi nãy, mà nói thật ra, rất khó nghe.

“Y như heo bị chọc tiết.” Cậu nói.

“Ha ha ha!” Người bên ngoài cười to.

Tô Dật Tu giao con vẹt cho chủ nó, nó lại còn ra vẻ không nỡ xa rời anh, làm Hách Đăng nghiến răng ken két, chỉ tiếc người đàn ông ấy còn ôn hòa nói với chủ nó: “Vẹt mào vàng khá khó nuôi, chủ yếu là cần con người làm bạn, nếu không ai chơi cùng nó sẽ tự nhổ lông, cho nên ngày thường phải chú ý, phải chuẩn bị nhiều đồ để mài mỏ.”

Tiền bọn họ đi rồi, Bành Tường đưa Dư Quang đến, Dư Quang nói muốn phỏng vấn ở đây, hỏi Tô Dật Tu ngày nào thì được.

Tô Dật Tu nhìn đồng hồ, “Hôm nay.”

Ớ, “Cuối tuần không được sao? Hay là tuần sau?”

“Tôi có thể chắc chắn hôm nay được, cuối tuần không được, nhiều ca phẫu thuật, lịch tuần sau còn chưa chắc.” Hơn nữa tối nay phải về nhà, không thể đảm bảo sẽ bình yên vô sự mà về, phải dưỡng thương, đâu thể mang thương tích lên hình đúng không.

Dư Quang cũng linh hoạt, “Vậy tôi sẽ gọi điện thoại cho đồng nghiệp đến ngay, cố gắng không làm ảnh hưởng thời gian của anh.”

“Được.” Tô Dật Tu đi tìm Hách Đăng, nhưng lại vòng về, “Anh là bạn của Bành Tường?”

“Tôi không quen, anh ta đến cùng em họ cậu.” Bành Tường giải thích.

Hách Đăng bị Tô Dật Tu nhìn chăm chăm, vội nói: “Tình cờ gặp trong công viên.”

Tô Dật Tu không nói gì, ôm Hách Đăng kéo vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, anh bắt đầu tra khảo: “Tình cờ gặp trong công viên? Anh nhớ là, từ lúc đưa em đến công viên còn chưa đến một tiếng, mà em đã dám dẫn đàn ông lạ về rồi?”

“Anh nghe em giải thích.” Hách Đăng nhớ đến đoạn Đại Bảo chạy mất thì lạnh cả sống lưng, “Chuyện đó, vốn em đi cùng Đại Bảo, nhưng anh cũng biết, công viên mà, ha ha, nhiều người dắt chó đi chơi.”

“Ừm.” Tô Dật Tu lạnh mặt nhưng trong lòng rất buồn cười, nhìn khuôn mặt làm sai chuyện xin tha thứ của Hách Đăng, anh muốn nghe xem cậu sẽ nói gì tiếp.

Hách Đăng thấy anh không lên tiếng, nói tiếp: “Rồi sao nữa anh biết không? Đại Bảo quá bắt mắt, không chỉ người, cả chó cũng chạy đến, đương nhiên, Đại Bảo không để ý tới chúng nó, thế là chúng nó bỏ đi,

ngoại trừ con đó.” Cậu chỉ ra ngoài, “Là con Golden đó, cứ quần lấy Đại Bảo. Sau đó còn ngủi mông Đại Bảo.”

“Nếu anh không nhìn lầm, con ngoài đó, là đực.”

“Không sai! Đại Bảo chắc chắn thà chết không theo.” Hách Đăng nói quá thành hăng say, “Nhưng Tráng Tráng cứ cọ nó hoài, anh cũng biết tính Đại Bảo rồi.”

“Rồi sao nữa?”

“Em nói rồi anh không được giận.”

Tô Dật Tu lẳng lẳng chửi bậy, lẽ nào tòe cục rồi? Không đến mức đó đâu, tính tình Đại Bảo thế nào chứ, nếu dám làm thật Đại Bảo sẽ cắn chết nó, “Anh không giận, tính tình anh rất tốt.” A ha ha ha.

“Đại Bảo bị Tráng Tráng làm phiền khó chịu, chạy mất.” Hách Đăng vội nói, “Lúc nó em hoảng hồn, muốn đi tìm nhưng lại sợ nó tự chạy về, nhưng không tìm thì sợ người khác bắt mất, em thật sự không cố ý. Cả Tráng Tráng cũng không đuổi theo nó được.”

“Ài.” Tô Dật Tu ôm cậu vào lòng, “Chỉ vậy thôi sao?”

“Ừm.” Thật ra Hách Đăng không biết trong những chuyện liên quan đến Đại Bảo, cách suy nghĩ của Tô Dật Tu như thế nào, tuy bây giờ anh rất tốt với cậu, nhưng dù sao thì anh và Đại Bảo mới là một nhà thật sự. Một mặt cậu lo Tô Dật Tu không vui, mặt khác, nếu Tô Dật Tu không vui vì chuyện này thật, thì trong lòng cậu sẽ rất khó chịu, trên tất cả mọi nghĩa.

“Anh còn tưởng chuyện lớn, không phải Đại Bảo về rồi đó sao? Được rồi, đừng tự trách mình nữa.”

“Anh không giận thật sao? Hoặc là hơi sợ?” Hách Đăng ngẩng đầu, mắt mở tròn xoe, nhìn mặt anh, xem rốt cuộc anh có nghiêm túc không.

Tô Dật Tu hôn lên trán cậu một cái, “Không giận thật mà, thứ nhất anh biết em không cố ý, hơn nữa có đuổi theo Đại Bảo cũng không kịp, thứ hai, không tính đến tình huống ngoài ý muốn thì nó sẽ tự về. Không giận.”

“Vậy thì tốt.” Hách Đăng cười cười.

“Sợ anh mắng em lắm sao?” Tô Dật Tu bất đắc dĩ, “Sao lại nghĩ vậy? Em không có lòng tin vào anh hay không tin vào bản thân vậy? Em đối xử với Đại Bảo thế nào anh không biết sao? Nói xui dù Đại Bảo mất tích thật, anh tin là em sẽ còn khó chịu tự trách hơn cả anh.”

Hách Đăng ghen lời, quả thật cậu rất sợ, cho nên khi ở trong công viên mới nổi cáu với Dư Quang, cậu rất sợ Tô Dật Tu sẽ vì chuyện của Đại Bảo mà không cần cậu nữa, “Cảm ơn anh.”

“Nhưng mà.” Tô Dật Tu thôi cười, dùng thái độ thẩm vấn hỏi: “Hình như anh đang hỏi em, sao lại mang đàn ông đến, em nói sang chuyện Đại Bảo, cố ý đổi đề tài à? Hửm?”

“Ờ...”

Ps: Tô Dật Tu: Nhị Bảo, chúng ta ra biển chơi đi.

Hách Đăng: Được đó được đó! Đại Bảo chúng ta đi biển chơi!

Tô Dật Tu: Đây là quần bơi anh mới mua cho em.

Hách Đăng: Cảm ơn anh Nhất Hưu!... Tại sao phần hông lại bằng vải lưới?

Tô Dật Tu: Thông thoáng, mau khô.

Hách Đăng: Sao có cả dây kéo?

Tô Dật Tu: Cho tiện.

Hách Đăng: M* nó đây là quần bơi tình thú chứ gì.

Tô Dật Tu: Í? Thiệt hả? Vậy nhất định là anh mua lầm rồi. Dù sao cũng mua rồi, mặc vào cho anh xem đi!

Hách Đăng: (#')

.

[1] Từ mép vãi(赤耳) có một chữ giống phần bên phải của chữ hách(郝), vì chữ hách hiếm khi được dùng và có ít tầng nghĩa nên phải dùng cách này để giải thích.

[2] Bay cao.

[3] Một vị giáo sư kiêm tác gia nổi tiếng người Trung Quốc.

[4] Ánh sáng.

[5] Dư quang còn có nghĩa là liếc thoáng một cái chứ không nhìn thẳng, mang hàm ý khinh thường người được nhìn.

[6] Ứng dụng chuyên dùng để gọi xe taxi ở Trung Quốc, ở bất kì đâu cũng có thể bắt được taxi, khi người dùng gửi tin gọi taxi, hệ thống sẽ tự động điều xe gần đó nhất đến

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Hách Đăng bị Tô Dật Tu nhìn chăm chú đến độ chột dạ, nhưng nghĩ lại, mình ngồi xe anh ta là vì không bắt được taxi mà, hơn nữa, mục đích cuối cùng không phải vì muốn đến đây một chuyến sao.

“Anh ta là chủ của Tráng Tráng, em và Đại Bảo muốn đến đây thăm anh, không bắt được xe, anh ta nói mình có xe nên cho đi nhờ.”

“Có xe cho đi là lên à?” Tô Dật Tu thật hận rèn sắt không thành thép, “Lỡ như hắn ta là dân lừa đảo thì sao? Lỡ như hắn ta đưa em đến chỗ lạ gì thì sao?”

“Anh nói anh ta là trộm chó à? Được rồi, thật ra em cũng từng nghĩ vậy, nhưng, Tráng Tráng đáng yêu như vậy, nên em không nghĩ thế nữa, huống chi thái độ của anh ta lại rất chân thành... Chắc không phải trộm chó đâu.”

“Ngu ngốc!” Tô Dật Tu mắng cậu, “Anh đang lo cho em.”

Trong lòng Hách Đăng rất ấm áp, anh ấy không lo cho con chó, mà lo cho mình. Rồi lại nghe Tô Dật Tu nói tiếp: “Đại Bảo đi rồi còn biết tự tìm đường về, em đi lạc có biết tự về không chứ?”

“...” Hách Đăng giận run người, “Dù IQ của em không cao bằng nó, anh cũng không tệ nhì một chút được à!!!”

Tô Dật Tu xoa ót cậu, kề sát trán cậu, “Anh thích em ngốc như thế!”

“Ai ngốc!” Hách Đăng vừa ngượng vừa giận, lúng túng đẩy anh ra, “Như em rõ ràng là ngây thơ.” Nói xong cũng tự thấy xấu hổ.

“Ha ha, Đại Bảo dạy em đúng không?”

Hách Đăng trừng anh, “Em không bắt được taxi nên ngồi xe anh ta đến đây, có sao đâu.”

Tô Dật Tu nhut chí, chuyển thành tiếng thở dài, “Lần sau nếu cần đi nhờ xe, thì nhất định lên xe phải gọi điện thoại cho anh, như vậy không chỉ cho anh biết em có đang an toàn không, nếu gặp phải người xấu, nghe em báo hành trình, ít nhất cũng sẽ kiêng dè hơn nhiều.” Anh cúi đầu chậm chậm vuốt ve tay Hách Đăng, “Có thể cuối tuần anh mới về, đừng để anh lo lắng được không?”

“Hừ hừ, em đâu phải con nít, huống chi...” Huống chi trước đây từng bị hại thảm như vậy, sao mà không biết đề phòng chứ, “Bỏ đi bỏ đi, em biết rồi, sẽ cẩn thận mà. Còn nữa, cảm ơn anh.”

“Có phải nhớ anh không?”

“Đúng vậy, nhớ anh, cũng nhớ mèo con nữa.”

Tô Dật Tu bật cười, không thể giấu nổi vẻ yêu chiều trong mắt, “Rửa tay thanh trùng, tự mở tủ lấy áo của anh đi.”

“Em tự đi à?”

“Đi đi, nó cũng khỏe nhiều rồi, anh ra ngoài xem người kia thế nào.”

Hách Đăng nghiêm túc rửa tay và thanh trùng, tìm thấy cái áo blouse trắng có thêu tên Tô Dật Tu trên túi áo trong ngăn khử trùng, lấy ra cẩn thận nâng trên tay, tuy là thú y, nhưng cậu cảm thấy Tô Dật Tu chẳng hề thua kém các bác sĩ trong bệnh viện lớn chút nào, thậm chí còn giỏi hơn

bọn họ. Dù sao thì các chức năng trong cơ thể động vật cũng không tốt như con người, hơn nữa khó chịu gì cũng không nói được.

Nhìn quanh, tuy không có ai, nhưng Hách Đăng vẫn cảnh giác nhìn ra cửa như ăn trộm, đưa chiếc áo lên mũi, mùi ozone không dễ chịu mấy, nhưng đây là áo của Tô Dật Tu, bình thường anh vẫn mặc thứ này làm việc trong đây, chữa trị cho rất nhiều sinh mệnh nhỏ, nghĩ đến thôi đã thấy hơi kích động. Trong đầu tự nghĩ tới mùi mồ hôi thoang thoảng khi Tô Dật Tu vừa vận động xong thường ngày, hoặc là mùi xà phòng nhẹ sau khi tắm.

Không kiềm được cười thành tiếng, cảm thấy mình ngốc muốn chết, lại đi ôm áo của ai đó suy nghĩ bậy bạ.

“Có chuyện gì vui thế, nói anh nghe được không?”

Hách Đăng giật mình rúc vào góc tường, thấy Tô Dật Tu lẽ ra phải đang ở bên ngoài đã đứng sừng sững đó từ bao giờ, “Anh anh anh, anh vào từ bao giờ?”

Tô Dật Tu nín cười xoa mũi, “Không nói được không?”

“... Phắc!”

“Không ngờ em lại thích anh đến thế.” Tô Dật Tu trở tay đóng cửa, tiến từng bước đến gần.

Căn phòng nhỏ không người lạ, Tô Dật Tu mặc áo trắng, mùi thuốc tiệt trùng thoang thoảng, hành động ngu xuẩn của mình khi nãy...

Hối hận cũng không còn kịp rồi, nhất định là cậu hỏng não rồi mới đi làm chuyện đáng khinh như thế, “VẬY...” Cậu muốn tìm lý do, vì như bây giờ thật sự quá mất mặt, “Khi nãy lúc em định mặc vào thì nghe có mùi, cho nên ngừng thử.”

“À~~” Tô Dật Tu gật đầu, “Thì ra em thích mùi sau khi khử trùng bằng tia cực tím, sao không nói sớm, có muốn ngủi thêm chút nữa không?” Anh đứng trước Hách Đăng, ép cho cậu không cự quạ được.

“Không không không, không cần đâu.” Đùa à, ánh mắt cứ như muốn ăn thịt người, ai thèm ngủi chứ.

Tô Dật Tu đưa tay ôm cậu, gác cằm lên vai cậu cười khi khi, tâm trạng không tệ, “Có gì mà không dám nói? Có gì đâu mà không dám nhận. Anh thích em, anh thích mùi hương trên người em, thích lúc em giận, thích lúc em cười, thích lúc em ngu ngơ, thích lúc em nghiêm túc chải lông cho Đại Bảo, thích lúc em chuẩn bị bữa tối trong bếp, thích lúc em ngủ, thích lúc em vừa thức dậy còn đang ngơ ngác, thích lúc em tắm, cả lúc em cắn người, thích em cãi nhau với người khác vì anh, thích lúc em then quá thành giận, vậy, em có biết anh thích nhất là gì của em không? Hừm?”

Giọng không cao không trầm, vẫn như khi nói chuyện thường ngày, nhưng lại đang nói những câu khiến người ta đỏ mặt, vốn cứ nghĩ người như Tô Dật Tu nói được một câu “Anh thích em” là hết mức rồi, thậm chí đã chuẩn bị tinh thần anh sẽ không nói gì, nhưng không ngờ, dưới tình huống này, không hề báo trước mà nói một hơi nhiều như vậy.

Trong tai chỉ toàn thích em thích em, Hách Đăng hạnh phúc đến độ sợ hãi, sợ mình không giữ được, “Em, không biết.”

Tô Dật Tu dán sát vào môi cậu, khe khẽ nói lời yêu, “Anh thích nhất, là lúc em thích anh.”

“Nói nhiều quá.” Mấp máy môi, liền chạm vào môi anh.

Đụng nhẹ một cái, “Vậy em có hiểu chưa, thầy Hách Đăng?”

“Nghe hiểu rồi, bác sĩ Tô.”

Âm cuối cùng biến mất giữa đôi môi hai người, Hách Đăng bám chặt vào vai Tô Dật Tu, chiếc áo blouse vẫn vắt trong tay.

Nụ hôn kết thúc, Hách Đăng hỗn hển thoáng tách khỏi Tô Dật Tu, vừa định nói thì lại bị hôn, không biết quyết tâm bao nhiêu cậu mới đẩy anh ra được một chút, “Không được hôn nữa.” Giọng khi nói hơi run.

Tô Dật Tu liếm môi, “Đúng là không hôn nữa được.” Nhắm mắt bình tâm lại, anh cho tay vào túi áo, “Có thứ này tặng em.”

“Cái gì?”

Nhìn vào lòng bàn tay anh vừa mở ra, bên trong là một thứ dài nhọn màu đen hơi xám, không biết có phải khi thích ai thì sẽ tiếp được sóng điện não của người đó không, gần như chẳng cần suy đoán, cậu cầm thứ đó trong tay hỏi: “Đây là, mỗ trên của con vẹt đó?”

“Nói chính xác là thứ trên mỏ, mỏ nó dài ra, trở thành thứ này.”

“Tặng em?” Đây là một món quà kỳ cục khác từ sau viên sỏi thận, “Lúc cắt xuống chắc là đau lắm, con vẹt đó phối hợp không?”

“Có gây mê mà, lúc cắt cũng không thể cắt hết, chỉ cắt một phần, rồi sau này lại mài bớt.” Tô Dật Tu một tay chống lên tường, nhìn Hách Đăng lật qua lật lại thứ trong tay, nhìn không rõ sắc mặt, “Thích không?”

“...” Hách Đăng nhếch nhếch khóe môi, thứ này thì có nói là thích được không? Nhưng mà, “Là anh tặng thì em đều thích hết, độc nhất vô nhị đó, không ai tặng thứ này đâu.”

Tô Dật Tu hí hửng, “Anh nghĩ nhất định em sẽ thích.”

“...” Em kì dị vậy sao! Cho thứ đó vào túi, “Em vào thăm mèo con.”

“Anh...”

“Ô! Có bệnh nhân, một con thằn lằn tiêu chảy!” Người bên ngoài gọi.

“Mau đi đi.” Hách Đăng đẩy anh ra ngoài, “Chăm chỉ làm việc.”

“Anh còn chưa nói xong.”

Hách Đăng kéo cổ anh xuống hôn một cái, “Được chưa? Đi đi.”

Tô Dật Tu phờ phới mở cửa ra ngoài.

Hách Đăng dựa vào cửa thở dốc, trời ạ! Khi này suýt chút là mình... bíp, không thể nói ra được! Cấm trẻ em! Mất mặt quá đi! May mà đẩy anh ấy đi rồi, nếu không đúng là không biết làm sao để kết thúc.

Mình hôn môi với một người cùng giới là đã ấy ấy lắm rồi, đúng là không thể nghĩ tới, không dám nghĩ tới, rõ ràng trước đây mình thẳng đến không thể thẳng hơn, thời thanh xuân hừng hực toàn mơ thấy mấy em gái dịu dàng rồi bíp bíp.

Sở dĩ nói khó tìm được tình yêu đích thực, hẳn là chỉ tình yêu đồng tính! Ai ngờ được tình yêu đích thực ở ngay bên cạnh mà còn cùng giới chứ, cho nên mới khó tìm. Nhất định là thế.

Hôm nay mèo con đã khỏe hơn trước rồi, nhìn ra được nó đã khỏi dần, nhiều chỗ trên da đã bắt đầu kéo vảy, quá trình này tương đối khó chịu.

“Ngứa lắm không?” Lúc chỗ bị thương trên cánh tay mình kéo da non rất ngứa.

“Meo~”

Hách Đăng đưa tay, mèo con híp mắt, đã sẵn sàng để được sờ, nhưng cuối cùng cậu vẫn không đưa tay xuống.

“Meo~”

“Chờ mày khỏi rồi tao lại sờ mày, bây giờ, không được.” Da trên đầu mèo con vẫn chưa lành. Cậu đưa tay đụng đụng vành tai nó.

Tai mèo rung rung, rất đáng yêu. Tuy bị rách mất một mảnh.

“Được rồi, lần sau tao lại đến thăm mày nhé, tạm biệt.”

Lúc ra ngoài tiện đường Hách Đăng ghé thăm con chó, trí nhớ của nó rất tốt, thấy cậu từ trong cửa sổ thủy tinh đã kích động vẫy đuôi há miệng hà hà, vẫy tay với nó, vẫy đuôi mạnh hơn.

Khi ra ngoài, trong phòng điều trị đã có rất nhiều người, mấy con chó ngồi nằm trên ghế chờ, rất ngoan, hết như người chờ gọi số vào khám bệnh. Có vẻ như khó chịu nên chúng nó cũng biết chủ nhân đưa đến đây để khám bệnh, rất phối hợp.

Ai, chủ yếu vẫn là Tô Dật Tu nhà mình giỏi!

Dáng vẻ đặc chí bị Bành Tường nhìn thấy, anh ta lẩm bầm nói: “Sao môi đỏ thế, vào trong làm gì rồi?”

Hách Đăng vội che lại, “Nóng trong người.”

“Ha ha ha, Tô Dật Tu không hay rồi.”

“Đừng nói bậy, chúng tôi rất thuần khiết.”

“Cậu nói gì?” Bành Tường trêu chọc, “Cậu nghĩ tới thứ gì vậy? Nào, nói cho anh đây nghe nào, tôi không nói với ai đâu.”

Hách Đăng rất thông minh chọn ngậm miệng.

Bành Tường thì cứ cười gian kéo Hách Đăng vào góc dùng âm lượng chỉ hai người nghe được dạy dỗ cậu, “Thật ra tôi biết quan hệ giữa hai người.”

Hách Đăng ngậy người.

“Nhưng, cậu cũng biết, Tô cậu ấy không có kỹ thuật, cậu có biết không có kỹ thuật biểu thị điều gì không?”

Hách Đăng lắc đầu, “Không biết.”

“Biểu thị cậu sẽ bị đau, sẽ thấy đau lắm.”

Bóp trán, may là không phải “rất đau”, nếu không cả đời này cậu cũng không dám đối mặt với cái tên của mình.

“Có muốn anh đây dạy cậu không?”

“Sao lại là anh dạy tôi?”

“Vì tôi chí công vô tư.”

Chờ đã, “Sao anh biết kỹ thuật của anh ấy không tốt?” Cậu không tin là Tô Dật Tu sẽ nói chuyện này với người khác.

Bành Tường dụi mũi, “Tự dưng tôi nhớ ra mình còn việc bận, tạm biệt.” Tốt bụng định làm chuyện xấu, nhưng càng giải thích càng mơ hồ, tẩu vi thượng sách.

Hách Đăng nhìn bóng lưng đang bỏ trốn Bành Tường, không nhịn được cười, chắc chắc kỹ thuật của Tô Dật Tu không tốt, anh đâu có kinh nghiệm với người cùng giới, nhưng, cậu không ngại cùng học tập tiến bộ với Tô Dật Tu.

Thế là trong đầu xuất hiện đủ loại hình ảnh cấm trẻ em, lúc cậu hoàn hồn lại, thì dường như không có phản xạ có điều kiện khiến cậu nhớ đến tình cảnh không rét mà run trước khi sống lại như lần xem phim đen.

Sức mạnh của tình yêu đúng là vĩ đại quá, công của Tô Dật Tu không thể không ghi.

“Đại Bảo?” Hách Đăng sợ quấy rầy những con vật khác, nhỏ giọng gọi.

Đại Bảo từ phòng Tô Dật Tu ra, hai mắt Hách Đăng sáng rực, “Đại Bảo, ai cột tóc cho mày đó!”

“Tôi cột cho nó đó, đẹp không?” Cô tiếp tân giơ tay.

Trên đỉnh đầu Đại Bảo cột thành một cái đuôi ngựa, cột hết chỗ lông rẽ ra hai bên trên đỉnh đầu lại, đuôi tóc cao cao, vượt ra sau, đúng là, cũng đẹp lắm, làm nó trông sáng sủa hơn nhiều, đầu cũng ngẩng cao hơn, ánh mắt cao quý hơn.

Hách Đăng quyết định giao lưu một chút, gặp đồng môn, “Tôi cũng từng thắt bím cho nó, nhưng hình như nó không thích nên tôi không thắt nữa.”

“Thắt bím thì không được, thắt xong sẽ cứng lông không phiêu bồng chút nào, cột lên như thế này thì được, phần sau vẫn có thể phát phối đúng không.”

“Đúng.” Hách Đăng thầm xoa tay liên tục, muốn về nhà cột hết lông Đại Bảo lên.

Càng nghĩ càng nóng lòng, cậu đi tới trước phòng điều trị quơ tay với bác sĩ Tô, “Em về trước nha.”

“Em chờ anh một phút, anh viết đơn thuốc cho nó nữa là xong.”

Tô Dật Tu dặn người chủ trong thời gian này ngoài cho ăn và uống thuốc thì không được bất ngờ làm phiền con thần lẫn, đừng nhìn nó chọc nó

mãi, để nó thích nghi với hoàn cảnh, chú ý nhiệt độ và độ ẩm trong lồng nuôi, giữ cho khô ráo sạch sẽ.

Người chủ mang con thằn lằn đi, lúc này Hách Đăng mới nhớ ra, “Tráng Tráng đâu?”

“Đi trước rồi, chiều bọn họ sẽ đến phỏng vấn.”

“Tốt quá.” Mắt Hách Đăng sáng lấp lánh, “Anh sắp lên tivi rồi.” Tuy đã biết Tô Dật Tu sẽ lên tivi, nhưng không ngờ lại nhanh thế này, quả nhiên vì sau khi sống lại mình đã lựa chọn khác cho nên rất nhiều chuyện cũng thay đổi, những thay đổi ấy khiến cậu gặp được Tô Dật Tu, yêu Tô Dật Tu, nhưng không biết những thay đổi ấy có ảnh hưởng đến tương lai của bọn họ không.

“Không phải do em đưa đến sao, sao lại không vui?”

“Không có.”

“Yên tâm.” Tô Dật Tu bảo đảm, “Anh chung thủy lắm.”

Nói đến chung thủy, “Anh thấy Tráng Tráng cứ sáp vào Đại Bảo không?”

“Có thấy.”

“Ha ha, anh nghĩ Đại Bảo sẽ nói gì?”

“Chúng ta không thể đâu, mi đừng mơ mộng hão huyền nữa, ta sẽ không yêu đương với chó! Lại còn là con chó đực khó coi!”

“Ha ha ha ha!” Hách Đăng cười to, “Giống hệt như em nghĩ, Đại Bảo nhất định sẽ nói những lời đó!”

Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng đang cười rất vui vẻ, hai mươi ba tuổi thì phải thế này, như vậy mới đúng.

“Này.” Bị anh nhìn đến ngứa ngáy cả người, “Em đi đây.”

Tô Dật Tu nhìn đồng hồ, “Hay là em chờ anh một chút, bữa trưa cùng dùng cơm?”

“Không được không được, em về đây, bên này anh bận lắm, hưởng chi chiều nay còn có phỏng vấn, không quấy rầy anh nữa.”

“Anh thích em quấy rầy anh mà.”

“Em chờ anh về nhà.”

“Tiễn em ra.” Tô Dật Tu lấy tiền trong ngăn kéo, “Đi.”

Chào tạm biệt mọi người, Tô Dật Tu đứng bên đường đưa tay bắt xe, một chiếc dừng lại, anh đưa tài xế năm mươi tệ, nhờ đưa một người một chó về nhà.

Nhận gấp đôi tiền xe, tài xế thấy con chó cũng sạch sẽ liền đồng ý.

Mở cửa bảo Hách Đăng và Đại Bảo lên xe, lớn tiếng dặn, “Xuống xe rồi phải gọi điện cho anh ngay, đến nhà cũng phải gọi cho anh, nghe thấy chưa? Nếu không anh sẽ báo cảnh sát.”

Hách Đăng biết mấy câu này anh nói cho tài xế nghe, cũng biết Tô Dật Tu thật sự không yên tâm, gật đầu rất ngoan, “Em biết mà. Anh yên tâm đi.”

“Đại Bảo, trông chừng cậu ấy.”

Đại Bảo lập tức trở nên cảnh giác, khí thế cũng khác bình thường.

Tài xế năm vô lăng không dám lên tiếng.

Xe chạy đi, Hách Đăng quay lại nhìn Tô Dật Tu vẫn đứng đó một cái, trong lòng nói nho nhỏ, mau về đi, bây giờ em đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Xe taxi không rộng như xe của Tô Dật Tu, hơn nữa Hách Đăng và Đại Bảo đều ngồi ghế sau, khó tránh hơi chật, Đại Bảo khoác hai chân trước và đầu lên đùi Hách Đăng, nửa người sau ngồi dưới sàn, Hách Đăng vuốt ve đầu và sống lưng nó, “Mệt rồi đúng không?” Ở trong công viên chạy nhanh như vậy, chắc chắn là mệt rồi.

Đại Bảo không nhúc nhích yên lặng mở to mắt hưởng thụ Hách Đăng âu yếm, trong lòng Hách Đăng đã bắt đầu tỏa bong bóng hồng phấn rồi, thấy Đại Bảo cao ngạo mà cô độc như thế, hơi đau lòng, tuy một mình tự do tự tại không gì ràng buộc, nhưng vẫn chỉ là một mình, cũng sẽ thấy cô đơn và buồn chán, vào những lúc thất vọng lo lắng bất lực sẽ hy vọng có một người chìa tay ra với mình. Đại Bảo nhất định cũng thế.

Chờ khi Tô Dật Tu về, bàn bạc với anh thử, có cần tìm bạn cho Đại Bảo không. Nghĩ tới vấn đề này, hình ảnh Tráng Tráng há miệng không ngừng hà hà hà đột nhiên nhảy ra trong đầu Hách Đăng.

Không được không được! Tuy là tính cách của Tráng Tráng thật sự không tệ, dù Đại Bảo có thờ ơ với nó đến mấy, nó vẫn sáp tới như thường, ở người bầu bạn tốt nhất thì đương nhiên phải có phẩm chất dùng mặt nóng dán mông lạnh[1], nhưng, Tráng Tráng là đực mà! Hơn nữa còn không cùng giống, giao lưu với nhau không sao chứ? Lỡ như hôm nào Đại Bảo thấy nó phiền quá...

Nghĩ đến cảnh Tráng Tráng ngã xuống đất co giật, lòng Hách Đăng lạnh buốt.

Nếu không có Đại Bảo hẳn cậu sẽ thích Golden hay Samoyed, nhưng cậu đã có Đại Bảo rồi, Tráng Tráng, chấm dứt mối tình đơn phương không

tương lai của mày đi, tụi mày thật sự không thể nào đâu.

Từ khi Hách Đăng dính vào Tô Dật Tu thì sóng não cũng chạy thẳng xuống, cậu triệt để quên rằng giữa hai người cùng giới cũng có thể có tình bạn thuần khiết.

Xuống xe, Hách Đăng hỏi Đại Bảo có muốn tưới hoa không, hôm nay uống nhiều nước. Chờ nó tưới xong thì Hách Đăng lại đi dạo với nó một lúc, vì muốn để nó ị đã rồi mới về nhà.

Về nhà rồi, dù sao trong nhà cũng có mình cậu, Tô Dật Tu cũng không về, đơn giản cởi áo thun bán khỏa thân chỉ mặc quần lót sữa sang cho Đại Bảo, sau đó rửa tay chuẩn bị làm thịt viên cho Đại Bảo ăn, cậu học được trên mạng.

Nhân thịt bò, bột bắp, khoai tây cà rốt hấp chín rồi nghiền nát, rau băm nhỏ, một ít gan heo rồi tới trứng, sữa.

Cậu nhìn nhìn chỗ đồ trong chậu inox, ừm...

Đại Bảo tự chơi trong phòng một lúc, rồi ngáy người một lúc, tự khen thêm lúc nữa, xong thì ngồi trước cửa bếp với Hách Đăng.

Sao hôm nay Nhị Bảo chỉ mặc quần lót vậy? Mông tròn tròn nhìn giống cái màn thầu quá, chỉ tiếc ta đây không thích ăn màn thầu.

Lúc Hách Đăng trộn đồ ăn rồi vo thành viên cho vào nồi hấp xong quay lại nhìn Đại Bảo thì tư thế của ngài vẫn không hề thay đổi.

“Ít nhất nửa tiếng nữa mới ăn được, mày có đói không?”

Đại Bảo bất động, nó nhìn nhìn cái nồi, trong đó có đồ ăn ngon làm cho mình, chờ vậy.

Hách Đăngđiền cuồng thầm khen mình anh minh, không cho nó thấy lúc chưa trộn xong, nếu không chắc chắn nó không chịu ăn.

Hấp chín thịt viên rồi để một lúc cho nguội, Hách Đăng bẻ từng viên cho vào bát, Đại Bảo đứng bên cạnh chờ không vội ăn, thịt viên rất thơm, nghe mùi lại thấy đói, tuy là làm cho chó ăn, nhưng thành phần đều là đồ ăn của người, lại còn rất tươi, cho nên mình thử một miếng chắc không sao nhỉ!

Len lén bẻ một miếng, muốn bỏ vào miệng, nói văn hoa là kiểm duyệt thành quả lao động. Đại Bảo thấy Hách Đăng định ăn, liền xề tới, mắt nhìn chăm chăm vào miệng và tay Hách Đăng, càng lúc càng gần.

Bị nhìn thẳng tắp như vậy Hách Đăng đành phải chuyển hướng, bỏ đồ ăn vào miệng Đại Bảo, nuốt xong rồi Đại Bảo thò chân kéo bát tới trước mặt mình, ăn vài miếng chột dừng lại. Sau đó, nó đẩy bát tới trước mặt Hách Đăng.

“...” Là sao? “Không ngon?”

Đại Bảo cúi đầu ăn vài miếng, rồi nhìn Hách Đăng không nhúc nhích, lại đẩy đẩy bát tới trước mặt Hách Đăng, Hách Đăng đột nhiên hiểu ra, rất cảm động!

“Đại Bảo, mày ăn đi, tao không ăn.”

Đại Bảo lại đẩy, đã không thể đẩy thêm được nữa, bát của nó chạm vào mũi chân Hách Đăng rồi.

Thật sự không cần cùng ăn với mày đâu mà!

Hách Đăng tâm sự chuyện nhân sinh với Đại Bảo một chút, sau đó Đại Bảo không ép cậu ăn nữa, tuy trong mắt có chút thất vọng.

Ăn cơm dọn dẹp xong, một người một chó bắt đầu nghỉ trưa, tối nay Tô Dật Tu không về nên không cần đặc biệt chuẩn bị bữa tối, cho nên Song Bảo thanh thản cùng ngủ đến tối tăm trời đất, hậu quả là đến tối không hề buồn ngủ. Trong khu nhà rất an toàn, vào đêm có bảo vệ tuần tra, Đại Bảo cũng rất yên lặng không sửa lung tung, không làm phiền người khác nghỉ ngơi, Hách Đăng dẫn Đại Bảo đi dạo đến gần một giờ mới về nhà.

Đại Bảo không biết nịnh nọt, cũng không lấy lòng chủ, nhưng từ cách nó đi sát không rời và ánh mắt luôn vây quanh Hách Đăng, Hách Đăng biết càng lúc nó càng có tình cảm với mình. Sau khi tóm được ba Đại Bảo rồi lại tóm con, trong lòng Hách Đăng lúc này đang có cảm giác như “cuối cùng cũng vào nhà rồi”.

“Con trai?” Hách Đăng ôm Đại Bảo cười ngây ngô.

Nửa đêm mơ mơ màng màng cảm thấy có người cạnh giường mình, cậu đã quen chuyện Đại Bảo chạy vào phòng mình lúc ngủ rồi, đóng cửa cũng không ngăn được nó, không mở mắt ra nổi, cảm thấy mình chỉ vừa ngủ không được bao lâu, “Đại Bảo, đừng phá, nằm xuống ngủ.” Cậu lầm rầm.

Không động tĩnh, nhưng một lúc sau cậu nghe thấy tiếng thở dài.

Bây giờ thì cậu không mơ màng nữa, cảm nhận được có người ngồi cạnh giường mình. Tô Dật Tu về nhà ba mẹ rồi, vậy người đang ngồi cạnh cậu là ai? Cậu nhắm mắt nhưng đầu nhanh chóng suy nghĩ, lúc về nhà chắc chắn đã khóa cửa. Hơn nữa nếu có người vào, Đại Bảo không thể không sửa! Đại Bảo!

Cậu giữ tư thế nằm nghiêng nằm chặt chẽ, lưỡng lự, lên tiếng hay không đây, giả vờ ngủ hay là liều mạng với hắc ta?

Hay là đột nhiên trùm chăn lên đầu hắc, rồi chạy ngay? Chỉ cần tốc độ của mình nhanh thì hắc sẽ không sao.

Cậu túm chặt chân ngồi bật dậy giơ tay định trùm xuống, lại bị người kia nắm chặt tay, sau đó là giọng nói quen thuộc: “Là anh là anh, đừng sợ.”

Hách Đăng căng thẳng thở phì phò, há miệng kinh ngạc nói: “Không phải anh về nhà ba mẹ à? Sao đã về rồi?” Trong phòng tối đen, cậu đưa tay định bật đèn.

Tô Dật Tu giữ lấy cậu, “Đừng bật.”

“Sao vậy?” Hách Đăng nhận ra Tô Dật Tu không ổn, cậu không nghe lời anh, vẫn vịn đèn lên, “Trời đất! Anh gặp tai nạn xe à!!!”

“Không phải.” Tô Dật Tu gãi đầu, “Bị ba anh đánh.”

Hách Đăng không nói được gì, đưa tay sờ khoe môi anh, ánh sáng của đèn bàn không đủ những vẫn thấy được là sưng rất to, nếu mở đèn tường thì thật không dám nhìn nữa? “Anh về nhà hai bác không vui à? Sao lại đánh anh?” Cậu vội xuống giường, “Anh chờ một lát, em chườm cho anh.”

“Anh come out.” Tô Dật Tu kéo tay cậu, “Anh nói với ba mẹ rồi.”

“...” Thật sự hơi quá rồi, Hách Đăng không phản ứng lại được, “Cho nên?”

“Cho nên em không còn cơ hội hối hận, cũng không có cơ hội rời xa anh.” Nói nhiều thì miệng sẽ đau, vết thương lại tép ra, máu chảy, anh đưa tay quẹt cho Hách Đăng xem, “Anh đã đến thế này rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh.”

“...”

Ps: Tô Dật Tu: Mau an ủi anh đi.

Hách Đăng: An ủi thế nào? Muốn em nói mấy câu ngọt ngào hay âu yếm hả?

Tô Dật Tu: Tự lên đây, ngậm cái miệng bên trên lại, mở cái bên dưới ra.

Hách Đăng: (#')

.

[1] Ví von thái độ nhiệt tình đối với người cư xử lạnh lùng với mình.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tô Dật Tu dựa bên giường, Hách Đăng dùng băng gạc gói một lon nước lạnh lại bảo anh tự chườm môi, vết sưng trên trán hơi to, Hách Đăng không dám đụng vào, “Đi bệnh viện đi.”

“Không cần, không sao.”

“Như vậy rồi mà còn không sao, vậy thì thế nào mới là có sao.” Đau lòng muốn chết, cầm lon nước chườm nhẹ lên, thấy anh đau nhe răng rồi lại cố nhin, căn bản không sao chườm tử tế được, “Đau lắm sao.”

“Ừm.” Tô Dật Tu ngồi lên ôm eo cậu, vùi mặt vào lòng cậu, “Rất đau.”

“Chuyện gì?”

“Không, anh nói là rất đau.”

Hách Đăng xoa đầu anh, “Thời điểm thế này, đừng đùa.”

Tô Dật Tu bật cười, sau đó đau môi lại nhúu mảy, “Ba anh nặng tay quá.”

Trong lòng Hách Đăng thật sự là dậy sóng, Tô Dật Tu nói anh về nhà ba mẹ, rồi nửa đêm quay lại đây, kết quả bị đánh đến thâm, “Nhà ba mẹ anh ở đâu?” Cậu nhớ ra mình chưa từng hỏi.

“Tĩnh kế bên.”

“Kế bên là bao xa?”

“Lái xe mất khoảng hơn ba tiếng.”

Tô Dật Tu nói nghe rất nhẹ nhàng, vào tai Hách Đăng lại chẳng nhẹ nhàng mấy, vậy nghĩa là anh về nhà chưa kịp nghỉ ngơi gì đã quay lại, “Anh về nhà là nói ngay sao?”

“Ừm.”

“Sao anh...” Hách Đăng nói năng lộn xộn, “Khó khăn anh mới về nhà một chuyến, ba mẹ anh đang vui biết bao nhiêu, kết quả lại thế này.”

“Em không vui?”

“Không phải.” Hách Đăng im lặng một lát, hiện tại không thể nói là cậu vui được, vì còn chưa hết hoảng hốt, nhưng đối phương tình nguyện nói rõ với người nhà, làm sao cậu không vui cho được, nhưng chắc chắn bây giờ Tô Dật Tu đang không dễ chịu gì, cậu quyết định nói rõ ràng, để tránh tạo hiểu lầm.

“Anh Nhất Hưu, anh làm như vậy, không lý nào em không vui, không ai không muốn yêu đương quang minh chính đại, lại càng mong có sự tán đồng và chúc phúc của gia đình, nhưng, anh cũng biết mà, ba mẹ em mất sớm...” Cậu dừng lại nhìn Tô Dật Tu, “Cho nên, rất khát khao có gia đình. Lâu lắm anh mới về một lần, ba mẹ anh nhất định đang rất vui, hai bác sẽ nghĩ ngày mai mua đồ ăn ngon cho anh rồi nói chuyện với anh, nhưng, anh còn chưa ngồi nóng chỗ thì đột nhiên nói anh yêu một người đàn ông, em nghĩ, đối với hai bác thì chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang.”

“Nhưng sớm muộn gì cũng phải nói, chẳng bằng nói sớm một chút, không phải che giấu lén lút.” Tô Dật Tu xoa tay cậu, “Anh quá nóng vội, nhưng anh làm vậy không phải là quyết định đột ngột.”

“Em biết, chắc chắn là anh đã suy nghĩ rất lâu rồi, trước khi anh nói với em là về nhà ba mẹ thì đã quyết định rồi đúng không.”

“Đúng vậy. Đau dài chi bằng đau ngắn, nói trễ không bằng nói sớm. Anh không muốn em chịu thiệt thòi.”

Hách Đăng ôm khuôn mặt tả tơi của Tô Dật Tu, hôn lên từng chỗ bị thương của anh, “Cảm ơn anh. Nếu hai bác không tha thứ cho anh, thì chúng ta cùng đi, mặc kệ dùng cách gì, nhất định phải được hai bác tha thứ.”

“Em có chịu trách nhiệm với anh không?” Tô Dật Tu vô cùng chấp nhất.

“Có.” Hách Đăng gật đầu, “Không chỉ chịu trách nhiệm với anh, mà còn chịu cả đời.”

“Cam tâm tình nguyện đúng không?”

“Đương nhiên!”

“Nhưng mà em chưa từng nói.” Mắt Tô Dật Tu thoáng vẻ thất vọng, lại thêm thân xác tàn tạ của anh, thật đúng là, rất đáng thương.

Nhưng mà Hách Đăng lại không hiểu, “Em chưa từng nói gì?”

“Bỏ đi.”

“Đừng mà! Nói rõ ràng xem.”

Tô Dật Tu xoay mặt đi tự liếm vết thương.

Hách Đăng đứng một lúc rồi ngồi xuống trước mặt anh, bối rối một lúc, mặt đã thành quả cà rồi mới nói: “Em rất thích anh. Thật đó. Em chỉ, không tự tin vào bản thân, cho nên...” Đã mở lời được, phần còn lại không

khó nữa, cậu chậm chậm nói: “Khi vừa thích anh, thật ra cũng thấy rất khó tin, không ngờ mình lại thích một người đàn ông, nhưng em chỉ có một mình, vốn cũng không định tìm bạn gái, hơn nữa, thích anh rất tự nhiên, sau đó thậm chí em từng nghĩ, dù anh có kết hôn, mà chỉ cần ngoắc một ngón tay với em thôi, có thể em cũng không từ chối được.”

“Em nghĩ vậy thật sao?”

“Anh nói chuyện nào?”

“Sau này anh kết hôn, vẫn đàn dúi với em.”

“Ừm.”

“Bị điên à!” Tô Dật Tu cũng chẳng nhớ được bây giờ chỗ nào trên người cũng đau nữa, chỉ muốn mắng cho cậu tỉnh ra, “Khoan nói nếu anh đã thích em thì tuyệt đối không cưới cô nào khác, thì dù anh có lấy vợ, mà còn bám lấy em không buông hai tay hai con cá như thế, thì anh là loại tệ hại không ra gì, nhưng em cũng không được cam chịu như vậy, lẽ ra em phải đánh anh một trận, hoặc là mắng anh không biết xấu hổ, nói chung không được để ý tới anh nữa.”

“Lỡ anh cứ bám riết lấy em thì sao?”

“Nếu anh khổ nạn như vậy thật, thì không đáng cho em thích, em cứ nghĩ vậy là được rồi. Nồi nào úp vung nấy, nếu anh tệ như vậy, thì vợ anh cũng chẳng tốt đẹp gì, em tuyệt đối không được dính dáng tới anh, nếu không sau này sẽ không được yên lành đâu.” Tô Dật Tu cứ nghĩ lại thấy bức bối, dù không xảy ra, nhưng không thể tưởng tượng được, thậm chí còn có cả cảnh ẩu đả với Hách Đăng, đáng sợ quá đi, anh vội cảnh cáo: “Nếu em chịu đàn dúi với anh, vậy em cũng tệ luôn! Em không thấy có lỗi với học trò em đã từng dạy sao!”

... Hách Đăng đáng thương nói, “Em chỉ tưởng tượng thôi mà, ai mà ngờ được chuyện anh lẳng lặng về nhà làm vậy chứ, lúc đó em còn chưa biết suy nghĩ của anh, nếu không sao còn nghĩ vậy được.”

“Vậy là anh sai?”

“Anh không sai, nhưng mà không nên giấu em, chuyện lớn như vậy, ít nhất, anh muốn come out, thì cũng dẫn em theo, bị đánh cũng cùng chịu. Nhìn anh kìa, em đau lòng thật đó.” Hách Đăng nói rồi nước mắt cố nén lại cũng chảy ra.

Tô Dật Tu hoảng, “Không phải anh đã nói em lo trong anh lo ngoài rồi sao, mấy chuyện bị thương bị đánh này, đương nhiên để anh làm.”

“Đừng nói nữa.” Hách Đăng hôn hôn anh, thật không biết sao mình lại may mắn như thế, “Anh thương em, em biết. Hy vọng lần sau, anh có thể nghĩ ra cách mà anh không đau thịt em không đau lòng.”

“Có mà.” Tô Dật Tu ngửa mặt trong lòng cậu.

“Cách gì?”

“Mau hôn anh đi.”

Hách Đăng đưa tay che mắt anh lại, “Nhìn khuôn mặt thâm này em sợ sẽ cười.”

“Đồ xấu xa!”

“Ha ha ha! Đừng cù em!”

Hách Đăng bị anh ôm chặt không cử động được, lại bị chọt lét, không tránh được lại khó chịu, cuối cùng nhún chân ngồi lên đùi Tô Dật Tu, Tô Dật Tu kêu thảm thiết.

“Sao vậy!” Hách Đăng đứng bật dậy, “Đè trúng anh à?” Cậu đưa tay xoa đùi Tô Dật Tu, kéo ống quần anh lên, lập tức rống to: “Chân anh sưng đến thế này mà sao không nói! Anh muốn em đau lòng đến chết à!!!”

“Nhị Bảo Nhị Bảo đừng giận, chỉ lo mau về nhà, rồi sau đó đau đến mất cảm giác, lại thêm nhìn thấy em nên quên mất.” Trán Tô Dật Tu toát mồ hôi lạnh.

“Vậy mà anh còn dám lái xe về! Không cần chân nữa à!” Hách Đăng vừa rống vừa ra ngoài, “Anh chờ em, em đi lấy tiền, chúng ta đến bệnh viện.” Nói rồi lại dừng chân, vớ đầu quay lại lấy điện thoại, “Em ngốc quá, bây giờ anh không lái xe được, em cũng không biết lái, bắt taxi cũng phải đi ra, bây giờ anh không được cử động, em gọi xe cấp cứu!”

Tô Dật Tu đứng lên định giật điện thoại, “Đừng gọi, xe cấp cứu tới mất mặt lắm!”

“Thân thể quan trọng hay mặt mũi quan trọng hả!” Hách Đăng rống xong thì vội đỡ anh nằm xuống, “Anh nghe lời em đi có được không em cầu xin anh đó, nếu không em không yên tâm được, anh đâu có muốn em xót xa đến chết đúng không.” Cậu cầm lon nước lạnh lên, “Cầm chườm môi một chút đi, nếu không ngày mai sẽ sưng nặng, có thể không còn tác dụng mấy nữa, nhưng vẫn cứ chườm đi.”

Thấy mắt Hách Đăng đỏ lên lại ậm nước, Tô Dật Tu ngoan ngoãn không lên tiếng làm theo, nhưng, “Em chưa hôn anh.”

“Chờ một lát.” Hách Đăng trừng mắt.

Gọi điện thoại báo địa chỉ xong, miêu tả lại vết thương trên đầu và chân Tô Dật Tu, rồi lại vén áo anh lên xem trên người còn bị thương chỗ nào không, không thể không có được.

Cúp điện thoại chờ xe đến, Hách Đăng đã không còn biết làm sao với Tô Dật Tu nữa, rất muốn giúp anh để ngày mai anh không đau nhiều như thế nữa, nhưng lại sợ làm hỏng thêm.

Nhìn cậu nghiêm mặt mà mũi đỏ bừng cứ như ngay một giây sau sẽ khóc to lên, Tô Dật Tu chu môi, “Hôn cái nào.”

“Hôn cái hông!” Nói xong cậu vẫn cúi xuống, chống tay hai bên người anh, cẩn thận không đè trúng anh, bảo đảm chỉ có môi chạm vào nhau.

Một nụ hôn cẩn thận dè dặt vô cùng, nhưng hai người đều rất quý trọng và kích động.

Lúc có người lạ vào nhà Đại Bảo rất cảnh giác, nhưng thấy áo blouse trắng quen thuộc, rồi cuối cùng thấy ba nó bị khiêng ra, cậu bảo mẫu bảo nó trông nhà, nó nằm dài trong phòng khách nhìn cửa chăm chăm, rất cảnh giác.

May mà đang nửa đêm, chung cư lại thuộc dạng hai nhà một cầu thang, khiêng Tô Dật Tu ra xe cứu thương cũng không khiến nhiều người chú ý, lúc xe chạy đi Tô Dật Tu thở phào, còn Hách Đăng thì ngồi bên cạnh nhìn anh không chớp mắt.

Kiểm tra sơ bộ không thấy vết thương trong, anh nói xương đau, bác sĩ bảo sờ kiểm tra không thấy gãy xương, có điều muốn biết xương có nứt không thì phải vào bệnh viện chụp x quang mới chắc được.

Hách Đăng thấy đầu mình như sắp nổ tung rồi, xoay qua một bên không nhìn anh nữa, tự rơi nước mắt tí tách tí tách. Nếu cả hai cùng đi, ít nhất cũng có thể san sẻ bớt đau đớn cho anh. Chỉ tiếc trên đời này không có nếu mà, cũng như trước đây cậu thường nghĩ, nếu mà không quen Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy, nếu mà mình không ngu ngốc như vậy, nếu mà mình không sống lại, cho nên, không có nếu mà.

Nhưng, có một chuyện cậu dám khẳng định. Vì mình đã lựa chọn khác trước đây, cậu quen biết Tô Dật Tu, bây giờ, Tô Dật Tu bị thương vì cậu, tất cả đều là vì, cậu sống lại lần nữa.

Cậu có tội, là cậu hại Tô Dật Tu bị thương.

“Nhị Bảo.” Tô Dật Tu thấy vai cậu un run, biết cậu đang khóc.

Hách Đăng dùng mu bàn tay lau mắt một cái, xoay lại nói một câu vô cùng chân thành: “Em xin lỗi! Hu hu hu hu!”

Tô Dật Tu chưa kịp nói gì thì vị bác sĩ bên cạnh đã kinh ngạc lên tiếng: “Cậu đánh à, không ngờ đó, tàn bạo thật. Người trông gầy mà khỏe quá!”

Hách Đăng thật không biết nói sao nữa.

Tuy mặt bị thương, nhưng không hề ảnh hưởng tới việc Tô Dật Tu nhe răng cười, “Không phải cậu ấy.”

“Dù không phải cậu ấy đánh thì chắc chắn cũng là vì cậu ấy, chúng tôi có kinh nghiệm, hiểu mà. Nhưng có chuyện gì thì cứ từ từ nói, những người bị thương nặng tàn phế đến bệnh viện nhiều lắm, đều chỉ vì xúc động nhất thời, chuyện xong rồi thì rất hối hận, kiểu quá khích mất lý trí rồi chặt tay chân gì đó là không thể vãn hồi, lúc tỉnh táo lại mới hối hận, muộn rồi!”

Hách Đăng rất đồng ý, “Đúng vậy, có một bà vì chồng thích đánh mặt chروع mà đòi chặt tay ông ta, ông chồng nói vậy thì bà chặt đi, cuối cùng chặt thật.”

“Chặt tay đã là gì, mấy hôm trước bệnh viện còn nhận một người bị cắt của quý nữa kia.”

Hách Đăng cảm giác nửa dưới thốn một cái, Tô Dật Tu cũng kẹp chân, đau đến hít hà mà vẫn phải nói một câu, “May mà anh không chơi mạt chược.”

Đến bệnh viện vào phòng khám, Tô Dật Tu trực tiếp bị đẩy đi kiểm tra, Hách Đăng vội lấy ví tiền ra hỏi cô y tá bên cạnh đóng tiền thế nào, để không làm lỡ việc điều trị. Y tá nói với cậu là kiểm tra trước đã, sau đó bác sĩ sẽ viết hóa đơn.

Cậu ngồi trên ghế bên cạnh chờ tin tức, một lúc sau cửa mở ra, bác sĩ đi ra nói với cậu: “Không có vết thương kín, nhưng bị chảy máu dưới da khá nặng, tuy chân không bị gãy hay nứt xương, nhưng với tình hình hiện tại, chắc chắn ngày mai sẽ sưng nặng hơn, còn phải chăm sóc cẩn thận.”

“Xương cốt không sao, tôi lo phần ngực và chân.”

“Không sao.”

“Vậy thì tốt.” Xoa trán, toát cả mồ hôi lạnh rồi.

“Chú ý nằm trên giường nghỉ ngơi không được đi lung tung, không ăn đồ nóng nhiều dầu mỡ, một lát nữa sẽ ghi đơn thuốc cho anh ta.”

“Bác sĩ, khoảng bao lâu thì anh ấy khỏi ạ.”

“Cái này thì không chắc, cơ địa mỗi người mỗi khác.”

“Nằm viện có được không?” Hách Đăng nhớ đến lần không cẩn thận ngồi lên chân anh ở nhà, anh đau kêu la ầm ĩ, vẫn không yên tâm.

“Giường bệnh rất thiếu. Anh ta không có vết thương kín thì về nhà nghỉ đi.”

“Không được không được! Dù không được nằm lâu, thì ít nhất cũng một tuần mới được. Bác sĩ xem tuy bây giờ anh ấy rất bình thường, nhưng

lỡ như về nhà lại có gì bất ngờ thì sao?” Hách Đăng kéo lấy bác sĩ, “Cũng có người bị tai nạn xe nhưng không làm sao cả, nhưng khi về nhà rồi lại chết. Nằm viện đi.” Cuối cùng cậu bảo đảm: “Nếu anh ấy thật sự không sao, chúng tôi nhất định sẽ trả giường ngay, sẽ không chiếm giường bệnh.”

Bác sĩ ngẫm nghĩ, “Tôi đi xem thử có giường trống không.”

“Tốt quá tốt quá, cảm ơn bác sĩ!” Hách Đăng chỉ chỉ vào trong, “Tôi vào thăm anh ấy được không?”

“Một lát nữa là anh ta ra rồi, cậu chờ ở đây một chút đi.”

Hách Đăng gật đầu rồi ngồi xuống lại, lấy điện thoại ra lên mạng tìm xem sau khi bị đánh thì làm cách nào để mau hết sưng tan máu bầm, có thuốc đặc hiệu gì, có cần ăn uống thuốc bổ gì không. Thế là, cậu lại bắt đầu nhớ thương app Độ Nương sau này mới có, tự có chức năng lưu lại các trang đã xem. Còn các liệu pháp trị liệu vết thương bị đánh này, cậu dự định về nhà sẽ chép tay ra, cảm thấy sau này sẽ dùng được, hơn nữa còn duy trì rất lâu.

Bản thân cậu cũng thấy đau thay anh, nhưng Tô Dật Tu come out oanh liệt như vậy, sau này cậu cùng anh chịu đánh cũng có sao? Hơn nữa, nghĩ theo cách khác, cậu không cha không mẹ, muốn có người lớn đánh cũng không được, ôm lại cảm giác “ấm áp” của gia đình, nghĩ tới thôi đã kích động rồi.

Bóp trán, từ khi nào mà cậu đã trở nên tích cực học hỏi cách tự giễu và tự an ủi bản thân như thế vậy?

Cửa cảm ứng của phòng cấp cứu mở ra, Tô Dật Tu được đẩy ra, Hách Đăng đến đón, thấy sắc mặt anh tiều tụy lại mệt mỏi, nhưng ánh mắt rất tỉnh táo, trái tim như bị ai siết chặt, “Anh sao rồi? Đau lắm sao?”

“Không sao.” Tô Dật Tu nói.

Một bác sĩ đeo khẩu trang nói: “Thông thường ngày thứ hai mới là khó chịu. Có muốn nằm viện không?”

Tim Hách Đăng đập thành thịch, cậu nghĩ đến lúc mình vừa tỉnh lại sau khi bị lấy mất giác mạc, nhưng khi nghe câu sau thì mấy chuyện bỏ đi của cậu tự lặn hết qua một bên.

“Có, nằm viện.”

“Đừng làm lớn mà, còn nằm viện gì nữa! Về nhà nghỉ ngơi là được rồi.”

“Nghe lời em.” Thái độ của Hách Đăng rất kiên quyết.

Tô Dật Tu được đẩy qua một bên, bác sĩ sắp xếp lại một xấp giấy xét nghiệm và phim chụp X quang xong thì đưa hóa đơn và giấy nhập viện cho cậu, “Đi đóng tiền làm thủ tục trước đi.”

“Vậy em đi trước, anh ở đây chờ em nha.” Tô Dật Tu đưa tay kéo kéo tay cậu, cảm giác sinh ly tử biệt lập tức lan tràn trong lòng cậu, nhin không được gọi: “Anh Nhất Hữu!”

Vốn định sầu não một chút, kết quả gọi tên này xong tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả bác sĩ và bệnh nhân đều cười ồ. Hách Đăng vừa giận vừa xấu hổ, sắc mặt phải nói là đặc sắc, “Anh chờ em, đi đi.”

“Ừm.” Hách Đăng gật đầu.

Giữa những người cùng hoạn nạn thường rất dễ nảy sinh đồng cảm và hảo tâm giúp đỡ, bên cạnh có người chờ khâu vết thương, có người chừ khám bệnh đều an ủi cậu, “Không sao không sao, chúng tôi trông chừng anh ta giúp cậu, yên tâm đi.”

“Cảm ơn mọi người.” Hách Đăng cảm kích nhìn bọn họ, quả nhiên vẫn còn rất nhiều người tốt.

Nhưng, trước khi đi cậu nhìn giấy nhập viện, “Chỉ nằm viện hai ngày?”

“Chứ sao nữa? Anh ta vốn không bị gì nặng, nếu cậu muốn ở lại theo dõi thì cũng chỉ được ở hai ngày thôi, vốn là không có giường, khó khăn lắm mới tìm được chỗ trống, chỉ có thể vậy thôi, nếu không cũng hết cách.”

“Được được được.” Như vậy mà cũng được, phục luôn.

Ra khỏi phòng khám hỏi mấy người mới tìm được quầy nhận hồ sơ, cầm đủ loại giấy tờ đi làm thủ tục nhập viện, cậu lấy thẻ ngân hàng trong ví ra, thẻ này trước đó cậu đã tự đi làm, hủy sổ tiết kiệm, trong này là tiền tích góp của cậu, lần này Tô Dật Tu vào viện cậu muốn dùng tiền của mình.

Nếu hai người muốn chung sống lâu dài, thì trong vấn đề tiền bạc phải tính cả đối phương vào, tuy tiền của mình không nhiều, nhưng ý nghĩa rất trọng đại. Chẳng hạn như trúng số một trăm ngàn, ý nghĩa đại biểu khi nói “chúng ta đi tới đó chơi” và “tôi tới đó chơi” rất khác nhau.

Trong kế hoạch tương lai của em có anh, khi làm bất kì việc gì cũng vô thức nói “chúng ta”. Đương nhiên.

Khi cậu kể cách nghĩ của mình cho Tô Dật Tu nghe, Tô Dật Tu vẫn rất không vui, anh nghĩ Hách Đăng không nên dùng tiền của cậu, như vậy rất xa cách, thế là hỏi: “Vậy nếu trúng số năm mươi triệu thì sao? Suy nghĩ mỗi người mỗi khác, giống như có người vì năm mươi triệu mà tham ô, nhưng cũng có người có thể kiên trì đến một trăm triệu.”

Hách Đăng ngồi bên cạnh vắt khăn lông lau người cho anh, “Đầu tiên, phải trúng năm mươi triệu đã rồi mới thảo luận vấn đề này được.”

“Không, em nói mau, em định làm thế nào?”

Thấy anh Nhất Hữu cố chấp như thế, Hách Đăng đành phải nói: “Em sẽ cầm năm mươi triệu đến nhà anh, rồi la to em muốn cưới anh, oai phong không?”

“Gì? Có một chữ anh nghe không rõ.”

“...Gả.” Bệnh nhân là to nhất, không thèm hơn thua với anh.

Tô Dật Tu ngồi dựa đó thở dài, “Thật là, đã nói không muốn nằm viện rồi mà, muốn về nhà quá.”

“Anh ngoan ngoãn ở đây đi.” Hách Đăng nhìn bầu trời hửng sáng ngoài cửa sổ, “Ở đây cho em yên tâm, hơn nữa lúc nào cũng có bác sĩ.”

“Cuối tuần thu thêm phí đó, để tạo thêm thu nhập cho các khoa, hơn nữa em chờ xem ngày mai đi, bảo đảm không có bác sĩ nào.”

“Nhưng có cho thuốc mà.” Hách Đăng bưng chậu ra ngoài, mặt hoang mang.

“Có lời dặn là được rồi, có bác sĩ trực ban, nhưng bác sĩ chính không có mặt, chờ đến thứ hai ông ta đến thăm anh thì anh xuất viện được rồi.”

“Ý anh là em tiêu tiền vô ích rồi à?” Cởi áo Tô Dật Tu ra, lau người cho anh, “Dù sao cũng là tiền của em, em thích thế.”

Thật ra trong lòng Tô Dật Tu rất vui, Hách Đăng quan tâm nhưng như vậy, tiền đã không có nhiều mà còn chịu tiêu vì mình, tích góp đâu có dễ, anh đau lòng thay cậu.

“Cả mặt bác sĩ phụ trách cũng không thấy, cho nên mới nói vào đây ở làm gì chứ!”

Hách Đăng nhìn nhìn ra ngoài thấy không có ai, vội hôn hôn anh, “Anh không nghe lời một chút được sao? Anh xem Đại Bảo ngoan biết bao nhiêu, anh cũng ngoan ngoan được không. Anh khỏe thì em mới yên tâm được biết không? Cho nên đừng cảm rằm chuyện năm viện nữa.”

“Được rồi.” Tô Dật Tu đề cổ cậu lại, “Hôn cái nữa.”

Hai người hôn hết cái này tới cái khác, Hách Đăng đề anh lại không cho quậy nữa, “Nào, thay áo bệnh nhân.”

“Hay xin thêm một bộ nữa cho em mặc luôn đi.” Tuy chân Tô Dật Tu sưng to cử động là đau, nhưng tay không sao, sờ lưng cậu mãi không chịu yên, “Anh muốn thấy em mặc.”

“Biến qua một bên!”

“Vậy sau này em mặc cho anh xem, anh mặc áo blouse.”

“Anh xem em là động vật à!” Là thú y mà đòi chơi nhập vai gì chứ!

Khó khăn lắm mới mặc áo vào cho anh được, trong quá trình bị chấm mút vài lần, Tô Dật Tu lại nói: “Bên dưới cũng phải lau.”

“Em đi thay nước.” Hách Đăng bưng chậu vào toilet.

Tô Dật Tu lại thêm: “Chỗ khó nói kia cũng phải lau, anh rất thích sạch sẽ.”

“Anh có cần gào to thêm chút nữa luôn không!!”

Ps: Tác giả: Cái bíp, hôm nay không còn tâm trạng viết ps nữa, đặt hàng rồi mò nó lại đi giao tới nhà khác, rồi cuối cùng hắc ta không nhớ rõt cuộc đã đưa tới đâu!!! Chờ anh chuyển phát nhanh.

Thôi, làm một cái đi.

Tô Dật Tu: Làm một cái.

Hách Đăng: Không có tâm trạng.

Tô Dật Tu: Anh có thể khiến em có tâm trạng.

Hách Đăng: Đi qua một bên. Để dành đi, lần sau làm bù.

Tô Dật Tu: Em đi tè thì tè một lần hay là để dành tè nhiều tập? Em vừa tè xong anh bảo em tè ngay lần nữa em tè được không?

Hách Đăng: Cái đó đâu có giống!

Tô Dật Tu: Tuy đường ống khác, nhưng cùng một lỗ thoát thôi!

Hách Đăng: ...

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Dỗ đã dỗ rồi, nhưng vẫn phải lau, bệnh nhân Tô Dật Tu vô cùng phối hợp, không chỉ cởi sẵn quần dài và quần trong, còn mở rộng thật rộng hai chân ra, “Thoải mái lau đi.”

Hách Đăng cầm khăn lông đứng ngậy người, cái thứ chó nên gọi tên đó đang dùng tốc độ mắt người thấy được làm chuyện chó nên miêu tả trước mặt cậu! Gì vậy chứ!

“Tay anh không sao chứ.”

Hỏi một câu không đầu không đuôi, máu cả người đang dồn xuống dưới, não thiếu dinh dưỡng phản ứng chậm là chuyện hiển nhiên, “Không sao.”

Vứt khăn tới, “Tự lau đi.”

“Nè nè, ít nhất phải làm cho trót chứ!” Tô Dật Tu cầm khăn, “Anh bị thương vì em đó.”

Đúng là đâm vào chỗ đau, Hách Đăng cầm khăn nhắm chặt mắt mò tới, vừa sờ đến đùi là bị Tô Dật Tu kéo tới hôn.

Đầy đọa một hơi, anh Nhất Hưu dùng lý do “bị thương vì em” bắt Hách Đăng dùng tay ấy cho mình một lần, Hách Đăng đột nhiên cảm thấy cánh cửa thế giới mới lần này đã hoàn toàn mở ra rồi, năm viện có thể là một quyết định cực kì sai lầm!

Sau khi chuyện khó miêu tả đó xảy ra giữa hai người, ánh mắt Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng lại khác trước đây, Hách Đăng cứ cảm thấy anh nhìn mình mà như nhìn miếng thịt, “Bên ngoài sắp sáng rồi, anh mau nhắm mắt lại ngủ đi.”

“Em ngủ cùng anh.”

“Không được, anh mau ngủ đi, em đi mua đồ ăn cho anh, rồi về nhà xem Đại Bảo, nhân tiện lấy một ít đồ dùng.”

“Đừng lấy làm gì, hết tuần là xuất viện rồi.”

“Cũng phải lấy ly uống nước chứ đúng không.”

Tô Dật Tu giữ cậu lại, “Thật sự không cần, dùng ly giấy cũng được, anh không đòi hỏi vậy đâu.”

Hách Đăng liếc anh, không biết khi này ai mới mệt dầy đòi hỏi đủ điều.

“Giường bên cạnh trống, lên nằm chút đi.”

“Không được, lỡ như lát nữa có người vào nằm thì sao.”

Tô Dật Tu nói: “Không có ai đâu, anh đã đánh tiếng trước rồi, đặc biệt dành riêng phòng này.”

Hách Đăng kinh ngạc nhìn anh, “Lúc nào? Sao em không biết?”

“Lúc em đi làm thủ tục.”

Nhưng mà, “Dù là tìm người nói thì tốc độ của anh cũng quá nhanh!”

“Tại em quá chậm thôi, lạc đường đúng không?”

“Ha ha.” Bản thân cậu đầu có thấy lâu, “Anh đầu có nói anh quen người trong này.”

“Tình cờ thôi, vừa lúc hôm nay có giường trống, em may thật.”

“Là anh may mới đúng.”

“Vậy thì phải có hai chúng ta cùng nhau mới may được, em thấy có đúng không?”

“Đừng lải nhải nữa được không.” Hách Đăng xoa đầu anh, “Anh uống thuốc đi, em xoa thuốc cho anh, ngủ sớm đi.”

“Vậy thế này.” Tô Dật Tu xót cậu, “Em đừng vội vào đây, ở nhà ngủ một giấc, anh tự cử động được, bác sĩ mà anh quen nói sẽ đến thăm anh, anh bảo chiều anh ta đến. Em vào trễ một chút, có được không?”

“Nhưng mà làm sao em ngủ được chứ.” Nhưng cậu ngẫm nghĩ, “Nếu bạn anh đến, vậy em sẽ vào trễ một chút vậy.”

Đương nhiên Tô Dật Tu hiểu suy nghĩ của cậu, bé ngoan nhay cảm lại thiếu tự tin, nhìn như không quan tâm chuyện gì, thật ra trong lòng rất để bụng, “Đến cả ba mẹ anh cũng dám nói, người khác có là gì. Nếu là bạn bè thì nhất định sẽ chấp nhận được, không chấp nhận được thì không liên lạc nữa là xong. Bạn bè, là thật thì không mất, giả thì không giữ được. Anh không cần cầu xin ai, sau này chỉ có hai chúng ta. Em cho bản thân mình chút tự tin được không.”

Ngược Hách Đăng nói lên, từng lời Tô Dật Tu nói đều trở thành thần chú chui vào tim cậu, muốn giải thích, nhưng lại không thể phản bác, chỉ đành nói: “Em biết rồi.”

“Biết gì nào?”

“Tự tin vào bản thân.”

“Gì nữa?” Tô Dật Tu nói, “Em nhìn anh này.”

Hách Đăng đành phải nhìn anh, “Làm gì?”

“Nói đi, nói em sẽ thẳng thắn, ít nhất là với anh.”

“Anh sẽ chiều hư em.”

“Anh vui lòng. Người khác chiều em anh còn không vui đây.”

Hách Đăng cười nói: “Bệnh rồi, uống thuốc đi.” Cậu lấy ly dùng một lần ra rót nước lấy thuốc, “Nghỉ ngơi không tốt thì sẽ lâu khỏe, đến lúc đó về nhà Đại Bảo sẽ không nhận ra anh luôn.”

“Nhận ra em là được rồi.”

Nhìn anh uống thuốc, đột nhiên Hách Đăng cười run cả vai, “Đến giờ uống thuốc rồi.” Nói rồi tự cười bò ra bàn, câu này phải vài năm nữa mới thịnh, nhưng hiện tại nói ra rất là hợp hoàn cảnh.

Tô Dật Tu không hiểu nên nhìn cậu, “Uống xong rồi mà?” Rất không hiểu tại sao người ấy lại cười đến như vậy, “Nhị Bảo, em không sao chứ.”

“Không sao... Ha ha ha!” Hách Đăng không kiềm được nữa, “Đừng ngừng thuốc! Ha ha ha ha!”

“...” Tô Dật Tu chưa từng thấy cậu ấy cười đến chảy nước mắt như thế, đã như hận không thể lăn lộn rồi, “Em mới đừng ngừng thuốc!” Nói xong phát hiện cậu ấy cười còn dữ dội hơn, “Em gọi bác sĩ cho anh nhé, ngàn vạn lần đừng từ bỏ điều trị nha!”

Hách Đăng nhìn anh, ngồi trên giường bệnh, người đầy thương tích, lúc này đang nghiêm túc nói mấy câu như vậy, mà lại phù hợp vô cùng.

Tô Dật Tu vẫy tay gọi cậu qua, hai mắt vẫn lấp lánh nước. Nước chảy ra khóe mắt bị lau đi. Sau khi nghe những câu ấy thì kinh ngạc xong cảm thấy rất thoải mái, tuy mấy câu “uống thuốc”, “đừng bỏ thuốc” linh tinh phổ biến vào nhiều năm sau, nhưng nghĩ lại thật ra trong một vài trường hợp một vài thời điểm, chắc chắn cũng có người nói, chẳng hạn như hai người họ lúc này.

Cười xong rồi thì kéo quần Tô Dật Tu lên, bôi thuốc, sau đó là trên ngực và lưng, trán, môi, cả trên mặt. “Không biết bao lâu anh mới khỏi.”

“Rất nhanh thôi. Nếu em giúp anh...” Anh nói gì đó vào tai Hách Đăng, tai Hách Đăng đỏ ngay lập tức.

Bỏ thuốc vào ngăn kéo, “Ngủ đi! Đừng nghĩ lung tung mãi.”

“Ngủ thì có thưởng không?”

“Để dành!”

Hiệu lực của thuốc đến rất nhanh, chẳng bao lâu Tô Dật Tu đã khỏe, đến lúc này Hách Đăng mới thở phào được, anh ấy mệt thật rồi. Chỉnh điện thoại sang chế độ rung nhét dưới gối cho anh, rót sẵn nước để bên cạnh, rồi ra ngoài mua thêm chút đồ ăn để trên kệ, hôn lên môi anh một cái, “Ngủ ngoan, em quay lại ngay thôi.” Bản thân cậu cũng không nhận ra, giọng cậu như dỗ Tô Dật Tu giống hệt lúc dỗ Đại Bảo.

Ra khỏi bệnh viện, lên chiếc taxi vừa có người xuống, chạy về nhà, mở cửa ra là thấy Đại Bảo đón sẵn, sau đó cứ nhìn mãi ra sau lưng Hách Đăng, ban đầu cậu không biết Đại Bảo nhìn gì, định đóng cửa Đại Bảo lại không cho, vô đầu, cậu vội nói với Đại Bảo, “Ba con nằm viện rồi, trong bệnh viện, mấy ngày nữa mới về, anh ấy không về cùng.” Vì lúc đi cùng đi, nhưng về thì lại chỉ có mình Hách Đăng, Đại Bảo đang chờ Tô Dật Tu.

Nghe Hách Đăng nói xong, Đại Bảo không biểu hiện gì, chỉ nhìn nhìn ra cửa, Hách Đăng cảm thấy Đại Bảo rất hiểu ý người, ôm lấy nó nói lại một lần, lần này Đại Bảo không kiên trì chờ nữa, ngậm dây cổ ý bảo mình muốn ra ngoài, Hách Đăng vội dẫn nó xuống lầu giải quyết vấn đề.

Tuy cơ thể rất mệt mỏi, nhưng đầu óc và tâm trạng đều rất tỉnh táo, đi dạo một vòng rồi về nhà, vừa vào cửa Đại Bảo đã chạy một vòng tầng dưới, rồi lên lầu vào phòng Tô Dật Tu. Hách Đăng tắm xong đi ra Đại Bảo vẫn còn trong phòng Tô Dật Tu, cậu rất khó chịu, dù thường ngày Đại Bảo cùng cậu nghịch thế nào, nhưng thực tế, ba nó quan trọng hơn ai hết, đó là chủ nhân của nó.

“Ba sẽ cố gắng giúp anh ấy mau khỏi, Đại Bảo, mấy ngày này con ngoan ngoãn ở nhà được không? Để ba ở bên đó không phải lo cho con, ba con cũng không phải lo cho con.” Hách Đăng vui đầu vào người Đại Bảo dụi dụi, Đại Bảo dùng miệng đụng đụng cậu, thè lưỡi liếm mặt cậu.

Hách Đăng đột nhiên lại khóc, Đại Bảo luôn ở cạnh cậu, kêu ư ử.

Thịt viên làm hôm qua vẫn còn, lấy ra hâm nóng, xé ra trộn với bánh chó chan nước thịt cho Đại Bảo ăn. Hách Đăng lấy xương heo trong tủ lạnh ra, rửa đông sạch cho vào nồi đất hầm, rồi lấy cải trắng và kê sẽ cho vào sơ chế sẵn.

“Đại Bảo, nguyên nồi này cho con hết, gần đây ba con không được ăn cái này.”

Mùi Đại Bảo siêu thính, ngửi thấy mùi thịt hầm, cái đuôi cao quý vậy vậy. Có lẽ về nhà có Đại Bảo bên cạnh, Hách Đăng cũng thả lỏng hơn, không bao lâu đã bắt đầu ngáp, vận thành lửa nhỏ, đặt báo thức, “Đại Bảo ba ngủ một chút nha.”

Đại Bảo nằm cạnh giường Hách Đăng, lông dài trải ra, Hách Đăng bám trên mép giường nhìn xuống, thật sự rất đẹp, thế là tưởng tượng nó cặp

với một em chó lông vàng, để ra chó con lông vàng, cả nhà vàng rực, thật là tốt!

Ngủ bốn tiếng, xương trong nôi đã mềm xong, cho kê và bắp cải vào, dọn dẹp cho bản thân một chút, viết những thứ phải mua thành danh sách, trước khi ra ngoài tắt lửa đóng nắp cho đồ chín tiếp trong đó, “Đại Bảo, ba ra ngoài mua đồ, không được đụng vào cái nôi đó biết không!”

Đại Bảo chạy ra phòng khách nhảy lên sofa, con đi ngủ được chưa!

Đi siêu thị một chuyến, về nhà chất đầy tủ lạnh, không chỉ mua Diệt Đả Hoàn[1], còn chạy đến hiệu thuốc mua một ít Saffron[2], thứ đó đắt khủng khiếp, nhưng nghe nói có thể hoạt huyết tan máu bầm cho nên mua một ít, trong thẻ không còn bao nhiêu tiền, nhưng lần này cậu không sợ chút nào, cùng lắm thì bán nhà, lần này, nhà cũng là của mình, không bị lừa mất.

Chuẩn bị bữa tối cho Đại Bảo xong, nấu cháo cá lóc cho Tô Dật Tu, mang đủ đồ đạc, Hách Đăng lại xuất phát, năm viện đúng là không dễ gì, nhưng vì người đó là Tô Dật Tu, nên cũng không thấy mệt nữa.

Đến cửa phòng bệnh thì nghe có người nói chuyện bên trong, tuy cửa không đóng, nhưng cậu vẫn gõ, nghe Tô Dật Tu nói “Vào đi” rồi cậu mới vào.

“Cửa đâu có đóng, sao còn gõ làm gì.” Tô Dật Tu vừa thấy cậu là hai mắt sáng lên, liền đưa tay ra với cậu.

Hách Đăng nhìn người đàn ông ngồi trên ghế bên cạnh, “Chào anh.” Rồi nhìn nhìn Tô Dật Tu, “Đờ hơn chưa?”

“Mang gì đến vậy?” Tô Dật Tu nhìn cà mèn.

“Cháo cá lóc.”

“Em về nhà không nghỉ à?” Tô Dật Tu hơi không vui.

“Có, ngủ một lúc rồi em mới làm.” Cậu thấy người kia cười nhìn hai người, “Bạn của anh?”

Lúc đó Tô Dật Tu mới giới thiệu: “Trịnh Hoành, Hách Đăng.”

“Đừng có đọc tên em như vậy!” Hách Đăng kháng nghị nho nhỏ.

“Hách Đăng, Trịnh Hoành.” Nói lại lần nữa, lần này cả Tô Dật Tu cũng thấy không ổn, tuy không phải là “rất đau” kia, nhưng cũng cùng âm mà, chắc chắn anh hy vọng dù là trước hay sau rất đau đều là tên mình.

Rất đau, Tô Dật Tu.

Tô Dật Tu, rất đau!

Nghĩ thử thôi đã thấy máu huyết căng tràn, vô cùng sâu sắc.

“Lau nước miếng, mặt bí ối quá, lại đang nghĩ gì đó!” Trịnh Hoành trêu anh, rồi đưa tay với Hách Đăng, “Chào cậu, trước đây tôi là bạn học, bây giờ là anh em.”

“Chào anh.”

“Được rồi, tôi quấy rầy hai người rồi, tôi đi trước đây. Thứ hai tôi ở trong phòng bệnh khoa Tai-Mũi-Họng, nếu cậu không muốn xuất viện thì đến tìm tôi.”

“Được.”

Tiền Trịnh Hoành đi rồi, Hách Đăng đóng cửa lại, vội hỏi: “Anh ta biết quan hệ của chúng ta à? Thật sự không để ý à? Căng thẳng quá! Sợ anh vì em mà sau này không còn bạn bè nào nữa quá.”

“Chuyện này trước đây chúng ta đã nói rồi, không muốn nói nữa.” Tô Dật Tu nhìn cà mèn, “Đói rồi, anh muốn ăn, phải dứt anh.”

Ngoan ngoãn mức cháo ra, rồi dứt, nhưng dứt xong rồi cậu lại hối hận lẽ ra mình không nên nghe lời như thế, bởi vì Tô Dật Tu nói: “Anh muốn tưới hoa.”

Khi đưa anh vào trong rồi, lại nghe nói: “Cởi dây quần ra cho anh.”

“Tay anh không sao cả mà!”

Tô Dật Tu giật giật cánh tay đang ôm vai Hách Đăng, “Tay này phải vịn em, tay kia anh thấy hơi đau, chắc em không để anh té đâu đúng không.”

Hách Đăng đành phải đưa tay, cậu nhớ dây quần chỉ là hai sợi dây buộc lại, chỉ cần kéo một cái là bung rồi, nhưng mà sao càng kéo càng chặt vậy.

“Anh gác lên người em, em xem thử.” Hách Đăng đối mặt với anh, Tô Dật Tu khoác luôn tay kia lên vai cậu.

Thì ra bị thắt thành nút chết, Hách Đăng ngẩng đầu lên nói: “Đừng vội.”

“Không vội.”

Toilet không rộng, hai người đàn ông đứng bên trong tuy không chen chúc, nhưng cũng không nhúc nhích được, hơn nữa càng lúc Tô Dật Tu càng ép sát, Hách Đăng đẩy anh một cái, “Còn sát lại nữa thì tới cái rốn em cũng không thấy được đâu!”

“Thấy anh là được rồi mà?”

“Rốn của anh không phải là anh à?” Hách Đăng đẩy cái móng heo của anh ra, “Đừng phá, nếu không người chịu khổ sau cùng là anh đó.”

Mùi trong toilet không phải dễ chịu, đặc biệt là ở bệnh viện, tuy là phòng dịch vụ, nhưng mùi ẩm mốc và thuốc sát trùng hòa vào nhau làm người ta không muốn ở lâu, nhưng Tô Dật Tu thà chịu đựng bầu không khí này, vì lúc này, Hách Đăng đang vùi đầu vào đống quần anh tháo dây quần, không phải lúc nào cũng được thấy cảnh này đâu, mà đối phương lại còn nhịu mày vô cùng nghiêm túc, chặc chặc, nhìn một lúc, anh lại nhin không được đưa tay xoa đầu cậu.

Hách Đăng cũng không cản, chỉ than phiền: “Anh làm đúng không? Anh coi anh đi, gút chặt quá.” Cậu đứng thẳng lên đề nghị: “Dây mảnh quá, hay là đi tìm y tá, hay là lấy kéo cắt?”

“Dùng kéo cắt hư thì phải đền! Em gọi y tá tới, người ta là con gái sẽ ngại.” Nói xong Hách Đăng liếc liếc bên dưới của anh, rồi đỏ mặt.

Tô Dật Tu đương nhiên sẽ không buông tha cho cậu, thịt đã đến miệng sao lại để cho chạy được? Mà, anh đã come out rồi, sợ gì chứ.

“Nghĩ gì đó? Không sao, nghĩ gì cứ nói với anh đây, nào, nói cho anh nghe.”

Trong toilet, tiếng của Tô Dật Tu trầm thấp lại hấp dẫn, không to, nhưng đủ để vang vọng bên tai. Hách Đăng xoa xoa khuôn mặt đã bắt đầu nóng lên, “Có phải anh không muốn tưới hoa nữa không?”

“Sao có thể! Nhanh lên.” Nói xong còn đè đầu cậu, “Cởi ra mau lên.”

Hách Đăng khom xuống cúi đầu, cuối cùng thành ngồi xổm, cuối cùng nữa tay tháo không được cậu trực tiếp lấy răng cắn. Vì độc lập một mình quen rồi, khi làm việc, nhất là những việc tương đối khó, cậu thường rất

chăm chú, loại trừ tất cả tạp niệm. Cho nên, khi cậu áp môi mình lên căn bản không hề nghĩ đến biểu cảm của Tô Dật Tu thiên biến vạn hóa thế nào.

Kiểm nén tất cả những hành vi lưu manh khó lòng miêu tả đang ồ ạt trong đầu, Tô Dật Tu đành phải ôm đầu cậu lại, tuy cứ thường không nhận được cố sức đè xuống, “Em làm gì vậy? Đứng lên mau.”

“Sắp được rồi!” Hách Đăng vừa gỡ dây vừa nói.

Dây quần đã ướt đầm, nhưng tiến triển có thể thấy được bằng mắt, lúc Hách Đăng vui mừng gục xuống lần nữa định nhe răng gỡ dây thì cửa bên ngoài mở ra, “Giường số 26, đo nhiệt độ và huyết áp. Giường 26?”

Sau đó, cánh cửa toilet chỉ khép hờ mở ra.

Hách Đăng ngồi trên ghế bên cạnh vô cùng ngoan, đầu cúi thấp, hai tay để trên đầu gối, không nhúc nhích. Y tá thấy mãi thành quen, kiểm tra và phát thuốc cho Tô Dật Tu, lúc ra còn nói: “Bệnh nhân không thể vận động kịch liệt, chú ý nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Y tá đẩy xe đi, trong phòng chỉ còn hai người, Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng đang hận sao không thể rút lại thành cục, “Ngồi xa vậy làm gì, tới gần đây chút!”

“Không.” Hách Đăng từ chối, cậu bất quá chỉ tháo dây quần thay Tô Dật Tu, kết quả lại bị y tá nhìn bằng ánh mắt đó, đầu óc cậu vốn chậm chạp, bây giờ chỉ mong tất cả những chuyện khi này chỉ là mơ!

“Nhanh lên!” Tô Dật Tu cầm lấy cái túi cậu mang đến, “Anh xem thử em mang cái gì đến?”

“Không có gì?”

“Nghệ tây?” Tô Dật Tu cầm túi nhỏ cực kì kinh ngạc, “Em... Anh thật sự không nghiêm trọng đến mức phải ăn cái này!” Vốn muốn mắng, nhưng vẫn kiềm lại, “Trong thẻ em còn bao nhiêu tiền?” Thấy Hách Đăng biến sắc, anh lại vội giải thích, “Không phải anh muốn điều tra tiền của em, dù sao đó cũng là tài sản cá nhân của em, nhưng mà, điều kiện là em dùng cho mình thì anh sẽ không nói một tiếng nào, nhưng, em xài cho anh như vậy, Hách Đăng, em làm như vậy anh thật sự rất cảm động, thậm chí là rất kích động, anh sợ khi em hoàn hồn lại nhìn con số trong thẻ sẽ hối hận.”

“Không đâu.” Sắc mặt của Hách Đăng rất kiên định, “Sẽ không hối hận đây, trộm vía, dù sau này chúng ta chia tay nhau, em hết tiền, thì em cũng không hối hận. Với em mà nói, bây giờ thứ vô dụng nhất là tiền.” Cậu nghĩ nghĩ, có thể vì cảm thấy câu này còn có nghĩa khác, hoặc nghe rất giả, liền giải thích: “Tiền có thể kiếm được, tóm lại là đi lau bàn rửa chén, làm bảo mẫu cho người khác hoặc quay lại làm thầy giáo, không được nữa thì em đi làm khuân vác, tệ nhất, em đi quét đường, cũng sẽ kiếm được tiền thôi. Nhưng có những thứ, không dùng tiền để mua được.”

“Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như, lòng tin, và bình yên. Những thứ ấy không thể mua được, nhưng anh đã cho em.”

“Qua đây.” Tô Dật Tu chìa tay với cậu.

Hách Đăng đứng lên, đi ra cửa.

Tô Dật Tu: “...”

“Em, đóng cửa đã.” Sự thật khi này quá khủng bố, cậu thề không thể chịu được lần đột kích thứ hai.

Được Tô Dật Tu ôm vào lòng, tuy đối phương đau đến xuýt xoa, nhưng nghe thấy tiếng cười của anh, Hách Đăng cảm thấy vô cùng thỏa

mãn, “Có phải em ngốc lắm không?”

“Không.” Tô Dật Tu không giấu được nụ cười hạnh phúc trên môi, “Em không ngốc, em biết mình muốn gì. Ngàn vàng cũng khó mua được chân tình.”

Hách Đăng ngẩng đầu lên, “Anh nói dối, nhất định anh cảm thấy em rất ngốc.”

“Anh không có.”

“Nhất định là có!”

“Được rồi được rồi, nhưng anh thích em ngốc. Đương nhiên cũng phải cảm ơn em, đồng ý cho anh yên bình.” Tô Dật Tu bất đắc dĩ nói: “Thật ra em biết đúng không, anh thích cảm giác vừa mở cửa ra là có người chờ trong nhà.”

“Em không tin anh vừa mở cửa thì thấy em âu sầu u ám hoặc là sầm mặt hỏi anh “Đi đâu đó sao bây giờ mới mò về đi với ai tiền lương đâu” mà còn thấy vui được?”

“Vậy anh đánh cho em không nói được nữa thì thôi.” Anh nói nhỏ: “Lên giường đánh, đánh tới lúc em khóc nhè.”

“Đừng nói nữa đừng nói nữa!” Đúng là không biết xấu hổ, chuyện gì cũng nói sang ấy ấy được.

Hách Đăng cảm thấy thật ra tình cảm của hai người không oanh liệt trắc trở như người khác, thậm chí có hơi bình thản, nhưng lại khiến cậu muốn dừng cũng không được, ngày ngày đều như chất chứa trong lòng, thường có những chuyện nho nhỏ, khiến cậu suy nghĩ rất lâu.

“Ở bên anh có chán không, ngày nào anh cũng không có nhà.” Tô Dật Tu rầu rĩ hỏi.

“Không đâu, em ở nhà cũng rất bận, rất phong phú, em còn sợ anh thấy em nhàm chán.”

Đến tối Hách Đăng bị đổ về nhà, nhưng do tên bệnh nhân Tô Dật Tu đã “đánh tiếng rồi”, cho nên, khi Hách Đăng ra thì xung quanh đã im ắng. Cổng khu phòng bệnh phải quẹt thẻ mới ra vào được, thời gian thăm bệnh đã qua lâu rồi, hết cách, đành phải đi tìm phòng y tá nhờ bọn họ mở cửa, rồi hốt hoảng bỏ chạy dưới ánh mắt “tui biết mấy người có chuyện đó nha” của cô y tá.

Lên taxi, cậu gọi điện báo hành trình cho Tô Dật Tu, hai người nói chuyện đến tận khi Hách Đăng xuống xe. Về nhà rửa tay thay đồ uống nước, sau đó...

“Đại Bảo!!”

Đại Bảo không ra đón cậu, chuyện này không khoa học. Cuối cùng cậu phát hiện ra Đại Bảo trên giường của Tô Dật Tu, Đại Bảo thấy Hách Đăng, nhắc mắt, lại không phải ba.

Thở dài!

“Phắc, Đại Bảo con đang thở dài!” Hách Đăng vỗ đến, Đại Bảo không nhúc nhích, “Đừng vậy mà, ba con nằm viện rồi, ngày mai là về rồi, trễ nhất ngày một, thật mà thật mà!!”

Đại Bảo nhìn cậu, đôi mắt sáng thường ngày ướt nước, Hách Đăng nhũn cả tim, “Hay là, tối nay chúng ta ngủ ở đây?” Cậu vỗ giường, “Ngủ trên giường của ba con, không nói cho anh ấy biết, ngủ lén.”

Cậu cứ như đứa nhỏ làm chuyện xấu, trông lén lút lại kích động, dường như Đại Bảo cũng hiểu cậu, ngóc đầu lên biểu thị mình vô cùng đồng ý.

Sáng sớm thứ hai người chưa kịp dậy thì bác sĩ chính đã tới, Tô Dật Tu yêu cầu xuất viện, nhưng bác sĩ nói còn phải kiểm tra một lần nữa, cuối cùng anh Nhất Hưu cúi, “Vậy hôm nay tôi không đi nữa, tôi làm kiểm tra toàn thân luôn, cho bảo đảm.”

Trước khi kiểm tra, anh phải xuống lầu một tí, tiện đường đến tìm Trịnh Hoành, nói chuyện hai tiếng vẫn chưa tới mười giờ, thông thả khắp khiêng đi qua, thấy cách đó không xa có hai người rất quen, đến thì nhận ra là hai người gặp dưới lầu nhà Hách Đăng, trước khi Lâm Văn Thụy kịp ngẩng đầu thì anh rẽ vào phòng bệnh.

Quá thần kỳ, tuy không biết giữa bọn họ và Hách Đăng có chuyện gì, nhưng rõ ràng thái độ của Hách Đăng với bọn họ rất khó chịu, hơn nữa anh quan tâm đến Hách Đăng, rất muốn biết rốt cuộc trước đây đã có chuyện gì xảy ra với cậu, hơn nữa, anh không thích hai người này, khi này có thể thấy được, Hứa Nhạc không được khỏe, Lâm Văn Thụy sốt ruột nhưng cũng bó tay.

Ra khỏi đó rồi Tô Dật Tu đi tìm Trịnh Hoành, “Giúp tớ một chuyện được không.”

“Nói đi.”

Không bao lâu sau Trịnh Hoành đã nghe ngóng được, “Người tên Hứa Nhạc trong đó, bệnh của cậu ta tương đối đặc biệt, luôn được chủ nhiệm khám, hôm nay chủ nhiệm kẹt phẫu thuật, bọn họ đến thẳng khu nằm viện.”

“Bệnh gì?”

“Tớ không nói thuật ngữ chuyên ngành với cậu, cậu ta bị một loại bệnh giác mạc bẩm sinh, tuổi càng lớn, mô giác mạc sẽ có những biểu hiện biến đổi bệnh lý hay thậm chí là hoại tử. Nghe chủ nhiệm nói vốn tình hình rất tốt, rất ổn định, cứ nghĩ là sau khi thành niên, mô giác mạc cũng sẽ bảo trì trạng thái ổn định theo sự trưởng thành của cơ thể, nhưng thời gian này tình hình không được ổn lắm.”

“Có cách nào trị không?”

“Có, thay giác mạc.”

“Nhưng, đâu phải cứ muốn là có giác mạc để thay đúng không.” Lúc Tô Dật Tu nói không hề để ý thấy giọng của mình đã hơi run.

Trịnh Hoành gật đầu, “Đúng vậy, chủ nhiệm nói, bọn họ nói vốn có một người hiến giác mạc, nhưng hiện tại có vài trở ngại.”

“...”

Ps: Tô Dật Tu: Hôm nay chúng ta chơi cái gì vui vui đi.

Hách Đăng: Chẳng hạn như?

Tô Dật Tu: Cường hi*p.

Hách Đăng: Không chơi!

Tô Dật Tu: Đi mà đi mà! Em có thể phản kháng kịch liệt.

Hách Đăng: Thật sao?

Tô Dật Tu: Thật mà, nhưng mà vừa phải thôi, đừng quá kịch liệt.

Mười phút sau...

Hách Đăng: Cấp cứu đúng không? Mắt bị xịt thuốc muối vào phải làm sao!!!

Tô Dật Tu:/(ㄟ o ㄟ)/~~ Sao dưới gối lại có cái này!! Mắt của mình!!!

.

[1] Một loại thuốc hoạt huyết tan máu bầm, giảm đau giảm sưng.

[2] Một loại gia vị lấy từ làm từ nhụy hoa nghệ tây, được gọi là thứ gia vị quý và đắt nhất thế giới.

BẢO MẪU RẤT BẠN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tư duy của Tô Dật Tu hơi chậm, bọn họ có bệnh không chẳng liên quan gì mình, nhưng bọn họ quen Hách Đăng, Hách Đăng cũng quen bọn họ, nhưng Hách Đăng không muốn giữ mối quan hệ với họ, lại thêm cậu nhóc ấy cũng chẳng có bạn bè nào khác, nói chung là rất lạ, “Cho nên, bọn họ biết bệnh của mình, cũng đã tìm được nguồn giác mạc, chỉ là đang chờ đến khi cần thay thì thay ngay?”

“Cái này thì tớ không rõ, nhưng chủ nhiệm hỏi giác mạc để thay từ đâu ra, bọn họ không nói.”

“Bọn họ phẫu thuật ở đây? Bệnh viện không chấp nhận dùng giác mạc không rõ nguồn mà.”

“Chuyện đó thì tớ không biết, cậu biết hai người đó à?”

Tô Dật Tu lắc đầu, “Thấy quen, tưởng là bạn học trước đây, xem ra không phải rồi.” Anh vỗ vai Trịnh Hoàn, “Cảm ơn, chờ tớ khỏi rồi sẽ mời cậu ăn cơm.”

“Khách sáo.” Trịnh Hoàn cười phơ phới, “Nhìn không ra đó nha, cậu mà lại thích nam giới.”

“Cả bản thân tớ cũng không biết mình thích nam giới nữa là.”

“Cậu ấy bẻ cong cậu à?”

“Không phải, hai bọn tớ cùng cong, thuận theo tự nhiên mà cong, có phải ăn ý lắm không.”

“Khỉ!” Trịnh Hoành chửi vậy, “Cút đi viết tiểu thuyết luôn đi, hoặc lên chuyên mục giao lưu tình cảm, bảo đảm nóng sốt.”

“Hai thằng đàn ông, lên chuyên mục, cậu tưởng đang ở nước ngoài à.” Tô Dật Tu lườm, “Hơn nữa, nước ngoài cũng có tổ chức phản đối, còn ầm ĩ hơn trong nước, cậu nghĩ sao vậy.”

“Mặc kệ người ta nói đi, tình cảm là chuyện cá nhân, bản thân thấy vui là được rồi.”

“Đúng vậy.” Tô Dật Tu phì cười, “Nhìn số vết thương trên người tớ này, trả giá không rẻ đâu.”

“Hối hận sao?”

Tô Dật Tu cười lắc đầu, “Nếu bị đánh mười trận có thể khiến ba mẹ tớ đồng ý, thì khi nào khỏi tớ lại tìm bọn họ cho đánh.”

“Bệnh rồi.” Trịnh Hoành xua tay với anh, “Tớ phải làm việc, cậu cút mau.”

“Phắc! Có nói cậu cũng chả hiểu, đi đây.”

Khi Tô Dật Tu ra ngoài từ nụ cười nhạt dần, mặt lạnh buốt cả người viết đầy “không phận sự miễn đến gần”, về tới phòng bệnh anh lập tức gọi điện thoại cho Bành Tường, bên kia bắt máy rồi thì anh hỏi thẳng: “Tôi nhớ cậu có bạn học làm công tác hiến tạng, cậu biết gì về mặt này?”

Bành Tường bị anh hỏi bất ngờ cũng hơi ngạc nhiên, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cậu nhớ lầm rồi, bạn tôi làm bên tế bào gốc máu cuống rốn cơ.”

“Vậy sao, anh ta làm ăn được không?”

“Không được mấy. Tuy có hợp tác với khoa sản, nhưng một lần bỏ tám chín chục ngàn tệ ra bảo tồn máu cuống rốn, nếu đứa nhỏ khỏe mạnh thì tiền này chắc chắn mất, quan trọng hơn là, nếu người khác bệnh, thì nếu có máu phù hợp sẽ bị mang dùng trước, đương nhiên, nếu con cậu bệnh thì được dùng trước, nhưng nếu bị người khác đoạt trước, khi con cậu bệnh thì chẳng còn nữa, tìm được máu thích hợp trong ngân hàng cũng không phải dễ.” Bành Tường nói rất nhỏ: “Hơn nữa cậu cũng biết, đồ để ở nơi cậu không thấy, thường không ai tin máu đó sẽ thật sự được bảo tồn.”

Máu me gì đó anh không quan tâm, “Vậy hiện tại trong nước hiến tặng cơ quan hiện tại cũng không được chào đón mấy đúng không?”

“Thực tế là vậy, người nhận quá nửa sẽ muốn tặng của thanh niên khỏe mạnh.”

“Nhưng như thế quá ít.”

“Không sai.” Bành Tường hỏi anh, “Không phải cậu nghỉ phép à?”

“Đang ở bệnh viện.”

“Nghiêm trọng vậy sao. Không sao chứ, khi!” Đột nhiên anh ta cao giọng, “Không phải cậu là người cần hiến tặng chứ!”

“Cút ngay! Không phải tớ.” Tô Dật Tu im lặng một lúc, “Nếu như, một người có bệnh giác mạc bẩm sinh, bản thân cũng biết, cậu nghĩ bình thường, chuyện cậu ta thường làm nhất là gì?”

Bành Tường bật cười, “Nếu Đại Bảo nhà cậu động dục, cậu nghĩ chuyện nó muốn làm nhất mỗi ngày là gì? Đương nhiên lúc nào trong đầu cũng nghĩ mấy chuyện đóng cọc.”

Tô Dật Tu bóp trán, “Đại Bảo thật sự dường như chưa từng động dục.”

“Nó không bình thường, mau đưa đến đây khám, xem có thể chức năng cứng lên có vấn đề không.”

“Nói cách khác, nếu cậu là gay, thì lúc cậu đi đường nhìn thấy đàn ông sẽ mở luôn máy dò gay có đúng không? Đừng nói với tôi là yêu thích thuần khiết, nhất định cậu sẽ chú ý hành vi cử chỉ của người đàn ông đó, từ đó phán đoán xem người ta có giống mình không.”

“Cho nên, một người có bệnh cảm sinh, ở bên ngoài nhất định sẽ chú ý quan sát chỗ nào đó của người khác nhiều hơn, tim không tốt sẽ ngưỡng mộ quả tim khỏe, bệnh sinh lý sẽ ghen tị với cái ấy, kẻ nghèo sẽ ngưỡng mộ người giàu.”

“Mù thì sẽ hâm mộ người sáng mắt.”

“Phải phải, đúng. Nếu mà mắt tôi không tốt, nhất định sẽ chú ý đến tin tức phương diện này.”

“Không sai.”

“Đương nhiên, cũng không thể loại trừ từ ngưỡng mộ thành thù ghét, cậu có xem bản phân tích mấy vụ án hình sự không, nói chuyện này chắc chắn cậu không hiểu, vậy lấy chuyện ngược đãi động vật để nói, đa phần tâm lý của bọn họ không bình thường, không thể khống chế tâm trạng và hành vi của bản thân cũng là biểu hiện của tâm lý bất thường, mà nếu những người đó có cuộc sống không như ý hoặc áp lực quá nặng, và ghen tị với người nào đó, thì sẽ lấy động vật làm kẻ địch thể thân.”

“Bành Tường.”

“Hừm?”

“Mấy chuyện này hình như là tôi nói cho cậu nghe.”

“Có không?”

“Nhất định là có! Tôi vẫn còn clip tọa đàm, cần tôi chiếu cho cậu coi lại không?” Tô Dật Tu lại nghĩ đến một vấn đề, “Nếu cậu tìm được một cặp giác mạc, cậu có thay cho mình không?”

“Viện trưởng Tô, câu hỏi thơ trẻ như vậy mà cậu cũng hỏi được, câu tình yêu làm suy giảm số IQ thì ra là thật đó nha!”

“Cút ngay, không nói nữa, miệng tôi đau.”

“Phắc! Xài người ta xong thì trở mặt không nhận, cậu giỏi lắm.”

“Tiểu Tường Tử.” Tô Dật Tu cười trộm nói: “Cậu mới nói hai chữ người ta.”

“Vậy thì sao?” Bành Tường ôm điện thoại mặt chẳng hiểu gì.

“Cậu là bottom.”

“...” Bành Tường mắng to: “Cái bíp nhà cậu! Dù trong câu có từ “người ta”, thì cũng chỉ có thể chứng minh... tôi là gay.” Mấy chữ sau anh ta nói rất nhỏ.

“Không, cậu là bottom, cực một trái dưa leo, không khổ qua.” Tô Dật Tu không chờ đầu kia nói chuyện đã cúp máy.

Bệnh viện lớn không làm thì tất nhiên sẽ có rất nhiều bệnh viện nhỏ chịu làm, nói chung là sẽ tìm được chỗ, chỉ nhận tiền không hỏi nhiều, giống như mấy chỗ bán thận trong phim xã hội đen vậy.

Tuy chuyện này rất có thể là do anh nghĩ nhiều, nhưng làm thú y nhiều năm như vậy, loại người nào mà anh chưa từng gặp, mặt người dạ thú nhiều lắm. Anh muốn gặp Hách Đăng ngay, bây giờ, lập tức.

Lúc Hách Đăng xách cà mèn tình yêu đi vào tòa nhà phòng bệnh thì điện thoại reo, chuông là tiếng chó sủa, đương nhiên, tiếng đầu tiên là của Đại Bảo, phía sau toàn của Tô Dật Tu, nghe không thể phân biệt được! Bây giờ nhớ lại khuôn mặt Tô Dật Tu lúc cậu bỏ đoạn ghi âm này vào máy tính rồi mày mò một hồi để làm thành tiếng chuông cũng còn thấy buồn cười.

“Sao vậy?”

Tô Dật Tu nghe tiếng Hách Đăng, tâm trạng nôn nóng bất an lúc này lập tức bình ổn lại, “Đang ở đâu đó?”

Hách Đăng nhe răng cười, “Ở dưới lầu, em lên đây.”

“Cẩn thận một chút.”

“Biết rồi mà, em cúp máy đây.”

“Khoan đã!” Tô Dật Tu nhớ lại đã thấy hai người kia trong khu phòng bệnh, rất không muốn để Hách Đăng gặp phải bọn họ, “Em đi thang bộ.”

“A?” Hách Đăng ngạc nhiên, sau đó nói: “Được rồi, nghe lời anh.”

“Ngoan quá.”

“Biển đi. Em chỉ cảm thấy anh bảo em đi thang bộ nhất định là có lý do thôi.”

“Lên đây rồi nói.”

Hách Đăng cúp máy, trong lòng hoang mang, tuy giọng anh Nhất Hưu chưa đến độ nghiêm túc, nhưng chắc chắn là có chuyện, tuy lâu sáu cũng không cao lắm, nhưng đến lầu bốn thì cậu đã bắt đầu thở dốc, quen đi thang máy lâu ngày không bỏ thang bộ có vẻ thể lực không ổn rồi.

Chạy vào phòng bệnh không ngừng khắc nào, thấy Tô Dật Tu đang ngồi đó ngây người, nhưng khí áp xung quanh có vẻ thấp, “Sao vậy?” Để đồ xuống rồi tới cạnh anh, “Có chuyện gì sao?” Không phải hôm nay đã kiểm tra thấy bệnh gì rồi chứ.

“Không sao.” Tô Dật Tu nhìn cậu, lúc sờ đầu, lúc xoa má, rồi kéo vào lòng.

Hách Đăng đương nhiên phải phản kháng, y tá có thể vào bất cứ lúc nào!

“Rốt cuộc anh sao vậy, đừng làm em sợ.”

“Không sao thật mà.”

Phắc! Càng nói vậy thì càng có vấn đề, “Chiều nay anh làm kiểm tra, kết quả thế nào?”

“A.” Tô Dật Tu vỗ trán, “Quên làm rồi.”

“Gì vậy chứ.”

“Một lát nữa em làm thủ tục xuất viện cho anh đi, được xuất viện rồi.”

Hách Đăng căn môi xoay người đi, lâu bầu: “Anh có chuyện giấu em.”

“Không có không có!” Tô Dật Tu gom cậu vào lòng đè lại vuốt ve, “Nhớ em thôi.”

“Nói bậy.”

“Sáng nay, bệnh nhân trên giường phòng cách vách của cách vách của cách vách không còn.”

Hách Đăng không lên tiếng, “Bệnh viện mà, làm sao không có người chết được.” Cậu nhắm mắt dựa vào lòng Tô Dật Tu, cậu cũng chết trong bệnh viện, nhảy xuống từ cửa sổ, chỉ không biết là bệnh viện nào.”

“Hách Đăng.”

“Hửm?”

Tô Dật Tu rất muốn hỏi cậu, nhưng lại không dám hỏi, lỡ như cậu không biết gì cả thì sao? Hơn nữa cậu ấy lại nhạy cảm, không nên làm cậu ấy sợ.

“Thời gian này phải nhờ em rồi, hầu hạ anh cho tốt.”

“Dạ.” Hách Đăng rướn đến nói nhỏ: “Chủ nhân.”

Tiếng chủ nhân này thật sự làm Tô Dật Tu không nhịn nổi, dù miệng còn rất đau, nhưng cũng không ngăn được anh hôn Hách Đăng, trong quá trình thỉnh thoảng còn nhìn chăm chăm vào mắt Hách Đăng, làm Hách Đăng rợn cả người, “Anh làm gì vậy.”

Tô Dật Tu không ngừng nhẹ nhàng xoa lên đuôi mắt cậu, đến khi đối phương không thể không nhắm mắt, “Mắt của em rất đẹp, lúc nhìn anh như biết nói vậy.”

Hách Đăng cười, “Chỉ có người ngu ngốc hay đỡ dẫn thì mắt mới không biết nói.”

“Không giống.”

“Được rồi được rồi, anh nói không giống là không giống.”

“Đã bảo không giống mà.” Tô Dật Tu cắn môi cậu, “Mê hồn vô cùng.”

“Cút xéo!”

Lúc Hách Đăng ra được khỏi lòng anh thì môi đã căng bóng tới phản quang luôn, cầm giấy tờ đi tìm bác sĩ chính làm giấy xuất viện, y tá nào cũng nhìn cậu chăm chăm.

Hách Đăng làm thủ tục xong thì đưa Tô Dật Tu về nhà trước, lần thanh toán cuối có thể trả sau. Bệnh viện lớn có điểm tốt là trước cổng có rất nhiều taxi, chiếc đến chiếc đi. Khó khăn lắm mới về đến nhà, Hách Đăng nói với Tô Dật Tu: “Chờ anh khỏi rồi em sẽ đi học lái xe.”

“Được.” Chuyện này không quan trọng, quan trọng là, “Em coi nè chân anh bị thương, nếu ngủ phòng anh thì phải lên lầu đó.”

“Ngủ trong phòng em, đã dọn dẹp xong hết rồi.” Nhân tiện thay luôn vỏ chăn và trải giường dính lông chó.

Vừa mở cửa ra là Đại Bảo lao đến, cuối cùng cũng thấy ba ruột rồi, tuy Hách Đăng cũng là ba nó, nhưng vẫn khác nhau.

“Con trai! Có nhớ ba không!” Tô Dật Tu xoa cằm và cổ nó.

Đại Bảo kích động ôm đùi anh không chịu buông.

“Đúng là con ruột.”

“Í Nhị Bảo ghen.”

“Không có!”

“Không sao không sao, có cũng không sao, nào, ba thương em.”

Hách Đăng rùng mình, “Anh buồn nôn quá! Sớm biết vậy sẽ không cho anh ngủ với em.”

“Ngủ ngủ ngủ, anh ngoan lắm, Đại Bảo con nói có đúng không?”

Đại Bảo cứ nhìn ba nó, hai ngày không gặp rồi! Nhưng mà về rồi thì không còn gì li kỳ, nhàn nhã chạy đi tìm Hách Đăng.

“Đi qua một bên, ba đang đau lòng.”

Nói thì nói vậy, nhưng cậu vẫn dọn dẹp đồ đạc, vào bếp làm đồ ăn cho hai vị đại gia. Tô Dật Tu bị bảo ngồi sô pha, anh nói muốn ngắm dáng người lả lướt của Hách Đăng lúc nấu ăn.

Cắt táo thành miếng nhỏ, thậm chí vào cho vào miệng thử kích cỡ khi mở miệng với miếng táo, lúc Tô Dật Tu ăn không cần mở miệng quá to, thật sự quá tinh tế.

Bữa trưa tương đối đơn giản, nhưng nhìn nhìn món canh cà chua trứng đỏ lè và mấy món rau ăn nhẹ, Tô Dật Tu gào thét, đây chẳng phải là cảm giác gia đình đó sao?

Tô Dật Tu cắn đũa hồi tưởng món miến chưng đậu tương khổ qua, vô tình liếc thấy bát ăn Hách Đăng chuẩn bị cho Đại Bảo, “Sao nó được ăn ngon vậy!”

“Nó đang tuổi lớn, cần nhiều dinh dưỡng.” Hách Đăng hạnh phúc quay đi.

Tô Dật Tu nghĩ đến một câu, trong nhà tuyệt đối không thể nuôi chó đực trưởng thành, vì khi chúng nó động dục rất vô liêm sỉ!

Cái phắc.

Bộ óc bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi, chỉ còn mấy thứ vô liêm sỉ ở lại.

Hách Đăng quay lại bàn ăn nhìn anh Nhất Hưu đang ngơ ngẩn, “Không ngon sao?”

“Không phải.” Tô Dật Tu dè dặt hỏi: “Mấy hôm nay Đại Bảo thế nào? Anh thấy, anh không ở nhà, có phải tâm trạng nó xấu lắm không?”

“Ban đầu có một chút, lúc em vào nhà nó cứ chăm chăm nhìn ra cửa, đáng thương lắm.”

Tô Dật Tu thở dài, “Thật sao, rồi em làm sao an ủi nó? Nó có tức giận quậy phá gì không?”

“Không có, em nói với nó anh đang nằm viện, về nhanh thôi, nó hiểu mà.”

“Buổi tối ở đó anh lo nhất là em và nó, đừng thấy bình thường Đại Bảo xa cách khó gần mà lầm, thật ra trong lòng nó hiểu rõ. Nếu nó nhớ anh, em có thể cho nó vào ngủ trên sàn phòng em, như thế cũng có bạn.”

“Có mà, em với nó ngủ trong phòng anh.”

“À~~” Tô Dật Tu cười vô cùng thanh thản, “Vậy thì tốt quá.” Anh nhìn nhìn tấm trải giường phất phới ngoài ban công, “Thật ra cũng không cần giặt, anh vừa thay không bao lâu, em ngủ giường anh anh đâu có chê.”

“Nhưng Đại Bảo cũng ngủ mà!” Hách Đăng nói xong lập tức che miệng.

Tô Dật Tu nheo mắt, “Ha ha, thì ra là thế.”

“Cái đó, anh nghe em giải thích.” Hách Đăng lập tức ôm cánh tay anh lấp bắp, “Đại Bảo tội nghiệp lắm, thật đó thật đó, nhớ anh lắm! Đừng phạt nó.”

Thấy cậu ngựa đầu làm mặt đáng thương, Tô Dật Tu xoay đầu, không ngoài dự đoán, tuy Đại Bảo không biểu hiện gì, nhưng mà cũng nghiêng đầu kêu ư ử mấy tiếng.

Phắc! Cao quý lạnh lùng của con đâu!

“VẬY em nói em nhớ anh cho nên kéo Đại Bảo lên ngủ giường anh, anh tha thứ cho Đại Bảo được không?”

Hừ hừ, “Còn xem biểu hiện đêm nay của em.”

Ánh mắt Hách Đăng ngai ngùng liếc sang hướng khác, đỏ mặt nói: “Anh không đành lòng một chút được à.”

Nhìn là biết cậu nghĩ vậy rồi, nhưng nếu cậu đã chủ động như thế, đâu lý nào Tô Dật Tu lại buông tha chứ, “Anh mà còn chưa đành lòng sao? Anh nhịn quá sắp thành Nhịnja rồi!”

Hết cách, hậm hực một lúc lâu, Hách Đăng mới đưa một ngón tay lên: “Chỉ ấy giúp anh một lần, đừng mong thêm.”

Tô Dật Tu phờ phới trong lòng, món hời ngoài dự đoán, anh cũng chẳng định nói “thật ra em hiểu lắm rồi” làm gì, có lúc, hiểu lắm vô cùng tốt đẹp.

Nhưng vẫn phải có chuyện ngoài ý muốn, vào đêm trăng thanh gió mát, Hách Đăng bị Tô Dật Tu vuốt ve tới đau chìm trong phòng, cảm giác căng cứng khó chịu lúc xả nước còn mãi không hết, cậu chỉ còn cách nằm nhõng nhõng gác đầu xuống nệm lau nước mắt.

Tuy Tô Dật Tu người bị thương mặt bị tím, nhưng vẻ mặt ăn uống no đủ lúc này làm anh trông vô cùng gọi đòn, “Đau lắm sao? Anh không mạnh tay, nào anh xoa cho em.”

“Còn xoa nữa!!” Hách Đăng nhăn nhó mày. Tuy hai người phát triển đến mức này, cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa ban đầu không phải cậu không dễ chịu, nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn, “Em đã kêu đừng

mà đừng mà rồi, đã... không còn gì rồi mà anh cứ làm~” Nói đoạn sau cậu cũng tự thấy xấu hổ.

“Là anh sai, lỗi của anh, lần sau anh sẽ chú ý.”

Hách Đăng được anh ôm đỡ dành, nhắm mắt kêu hừ hừ, ban đầu còn rất dễ chịu, sau đó mở mắt ra cầu khẩn anh đầy thành ý: “Anh có thể nào đừng bóp hông em nữa không!”

“Sờ thích tay quá!” Y như cái màn thầu.

Hách Đăng vừa định phát rồ thì Tô Dật Tu nhú mày ôm ngực rất đúng lúc, “Xương sườn đau.”

“Không sao chứ!” Hách Đăng cố nén khó chịu đi lấy thuốc cho anh, “Mau uống đi, thuốc bãi bệnh viện cũng phải bãi nữa, anh đuổi thẳng chân ra.”

Tô Dật Tu uống thuốc rồi kéo cậu lại không cho làm, “Không bãi thuốc cũng khỏi mà, đừng làm nữa.”

“Không phải sẽ khỏi nhanh hơn sao?”

“Như thế tốt biết bao nhiêu, anh có thể nghỉ ngơi thật lâu.”

“Sẽ khó chịu.”

“Không đâu, có em bên cạnh thì anh sẽ không khó chịu.” Tốt nhất là lâu khỏi một chút, như thế sẽ, ha ha ha há ...

Hách Đăng rút khăn giấy đưa anh, “Lau nước miếng đi.”

Về đến nhà là thấy yên lòng, trong bệnh viện vẫn ngủ không ngon, Hách Đăng nằm yên đó ngủ rất ngoan, nhưng Tô Dật Tu thì không sao ngủ được, đầu óc hỗn loạn.

Chuyện của Hứa Nhạc có thể nói là một phát hiện rất quan trọng, tuy không muốn nghĩ xấu cho người khác, nhưng chuyện này liên quan đến Hách Đăng, anh không thể không nghĩ nhiều. Phòng trước khỏi họa, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, huống chi hiện tại cũng không gì chứng minh nhất định sẽ liên quan đến Hách Đăng.

Phiền lòng đương nhiên sẽ khó ngủ, xuống giường bước khẽ ra ban công hút thuốc, anh nghĩ mình chẳng biết gì về quá khứ của Hách Đăng, cuộc sống của cậu, tình cảm của cậu, quá trình cậu trưởng thành. Hơn nữa Hách Đăng hoàn toàn chẳng nhắc tới, anh từng nghĩ có lẽ các hồi ức và quá khứ ấy không được vui, nhưng cũng là một phần cuộc đời của Hách Đăng, nếu không hiểu rõ, vẫn sẽ có tiếc nuối.

Thầy giáo trung học sao? Vậy thì bắt đầu từ trường trung học đó.

Mặc kệ vì lý do gì mà Hách Đăng không muốn nói về quá khứ của mình, anh chỉ có thể tự mình tìm hiểu.

Vì yêu em, cho nên muốn hiểu em, rồi bảo vệ em, cuối cùng càng yêu em hơn. Chỉ vậy mà thôi.

Đồng hồ sinh học của Hách Đăng luôn rất đúng giờ, nhưng do đêm trước bị ai đó “vết cạn”, khiến cho người tỉnh, nhưng tinh thần chưa tỉnh. Đáng thương cho kẻ bình thường còn ít khi tự xử như cậu, vừa thức dậy đã thấy thốn, đương nhiên tâm trạng không được tốt.

Tô Dật Tu vẫn còn ngủ, thấy anh ngủ ngon như vậy, Hách Đăng lại giận, rõ ràng chỗ đó yếu ớt thế, mà còn liều mạng bóp nhéo. Lúc mình ấy cho anh ta thì lại cẩn thận hết sức!!!

Cho nên, khi Tô Dật Tu đứng trước gương phòng tắm thưởng thức hoa văn trên mặt, ban đầu giật mình, sau đó lẳng lặng chấp nhận.

“Sao anh không rửa mặt?” Hách Đăng nhìn anh Nhất Hưu mặt gấu trúc ngồi đối diện, ảnh hưởng bữa ăn lẫn đó! Vừa ăn vừa cười sê sặc, như vậy rất nguy hiểm.

Động tác của anh Nhất Hưu vẫn rất ung dung, “Không nữ, đây dù sao cũng là món quà đầu tiên em tặng anh, anh rất thích, vẽ tay đó, chắc chắn, để dành.”

Hách Đăng cứng họng, cúi đầu cắn mạnh cái bánh trứng một cái. Hừm, không giống trong tưởng tượng, cứ nghĩ Tô Dật Tu sẽ rộng to một tiếng rồi rửa mặt, nhưng lại không có gì xảy ra, nghe còn có vẻ vui.

“Đại Bảo, đi, ra ngoài tản bộ.”

Đại Bảo nhìn ba nó một cái, lẳng lặng đi tìm Hách Đăng.

“Anh rửa mặt rồi hăng ra ngoài.”

“Không rửa. Anh muốn cho người khác biết, mặt này do người ấy của anh vẽ cho.”

“Đi đi đi đi, không sợ người khác cười cho thì anh cứ đi đi!”

“Đi đây, báai bai.”

Tô Dật Tu đi thật, nhấn nút thang máy, không hề lo sợ mà còn đặc chí chờ thang máy, ngay vào khắc cửa nhà kế bên mở ra, Hách Đăng thò vuốt túm anh về, “Rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Không chờ Tô Dật Tu trả lời, điện thoại bàn reo, Hách Đăng đi đến bắt máy rất tự nhiên, “A lô?”

“A lô, cậu là ai?”

Người gọi là phụ nữ, không đoán được bao nhiêu tuổi, nhưng giọng rất hay, “Xin hỏi chị tìm ai?”

“Tôi tìm con trai tôi, Tô Dật Tu!”

Hách Đăng há hốc mồm hoảng loạn bịt ống nghe mấp máy môi với Tô Dật Tu, “Mẹ anh!”

Ps: Tô Dật Tu: Lần trước cưỡng bức thất bại, lần này đôi ta phải rút kinh nghiệm xương máu để hoàn thành!

Hách Đăng: Được.

Tô Dật Tu: Tịch thu thuốc xịt muối.

Hách Đăng: Được!

Tô Dật Tu: Phải phối hợp biết không! Phản kháng là tình thú, tương đối thôi là được rồi!

Hách Đăng: ... Được.

Tô Dật Tu: Hừ hừ, chờ đó đi.

Hách Đăng: Cho biết thời gian cụ thể được không?

Tô Dật Tu Nói cho em nghe rồi sao cưỡng bức được nữa! Phải bắt ngờ em biết chưa!

Một chốn nào đó ba ngày sau...

Hách Đăng: Xe cấp cứu phải không! Cứu mạng, tôi đánh ngất một người rồi!

Tô Dật Tu: (#') (Còn chơi được nữa không đây chứ!)

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Hách Đăng đứng ngồi không yên bên cạnh, rất tò mò không biết mẹ Tô gọi điện đến nói gì, hơn nữa cậu còn là người bắt điện thoại, nhưng lại rất sợ sẽ nghe thấy, thế là dứt khoát dắt Đại Bảo xuống lầu đi dạo.

Hết vòng này tới vòng khác, Đại Bảo muốn về nhà rồi, đứng trước cổng tòa nhà cần mẫn cào cửa, Hách Đăng ngồi chồm hổm bên cạnh mặt mày ủ dột.

Đại Bảo thấy Hách Đăng không có vẻ định mở cửa, đứng bật dậy bám vào cửa nhìn mấy hàng số nhà, cái đó là số nhà trăm đó!

“Đại Bảo, con nghĩ bọn họ nói điện thoại xong chưa?”

“Con nghĩ bây giờ chúng ta về có gì bất tiện không?”

“Con nghĩ bọn họ có cãi nhau không?”

“Con nghĩ... A Đại Bảo con làm gì vậy!”

Hách Đăng vội kéo Đại Bảo đang dán dính vào cửa xuống, “Chờ thêm một lát nữa.”

Đại Bảo: Mi tự đợi đi, bản đại vương muốn về nhà!

“Con lười quá đi, với hình thể của con, lẽ ra phải chạy suốt mười mấy cây số cũng không thở dốc chứ, con là chó săn đó có biết không!!” Hách Đăng kéo nó, “Đi, đi thêm vòng nữa.”

Đại Bảo kiên quyết không đồng ý, ngồi xuống không chịu nhúc nhích. Hách Đăng thấy nó không đi cũng không dám kéo mạnh, đành phải đẩy đẩy vài cái, rồi tự chơi vầy dây.

Có lẽ nhìn mãi thấy hoa mắt, Đại Bảo cắn chặt sợi dây đang tung bay, lần này đến cả dây Hách Đăng cũng không có mà chơi nữa.

Cổng mở, có người bước ra, thấy Đại Bảo và Hách Đăng ngoài cổng, còn đẩy cửa giúp, “Vào đi, con chó này ngoan quá, có phải hôm nay cậu đi dạo trễ không? Bình thường thì lúc này cả hai đã về nhà lâu rồi.”

Hách Đăng vội nói cảm ơn, sau đó trả lời: “Dạ đúng, hôm nay đi trễ.”

“Lần nào tôi ăn cơm xong đứng ngoài ban công cũng thấy cả hai đi về.”

“Vậy chúng tôi về trước, cảm ơn anh, tạm biệt.”

Cười tươi vào đến trong thang máy, có người giữ cửa giúp, có lẽ là chuyện tốt, gặp được chuyện tốt, chứng minh cả ngày sẽ rất thuận lợi.

Nhất định sẽ thuận lợi.

Vừa tra chìa vào ổ, cửa đã bị mở mạnh ra, không có gì bất ngờ, là mặt của Tô Dật Tu, “Sao lâu quá vậy? Ra ngoài mà không mang di động theo, anh gọi điện thoại kết quả nó reo trong phòng ngủ!”

Thấy anh sốt ruột như vậy, Hách Đăng vội nói: “Em quên mất mà, em ra ngoài anh nói chuyện cũng tiện hơn.”

“Em ở nhà cũng tiện thôi, đâu phải ba mẹ anh không biết.” Tô Dật Tu không nói với cậu là khi này anh không tìm thấy cậu suốt chút đã phát điên, “Ra ngoài, nhất định phải mang di động theo, dù là xuống lầu bỏ rác cũng

phải mang, em có thể quên đem chìa khóa, nhưng nhất định phải đem đi động, có biết chưa?”

Hách Đăng căng thẳng, “Có phải, ba mẹ anh sắp đến không? Rồi, anh sợ hai người đánh em?”

“...”

“Anh yên tâm, nếu gặp phải thì em tuyệt đối cũng sẽ không xung đột với ba mẹ anh, dù hai người đánh em, em cũng không dám đánh lại, a, đương nhiên, để giữ mạng, em chạy được không?”

Tô Dật Tu cười nói: “Dù có bị đánh thì cũng là anh, ba mẹ còn chưa đến mức đánh em đâu, vẫn còn chút lý trí.”

Hách Đăng nhìn anh từ trên xuống dưới đầy nghi ngờ, “Ha ha.”

“Mẹ anh không nói gì, chỉ hỏi anh bị thương có nặng không, chuyện hôm đó hỗn loạn quá, chưa kịp xem thì anh đã đi rồi.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Còn hỏi em là ai, anh nói mẹ biết rồi còn hỏi.”

“Mẹ anh...”

Hai người ngồi trên sofa thở dài, Tô Dật Tu choàng tay ôm cậu rồi nhân tiện vò tóc cậu, “Bây giờ chắc chắn mẹ anh còn chưa chấp nhận được, nhưng cũng tốt hơn ba anh một chút, dù sao anh cũng là con ruột của mẹ.”

Hách Đăng mở to mắt, “Anh không phải con ruột của ba anh à?”

“Bị đánh thành thế này, anh cũng nghi ngờ lắm.” Tô Dật Tu cười tà nói đùa.

“Thật sự không còn gì khác?”

“Hết rồi.”

Hách Đăng không hỏi tiếp, đứng lên đi vào bếp, cậu đi rồi Tô Dật Tu lại nhắm mắt ôm trán, lo lắng suýt chết.

“Em biết anh không nói thật với em, anh có chuyện giấu em.”

Tô Dật Tu mở mắt ra, thấy Hách Đăng đứng trước mặt anh.

“Em nghĩ có thể anh không muốn em lo, anh nghĩ có thể tự giải quyết, không muốn nói cho em nghe, thay vì hai người cùng lo chẳng bằng để mình anh lo, có đúng không?” Hách Đăng đẩy tay Tô Dật Tu định nắm tay cậu ra, “Đừng đụng vào em. Anh xem em là gì? Thủy tinh? Thú cưng? Hay là cậu tình nhân bé bỏng? Hay là, căn bản chỉ xem em như anh bạn nhỏ chưa thành niên.”

“Anh xem em là bầu bạn, bạn đời, người yêu, nhưng mà đúng là em giống anh bạn nhỏ chưa thành niên thật.”

Hách Đăng hung hãn trừng anh một cái, “Cái phía sau khoan chưa nói, chỉ nói khoản bạn đời người yêu, anh làm được chưa? Cả tâm sự cũng không chịu nói với em, căn bản là chê em không thể gánh vác cùng anh nổi.”

“Không, anh không có. Anh chỉ...”

“Anh chỉ thấy là anh tự giải quyết được.” Hách Đăng ngồi xuống trước mặt anh, “Em là đàn ông! Không phải phụ nữ.”

“Anh biết, hôm qua có xác nhận rồi.”

“Tập trung vào! Nói chuyện nghiêm chỉnh!” Hách Đăng rất giận, “Là người yêu thì khi có chuyện không phải sẽ cùng đối mặt sao? Hai người ở

bên nhau không chỉ cùng vui vẻ, mà còn có thể cùng đối diện với khó khăn. Tin tưởng không phải mấy lời hứa đầu môi, em sẽ không vì chút trắc trở mà bỏ chạy.” Còn nữa, “Chỉ có khi ở bên người tình mới chỉ nói chuyện vui không nói gì khác, vì người tình chỉ cần vui sướng nhất thời, không hề suy xét đến chuyện cả đời, vui chơi trước mắt không lo ngày mai. Anh cũng nghĩ vậy sao?”

Hai tay Tô Dật Tu xoa mặt, sau đó nắm chặt tay cậu, “Tuy nhà này anh đứng tên, nhưng khi mua, ba mẹ anh trả trước, tuy sau đó anh đã trả hết số còn lại rồi, mẹ anh nói, bây giờ ba anh lấy chuyện này ra nói, nếu nhận sai, thì coi như không có gì, nếu không, ba anh bảo anh dọn ra ngoài.” Đương nhiên, không có khả năng ba anh dùng chữ văn minh như “dọn”.

“Cũng đúng, đánh anh thì anh chạy mất, muốn trói buộc anh chỉ còn mặt kinh tế thôi.”

“Đáng tiếc anh tương đối độc lập về kinh tế.”

Hách Đăng ngẫm nghĩ, “Chuyện nhà cửa nói lý là chắc chắn không được, anh có dự định gì không?”

“Anh đâu có gì sai, sao phải thừa nhận.”

“Vậy anh định trở mặt với ba mẹ luôn à?”

“Là với ba anh. Anh không lo phía mẹ anh, lâu dài rồi cũng sẽ nghiêng về phía anh, dù mẹ không thể chấp nhận em, thì cũng sẽ không phản đối.”

“Nếu như, anh định dọn ra ngoài...” Hách Đăng nhìn anh rất nghiêm túc, “Có muốn về nhà em ở không? Em bảo đảm ba mẹ anh không ý kiến.”

Tô Dật Tu cười cười, “Thật ra khi này anh cũng nghĩ vậy, chỉ là cảm thấy thiệt thòi cho em quá.”

“Ở nhà em thì có gì mà thiệt thòi, chỉ có điều nhà em nhỏ, thiệt cho anh và Đại Bảo ấy. Nó không thể có phòng riêng nữa, còn nữa.” Cậu nhìn quanh nhà, “Nhà em không được thế này, thiệt cho anh rồi.”

“Anh đã không còn nhà để về rồi, cảm ơn em thu nhận anh.”

“Nhưng mà như thế này có phải là chống đối ba mẹ anh không?”

“Không đâu, anh ngoan hết sức, ba anh bảo anh dọn ra là anh chuẩn bị dọn ra rồi nè.”

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, dù sao ba mẹ cũng lớn tuổi rồi.” Hách Đăng hơi lo.

“Chuyện này, chỉ có chờ thời gian, không còn cách nào khác.”

Hách Đăng nghiêng đầu rồi rẫm, “Cứ cảm thấy nếu anh dọn đi thật, ba anh nhất định sẽ bốc hỏa luôn.”

“Dù sao cũng là ông ấy bảo mà.” Tô Dật Tu an ủi cậu, “Chờ một thời gian cho dịu lại, anh xem thử có nói chuyện được không.”

“Ừm, nếu về nhà, anh không được về một mình đó.”

“Được. Đến lúc đó dẫn em đi gặp ba mẹ chồng.”

“Cút ngay!”

“Vậy, khi nào em dẫn anh đi gặp ba mẹ vợ?”

Hách Đăng nhìn anh, nhe răng cười, “Chờ anh khỏi hẳn đã, ít nhất cũng chờ mặt anh lành lặn, nếu không nhất định ba mẹ sẽ chê anh.”

Một tuần sau, vết thương của Tô Dật Tu lành lại nhiều, đi đứng cũng nhanh nhẹn, hai người gói ghém thứ cuối cùng rồi chuẩn bị dọn về lại nhà

Hách Đăng, trước đây đã mang một ít đến rồi, lúc dọn thấy chẳng cần mang gì nữa, chỉ còn một ít quần áo, nhu yếu phẩm, vi tính và đồ của Đại Bảo, kết quả dọn ra lại thành một đống lớn, phải chia thành từng phần để chuyển, đi chuyển nào sắp xếp luôn chuyển đó, như vậy sẽ không quá mệt.

Cuối cùng cho hết đống đồ vào chỗ đã sắp sẵn là xong, căn nhà một phòng khách một phòng ngủ trở nên chật chội hơn nhiều, nhưng cũng có hơi người hơn, Hách Đăng thích loại cảm giác này.

Kéo ngăn tủ ra, bên trong là xâu chìa khóa dùng trong nhà, cậu từng đưa xâu chìa khóa này cho Hứa Nhạc và Lâm Văn Thụy, sau đó, bọn họ bán nhà của cậu, rồi mọi chuyện đến như sóng ập, hoàn toàn không để cậu kịp phản ứng.

Nắm chìa khóa trong tay, đi tới trước mặt Tô Dật Tu, “Cho anh.”

“Gì vậy?” Tô Dật Tu hơi cảnh giác, “Không phải sâu chứ.”

Hách Đăng ngẩn người rồi cười ha ha, “Không phải anh sợ sâu chứ.”

“Anh hơi sợ gián.” Tô Dật Tu rất muốn nhìn rõ, nhưng Hách Đăng nhắm rất kín.

“Mau đưa tay ra đây.”

“Được rồi.” Tô Dật Tu nhắm chặt mắt đưa tay, “Liều mạng luôn.”

Cảm giác kim loại lạnh buốt chạm vào tay, và tiếng leng keng, mở mắt ra nhìn, “Chìa khóa nhà em?”

“Ừm.”

Tô Dật Tu nắm chặt xâu chìa khóa, ôm cậu vào lòng, “Cảm ơn.”

Bầu không khí rất tốt, bốn mắt nhìn nhau, không nói gì nhưng hơn ngàn lời nói.

Tô Dật Tu: Đây là nhà của Hách Đăng, cuối cùng cũng có thể tiếp xúc đến cuộc sống của cậu rồi, phải cảm ơn ba mình.

Hách Đăng: May mà chưa bán nhà, nếu không đúng là bi kịch trần gian.

Đại Bảo: Chỗ này rõ ràng không phù hợp với khí chất cao quý của bản đại vương, nhưng cũng không sao, ai bảo đây là nhà của cậu bảo mẫu chứ, miễn cưỡng ở lại!

“Có cần chúc mừng không?” Hách Đăng đề nghị.

“Chúc mừng chuyển nhà hay sống chung?”

“Sao cũng được.”

“Được rồi.”

Thế là, cách chúc mừng của hai người vô cùng vui tai vui mắt. Đường nhiên giường sẽ nhỏ hơn ở nhà Tô Dật Tu một chút, nhưng cảm giác ôm nhau rồi làm gì cũng dính chặt vào nhau thế này, thật sự rất tốt.

Lúc Hách Đăng nằm sắp xuống rồi, bộ não mơ màng của cậu phải phản ứng lại, cách chúc mừng này hiển nhiên không đúng!!

Hai người đã “tiếp xúc thân mật” nhiều lần rồi, chỉ cần Hách Đăng nghĩ người trước mắt là Tô Dật Tu, thì sẽ không từ chối anh thân mật, tuy Tô Dật Tu lên giường là sẽ hơi khó tả, nhưng chưa lần nào làm hết. Tuy về mặt tình cảm hai người đã đạt đến tầm cao mới, nhưng, không kinh nghiệm thì vẫn không kinh nghiệm, dù có thương nhau cả vạn lần, thì khi thật sự làm mấy chuyện chớ nên miêu tả đó, cũng vẫn chẳng có kinh nghiệm!

Thực tế chứng minh, cả đời người đều không ngừng học tập không ngừng tiến bộ.

Hách Đăng đau đến suýt chút đá anh ra, Tô Dật Tu cũng chẳng khá hơn.

“Nhìn một cái.”

“Đừng có nhìn!!” Hách Đăng dùng chăn che nửa người dưới.

“Chảy máu rồi, anh xem nào.” Tô Dật Tu nói, “Có lẽ bị rách rồi.”

Tuy là nam tử hán, tuy rất không muốn rơi nước mắt, nhưng, chỗ đó bị rách thật đau quá, không cử động thế nào cũng ảnh hưởng chỗ đó, cả người khó chịu, đúng là đứng ngồi không yên theo nghĩa đen.

Tô Dật Tu cũng chẳng có thời gian lau máu trên người mình, đỡ dành vị nào đó đã biến thân thành đà điểu, “Anh xem nào! Rách thì phải khâu lại!”

“Phắc!” Lần này Hách Đăng khóc không ra nước mắt nữa, “Đi đâu khâu chứ, em không muốn vào viện!”

“Vậy đến phòng khám thú ý là được rồi.”

“Phắc phắc em không đi!!”

“Vậy anh gọi điện bảo bọn họ mang đồ đến đây.”

“Mẹ nó em không phải con chó con mèo đâu!”

“Yên tâm, kĩ thuật của anh tốt lắm.”

“Không phải vấn đề đó!”

Tóm lại Hách Đăng đang chảy cả máu lẫn nước mắt không thẳng nổi Tô Dật Tu, khi Bành Tường đến thì cười đến sắp rút gân, “Yên tâm yên tâm, không ai biết hết.”

Hách Đăng nằm bẹp trên giường giả chết, nhưng trong nhà chỉ có mỗi một cái giường, còn phải dùng làm giường phẫu thuật, Tô Dật Tu đành phải trải khăn trải giường ra bên cạnh, lót tấm vô trùng lên trên, “Qua đây đi.”

“Hừ hừ.” Mất hết mặt mũi rồi!!

Bành Tường cố nhin cười, “Thật ra chỉ dẫn kĩ thuật quan trọng lắm đó.”

“Câm miệng!” Tô Dật Tu bảo Hách Đăng nhếch mông lên, Bành Tường cầm đèn pin chiếu, “Rách rồi.”

“Cũng may, xem thử bên trong, nếu bên trong không sao, một mũi là được.”

“Một mũi thì khỏi khâu cũng được đúng không.” Hách Đăng tranh thủ cơ hội.

“Tốt nhất là nên khâu, sẽ nhanh khỏi hơn.” Bành Tường đưa tay, “Đưa khẩu trang cho tôi, để tôi.”

Tô Dật Tu tuyệt đối không đồng ý, “Cậu chuẩn bị, để tôi.”

“Xí.” Bành Tường trề môi, “Một lát nữa run tay tôi không vào thể cho cậu đâu đó.”

Kiểm tra và khử trùng xong, tình hình khả quan, “Ngoài một mũi trong một mũi.”

Hách Đăng túm bông cúc lại, “Có phải còn phải tháo chỉ không.”

“Không cần, tôi có đem chỉ tự tiêu.”

“...”

Bành Tường hỏi Tô Dật Tu: “Cậu định khâu cho cậu ấy thế nào?”

“Phắc, đừng vậy mà có được không!” Hách Đăng kháng nghị.

Tô Dật Tu đeo khẩu trang dùng một lần lên, có vẻ giống hành nghề phi pháp, “Khâu thành chữ S được không?”

Tô, phiên âm là su, s. Ủm, rất tốt.

Cuối cùng vì để làm được chữ S, khâu ba mũi. Tô Dật Tu còn chụp hình. Chăm sóc cho phần sau của Hách Đăng rồi lau sạch máu xong, nhét cho cậu một viên thuốc giảm sưng, động tác vô cùng thành thạo. Bành Tường vỗ vai anh, “Được lắm, người bình thường không ai dám ra tay với người thân đâu.”

Tô Dật Tu nói vô cùng bình tĩnh: “Chỉ cần xem cậu ấy như con, thú cưng, là được rồi.”

Hách Đăng bất lực gào rú, lúc khâu không có cảm giác, nhưng chích thuốc tê rất khó chịu. Dứt khoát, không muốn trải qua chuyện này lần thứ hai.

“Cảm thấy thế nào?” Bành Tường hỏi cậu.

Hách Đăng hằm hừ một lúc, “Không muốn trả lời.”

“Kỹ thuật khâu của Tô điêu luyện nhất bệnh viện chúng tôi đó.”

Nhưng cũng là khâu cho động vật mà!

“Đưa đây.” Hách Đăng đưa tay.

Tô Dật Tu giao nộp di động, “Máy em chụp nét hơn, nên lấy xài.”

Nhìn một lần rồi tuyệt đối không muốn thấy lại lần nữa.

Nhưng Tô Dật Tu đã nhanh chóng gửi ảnh qua cho mình, rồi nhét cái khăn lót dính máu vào thùng rác, “Khăn trải giường giặt rồi dùng lại được.”

“Vứt đi.”

“Vậy em nằm đó một lát, anh tiễn Tiểu Tường xuống lầu.”

Mùi máu trong phòng khiến Đại Bảo cứ bồn chồn bất an, lúc thấy là máu của Hách Đăng thì đôi mắt hoang dã lập tức trở nên ôn hòa, thấy nó nằm xuống cạnh giường mình, Hách Đăng mới thở phào được, khi nãy suýt chút chết ngất, cậu không hề nghi ngờ sức công phá của Đại Bảo.

Tô Dật Tu cầm túi rác xuống lầu, hai người đứng hút thuốc, rồi nói chuyện khe khẽ, trọng tâm là kỹ thuật.

“Có số liệu chứng minh, trong số những vụ ly hôn của Trung Quốc những năm gần đây, 34,7% nguyên nhân ly hôn là vì “sinh hoạt chăn gối không đồng điệu”.”

“Nói gì hữu dụng chút đi.”

“Khi nào cậu đi làm?”

“Vài hôm nữa.”

“Vậy khi nào cậu đi làm rồi nói, ở đây...” Bành Tường nhìn nhìn mấy bà bác đi lên đi xuống, “Không tiện.”

Nhưng anh ta vẫn nói cho Tô Dật Tu biết một vài điểm cơ bản, Tô Dật Tu nhìn anh ta, “Đáng tin không?”

“Hỏi thừa, chưa từng làm bottom thì sao làm được một top đủ chuẩn, chỉ khi từng làm bottom, cậu mới biết như thế nào mới dễ chịu, như thế nào khó chịu, tư thế gì góc nào lực mạnh yếu, cậu không hiểu đâu.”

Tô Dật Tu dụi thuốc, “Tôi không cần hiểu thế giới của các cậu, tôi chỉ cần hiểu một mình cậu ấy là được.”

“...” Đột nhiên Bành Tường cười vô cùng lảng lơ, “Thật ra tôi cũng không tệ đâu, có muốn suy nghĩ thử không, tôi có thể làm 0 để chỉ đạo cậu, bảo đảm cậu thành top chuẩn.”

“Cút mau lên, nếu không tôi khâu hết cả miệng trên miệng dưới của cậu lại bây giờ!”

“Phắc!” Trở mặt ngay được, cậu giỏi lắm.

Đùa thì đùa, nhưng những gì Bành Tường nói Tô Dật Tu vẫn tiếp thu, chỉ đạo chuyện này, lý luận cũng chỉ dừng lại ở biểu hiện, không có thực tiễn căn bản không biết được thật.

Lúc lên lầu gặp vài người trung niên, bây giờ Tô Dật Tu mới nhận ra hàng xóm chỗ Hách Đăng ở đa số đều có tuổi rồi, hơn nữa còn nhiệt tình vô cùng.

“Anh bạn, chưa từng gặp cậu đó, vừa mới đến à.”

“Dạ phải, chào bác.”

“Tầng mấy vậy.”

“Số 302 lầu 3.”

Bà bác phản ứng thần tốc, “Đó là nhà Hách Đăng mà? Nó bán nhà rồi à?”

“Dạ không, cháu là anh họ cậu ấy.”

“Đã lâu không gặp nó rồi, gần đây nó làm gì?”

Tô Dật Tu cười cười, “Gần đây cậu ấy làm tình nguyện viên ở nhà tình thương chó mèo.”

Bà bác nghe vậy lập tức cười tí mắt, “Tôi nói cậu nghe, Hách Đăng tốt lắm, rất nhiệt tình, lần nào cũng khiêng đồ giúp tôi, tôi thân với nó lắm, cậu là anh họ nó à, vừa khéo tôi có vài món đồ cậu khiêng lên giúp tôi nhé.”

“Dạ được.” Tô Dật Tu vẫn trưng nguyên nụ cười mê người, rồi thông thả nói: “Bác ơi, nhìn là biết ngay bác là người có lòng thương, rất nhiệt tình, hay san sẻ.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Bác thích động vật không?”

“Thích chứ.”

“Vậy thì tốt quá. Bác cũng biết bây giờ có rất nhiều gia đình nuôi thú cưng, lúc chuyển nhà hay không muốn nuôi nữa thì vứt bỏ, chúng nó đáng thương lắm.”

“Đúng vậy! Vô trách nhiệm quá.”

Tô Dật Tu theo bà bác xuống lầu, “Bác nói quá đúng, cho nên, tụi con xây nhà tình thương cho động vật, chuyên thu nhận những con thú cưng không còn nhà.”

“Nhìn biết ngay các cậu là người tốt.”

“Nhưng cháu nghĩ chắc chắn còn thua bác xa.”

“Ha ha ha ha, mấy đứa trẻ bây giờ thật thà quá.”

“Cho nên, bác ời, bác cũng biết, chúng cháu nhận nuôi động vật hoàn toàn không công, đều tự bỏ tiền mình ra, chi phí rất eo hẹp, một khi thiếu vốn thì chúng cháu cũng không thể nhận thêm động vật được nữa, bác à, bác có tình thương như vậy... Ờ, bác ời, bác đừng đi!”

“Không phải bác cần con giúp à! Bác ời đừng đi mà, chúng ta nói chuyện thêm đi, tiền cho nhà tình thương...”

Tô Dật Tu nhìn theo bóng lưng đang cuống cuồng chạy, cảm thán: “Ai, thói đời ảm lạnh.”

Lúc về nhà, anh kể chuyện đó cho Hách Đăng nghe, Hách Đăng cười đầm giềng thùm thụp, “Cười một chút rồi thôi, đừng để ảnh hưởng phía sau.”

Hách Đăng căn môi ghen ngào nói: “Không nhịn được, hả hê quá!”

“Hôm nay gặp một người là anh biết đại khái bình thường cậu nhóc thật thà như em sống thế nào rồi, đi làm khuôn vác cho người ta phải không.”

“Có phải gốc lăm không?” Hách Đăng nằm sắp ra thở dài, “Trước đây lại còn thấy vui.”

“Nên giúp thì vẫn phải giúp, nhưng mà em đó, tôi giúp cậu, không có nghĩa là tôi phải giúp cậu. Có người hiểu, có người dù hiểu cũng vờ không hiểu.”

“Đúng là lòng người.”

Tô Dật Tu vuốt tóc cậu, nói: “Đúng vậy, lòng người khó dò mà.”

Hai người chột im lặng, Hách Đăng nghĩ đến chuyện trước khi sống lại, Tô Dật Tu nghĩ chuyện giấc mạc, cùng nghĩ đến một chuyện, nhưng không ai nói ra.

Vài hôm sau, Tô Dật Tu nhận được điện thoại của Bành Tường, nói có người đến phòng khám tìm anh, “Tên gì?”

“Họ Lâm, Lâm Văn Thụy. Anh ta nói là bạn của em họ cậu, hẳn là Hách Đăng, rồi thấy cậu trên tivi, là chương trình Dư Quang làm trước đây đó. Cho nên đến tìm cậu.”

“Anh ta có nói tìm làm gì không?”

“Không nói, nhưng có hỏi tôi có biết số của Hách Đăng không, chắc hẳn tôi không biết rồi, dù có biết cũng không cho anh ta được.”

“Cậu nói số tôi cho anh ta biết rồi à?”

“Tôi nói cậu đang nghỉ bệnh, không tiện nghe điện thoại, cho nên đưa danh thiếp phòng khám cho anh ta.”

“Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn.”

“Chùng nào mới đi làm lại vậy, bạn sắp chết!” Bành Tường than vãn.

Tô Dật Tu xoa mặt, đã gần khỏi hẳn rồi, “Tuần sau.”

Xem như địch tìm đến cửa rồi đúng không? Sốt ruột vậy sao, ha ha.

Mấy hôm nay Hách Đăng vô cùng bi kịch, vì chỉ ăn được thức ăn lỏng, còn không dám đi toilet. Lúc ngồi bồn cầu rất muốn sờ thử xem bị khô thì thế nào, kết quả sờ thấy phía sau mình phồng to, ngay vào chỗ bị khô, hết như phòng nước, cậu hoảng hồn.

“Anh Nhất Hưu anh Nhất Hưu!!”

Tô Dật Tu thấy cậu hốt hoảng lao ra mà còn chưa kéo quần, “Sao vậy? Lại rách nữa sao?”

“Không phải! Anh mau xem cho em!” Nhổng mông.

“...” Một chỗ nào đó của Tô Dật Tu tức tốc phản ứng, cố nhịn, “Xem gì?”

“Sưng phồng lên đó!!!”

“Ở đây sao?” Tô Dật Tu đưa tay sờ, “Không sao, tại chỉ đang tiêu đó.”

“Không sao?”

“Khi chỉ tiêu hết thì sẽ không sao nữa.”

Hách Đăng xoay lại, “Không sao thật chứ?”

“Chứ em nghĩ là gì?”

“Ha ha ha ha.” Anh tưởng là em sẽ nói ra mấy chuyện phồng rộp đó à?

Hách Đăng xoay người định chạy, Tô Dật Tu nhanh trí tóm cậu lại, “Anh cảm thấy mình lại bị em tổn thương lần nữa rồi.”

Ps: Tô Dật Tu: Anh quyết định ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa.

Hách Đăng: Cái khi, đừng đi!

Tô Dật Tu: Không được, anh đau buồn quá độ rồi. Bây giờ anh thấy chai xịт muối là chảy nước mắt, thấy đèn pin là cả người co giật

Hách Đăng: Em sai rồi không được sao!

Tô Dật Tu: Được rồi, vậy đôi ta chơi cosplay đi.

Hách Đăng: Em không muốn làm chó!!

Tô Dật Tu: ... Em có gì bất mãn với nghề nghiệp của anh sao!

Nhị Bảo sao mà ngoan quá, hơi tự kỷ, nhưng vậy mới cứng, phải mà anh Nhất Hưu và Đại Bảo không có răng thì chắc cũng liều mạng bắt nó về nuôi rồi.

À, thật có vẻ chưa được chín lắm nên chúng mình phải chờ tác giả nấu lại, khổ thân. Xin nhấn mạnh là đây hoàn toàn không phải tội của Yu. Thôi dù sao trên người Rất Đau bây giờ cũng đã có kí hiệu của anh Nhất Hưu rồi, kí hiệu vĩnh viễn nằm ở nơi vô cùng an toàn, bảo hiểm trọn đời luôn👉)))

Sẵn nói luôn cái vụ phòng rộp, đơn giản và dễ thấm là Rất Đau nó ám chỉ anh Nhất Hưu lây bệnh đường tình d*ch cho nó đó mà.

Còn cái cuối cùng, nói kéo quên, sau khi trần trở suy nghĩ, thì có vẻ chương trước Nhị Bảo không có giật điện anh Nhất Hưu, mà là lấy đèn pin bổ đầu anh, chắc tác giả viết sai chính tả hay sao đó, nên thành thế, Yu sửa lại theo hướng này rồi, chứ màn giật điện nó vô lý quá.

BẢO MẪU RẤT BẠN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Không phải chứ, rõ ràng em không nói ra mà anh cũng hiểu à?! Hách Đăng đưa mắt giao lưu với anh.

“Hiếu.” Tô Dật Tu gật đầu, rồi dỗ dành, “Nói thừa, chỗ đó mọc mụn nước thì còn là gì được nữa! Rõ ràng em vừa làm tổn thương anh, phải bồi thường phải xin lỗi phải an ủi.”

“Được được được, anh nói sao thì làm vậy đi, hiện tại em không khỏe, lên giường là miễn bàn.”

Sáng hôm sau, Hách Đăng bị Tô Dật Tu dẫn tới trường đại học của cậu, hơn nữa còn tìm tới chủ nhiệm khoa của cậu một cách thuận lợi lạ kì.

Đưa quà vào tay chủ nhiệm khoa, Tô Dật Tu phát huy tinh thần tâm sự chuyện đời, moi móc hết chuyện của Hách Đăng khi học đại học ra, Hách Đăng ngồi bên cạnh nghe chủ nhiệm khoa nói, thỉnh thoảng cũng góp vào vài câu.

“Hách Đăng tốt nghiệp rồi hoạt bát hơn nhiều, đúng là chuyện tốt.”

Vì lý do gia đình và bản thân nên không thân thiết với bạn học lắm, tính tình cũng hay xấu hổ, có chuyện gì cũng nhịn, cho nên cậu không nghĩ là chủ nhiệm khoa còn nhớ được mình, cho nên khi ông kể không ít chuyện của mình, thì ngoài ngạc nhiên ra cậu rất cảm động, nhiều sinh viên như vậy, nhớ kĩ chuyện của từng người không phải dễ.

“Cảm ơn thầy.”

“Nghe nói con là giáo viên à?”

“Con nghỉ rồi.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Tô Dật Tu vội nói: “Bây giờ cậu ấy đang giúp trong bệnh viện thú y của con, tháo vát lắm, rất giỏi, rất có trách nhiệm, quan hệ với đồng nghiệp rất tốt, thích giúp người, động vật nhỏ cũng thích cậu ấy nữa.”

Hách Đăng nghe vậy thật sự rất muốn đá anh, sau đó ngượng ngùng nói với thầy chủ nhiệm: “Xin lỗi thầy, học rồi không dùng được gì cả.”

Thầy chủ nhiệm phẩy tay, “Mỗi người có hoài bão lý tưởng riêng, chịu xông pha là chuyện tốt, làm người trước rồi mới làm việc, nghe anh họ con nói, bây giờ con sống rất tốt, người hữu dụng, không phải là kiếm được nhiều tiền, mà là không gây hại cho xã hội, tinh thần khỏe mạnh, tích cực cầu tiến, có năng lượng của mình, như vậy chính là người hữu dụng. Tốt lắm tốt lắm.”

Dù là thật hay giả, Hách Đăng nghe những câu ấy xong thì có chút kích động. Tuy chủ nhiệm khoa chỉ nói vài chuyện vụn vặt, nhưng Tô Dật Tu vẫn có được thông tin anh muốn.

Giờ cơm trưa, Hách Đăng ngồi trên bàn cầm ly vui vẻ cụng ly với mọi người, trong lòng thì liên tục “phắc”. Chẳng biết tại sao Tô Dật Tu nói vừa tới giờ cơm, muốn mời chủ nhiệm khoa dùng cơm, nhân tiện còn mời cả bạn cùng khoa trước đây đang ở lại trường học cao học đi cùng. Thấy Tô Dật Tu tiếp chuyện mọi người như chủ nhà, cảm giác thật... khó hình dung.

“Lúc Hách Đăng còn đi học may nhờ có mọi người chiếu cố.”

“Tôi thân là anh họ lại không giúp được gì cho cậu ấy khi đó cảm thấy vô cùng áy náy.”

“Tôi thay ba mẹ của Hách Đăng cảm ơn mọi người.”

“...” Miệng Hách Đăng co giật.

Buổi tối hai người cuộn trên chiếc sofa nhỏ, Đại Bảo nằm dài dưới chân Hách Đăng, Hách Đăng dùng gan bàn chân mát xa lưng cho nó.

“Càng lúc con này càng biết hưởng thụ nhỉ.”

“Anh sờ cơ trên đùi em thử xem có phải đã săn hơn rồi không?” Hách Đăng chìa chân.

Đại Bảo rất bất mãn với thái độ thiếu tập trung của Hách Đăng, liên tục dùng móng đẩy cậu.

“Sao em không mát xa cho anh, anh bảo đảm cơ bắp của em sẽ còn đẹp hơn.”

“Anh muốn em mệt chết à, chỉ hầu hạ Đại Bảo thôi đã không kham nổi rồi.”

“Vậy để anh mát xa cho em.”

Hách Đăng một chân thò xuống dưới mát xa lưng tung cho Đại Bảo, chân kia thì gác lên đùi Tô Dật Tu để được mát xa, sướng chết luôn.

“Nè, hôm nay cảm ơn anh.”

Tô Dật Tu hung hăng ấn mạnh vào lòng bàn chân cậu, “Khách sáo gì chứ, chỉ tiếc không được gặp em sớm hơn, nếu không em sẽ không phải chịu khổ nhiều như vậy. Bây giờ chỉ có thể nhờ vả thầy giáo và bạn học của em, để bọn họ kể cho anh nghe quá khứ của em.”

“Xí, có cần thiết đâu?” Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng vui muốn chết, “Dù sao cũng cảm ơn anh.”

“Nói quá làm anh xấu hổ luôn rồi.” Tô Dật Tu hất cằm, giọng đại gia, “Nói đi, còn nợ tiền ai từ trước mà chưa trả không, anh tính luôn cho!”

Hách Đăng lập tức hô hào: “Có có, thật ra em nợ mấy chỗ cho vay nặng lãi mấy trăm ngàn đó!”

“Mấy trăm ngàn thôi mà, anh trả được, trả xong em nuôi anh.”

“Yên tâm, cho dù em phải đập nồi bán sắt bốc xếp bán thận cũng sẽ nuôi anh!” Hách Đăng vỗ ngực.

Tô Dật Tu vừa nghe thấy hai chữ cuối là: “Đừng! Nếu em bán thận thật thì không bằng để anh tự đi cho rồi.”

“Nói đùa thôi mà!” Thò chân đá đá anh.

“Vậy chúng ta nói chuyện không đùa đi.” Đột nhiên Tô Dật Tu đổi đề tài, “Nói chuyện khác.”

“Anh nói đi.”

“Lúc ba mẹ em qua đời, em vượt qua thế nào?”

Hách Đăng không ngờ anh sẽ hỏi chuyện này, nói chuyện này thì không thể không nhắc đến hai người kia, cậu không muốn nói, là mảng tối trong lòng cậu, nhớ đến lại như có thứ gì nghẹn bên trong không lên không xuống được rất khó chịu.

“Nói cho anh nghe, dù em nói gì, anh cũng sẽ im lặng nghe hết.” Tô Dật Tu dỗ cậu, không ngừng bóp chân, cho cậu dễ chịu.

“Em...”

Tô Dật Tu thấy cậu chỉ nói một tiếng rồi không muốn nói tiếp nữa, “Vậy ngày mai chúng ta trực tiếp gặp ba mẹ, có được không?”

Hách Đăng nhìn người đàn ông trước mắt, dịu dàng, ôn hòa, quan trọng là, yêu cậu, tin cậu.

“Nhà em rất bình thường, nhưng khi ba em còn sống thì còn dễ sống một chút, rồi khi em lên trung học ba em qua đời, anh có thể tưởng tượng, trụ cột không còn nữa, lại thêm quan trọng là em học trường nội trú, tiền học rất cao, lại không thể ở cạnh mẹ nhiều, lần nào về nhà tình hình cũng không ổn, em chuyển trường, đến trường gần nhà. Học cấp ba xong thì lên đại học, vốn em định sẽ học chỗ gần nhà, nhưng mẹ em không đồng ý, bà nghĩ nếu đậu trường ngoài thì sẽ đi cùng em luôn, rời khỏi đó, để khỏi nghĩ mãi về ba em rồi đau lòng, em nghĩ thi sư phạm sau này công việc sẽ ổn định hơn. Thế là mẹ em bán nhà chuyển đến đây.”

Tô Dật Tu không nói gì, chỉ nhìn cậu, tay nhẹ nhàng vuốt ve, giúp cậu thư giãn.

Hách Đăng liếm môi, nói tiếp: “Đến đây rồi mẹ em thuê một căn nhà hoàn cảnh tốt một chút, nói vì không muốn làm em thiệt thòi, mẹ em luôn cảm thấy có lỗi với em. Anh cũng biết, nếu tâm trạng không tốt thì sức khỏe cũng không tốt được, mẹ em không nỡ bỏ em, nhưng bi thương và nhớ mong vốn không thể tự khống chế, thời gian đó em cứ chạy đi chạy về giữa trường và nhà, sau đó, em quen hai người, anh nhớ có lần anh về nhà với em, đã gặp hai người dưới cầu thang không?”

“Nhớ.”

“Chính là bọn họ, một người tên Hứa Nhạc, một người tên Lâm Văn Thụy.”

Tô Dật Tu ôm chân cậu vào lòng, bóp gót chân cho cậu, “Rồi sao nữa?”

“Em quen bọn họ trong bệnh viện, đúng lúc em đưa mẹ đi khám bệnh, bọn họ cũng đến khám bệnh, em nhớ rất rõ, lúc gặp nhau, mắt Hứa Nhạc

còn đỏ ửng, vừa khóc xong, Lâm Văn Thụy nói cậu ta bị bệnh phải chích thuốc, sợ đau. Vì đều là sinh viên, nên bọn họ cũng nhiệt tình, lại giúp em trông mẹ, em đi đóng tiền xếp hàng lấy thuốc. Trường bọn họ cách em không xa, cho nên thường đến chơi với em, còn đến thăm mẹ em, khi mà bạn cùng trường đều giữ thái độ xa cách với em, hai người đó không chỉ rất chiều cố, mà còn đến thăm mẹ em. Sau đó nữa, mẹ em qua đời, khi đó, em vừa vào năm hai...” Hách Đăng nhắm mắt lại, thời gian đó cậu gần như không biết sẽ sống tiếp thế nào, tuy đã rất tự lập, nhưng cũng khó mà tự mình lo liệu hậu sự cho mẹ.

“Cho nên khi đó, bọn họ giúp em rất nhiều?”

“Ừm.” Hách Đăng gật đầu, “Lâm Văn Thụy lái xe đưa em về quê cũ, em để mẹ ở gần ba. Khi đó em rất hoang mang, lúc nào cũng ngơ ngác, đầu óc đặc sệt, cho nên đủ thứ chi phí cấp cứu và hỏa táng cho mẹ em đều do bọn họ trả. Rồi hai người đưa về nhà, em để mẹ em ở cạnh ba...” Cậu ngẩng đầu nhìn Tô Dật Tu, đột nhiên hỏi: “Anh có cảm thấy em rất vô lại, rất vong ân phụ nghĩa, bọn họ đối xử với em như vậy, mà lần trước gặp em còn không muốn nhìn bọn họ.”

“Sao lại nói vậy? Em không muốn gặp chắc chắn là có lý do của em, em không phải loại người đó, cho nên chắc chắn là đã có chuyện gì rồi đúng không?” Tô Dật Tu muốn hỏi có phải cậu biết được gì rồi không, cho nên mới tách ra khỏi hai người đó, “Em không phải loại người có ơn không báo.”

Hách Đăng không trả lời anh, tự nói tiếp: “Khi hoàn hồn lại, em đã lấy tiền trong sổ tiết kiệm của mẹ trả cho bọn họ.” Tiếp theo có cần nói không? Sau đó tất cả vui vẻ, cậu xem bọn họ như anh trai, như người nhà, vừa đi học vừa làm thêm, rồi đi làm, “Tuy bên này hơi vắng người, nhưng giá rẻ, ngày nào đó cũng sẽ sung túc, mượn nhà luôn không được yên tâm, hơn nữa chắc chắn mẹ em cũng mong em có thể ổn định, cho nên cần răng mà mua.”

“Anh cứ nghĩ là em sẽ về quê cũ.”

“Vốn đã định về, kì sau của năm tư đến trường trung học thực tập, thế là thuận tiện liền ở lại, tất cả rất thuận lợi, lười dờn ỉ, hơn nữa nếu về, tuy không có thân thích, nhưng cũng khó mà không gặp người quen của ba mẹ.” Không muốn bị người khác nhìn bằng ánh mắt thương hại mãi, ai biết được ai thật lòng ai giả dối.

“Bây giờ em có anh rồi, đã qua hết rồi.”

Hách Đăng hít sâu một hơi, “Dù sao lúc mua nhà đủ loại phiền phức bọn họ cũng đã giúp em nhiều. Cuối cùng trong tài khoản chẳng còn đến mười đồng, nếu không có bọn họ, có lẽ đến cả mì gói em cũng không có mà ăn.” Cậu lắc nhẹ đầu, nói: “Em thật sự, không hiểu.” Không hiểu tại sao cuối cùng lại thành như thế. Vì trước đó bọn họ quá tốt với cậu, đây có lẽ cũng là nguyên nhân tại sao sau khi chuyện xảy ra cậu chỉ nghi hoặc không hiểu chứ không oán hận, không phải hoàn toàn không hận, chỉ là nghi hoặc quá lớn, đã bao trùm cả oán hận rồi.

Tô Dật Tu cũng chẳng chê chân cậu bẩn, ôm lên hôn một cái, đổi lại nụ cười nhẹ của Hách Đăng.

“Có những chuyện, không thể nói với người ngoài được.”

Hách Đăng nhìn anh khó hiểu.

“Chắc em biết kẻ giả vờ lương thiện thì đáng sợ hơn hạng cùng hung cực ác nhiều, đặc biệt là hai kẻ giả vờ lương thiện.”

“Nghĩa là sao?”

“Em biết mắt Hứa Nhạc có vấn đề không?”

“...” Hách Đăng nghe Tô Dật Tu nói vậy, hiển nhiên là giật mình, “Anh nói mắt cậu ta có vấn đề? Ý anh là giác mạc sao?”

“Em biết à?”

“Không, em không biết.” Hách Đăng vội nói.

“Không biết thì thôi, có lẽ là anh nghĩ nhiều.”

Hách Đăng tóm chặt cánh tay anh, “Không, anh nói rõ ràng đi!”

Tô Dật Tu giữ tay cậu lại, “Em đừng căng thẳng như thế, dù sao thì hể là chuyện có liên quan đến em thì anh đều sẽ nghĩ nhiều.”

“Em không biết anh có tin không, có một lần nằm mơ, em mơ thấy mình không thấy gì nữa, cho nên...”

“Anh tin.” Tô Dật Tu ôm cậu, “Tuy anh không muốn nghĩ xấu cho người khác, nhưng, tuyệt đối không thể không đề phòng. Anh nói ra em đừng kích động, có được không.”

“Được.”

“Bệnh giác mạc của cậu ta là bẩm sinh, ngoài thay giác mạc thì không còn cách nào khác.”

Trong lòng Hách Đăng thật sự là sóng cuộn dữ dội, “Sao anh biết mắt cậu ta có vấn đề?”

“Gặp trong bệnh viện, anh nhờ người tìm hiểu thử.” Tô Dật Tu hôn hôn cậu, “Nói không chừng giác mơ em thấy, chính là ba mẹ em muốn nhắc em phải cẩn thận.”

Trời ơi! Nếu là bẩm sinh, vậy có nghĩa là, bọn họ lấy giác mạc của mình đi không phải là quyết định nhất thời, mà là có kế hoạch, lại còn sắp

đặt đã lâu. Bao gồm cả bán mất nhà của mình, căn bản là để khiến cho mình không còn chỗ trốn!

“Vậy sao anh lại cảm thấy, có liên quan đến em, ý của em là, sao lại nghĩ, bọn họ...” Cậu chỉ chỉ vào mắt mình.

“Nhờ biết tình hình từ chỗ bác sĩ, cộng thêm tình hình của em.” Tô Dật Tu xòe tay tính cho cậu nghe, “Thứ nhất, em không cha không mẹ, cũng không có thân thích, nếu có chuyện, sẽ không còn ai biết, xử lý rất đơn giản. Thứ hai, nguồn giác mạc rất hiếm, không phải cứ muốn là có, hơn nữa còn phải chờ tới lượt, ai biết được giác mạc nhận được là của loại người nào. Anh từng gặp Hứa Nhạc, mắt mũi cũng không tệ, tuy chỉ cần có giác mạc khỏe là được, nhưng, có một người sống nhờ điều kiện thích hợp ngay trước mặt, đương nhiên là hấp dẫn hơn trực tiếp ghép giác mạc nhân tạo nhiều.”

Hách Đăng đã không nói được nên lời nữa, bụng cồn cào, cậu không thể ngờ được đáp án lại tàn nhẫn như thế. Nghĩ kĩ, nói không chừng ngay từ lần đầu tiên gặp nhau là bọn họ đã bắt đầu tính toán rồi.

Sao lại có người độc ác như thế!

“Cực cực!” Tô Dật Tu thấy sắc mặt Hách Đăng trắng nhợt cả người run rẩy, tự trách mãi không thôi, “Xin lỗi xin lỗi, lẽ ra anh không nên nói. Anh biết, chỉ hy vọng sau khi em biết sẽ đề phòng bọn họ một chút. Xin lỗi em xin lỗi em.”

Hách Đăng dùng hết sức ôm chặt lấy Tô Dật Tu, muốn khóc nhưng nước mắt không chảy ra được, “Bọn họ, sao có thể như thế!! Sao lại có thể như thế!!”

Tô Dật Tu chỉ biết ôm chặt cậu vào lòng, trong lòng rất hối hận, Đại Bảo thấy cậu bảo mẫu nhà mình đau lòng đến thế, nhìn chòng chọc ba nó.

Ba nó hoàn toàn không nhìn tới nó, Đại Bảo cảm thấy mình bị ngó lơ, nếu ba đỡ cậu bảo mẫu, vậy thì nó cũng phải đỡ.

Chạy đến dùng mõm cọ mặt Hách Đăng, Hách Đăng ngẩng đầu lên đưa tay móc lấy Đại Bảo, “Đại Bảo, sao bọn họ lại như thế chứ?”

Tô Dật Tu vỗ lưng cậu, “Em xem, bây giờ em có Đại Bảo và anh, cha con anh sẽ không để bọn họ làm hại em.”

Hách Đăng đã quá rõ những tai ương của mình, sau khi hiểu hết tiền căn hậu quả đương nhiên sẽ cảm thấy phần nộ và đau đớn khôn tả, ban đầu Tô Dật Tu chỉ đoán, đương nhiên sẽ nghiêng về phía tương đối đen tối, nhưng không ngờ nói ra rồi Hách Đăng không hề phản bác mà tin ngay, bây giờ lại dở khóc dở cười, Nhị Bảo nhà anh tin anh quá rồi, chuyện này lại càng khiến anh không yên tâm.

“Dù là bạn rất thân, thì bán em cũng là chuyện chớp mắt thôi, mà em lại chẳng hề đề phòng anh chút nào hết vậy hả.” Anh gõ mũi Hách Đăng.

Hách Đăng xoa mũi, “Nếu cả anh cũng tính toán với em, vậy thì thôi em chết luôn cho xong.”

“Nói vậy!” Tô Dật Tu gãi cằm Đại Bảo, “Nếu có vậy thì Đại Bảo là đứa đầu tiên trở mặt với anh, rồi nó dẫn em đi lưu lạc chân trời góc biển...”

“Anh nở sao!”

“Không nở, nhưng mà anh nghĩ lẽ ra phải thiến Đại Bảo trước đã.”

“Cút ngay!” Hách Đăng chui ra khỏi lòng anh ôm Đại Bảo, “Đại Bảo đừng thèm để ý đến hân ta, rồi sau này ba tìm bạn gái cho con!”

“Vậy em có để ý anh không?” Tô Dật Tu từ sau lưng vòng tay ôm cậu, tàn ác nói: “Nếu em dám không để ý anh, anh sẽ nhốt em trong nhà, trói

trên giường, đè em mỗi ngày! Đè em tới khi nào nửa người dưới tê liệt mới thôi.”

Hách Đăng nghiêng đầu cười nói: “Ừm, em tin. Hy vọng đến lúc đó còn chỗ để khâu.”

“Em dám chê cười anh!”

Tô Dật Tu đè cậu xuống sofa, nâng niu hôn trán, mũi, má, môi, cuối cùng dừng thật lâu trên mắt cậu mãi không rời, như đôi mắt ấy quý giá vô cùng.

Hách Đăng nhắm mắt, tuy trong lòng vẫn khó bình tĩnh, nhưng giờ này khắc này, Tô Dật Tu ôm cậu, chặt như vậy, cẩn thận như vậy, cậu an toàn, cậu được bảo vệ, được đối đãi cẩn thận, cậu bây giờ đã không còn là cậu của ngày xưa, cũng không phải là cậu trước khi sống lại, không còn một mình nữa. Cậu có Tô Dật Tu, cậu biết tại sao hai người đó tốt với cậu như vậy, biết mục đích của bọn họ, biết trong mắt bọn họ mình chỉ luôn là nguồn giác mạc, cho nên bọn họ sợ giác mạc bị nguy hại, không thể không tốt với mình, bọn họ chỉ đang chăm sóc cho đồ thay thế của mình mà thôi.

Cứ như vậy, những rối rắm tại sao bọn họ lại tốt với cậu cũng đã biến mất sạch sẽ.

Còn cuối cùng ai định cưỡng bức cậu, cậu nghĩ mình đã biết rồi. Ngoài hai người đó ra thì chẳng còn ai khác.

Tinh thần tan vỡ, cơ thể thương tổn, gặp phải chuyện như thế, không điên cũng khó, dù mình may mắn thoát được một lần, thì có ai tin lời kẻ điên chứ?

Sao lại có kẻ nghĩ ra cách thâm độc như thế? Đúng là khó tin.

Nếu cậu gặp bọn họ, cậu sẽ không còn không dám đối diện, cũng không tránh, cậu tìn sau khi sống lại rồi sẽ không cho bọn họ cơ hội để hại mình nữa, cậu có Tô Dật Tu và Đại Bảo, cậu sẽ chăm sóc bản thân thật tốt vì cha con người này, sống thật tốt.

Hách Đăng ôm chặt cổ Tô Dật Tu, khó có được một lần cầu xin: “Ôm em.”

“...”

“Cầu xin anh, ôm em đi.” Giọng cậu sắp nghẹn ngào, “Anh Nhất Hưu, xin anh.”

“Không được, sẽ bị thương.”

“Bị thương em cũng sẵn lòng.”

Tô Dật Tu xoa đầu cậu, chậm rãi nói: “Anh biết em nghĩ gì, em muốn anh ôm em, để em quên đi quá khứ đáng sợ, thật ra anh cũng thấy khó chịu. Nhưng anh không thể ôm em như vậy được.”

“Tại sao? Anh không muốn sao?”

“Đương nhiên anh muốn, tuy lần đầu rất thất bại. Nhưng, cục cưng, yêu đương là chuyện tốt đẹp, là chuyện khiến cả hai đều vui vẻ, mỗi lần hồi tưởng, đều sẽ khiến tim đập thành thạch kích động khó nhin, anh muốn làm cùng em, nhưng tuyệt đối không thể là hiện tại. Chúng ta lợi dụng nó như vậy, nó sẽ không vui đâu.” Anh không ngừng hôn Hách Đăng, cứ nói: “Anh hy vọng lần nào của chúng ta cũng được vui vẻ, lần nào em nghĩ lại cũng thấy vui.” Anh lại thêm một câu: “Trừ lần đầu.”

Hách Đăng cười khẽ nói: “Không, em nhớ lại lần đầu cũng thấy vui, hơn nữa khắc rất sâu đó. Ha ha, nếu anh làm em giận, em có thể tìm được chủ đề chung với Bành Tường.”

Tô Dật Tu gác trán lên vai cậu, mắt nhắm quá, “Anh diệt khẩu cậu ta được không.”

“Ừm, bảo Đại Bảo lên đi.”

Đại Bảo nghe tên mình, lại có chữ lên, thế là nhảy lên nằm dài trên lưng Tô Dật Tu không chút do dự.

“Đại Bảo! Con phải giảm béo!” Tô Dật Tu bị đè suýt chết, Hách Đăng cũng chẳng hơn gì.

Tô Dật Tu nhân dịp có ngày nghỉ, dẫn Hách Đăng đi đây đó chơi, người trong khu cũng biết anh họ của Hách Đăng là người của nhà tình thương động vật, lại đang thiếu tiền, cho nên số người mon men làm thân ít đi nhiều, sợ anh mở miệng là hỏi xin tiền.

Hách Đăng chỉ than sao bọn họ thực dụng quá, nhưng lại có vài người không thân quen chưa từng gặp mặt đến hỏi bọn họ có cần tiền thật không, động vật lưu lạc có khỏe mạnh không, có nhận nuôi được không, hoặc là cần foster không.

Tô Dật Tu đưa cho bọn họ một cái địa chỉ, nói là, nếu muốn quyên tiền hoặc quyên đồ dùng thực phẩm thì có thể trực tiếp liên lạc với người bên đó, nếu muốn nhận nuôi, có thể mang đến phòng khám của anh, kiểm tra sức khỏe và tiêm phòng miễn phí.

Hách Đăng cảm thấy Tô Dật Tu khi làm chuyện nghiêm túc rất hấp dẫn, lúc cậu nói với Tô Dật Tu, anh lại nói: “Anh cảm thấy khi ở trên giường anh còn hấp dẫn hơn.”

Được rồi, chuyện này Hách Đăng không bao giờ dám phản đối.

Tô Dật Tu dặn đi dặn lại Hách Đăng không được tách ra khỏi chỗ đông người, có chuyện thì cứ bảo Đại Bảo lên, tuy Đại Bảo không cần

người, nhưng có nguy hiểm chắc chắn nó sẽ cứu em, đặc biệt là ra ngoài phải nhớ mang điện thoại. Hách Đăng đảm bảo sẽ chăm sóc bản thân, không để Tô Dật Tu lo, anh mới lưu luyến đi.

Đến phòng khám, mọi người hoan hô, cuối cùng viện trưởng cũng đến rồi, rửa tay mặc áo blouse, anh hỏi Bành Tường: “Người đó có điện thoại đến không?”

“Có!” Bành Tường nói ngay, “Tuy không gọi mỗi ngày, nhưng cũng chẳng kém gì.”

“Nếu hôm nay có điện thoại thì nổi máy vào cho tôi.” Quả nhiên không chờ được nữa rồi sao, đâu phải là không còn ai, sao cứ chăm chăm vào Hách Đăng, chẳng lẽ là nghĩ cậu dễ “giải quyết” sao! Đúng là khốn kiếp.

Chưa đến trưa, đã có điện thoại, Tô Dật Tu bắt máy, hỏi: “Xin hỏi là ai?”

“Chào bác sĩ Tô, cuối cùng anh cũng đến rồi, tôi hỏi số của anh nhiều lần mà bọn họ không chịu nói.”

“Chúng tôi không báo số điện thoại cá nhân cho người ngoài biết.”

“Ha ha, tôi thấy anh trên tivi, tôi là Lâm Văn Thụy, là bạn của Hách Đăng, lần trước chúng ta có gặp dưới nhà cậu ấy.”

“Có chuyện gì không?”

“Chỉ là đã lâu chúng tôi không gặp Hách Đăng, nhớ cậu ấy. Tôi đến chỗ anh nói chuyện được không?”

Tô Dật Tu cầm bút viết lên giấy “Lâm Văn Thụy”, trả lời, “Được, anh đến đi.”

“Vây lát nữa gặp.”

Cúp điện thoại, anh khoanh tròn quanh tên Lâm Văn Thụy, lăm bằm, là do mày muốn đó.

Ps: Tô Dật Tu: Tác giả có vẻ rất tâm đắc, lần đầu viết thể loại cận bã đúng không!

Hách Đăng: Bả thẳng luôn rồi!

Tô Dật Tu: Không được! Chi phiếu còn chưa gửi nè!

Hách Đăng: Cho em cho em!

Tô Dật Tu: Em chắc chắn?

Hách Đăng: Chắc chắn chắc chắn!

Tô Dật Tu: Như ý em, tiểu yêu tinh!

Hách Đăng: Em nói gửi chi phiếu mà! Sao anh lột đồ em rồi chụp hình!!

.

Chữ gửi trong gửi chi phiếu giống chữ chụp trong chụp hình, còn sao lại lột đồ thì do... anh Nhất Hưu thích thế :3

lặn xuống

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Anh từng gặp Hứa Nhạc, tuy chỉ hai lần, nhưng anh làm thú y, cho nên vẫn có kinh nghiệm trông mặt bắt hình dong nhất định. Hứa Nhạc không giống người nghĩ ra được cách như vậy, quá trình đầu tư tình cảm trước đây cần sự kiên nhẫn rất lớn. Còn Lâm Văn Thụy có vẻ rất quan tâm đến Hứa Nhạc, nếu hai người này là một đôi, hẳn ta nghĩ ra cách này vì Hứa Nhạc thì không có gì lạ.

Vì người mình thích mà không từ thủ đoạn, điểm này nói dễ nghe là yêu bá đạo, nói khó nghe thì là mất trí. Đây nhất định là bệnh! Có lẽ hai người đó bỏ uống thuốc.

Nhưng nếu hẳn ta đã gọi đến đây mãi, thì chứng minh đã biết hiện tại Hách Đăng đang ở với anh, chứ không phải ở nhà mình, việc này làm anh yên tâm hơn một chút, ít nhất bọn họ đến tìm anh, thì sẽ không đến tìm Hách Đăng.

Hách Đăng nghĩ cặn còn hơn cả vũng nước ven đường, tuy nói sẽ đề phòng, nhưng lại sợ không phòng được. Loại người như Lâm Văn Thụy, đã lập kế hoạch lâu như vậy, dù biết rõ có thể kế hoạch đã thất bại, nhưng cũng sẽ không cam lòng, cuối cùng liều mạng, không biết hẳn ta còn nghĩ ra được chiêu gì nữa.

Đứng trong toilet soi gương gần nửa tiếng, làm Bành Tường còn nghĩ anh không vừa lòng với khuôn mặt mình, “Muốn dao kéo hả? Tôi có người quen nè.”

“Cậu nghĩ tôi cần dao kéo à?”

“Cậu muốn nghe từ góc độ y học hay là số học hay hoàn mỹ học?”

“Cậu nói từ góc độ đồng tính đi, cái khác khỏi.”

Bành Tường lập tức cho ý kiến, “Được, tôi cảm thấy, phần dưới của cậu quá đầy đà, phải cắt bớt một phần của quý.”

“...” Tô Dật Tu câm nín một lúc lâu, “Tôi xem như cậu ganh tị.”

“Khỉ!” Bành Tường giải thích, “To thì đương nhiên là tốt, nhưng, quá to, cậu biết kết cấu chỗ đó chứ?”

“Hỏi thừa! Nếu tôi không biết thì cho cậu chức viện trưởng này cho rồi.”

Bành Tường căn bản không thèm nghe anh, cứ như không nói là sẽ nghẹn chết, “Quá to, sẽ khiến cơ vòng tê liệt, nghiêm trọng sẽ khiến tĩnh mạch trong trực tràng đứt, chảy máu không ngừng. Quá dài, sẽ chạm tới kết tràng chữ S, chỉ có không to không nhỏ không dài không ngắn, mới có thể đem đến khoái cảm cho chúng tôi!”

“Có định nói trọng điểm không? Không thì tôi đi.”

“Đừng đi mà!” Bành Tường kéo anh, “Tôi hiến kế cho cậu. Mà cậu biết không, đâm vào quá nhanh sẽ khiến không khí trong trực tràng bị đè nén áp lực tăng khiến trực tràng rách, quá mạnh, trực tràng cũng sẽ tự rách, nó yếu ớt lắm đó, cái ấy của hắc tinh tinh đứng lên cũng chỉ chưa đến bốn cm, cho nên cậu suy nghĩ đi, tôi có quen một bác sĩ chỉnh hình... A cậu đừng đánh chứ!! Cậu là viện trưởng, phải giữ hình tượng! Đừng nhốt tôi trong toilet!!”

Mặt Tô Dật Tu đen sì, rửa tay sạch sẽ sửa sang quần áo, như hoàn toàn không nghe thấy tiếng đập cửa toilet. Nghĩ đến không-đến-4-cm là muốn

đánh người, hắc tinh tinh so với con người được sao! Động vật chỉ cần sinh sản, nhân loại thì còn phải giao lưu tình cảm thông qua chuyện đó.

Hơn nữa, anh cứ cảm thấy Bành Tường không nói anh to, mà đang nhạo chuyện kỹ thuật của anh quá tệ.

Ta giết! Đàn ông sợ nhất chuyện này.

Lúc Lâm Văn Thụy tươi cười bước vào tâm trạng của Tô Dật Tu rất tệ, nhú mày, nhìn có vẻ khó nói chuyện.

“Xin chào.” Lâm Văn Thụy chìa tay ra.

Tô Dật Tu đưa tay thành khẩn hỏi anh ta: “Tôi vừa thay băng cho một con thú nhỏ bị mọc lẹo ở hậu môn, chắc anh không bận tâm đâu đúng không.”

“Ồ...” Lâm Văn Thụy rút tay lại, “Làm nghề của các anh cũng không dễ gì.”

“Thật ra cũng không đến nỗi, những con thú nhỏ rất phối hợp, không cần làm nhiều lần, khi tỉnh lại thiên ân vạn tạ với chúng tôi, ha ha, tốt hơn con người.” Tô Dật Tu cười cười, “Anh tìm Hách Đăng có việc?”

“Đã lâu không gặp cậu ấy, không biết cậu ấy có nhắc về chúng tôi với anh không, chúng tôi xem cậu ấy như em trai vậy, đặc biệt là Hứa Nhạc, hôm nay cậu ấy không đến, chúng tôi rất lo cho Hách Đăng.”

“Thật sự phải cảm ơn hai người, nghe anh nói như vậy, tôi thân là anh họ mà lại không thể tìm được cậu ấy rồi chăm sóc cho cậu ấy lúc đó, thật sự rất hổ thẹn, tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của hai người.” Tô Dật Tu kéo ngăn kéo lấy ví tiền ra, lấy một tấm chi phiếu, “Đây là ba trăm ngàn, tuy không nhiều nhưng cũng là chút lòng thành của tôi. Anh phải tin tưởng tôi

tuyệt đối không có ý muốn hạ thấp các anh, nếu anh không lấy lương tâm tôi sẽ thấy bất an lắm.”

“Không không không.” Lâm Văn Thụy đẩy tờ chi phiếu lại, “Chúng tôi tốt với cậu ấy tuyệt đối không phải vì tiền.”

“Hừm?” Tô Dật Tu nhướng mày, không vui, “Vậy ý của anh là, vì cái khác?”

Lâm Văn Thụy biến sắc, vội nói: “Không có không có, sao có thể chứ, chỉ là, lớn hơn cậu ấy một chút, rồi, thấy cậu ấy chỉ có một mình không ai nương tựa, rất đáng thương.”

“Thì vậy cho nên...” Tô Dật Tu lại đẩy chi phiếu tới, “Tiền này hai người càng phải nhận, hai người không lấy, thì tôi lại thấy áy náy thêm. Tôi khó khăn lắm mới tìm được cậu ấy, không muốn tách khỏi cậu ấy một giây nào, anh cũng biết mà, người thân, chung một dòng máu, không thể ở bên cạnh giúp đỡ khi cậu ấy khó khăn nhất, vậy thì chỉ có thể bảo vệ yêu thương cậu nhiều hơn vào sau này thôi, có đúng không?”

“Nhưng...” Lâm Văn Thụy sốt ruột, vốn cứ nghĩ Hách Đăng chỉ có một mình, không ngờ đến lúc quan trọng lại có một ông anh họ nhảy ra! Nếu lấy tờ chi phiếu này thì nghĩa là sau này muốn gặp Hách Đăng sẽ càng khó khăn hơn, chỉ nghĩ thôi cũng thấy không cam lòng, nhiều năm như thế, chăm nuôi lâu như thế, chỉ chờ đến ngày dùng mà lại bị người khác hăng mất!

“Đừng nhưng nữa, mau cầm đi, anh không nhận, chẳng lẽ là chê ít?”

“Không có không có!” Lâm Văn Thụy phẩy tay, “Nhiều lắm rồi.”

“Không nhiều đâu.” Tô Dật Tu nói từng chữ, “Ba trăm ngàn mua thái bình an Khang cho cậu ấy, sao lại nhiều được?” Có điều, giá trị của các người thì không nhiều đến thế, nhưng để Nhị Bảo không bị rớt giá, để “tạ

ơn” các người cẩn thận săn sóc cậu ấy lâu như vậy, cuối cùng để cậu ấy đến bên cạnh tôi, “Hai người chăm sóc cậu ấy như thế, tôi làm anh họ, thật sự vừa hổ thẹn vừa vui mừng, tiền này anh nhất định phải nhận.” Để Hách Đăng không còn băn khoăn cái tốt của các người nữa.

Lâm Văn Thụy cầm chi phiếu, “VẬY, có thời gian mời cậu ấy đi ăn bữa cơm được không? Nhưng cậu ấy đã thành niên rồi, có năng lực hành vi dân sự. Anh cũng chỉ là anh họ thôi, không phải sao?”

Tô Dật Tu cười nhạt nói: “Tôi không chỉ là anh họ, mà còn là người giám hộ hợp pháp của cậu ấy. Cho nên, cậu ấy phải nghe lời tôi, bao gồm cả xin phép ra ngoài và giao thiệp bạn bè.”

“Cái gì?!” Lâm Văn Thụy sững sờ, “Nhưng cậu ấy đã thành niên rồi mà.”

Tô Dật Tu cũng chẳng thêm giải thích, lại mở ngăn kéo, vứt cho hắn ta một tập văn kiện, ba chữ “Giấy công chứng” to đùng nằm trên đó, có cả dấu mộc đỏ, bên trong là văn kiện, có xác nhận và kí tên của nhân viên công chứng, đương nhiên, không thiếu chữ kí và dấu lấn tay của Hách Đăng và Tô Dật Tu.

“Tuy không phải do tòa án phán, nhưng giấy công chứng này cũng có giá trị pháp lý tương đương, dù có đi kiện, thì tôi nhất định sẽ là người giám hộ của cậu ấy, đây, chính là chứng minh.” Nói xong, anh dựa lưng vào ghế nhìn khuôn mặt không dám tin và hốt hoảng của Lâm Văn Thụy.

Ha ha, bây giờ Hách Đăng không còn một mình nữa, các người dám đụng vào cậu ấy không? Dù có dám, cũng không có khả năng không e ngại gì.

Tô Dật Tu vỗ vai hắn ta, “Bây giờ tôi tiếp nhận Hách Đăng rồi, hai người không cần phải lo lắng cho cậu ấy nữa. Muốn dùng cơm đương nhiên không phải là không thể, tôi nhất định sẽ đi cùng. Đừng trách người làm

anh như tôi không tin tưởng, phải biết, con cháu nhà chúng tôi vốn không nhiều, khó khăn lắm mới tìm được, đương nhiên là sẽ báu vật trong báu vật rồi. Bây giờ ngoài đường nhiều người xấu như thế, ai sạch sẽ hơn ai chứ? Hách Đăng nhà tôi lại đơn thuần, bây giờ cả đàn ông cũng không được an toàn, hy vọng anh hiểu cho.”

Lâm Văn Thụy gật đầu, “Vậy, có phải cậu ấy sắp chuyển về lại rồi không?”

“Nhà đó sắp bán rồi, sau này cậu ấy sẽ sống cùng tôi.” Tô Dật Tu nhìn đồng hồ, “Một lát nữa tôi còn có ca phẫu thuật, anh xem...”

“A, vậy tôi không làm phiền nữa, chỉ là, có thể cho tôi biết số điện thoại của cậu ấy không, chờ hôm nào anh có thời gian, chúng ta họp mặt một chút.”

Tô Dật Tu không từ chối, lấy giấy viết số điện thoại cho anh ta, “Anh đi thông thả, chi phiếu đó là séc tiền mặt, có thể lấy trực tiếp ngay.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.”

Tuy Lâm Văn Thụy đã ừ rừ bỏ đi, Tô Dật Tu cũng đã thầm hả hê, nhưng anh không hề để sót sự kiên trì và bình tĩnh trong đáy mắt hắc ta.

Hành động và cử chỉ đều có thể giả vờ, nhưng ánh mắt thì không thể lừa được người khác. Chó cắn người thường không sửa, chẳng hạn như Đại Bảo. Bình thường lạnh lùng cao quý, gặp chuyện nhất định sẽ ép đối thủ đến chết.

Xem ra người này không chỉ vì lý do đơn giản là trùng hợp cần tìm giác mạc cho Hứa Nhạc, nếu thật sự yêu đến chết đi sống lại, thì dù hai mắt không thể hồi phục, thì có một bên cũng được, hắc ta hoàn toàn có thể hiển

một mắt của mình cho người yêu, nhưng hiện tại xem ra, dường như không có dự định đó? Anh cũng không biết cụ thể bọn họ nghĩ thế nào, có điều lần này đã đặc biệt nhấn mạnh rằng Hách Đăng không phải cô đơn một mình không ai lo không ai thương, chỉ mong bọn họ không liều lĩnh như thế, tốt nhất là hãy từ bỏ ý định đi.

Trực giác nói với anh chuyện này sẽ không kết thúc như thế, anh đang chờ Lâm Văn Thụy gọi điện thoại cho mình.

Bành Tường thấy khách trong phòng điều trị của Tô Dật Tu đi ra rồi, hùng hổ xông tới, “Tiên sư cậu! Dám nhốt tôi trong toilet!”

“Cậu không định làm việc nữa à?”

“Phắc, bị cậu làm tức chết luôn rồi! Mau ngửi thử xem trên người tôi có mùi không!”

Tô Dật Tu khinh miệt nhìn anh ta, “Sao trước đây lại không biết cậu nhiều sự thế này nhỉ.”

“Phắc! Tôi đại diện cho ai? Cho bệnh viện cho Tô Dật Tu cậu đó! Tên nào nói là phải chú trọng mặt mũi hả.” Bành Tường nhìn lên bàn, cầm giấy công chứng lên, “Giấy công chứng?”

Tô Dật Tu còn chẳng chớp mắt lấy một cái, “Giả đó.”

“Cậu giỏi thật.” Bành Tường trả giấy công chứng giả cho anh, “Là người giám hộ thôi mà, đi công chứng cũng đâu có khó, sao lại làm đồ giả?”

“Không đủ thời gian, làm một con dấu giả theo mẫu rồi in một cái, lừa gạt nhất thời ấy mà.” Tô Dật Tu oán trách, “Thứ này cần cả hai người cùng có mặt, vị ấy ở nhà chắc chắn không chịu.”

“Cậu muốn làm thật không?”

“Cậu làm được à?”

“Nhờ người, chỉ cần không liên quan đến tài sản là được, nếu không sau này có trở mặt thì phiền phức lắm.”

“Vậy tôi viết tài sản của tôi thuộc về cậu ấy hết, như vậy là được rồi chứ gì?”

“Cậu không sợ sau này cậu ấy cầm giấy đó đòi tiền của cậu à?”

“Đòi thì đòi thôi, nếu cho tiền có thể giữ cậu ấy lại, tôi cũng tình nguyện.” Tô Dật Tu cười khố.

Bành Tường thật sự mù cả mắt rồi, nhưng nụ cười của đối phương lại khiến anh ta cảm thấy rất chua xót, vội an ủi: “Tôi nói linh tinh ấy mà, em cậu đâu đến nỗi.”

“Chuyện đã bị cậu nói ra rồi.”

“Thật mà, Đại Bảo cũng rất thích cậu ấy.”

“Được rồi, nếu thấy có lỗi với tôi thì giúp tôi làm giấy công chứng sớm đi.”

“Cứ để tôi!” Bành Tường ra dấu ok, “Còn nhớ Dư Quang của đài truyền hình không?”

Cầm Tô Dật Tu suýt rơi mất, “Hai người dan díu với nhau rồi sao?”

“Sao cậu biết?”

“Cậu cười dâm loạn quá.”

“Há há há há!”

Biểu hiện bên ngoài bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng Tô Dật Tu đang cuộn sóng dữ dội. Tuy không thân thiết với người tên Dư Quang đó, nhưng chỉ trong nửa ngày tiếp xúc, là một người rất nho nhã, tính tình cũng không tệ, không nóng vội không cáu bẳn, nói gì cũng cười tủm tỉm, không ngờ cũng là gay!

“Cậu đừng có bắt nạt người ta quá.”

Bành Tường xì một tiếng, “Biết cái gì là tri nhân tri diện bất tri tâm không? Dư Quang là ví dụ điển hình đó. Có phải cậu cảm thấy tính tình anh rất tốt không, nói cho cậu biết, trên giường anh rất hoang dại, rất thích nói bậy!!! Quan trọng nhất là, lúc làm chuyện đó đặc biệt thích người khác mắng mình, M điển hình. Sống chết luôn!”

“...” Một anh top thích bị mắng chửi, là cái gì vậy chứ!

Tô Dật Tu vứt Bành Tường ra ngoài, thật là... Bọn họ mới quen không bao lâu, mà đã lên giường rồi? Phắc! Thấy bản mặt thỏa thuê của cậu ta. Lập tức cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của mình lại bị nghiền nát thêm lần nữa.

Hách Đăng nghe điện thoại thì biết khoảng mười mấy phút nữa là Tô Dật Tu về đến nhà, vội làm món xào, bưng lên bàn rồi xới cơm, khi xoay người lại thì Đại Bảo đã trực tiếp nằm bò trên bàn nhìn đồ ăn.

“Đại Bảo Đại Bảo!!” Hách Đăng bế nó xuống, Đại Bảo rất không vui lòng.

Nhà cậu không có phòng ăn riêng, bàn ăn rất tốn diện tích, cho nên bình thường cậu vẫn dùng một cái bàn thấp gấp lại được, mặt bàn không cao, Đại Bảo đứng lên còn cao hơn bàn nhiều, cho nên nó cúi đầu là cậu lại nhin không được nghĩ nước miếng sắp nhiều xuống.

“Đại Bảo ngoan, ba làm đồ ăn cho con.”

Đại Bảo say đắm nhìn món thịt kho không chịu bưng rế, nghe mùi thật là thật là thơm.

Hách Đăng trộn thịt sườn đã ninh rất nhừ cho riêng nó với mùn tàu, thêm một ít bánh chớ và nước thịt, “Thơm quá.”

Đại Bảo ra ban công nhỏ ăn cơm.

Tô Dật Tu về nhà kể chuyện của Bành Tường và Dư Quang cho Hách Đăng nghe, Hách Đăng không dám tin, “Dư Quang nhìn đâu có giống loại người đó.”

“Loại người nào?”

“Chính là, loại dười giường trí thức, trên giường cầm thú.”

“Anh cũng thấy vậy, nhất định là Bành Tường nói bậy.”

“Không sai, chắc chắn là vậy, lần trước trong công viên vì chuyện của Đại Bảo em cáu với anh ta, anh ta vẫn rất lịch sự, cho nên nhất định anh ta là người dịu dàng lịch sự.”

“Cho nên, trên giường nhất định anh ta cũng là người biết quan tâm săn sóc.”

“Không sai!”

“Anh ta rất thích người khác chửi mắng mình, đặc biệt là trên giường.”

“Không thể nào!!”

“...”

Sau đó rất im lặng, Tô Dật Tu không đáp lời, Hách Đăng cảm thấy bầu không khí hơi lạ, Đại Bảo từ ban công vào, ngâm khúc xương to nhất cho vào chén của Hách Đăng.

“...” Hách Đăng thật sự rơm rớm nước mắt, “Đại Bảo, con tốt với ba quá.”

Đại Bảo biểu thị, đây chẳng là gì, chỉ cần ba ăn nó, rồi ngày nào con cũng sẽ chữa cho ba một cục.

Mãi đến khuya khi đã lên giường, Tô Dật Tu vẫn không nói tiếng nào, bây giờ Hách Đăng mới xác định, thật sự có vấn đề. Nhưng mà sao vậy nhỉ?

“Rốt cuộc anh sao thế?” Hách Đăng thò chân đụng đụng chân anh.

Tô Dật Tu tập trung chơi Ipad, “Chẳng sao cả.”

“Còn nói chẳng sao, từ lúc ăn cơm đến giờ chẳng nói câu nào.” Cả Đại Bảo còn biết chữa xương cho em, anh thì từ đầu đến cuối bữa chẳng gấp miếng gì cho em! Trước giờ không như thế, “Chắc chắn là có gì đó.”

“Tự nghĩ đi.” Tô Dật Tu tự chơi một mình, chẳng nhìn cậu cái nào.

Hách Đăng không nghĩ ra, vừa tức vừa hoảng, đưa tay gãi eo anh, sau đó nằm dài lên người anh, “Nói đi, em ngốc mà.”

“Em không ngốc.”

Xem kìa, chắc chắn là giận rồi, “Đại Bảo ba con giận rồi, con biết tại sao không?” Cậu nằm bẹp trên giường hỏi Đại Bảo, khi này Đại Bảo ăn thỏa thích, rửa mặt cho nó mát một lúc lâu, “Ai cha, con xem con kìa, nằm ra đây cái là cả phòng vàng rực rở.”

Trong lòng Tô Dật Tu giận muốn chết, rõ ràng mới này còn quan tâm sao mình lại giận, giờ đã chạy đi chơi với Đại Bảo rồi, đây rõ ràng là điếm báo không coi mình ra gì!

Anh gần như nghe được tiếng tim vỡ, không ai quan tâm anh nữa rồi.

Hách Đăng quay lại thấy Tô Dật Tu trông tang thương đến thế, lập tức nhào vào lòng anh, “Sao vậy chứ, tại em nói chuyện về Dư Quang nên anh không vui sao?”

“Hừ, liên quan gì đến anh, anh đâu đã thấy anh ta lên giường lần nào đâu, làm sao biết trên giường dưới giường anh ta thế nào chứ.” Đúng, anh đã ghen câu này lâu rồi, lúc này định nói, nhưng bản thân lại phân tâm 0.001 giây bỏ lỡ thời cơ, khiến cho sau đó không có chủ đề thích hợp để anh chen câu đó vào, ghen đến sắp nội thương. Anh đang tìm cơ hội để nói ra, bây giờ tìm được rồi!

Thầy Nhất Hưu nói xong thì thư thái được một chút, cuối cùng cũng có tâm trạng ngẩng lên nhìn Hách Đăng, phát hiện Hách Đăng cười tủm tỉm nhìn anh.

“Ghen đúng không.”

Phắc, “Tuyệt đối không có!”

“Nói dối đúng không.” Hách Đăng vẽ vòng tròn trên đùi anh, “Hừ, mũi chua lè, này giờ cứ là lạ, thì ra là vì thế.”

“Anh không phải loại đàn ông nhỏ mọn như vậy.”

“Ha ha ha ha.”

“Đừng cười đến vậy chứ!”

Tay Hách Đăng bắt đầu hừ hổng, “Người khác thế nào em không biết, nhưng em biết anh thế nào. Có muốn xem nốt phòng chỗ khâu phía sau em còn không không?”

“...”

“Dù chỉ mảnh thế nào, kim nhỏ thế nào vẫn có dấu.”

“Em biết à?”

“Em lấy gương soi!”

“Phắc!!”

Tô Dật Tu dè cậ xuống, “Để anh xem thử.”

“Anh cẩn thận chút nha, em không muốn khâu nữa đâu.”

“Cười anh chứ gì!!!” Thầy Nhất Hưu cháy bùng.

Cái giường đáng thương của Hách Đăng kêu cọt két cả đêm, cuối cùng khi nhắm mắt ngủ, cậu quyết định viết cho xưởng sản xuất một bức thư khen ngợi.

Thức dậy thấy cả người đều mỏi mệt, đặc biệt giữa hai đùi, phía sau càng không cần nói, tuy ban đầu khó chịu, nhưng sau đó thật sự cả hai người đều dần dần thấy thích, nhưng kiểu làm chỉ có hôm nay không biết ngày mai thế này thật sự không kham nổi. Xem ra lần sau không được khiêu khích anh trên giường nữa.

Một ngày sau, Tô Dật Tu nhận được tin nhắn, Lâm Văn Thụy hẹn hai người trưa thứ bảy cùng dùng cơm, hơn nữa đã đặt bàn rồi. Anh trả lời nói được.

Mãi đến tối thứ sáu bận rộn xong, Hách Đăng mới nghe nói chuyện này giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, tức tốc xù lông, “Cái gì! Ăn cơm! Anh đồng ý rồi? Phắc! Không đi!”

“Bọn họ mời thì cố gì không đi, hơn nữa có anh đi cùng em sợ gì chứ.”

“Ai nói em sợ, em không sợ.” Hách Đăng gãi tóc, bực bội nói: “Chỉ là em thấy bọn họ là khó chịu.”

“Xem như đang coi kịch đi, chúng ta đã biết mục đích của bọn họ là gì rồi, cứ xem như coi tuồng.” Tô Dật Tu ôm cậu, “Càng trốn càng sợ càng hoảng, nói không chừng bọn họ lại muốn như thế.”

“Sao anh biết?”

“Từng thấy chó đuổi cắn người chưa?”

“Thấy rồi.”

“Gặp phải con chó sủa em ầm ĩ, thế là em hoảng sợ bỏ chạy, chó sẽ đuổi theo em sủa không ngừng, sở dĩ nó đuổi theo, là vì thái độ của em làm nó biết, em sợ nó, cho nên nó càng lúc càng gan.”

Hách Đăng ngược lên, “Anh nói thẳng là con chó nhỏ sủa Đại Bảo lần trước là được.”

“Cái đó khác, cuối cùng Đại Bảo tiêu diệt con chó bé tẹo đó, hơn nữa Đại Bảo không hề sợ nó.”

“Em cũng làm được, em cũng không sợ.” Hách Đăng ưỡn ngực, trên người còn chi chút dấu hôn.

Tô Dật Tu cười nhộn nhạo, “Đương nhiên, lúc mấu chốt em còn biết dùng răng cắn nữa.”

“...” Không biết nghĩ đến chuyện gì mà Hách Đăng đỏ mặt.

Tô Dật Tu cười to hơn.

Nhưng, đột nhiên Hách Đăng hoàn hồn lại, “Suýt chút quên hỏi, sao hăn ta biết số của anh?”

“Mấy hôm trước hăn ta đến viện tìm anh.”

“Phắc, đê tiện.”

“Anh cho hăn ta ba trăm ngàn.”

“Phắc!!! Hăn ta vòi tiền anh!”

“Không phải, anh chủ động đưa.”

“Nào anh hỏng rồi à!” Hách Đăng kêu gào, “Tên phung phí này!” Dừng lại vài giây rồi rống tiếp: “Lý do gì cho hăn ta tiền! Tiền em mượn trước đây đã trả hết rồi, hơn nữa, em nấu cho bọn họ đâu ít bữa.” Càng lúc càng không vui, nghĩ thôi đã thấy uất ức. Nếu bọn họ tốt với mình thật thì cũng thôi, vấn đề là, nuôi heo làm thịt mà.

“Ba trăm ngàn mua bình an cho em, không nhiều.” Tô Dật Tu nghịch thù tai cậu, “Hơn nữa, đưa tiền rồi, thì có thể quang minh chính đại ghét bọn họ không phải sao, trong lòng sẽ không còn rối rắm nữa. Rất tốt. Nếu bọn họ còn làm chuyện phạm pháp với em, chúng ta đánh cho ba mẹ bọn họ cũng không nhận được con.”

“Phắc.” Hách Đăng nói, “Tiền đó em phải trả lại cho anh.”

“Bỏ đi, bây giờ em đâu có tiền.”

“Đừng vậy mà, không như nhau được, em nhận tấm lòng cầu anh, nhưng tiền thì phải trả anh, tuy lúc này em không có nhiều tiền thế, nhưng

em có thể, ừm, trả góp.”

“Được, cho em trả góp.”

Hách Đăng châu đầu ngón tay, “Thời hạn có thể sẽ hơi lâu.”

“Không sao, anh cho em trả góp cả đời.” Tô Dật Tu kéo cho cậu nằm lên người mình, “Lấy thịt trả nợ cả đời, tốt biết bao nhiêu. Nào, chủ động với chủ nợ một chút nào.”

“... Phắc!”

Ps: Hách Đăng: Ừ vui, quăng chi phiếu mà có ba trăm ngàn!

Tô Dật Tu: Dù sao cũng quăng rồi, có gì mà ừ vui.

Hách Đăng: Người ta toàn quăng ba triệu rồi ba chục triệu!

Tô Dật Tu: Quan trọng là chi phiếu! Không phải số tiền!

Hách Đăng: Vẫn ừ vui, lâu lắm mới quăng ra một lần, không có bá đạo lãnh khốc chút nào!!

Tô Dật Tu: Yêu tinh này, anh làm gì với em bây giờ! Tuy anh có sức kiềm chế đáng tự hào, nhưng em mà còn ừ vui nữa thì anh không dám đảm bảo mình sẽ làm gì đâu. Cho nên, lửa em nhóm thì em phải chịu trách nhiệm dập!

Hách Đăng: O__O”... .

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Khi Hách Đăng mở màn thức dậy, Tô Dật Tu đã không còn bên cạnh nữa, mò tìm điện thoại xem giờ, mười giờ! Eo đau muốn chết, còn thê thảm hơn khiêng năm chục kí gạo, nhất định phải nói với Tô Dật Tu, ít nhất nửa tháng tới không thể vận động kiểu này nữa, nếu không sẽ liệt nửa người mất.

Hầm hừ rửa mặt rồi ngồi trên sofa uống sữa, Tô Dật Tu lết dép lẹp xẹp cầm tờ báo nhìn cậu, “Em thiếu vận động rồi, nhìn em kìa, rũ rượi héo úa.”

“Đồ đừng nói chuyện không đau lưng!” Hách Đăng thấy anh phờ phợt như thế lại nghiêng rằng, “Lần sau anh ở dưới thử xem.”

“Được chứ.” Tô Dật Tu gấp báo lại ngồi cạnh bóp eo cho cậu.

“Em nói là, anh ở dưới.”

“Biết.”

“Không phải ở dưới kia, là ở dưới thật đó.”

“Được mà.”

“,,,” Không ngờ lại không phản kháng không phản bác, không ngờ lại đồng ý, “Không phải nên bịa đủ loại lý do à?”

“Chúng ta đều cong giữa đường, không có ai trời sinh đã vậy, top hay bottom đương nhiên có thể thoải mái thay đổi, em nghĩ anh sẽ ép em ở dưới cả đời sao? Em cũng là đàn ông, đương nhiên cũng có thể ở trên.”

Hách Đăng có xú xiu kích động, tuy cậu chỉ đùa thôi, về mặt hình thể thì không sao thẳng được Tô Dật Tu rồi, nói vài ba câu gở gạc lại vậy thôi, không ngờ anh lại đồng ý, “Em chỉ nói vậy thôi.”

“Nhị Bảo, chỉ cần là em muốn, thì lúc nào cũng được, anh sẽ hết sức phối hợp với em.” Tiền đề là em phải có thể lực để làm chuyện đó đã, chờ khi nào lưng em thẳng lại rồi hẵng nói đi.

Xem kìa, trong ngoài đã chiếm cả rồi, còn khiến cậu ấy cảm động nữa, ai dà, Nhị Bảo đúng là suy nghĩ đơn giản đầu óc giản đơn, đã trải qua bao nhiêu sóng gió như thế rồi mà vẫn giữ được phẩm chất đó, đúng là kho báu cả đời!!!

“Anh lại đang tính toán gì với em phải không!!!!” Hách Đăng đá ngay, “Biết là anh lừa em thôi mà, hừ, cười gian quá!”

“Có sao?” Tô Dật Tu xoa mặt, lờ cười mất rồi sao? “Trước mặt em anh vĩnh viễn không giấu được tâm sự. Không, phải nói là, em luôn có thể nhìn thấu anh ngay.”

“Kinh quá!” Đừng buồn nôn vậy chứ!

Lăn lộn xong thì đã mười một giờ rưỡi rồi, vì tâm trạng Hách Đăng hơi âm u, Tô Dật Tu tự giác phụ trách nhiệm vụ vỗ về Đại Bảo và chuẩn bị cơm trưa cho Đại Bảo. Thông thả ra ngoài, rồi thông thả đi đến chỗ để xe, đột nhiên Hách Đăng lại nhảy ra kêu ré lên.

“Sao vậy? Trật hông à?” Tô Dật Tu vội hỏi, định đưa tay sờ eo cậu.

Hách Đăng vừa hoảng vừa không cảm động, “Anh xem giúp em mau lên, trên đầu, có phải phân chim không!”

Lúc này Tô Dật Tu mới nhìn lên đầu cậu, rồi ghen cười, “Sao em biết là phân chim?”

“Hỏi thừa, trời nắng to không mưa, một bãi ướt nhẹp rớt xuống, không phải phân chim thì là gì!! Trời ơi, mau lấy xuống cho em!”

“Đừng hoảng đừng hoảng, ha ha ha ha!”

“Không được cười!!!”

Tô Dật Tu dùng khăn giấy chùi phân chim, Hách Đăng hậm hực quay đầu vào nhà, “Em vào gội đầu.”

Xối nước dưới vòi sen, anh Nhất Hữu chủ động hy sinh gội đầu cho cậu, để phòng ngừa mình cười ha hả lên, buột phải nghĩ chuyện khác để phân tán tư tưởng, nhưng người nào đó lại cứ nói đi nói lại như muốn khắc sâu ấn tượng, “Tự dưng bị phân chim rơi trúng đầu, không phải hiện tượng tốt đẹp gì, hôm nay ngày mấy tháng mấy năm mấy?” Đều tại mình trước đây quá thiếu quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, ngày ngày ăn no ngủ kĩ vô tư vô lo.

“Đừng căng thẳng vậy.” Xối sạch bọt trên tóc cậu, lấy khăn lông lau nước, “Chim bay trên trời, chúng nó vừa bay vừa ị mà, không trúng em thì cũng trúng người khác.”

“Nhưng đâu có trúng anh.”

“Đừng nghĩ vậy.”

“Mau nói cho em biết ngày mấy!”

“Ngày 4 tháng 7 năm 2009.”

Hách Đăng ngồi trên bồn cầu trần trở suy nghĩ, “Chắc không có chuyện lớn gì đâu nhỉ. Anh thấy sao?”

“Kì thi vào cấp ba kết thúc rồi, kỷ niệm sự kiện cầu Lư Câu chưa đến, em nghĩ là có chuyện lớn gì chứ?” Tô Dật Tu rất buồn cười.

Nghĩ nghĩ, cậu trình trọng nói: “Hay là chúng ta đi mua tờ vé xổ số đi.”

“Em có nghĩ được sẽ mua số nào chưa?”

Khỉ!

Hách Đăng bóp trán, không ngờ trước đây cả chuyện này cậu cũng chưa từng làm, khó khăn lắm mới sống lại một lần mà một con số trúng giải cũng không nhớ được. Cũng không trách cậu được, cậu luôn thấy khả năng thắng trò này rất xa vời, cũng không tin mình có vận may đó, cho nên chưa từng mua một tờ vé xổ số nào.

Tô Dật Tu không thể chịu được khi thấy cậu như vậy, vội nói: “Chúng ta đi mua vé cào đi? Lần trước anh mua vé mười tệ còn trúng được năm tệ.”

“Đúng, vé cào!” Hách Đăng vỗ đùi cái đét, “Đi!”

“Khoan khoan khoan khoan.” Tô Dật Tu vội giữ cậu lại, “Sấy khô tóc đã, rồi đi ăn cơm trước.”

“Được, ăn cơm xong chúng ta đi.”

Hai người đi, Đại Bảo rất phiền muộn, hai người đó từ lúc vào cửa không hề nhìn nó cái nào, nó bị lãng quên rồi, quả nhiên ba có Nhị Bảo là quên mất Đại Bảo luôn sao? Thở dài, đúng là chỉ thấy người mới cười không nghe người xưa khóc!!

Đến nhà hàng, Lâm Văn Thụy và Hứa Nhạc đã đến được một lúc, Hách Đăng vốn đang đứng trước cửa hít thở sâu, thậm chí nghĩ một lát nữa sẽ phản nộ hoặc giận dữ hay thậm chí là sợ hãi như nào như nào, nhưng khi lấy đủ tinh thần đẩy cửa vào thì lại phát hiện, bọn họ đã trở nên vô cùng xa lạ, xa lạ đến độ cậu không còn muốn tức giận vì bọn họ, còn về sợ hãi, tay của Tô Dật Tu đang choàng lên vai cậu, cho nên, chẳng có gì để sợ.

Nghiêng đầu cười cười với Tô Dật Tu, đi vào nhìn bọn họ, “Đã lâu không gặp.”

“Đúng đó.” Hứa Nhạc đứng lên, “Đã lâu không gặp, nhớ cậu ghê.”

Hứa Nhạc trông vẫn như trước đây, chỉ có điều da trắng hơn nhiều, gầy hơn một chút, sắc mặt cũng không được tốt, có thể là do hai mắt bắt đầu trở nặng, ánh mắt hơi mơ hồ. Hách Đăng nhìn Lâm Văn Thụy bên cạnh, sau khi chào hỏi mình thì vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Hứa Nhạc. Quả là rất yêu.

“Ngồi xuống cả đi, đừng khách sáo.” Lâm Văn Thụy gọi, “Hứa Nhạc rất nhớ cậu, mà bọn tớ lại không biết hai người đang ở đâu, cho nên đã đến bệnh viện tìm bác sĩ Tô.”

“Đúng vậy, còn thấy từ trên tivi nữa. Chương trình đó hay thật.” Hứa Nhạc cười cười, nghiêng đầu nhìn Lâm Văn Thụy, Lâm Văn Thụy cười nhẹ tán thưởng, thế là cậu ta cười ngọt ngào gấp bội.

“Ừm, anh ấy có về nói với tớ. Cảm ơn đã nhớ tớ.”

“Tuy là bây giờ cậu có anh họ rồi, nhưng, bọn tớ vẫn mong có thể gặp mặt nhiều một chút, dù sao cũng đã ở bên nhau lâu như vậy, đều là bạn tốt, đột nhiên cậu bỏ đi, bọn họ cũng thấy buồn, không biết có phải bọn tớ đã làm sai chuyện gì không?” Lâm Văn Thụy nói.

“Sao vậy được.” Tô Dật Tu tiếp lời, “Hách Đăng rất hay nhắc hai người, chỉ có điều trước đây đứa nhỏ này quá cô đơn, bây giờ tìm được tôi, đương nhiên phải bám dính vào tôi rồi.”

“Nói vậy!” Hách Đăng nhin không được phải phản bác. Rồi lại thấy cách nói của mình không được hay, đỏ mặt, rồi lại trừng anh một cái.

“Xem ra có người thân rồi vẫn khác, Hách Đăng, cậu thay đổi nhiều lắm.” Hứa Nhạc cảm thán.

“Con người ai cũng phải lớn lên.”

Có tiếng gõ cửa, phục vụ đi vào dọn thức ăn, Lâm Văn Thụy mời: “Vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Thình thoảng Tô Dật Tu sẽ gấp thức ăn cho Hách Đăng, nhưng những thứ Hách Đăng không ăn, anh cũng sẽ không ép, ngược lại, khi Hách Đăng muốn đùa anh thì sẽ ép anh ăn khổ qua.

Lúc dùng cơm đôi lần Hách Đăng nhìn hai người kia, đồ Hứa Nhạc ăn cơ bản đều do Lâm Văn Thụy gấp cho, bản thân không hề tự gấp, nhưng từ động tác cậu ta gấp thức ăn từ chén của mình thì có thể thấy thị lực không quá kém.

Hứa Nhạc không thích ăn cà, nhưng lần này không từ chối Lâm Văn Thụy, nhú mào cố ăn vào, Lâm Văn Thụy thấy vậy rất vui, chia cả cơm vào chén Hứa Nhạc, nhiều ít đều phải ăn hết, thấy Hách Đăng nhìn, hần nói: “Nhạc Nhạc kén ăn quá, hơn nữa lại quá gầy, phải ăn nhiều một chút.”

“À.”

“Nhưng mà, em ăn không nổi nữa rồi.” Hứa Nhạc nói nhỏ, trông rất đáng thương.

“Không được.” Lâm Văn Thụy đẩy chén tới trước mặt cậu ta, “Ăn đi, ngoan.” Tuy là dỗ dành, nhưng giọng điệu lại không cho phép cậu ta từ chối.

Cuối cùng Hứa Nhạc vẫn ăn hết.

“Ngaoan quá.”

Đột nhiên Hách Đăng cảm thấy, Lâm Văn Thụy như thế này rất xa lạ, tuy trước đây khi ba bọn họ cùng dùng cơm cũng thế này, nhưng không như bây giờ, rất... Cậu cũng không biết phải hình dung thế nào nữa, cảm giác là lạ, nếu là quan tâm, thì có phải cách quan tâm này hơi miễn cưỡng không, nếu đối phương nhất định không chịu ăn thì sẽ cãi nhau rồi, nhưng dường như Hứa Nhạc luôn phục tùng, mà Lâm Văn Thụy cũng thích thú.

Cậu nhìn Tô Dật Tu, Tô Dật Tu nói với Lâm Văn Thụy: “Anh... tốt với Hứa Nhạc thật.”

Hứa Nhạc lập tức cười gật đầu, “Anh ấy lúc nào cũng quan tâm chăm sóc tôi.”

“Quá tốt chắc cũng áp lực chứ, chẳng hạn như chuyện gì cũng quyết định thay cậu.”

Tô Dật Tu lập tức thưởng nóng cho cậu một viên thịt bọc nếp, nói rất hay.

“Tôi biết anh ấy chỉ muốn tốt cho tôi.”

Một tình nguyện đánh một tình nguyện chịu, không còn gì để nói.

Thức ăn rất ngon, Hách Đăng ăn say mê, nghĩ đến ba trăm ngàn Tô Dật Tu đưa thì liều mạng mà ăn! Nếu không càng nghĩ càng thấy tức, tên phá của này, phải đập một cái.

Tô Dật Tu nhin đau mặt không đổi sắc, cuối cùng trực tiếp cởi giày dùng ngón chân cọ cọ bấp chần Hách Đăng, dù sao thì ở dưới bàn ăn cũng không ai thấy. Hách Đăng xem như phục anh.

Món cuối cùng là bánh Pateso, Hách Đăng rất thích, Tô Dật Tu thấy hai mắt cậu sáng rõ, lập tức lấy cho cậu một cái. Hiên nhiên Hứa Nhạc cũng rất thích, nhưng Lâm Văn Thụy không cho cậu ta ăn, Hứa Nhạc xụ

mặt, Lâm Văn Thụy cầm bánh để bên môi, cười trông có vẻ giống đứa nhỏ đùa dai.

“Tôi đi rửa tay một chút.” Hách Đăng đứng lên đi ra ngoài, Tô Dật Tu nhét di động vào tay cậu.

Một lát sau, Hứa Nhạc cũng ra theo.

Tô Dật Tu không đi cùng Hách Đăng, vì anh nhận ra Hứa Nhạc nghe lời Lâm Văn Thụy, là Lâm Văn Thụy không đi, thì anh không đi, tám chín phần mười người này có gì muốn nói với anh.

Hách Đăng vào toilet, Hứa Nhạc theo sau, “Hách Đăng, rốt cuộc là sao vậy, cứ cảm thấy như cậu muốn tuyệt giao với bọn tớ.”

Đúng vậy, tuyệt giao với các người thật mà. Hách Đăng rất muốn rống lên, nhưng bây giờ rống lên chỉ bị coi như tên thần kinh, “Tớ chỉ cảm thấy, mình đã lãng phí nhiều thời gian quá, cho nên, những ngày về sau cố gắng ở cạnh anh họ thật nhiều.”

“Dù là vậy, bạn bè thì vẫn có thể ra ngoài gặp nhau mà. Không phải trước đây chúng ta vui vẻ lắm sao? Hơn nữa, bọn tớ còn giúp cậu nhiều như vậy.” Giọng điệu của Hứa Nhạc có chút bất mãn.

Cuối cùng Hách Đăng cũng hiểu được tác dụng của số tiền mà Tô Dật Tu đưa rồi, vì bây giờ cậu có thể thoải mái nói rằng mình không muốn, dù sao thì đến hiện tại, hai người này vẫn chưa thể hiện ý đồ, “Chuyện trước đây đã qua rồi, hai người từng giúp tớ rất nhiều, nhưng tớ cũng đâu có bắt hai người tốn công vô ích đúng không? Hai người lo lắng cho tớ, nhưng tớ cũng trả lại rất nhiều cho hai người, cậu nói như vậy chẳng có nghĩa gì. Chẳng lẽ trước đây các cậu tốt với tớ là có mục đích? Còn định vin vào đó để ràng buộc tớ cả đời sao?” Các người chỉ bỏ chút công sức, còn tôi thật sự đã tin tưởng, “Hơn nữa, mấy hôm trước anh họ tớ cũng đã đưa hai người một số tiền, ba trăm ngàn không phải ít, các cậu còn bất mãn gì nữa.”

“Xem như lúc nãy tớ nói sai được không.” Hứa Nhạc nhìn cậu, “Cậu thật sự đã thay đổi rất nhiều, trước đây cậu chẳng bao giờ tức giận.”

“Ai cũng sẽ thay đổi. Có thể các cậu thì chưa từng thay đổi gì.”

Hứa Nhạc do dự chốc lát, hỏi: “Hách Đăng, cậu làm thế tớ thật sự thấy rất khó hiểu, hay là cậu để bụng chuyện gì?”

“Tớ để bụng chuyện gì chứ?”

“Tớ và Lâm Văn Thụy ở bên nhau, cậu không vui sao? Hay là cậu ghen? Vì Văn Thụy sao?”

“...” Hách Đăng thật sự không ngờ cậu ta có thể nghĩ tới chuyện này, tôi đâu có mù chứ! “Chuyện này thì cậu hiểu lắm thật rồi.”

“Trực giác của đàn ông, hay nói là, trực giác của người yêu, nếu không tớ chẳng nghĩ ra được nguyên nhân nào khác, chỉ có chuyện này, cậu cũng biết, trong chuyện tình cảm không thể có một hạt cát nào, tớ và anh ấy đã yêu nhau rất lâu rồi.” Nói đến đây, Hứa Nhạc lại có vẻ ngại ngùng.

“Phắc!!” Hách Đăng thật sự sắp chửi bậy, “Tôi thật sự không có gì với hấn ta! Nói khó nghe, dù có thích con chó tôi cũng không thích hấn ta.”

“Cậu yêu quá thành hận rồi sao?”

“Sao nói mãi mà cậu không nghe thế?” Hách Đăng chẳng muốn nói nữa, trực tiếp đi ra kéo cửa định ra ngoài.

Hứa Nhạc lập tức chặn đường, đau thương lên tiếng nói: “Thật ra, chắc cậu không biết nhỉ, mắt tớ không được tốt.”

“...” Chịu nói ra rồi sao?

“Cho nên...”

“Cho nên?”

“Đừng cướp anh ấy của tớ.”

“Ông trời ơi! Mắt cậu đúng là không tốt thật! Con mắt nào của cậu thấy tôi thích hẳn ta chứ? Hơn nữa, không phải Lâm Văn Thụy thích cậu sao!!!”

“Nhưng mà, tớ biết, Lâm Văn Thụy luôn nhớ cậu, vị trí của cậu trong lòng anh ấy rất cao, thời gian gần đây không tìm được cậu, anh ấy rất sốt ruột.” Cậu ta nhìn Hách Đăng, mắt đắm lệ, “Cho nên xin cậu đừng chơi trò lạt mềm buộc chặt.”

Hách Đăng cảm thấy Hứa Nhạc thật sự có bệnh, hơn nữa không chỉ là bệnh mắt, mà não cũng có bệnh, xem ra cậu ta đã trôi vào thế giới riêng của mình rồi, bây giờ có nói gì Hứa Nhạc cũng nghe không vào, “Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cậu nghĩ tôi có ý với Lâm Văn Thụy chứ?”

“Vì Văn Thụy thường nhắc cậu, ngày nào cũng nói về cậu. Hơn nữa, thái độ khi nhắc đến cậu cũng khác.”

“Đó là chuyện của hai người, cậu có thể nói là không thích hẳn ta nhắc tên tôi.” Tôi thì không muốn các người nhắc đến mình chút nào, như thế khiến tôi cảm thấy rất ghê tởm.

“Khi này cậu cũng thấy rồi, anh ấy không nghe lời tớ.”

“Hai người không phải là người yêu à? Đây là vấn đề của cậu không liên quan gì đến tôi, tôi đi đây.” Hách Đăng đẩy cậu ta qua một bên, kéo cửa, “Còn nữa, tôi trịnh trọng nói lại lần nữa, tôi đã có người để thích rồi, nhưng không phải ai đó của cậu. Cái mũ đấy to quá không chụp cho tôi nổi đâu.”

Bước đi không hề quay đầu lại, vào phòng, Hách Đăng kéo Tô Dật Tu nói: “Chúng ta về thôi.”

“Sao vậy?” Tô Dật Tu chỉ nhìn là biết ngay cậu và người kia đã có cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ trong toilet, nhưng cứ hỏi cố.

“Ăn no rồi, về nhà!”

“Đi toilet một chuyến là ăn no rồi à?” Tô Dật Tu buồn cười nói.

Hách Đăng nổi trợn lồi đình, “Anh mới vào toilet ăn đó!” Nói xong là đi, căn bản không nhìn đến người mời khách.

Tô Dật Tu cầm đồ lên xin lỗi, “Cậu nhỏ này bị tôi chiều hư rồi, thật ngại quá, ha ha, vậy chúng tôi đi trước đây, cảm ơn đã mời.”

Một lát sau, Hứa Nhạc quay lại, đứng ngoài cửa thấy trong phòng chỉ còn mỗi mình Lâm Văn Thụy, “Sao bọn họ lại đi cả rồi?”

Lâm Văn Thụy nhìn cậu ta, “Qua đây.”

Hứa Nhạc không nhúc nhích.

“Không nghe lời anh à?”

Lâm Văn Thụy gọi tính tiền, dẫn Hứa Nhạc về nhà, trên đường không hề nhìn đến cậu ta, vào nhà rồi thì đi thẳng đến ngồi xuống sofa.

Hứa Nhạc cứ đứng đó, một lúc sau mới đi đến trước mặt hắn ta, quỳ xuống, “Em sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

“Sao lại chọc cho cậu ấy giận bỏ về?” Lâm Văn Thụy hạ lệnh, “Ngẩng đầu, nhìn anh.”

Hứa Nhạc ngẩng đầu lên, trong mắt lấp lóe nước.

“Em có biết mắt mình không tốt không?” Lâm Văn Thụy nhẹ nhàng lau giọt nước bên khóe mắt cậu ta.

“Biết.”

“Vậy thì sao lại không ngoan như thế?”

“Em sai rồi.”

“Ngốc quá.”

“Em chỉ cảm thấy thời gian này không tìm thấy cậu ấy, thái độ của anh trở nên rất khác, em nghĩ có thể anh... anh thích cậu ấy, cho nên...”

“Cho nên gì?”

“Cho nên, em hy vọng cậu ấy sẽ không giành anh với em.” Giọng của Hứa Nhạc hơi tủi thân, “Chúng ta đã ở bên nhau lâu rồi.”

“Nhưng em vẫn thường không nghe lời anh, sao mà dạy lâu như vậy rồi vẫn không học ngoan chứ?”

“Em sai rồi mà, em không nên nói cậu ấy như vậy, cầu xin anh đừng phạt em mà!”

Lâm Văn Thụy nhếch khóe môi, “Không phạt em? Em còn chưa chịu nói thật mà làm sao anh không phạt em được?”

“Em nói em nói!” Hứa Nhạc hốt hoảng ôm chân hấn ta, “Em sợ, sợ anh thích cậu ấy, sẽ không nỡ thực hiện kế hoạch trước đây.”

“Em cho là, anh thích cậu ấy, rồi sẽ không nỡ lấy giấc mạc của cậu ấy cho em?”

“Phải.”

“Cho nên em muốn thử thái độ của anh, nhân tiện cũng thử thái độ của Hách Đăng.”

“Phải.” Hứa Nhạc gật đầu.

“Ngốc quá, anh yêu em, chỉ mong sao em mau khỏi. Nhưng, lần này em tự ý làm bậy, vẫn phải phạt.” Giọng nói của Lâm Văn Thụy rất dịu dàng, với tay lấy một sợi roi da trong ngăn kéo bên cạnh ra, “Khó khăn lắm mới tìm được cậu ấy, em lại chọc cho cậu ấy tức giận bỏ đi, không muốn chữa mắt nữa sao?”

“Em muốn em muốn!” Hứa Nhạc rầu rĩ, “Nhưng em còn sợ anh không yêu em nữa hơn.”

“Em không nên nghi ngờ tình cảm của anh cho em, cưng à, đáng phạt lắm. Đúng là càng lúc càng không nghe lời, gấp đôi.” Lâm Văn Thụy đứng lên, “Cởi áo ra, quỳ phía trước. Chuyện này, em phải cầu xin anh, cầu xin cậu ấy làm gì?”

Hứa Nhạc cởi áo quỳ ngay ngắn, “Em sai rồi! Văn Thụy, xin anh đừng bỏ em!”

Vuốt ve sống lưng run rẩy của Hứa Nhạc, Lâm Văn Thụy yêu thương an ủi: “Không đau đâu, sẽ không chảy máu. Nhưng em phải nhớ, sau này chỉ được cầu xin anh, đã biết chưa? Không được bày ra bộ dạng như thế trước mặt người khác, biết chưa?”

“Em biết rồi.”

Lâm Văn Thụy hôn nhẹ lên lưng cậu ta, cười hài lòng. Hắn ta thích nhất là nhìn cậu ta quỳ gối đáng thương cầu xin mình, thích nhất là hờ chút cậu ta lại sợ mình yêu người khác, thích nhất nhìn cậu ta bị mình dày vò

đến phát khóc, thích nhất cậu ta ngoan ngoãn mặc mình sai bảo như thế này. Đương nhiên, còn cả cha mẹ của Hứa Nhạc, bộ dạng luôn xem hấn ta như ông trời, vì đứa con trai cưng của bọn họ bị bệnh, không ai tình nguyện chăm sóc một người có thể mù bất kì lúc nào, cho nên, bọn họ e dè khúm núm vâng vâng dạ dạ với hấn, chỉ vì muốn hấn tốt với con mình một chút.

Đương nhiên hấn ta có yêu Hứa Nhạc, cũng biết Hứa Nhạc yêu mình, nhưng chỉ yêu thôi thì không đủ, khi dẫn cậu ta đến bệnh viện hấn thấy Hách Đăng, khuôn mặt bất lực đó thật sự quá khiến người khác muốn khống chế cậu ấy, bắt cậu ấy trở thành nô lệ của mình, cũng giống như Hứa Nhạc vậy. Sau khi tiếp xúc dần, phát hiện gia cảnh của Hách Đăng rất đơn giản, hấn nghĩ ra cách lấy giác mạc của Hách Đăng cho Hứa Nhạc, sau đó, khống chế Hách Đăng đã mù, mặc mình sai khiến.

Nhưng kế hoạch vốn hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay mình được đột nhiên có biến cố, chỉ trong một đêm, mọi chuyện thay đổi. Sự cố đó khiến hấn ta rất tức giận, việc thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, khiến hấn rất sốt ruột. Sự thỏa mãn có được từ Hứa Nhạc càng lúc càng ít, tuy vẫn yêu cậu ta, nhưng, khống chế được mỗi ngày một tăng của hấn khó có được thỏa mãn, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ làm cậu ta đổ máu.

Tô Dật Tu, mày đúng là thằng phá đám.

Về nhà, Hách Đăng lao vào bếp úp mì, uất ức quá, trên đường về nhà hồi hận vô vàn, mới ăn được có hai cái Pateso thôi!!! Quá lời cho hai tên đó rồi, về nhà còn phải nấu mì ăn! Thêm hai trái trứng!!

Hôm nay Đại Bảo cố ý không ra đón hai người, nằm bẹp ra sàn tỏ vẻ phiền muộn, nhưng chỉ tiếc thời điểm không đúng, ba mẹ có việc lớn phải làm cho nên hoàn toàn ngó lơ nó.

Phiền muộn, vô cùng phiền muộn.

Thở dài mấy cái liên tục, cuối cùng Tô Dật Tu cũng phản ứng lại, “Đại Bảo, ngáp rồi à, buồn ngủ thì đi ngủ đi con.”

Ông đây muốn tưới hoa muốn bón cây cơ mà!!!

Hách Đăng bưng mì ra, “Đại Bảo, đừng để ý đến anh ta.”

Đại Bảo đi đến, mẹ dẫn con ra ngoài tưới hoa nhé?

“Tối nay con ngủ với ba, cho anh ta ngủ sofa!”

Đại Bảo triệt để tuyệt vọng.

Tô Dật Tu bận giành mì với Hách Đăng, cho nên không thấy Đại Bảo nhàn nhã ra cửa, nhắc một chân lên nhắm thẳng vào giày của Tô Dật Tu...

Ban đầu tiếng nước rì rào bị vùi lấp giữa những âm thanh tranh giành của hai người, nhưng, tiếng rì rào có nhịp điệu quá, Hách Đăng nhìn sang nơi phát ra, Đại Bảo vẫn còn duy trì hoạt động nhắc chân, lập tức cười phụt ra.

Tô Dật Tu quay lại, lao đến nhìn chiếc giày dong đầy nước tiểu của mình, giận là hăn rồi, “Đại Bảo con muốn bị đánh thật đúng không!!!”

Ps: Hách Đăng: Đại Bảo, thân là một loài chó cao quý con không thể tùy tiện nhắc chân tưới nước như thế.

Đại Bảo: Không nhịn được, ba má không chịu dẫn tắm xuống lầu.

Hách Đăng: Con vào toilet cũng được vậy!

Đại Bảo: Không ai dạy!

Tô Dật Tu: Nhiệm vụ này giao cho Nhị Bảo, Nhị Bảo, cho em thời gian một tuần để dạy con dùng bồn cầu.

Hách Đăng: Em chỉ biết dạy nó dùng bồn tắm thôi.

Tô Dật Tu: Hôm trước anh thấy một cái bồn tắm mát xa được lắm, rất thích hợp để hai người hia hia hia lúc tắm!

Hách Đăng: Thật sao!

Tô Dật Tu: Muốn đi xem thử không!

Hách Đăng: Được đó! Đi thôi!

Đại Bảo: Đánh trống lảng nhanh quá vậy ba má có để trẫm vào mắt không vậy!!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hách Đăng thấy cảnh ấy, lập tức bưng nồi vào bếp, cậu không muốn ăn được nửa nồi mì phải đi đổ nước ấy chó, hơn nữa Đại Bảo tè vào giày của Tô Dật Tu, không liên quan đến cậu.

“Hách Đăng, đều tại em chiều hư!” Tô Dật Tu rống to.

“Thôi đi! Đại Bảo mót quá rồi, anh lại không chịu dẫn nó xuống.” Hách Đăng hờn hờn nhìn Tô Dật Tu không biết làm sao với đôi giày đầy nước tiểu.

Tuy Tô Dật Tu là thú y, nhưng chưa từng xử lý chuyện này, hơn nữa trước nay yêu cầu của Đại Bảo đối với bản thân rất cao, sẽ không làm những chuyện chó tính thế này.

Anh nhìn khuôn mặt hí hửng của Hách Đăng, xoa đầu Đại Bảo, “Đi, nên giường mẹ con chùi đi, chùi cho sạch chỗ ướt trên lông.”

“Này! Giường đó anh cũng ngủ đó!” Hách Đăng hoảng.

Tô Dật Tu vào toilet lấy chậu, “Đây ngủ sofa.”

“Phắc, anh lấy cái chậu đó làm gì! Cái đó em dùng để giặt đồ lót đó!” Hách Đăng hoảng loạn, “Phắc, anh dám bỏ vào thử xem!!”

Tô Dật Tu trực tiếp vứt giày vào chậu, mùi khai của nước tiểu chó...

“Đại Bảo!!!” Hách Đăng gào với Đại Bảo,

Đại Bảo không thèm để ý, hừ, giận rồi.

“Được rồi, Đại Bảo, đi, ba dắt con đi dạo.”

Đại Bảo nhìn Hách Đăng, không đi.

“Đi thôi đi thôi, hôm nay trăng tròn lắm đó.”

Tròn thì làm được cái rằm gì, có ăn được đâu. Không đi.

“Ba nói con nghe nè, trong khu này nhiều chó nhỏ lắm, bây giờ còn chưa trễ lắm, nói không chừng sẽ gặp được, nếu có con nào mà sữa con, con dạy nó một bài, phát tiết bất mãn trong lòng, thấy sao?”

“Chẳng ra sao?” Tô Dật Tu chà giày trong toilet, “Em dạy cái gì tốt đẹp chút được không? Rõ ràng là hai chúng ta làm nó không vui.”

“Nhưng em xin lỗi rồi mà.”

“Lúc nào?”

“Em nói dẫn nó đi chơi.”

“Vậy cũng tính hả?!”

Tô Dật Tu cầm lược bắt đầu chải điên cuồng, những sợi lông vàng dài cao quý của Đại Bảo rụng lả tả, “Đại Bảo, con chưa thay lông xong nữa sao?”

Đại Bảo vồ tới đè Tô Dật Tu xuống đất, miệng không ngừng kêu gừ gừ như thú hoang, Hách Đăng thấy Tô Dật Tu nằm yên đó không dám nhúc nhích, vốn đang cười, sau đó lại phát hiện Đại Bảo giận thật rồi, vì chưa từng nghe nó kêu thế này.

Cậu biết tiếng của Đại Bảo rất trầm, rất nặng, nghe là biết ngay chó săn cỡ lớn, nhưng vẫn là lần đầu nghe thấy âm thanh dã thú giống sư tử hay hổ này, chỉ nghe thôi đã biết là rất dữ.

“Anh Nhất Hưu, hay là anh xin lỗi Đại Bảo đi, chắc chắn nó không muốn làm gì anh thật đâu, nhưng không chừng anh làm nó đau rồi.”

“...” Mất mặt quá đi!

Đại Bảo gầm gừ một lúc rồi trực tiếp thu cả bốn chân lên người Tô Dật Tu, ngã xuống, nhắm mắt.

“Đại Bảo!”

Nhắm mắt.

“Đại Bảo.”

Cuối cùng Hách Đăng cũng đến, ngồi xuống xoa xoa cái chân dày lông của Đại Bảo, “Đại Bảo ngầu nhất, con là con...”

Chữ chó chưa kịp thốt ra Đại Bảo đã mở mắt nhìn Hách Đăng, dám nói chữ chó thử xem!

“... thú cưng đẹp trai nhất thế giới.” Hách Đăng thốt ra, “Con thú cưng đẹp trai nhất. Ha ha. Cho nên, đừng tính toán với ba con, gần đây các ba bận nhiều, để con cô đơn đúng không?”

Đôi mắt to của Đại Bảo lấp lánh nước, cái mặt dài ngoẵng dè mặt Tô Dật Tu, Tô Dật Tu đã hết giận nổi rồi.

“Đại Bảo ngoan, qua đây ôm nào, ngày mai làm thịt băm cải trắng viên cho con được không?”

Có thịt ăn, được rồi.

Đại Bảo xuống khỏi người Tô Dật Tu, chui vào lòng Hách Đăng, Hách Đăng ôm nó vuốt ve một lúc lâu, “Em dẫn nó xuống đi dạo?”

“Không được, em không được đi một mình, đặc biệt là buổi tối.”

“Có Đại Bảo mà.” Hách Đăng vỗ đầu nó, “Đại Bảo, kêu cho ba con nghe nào.”

“Hú!!! Hú ú!!!”

“...”

Hách Đăng biết có vài con chó hay hú như sói, nhưng mà hú giống đến độ này thì là lần đầu cậu nghe.

Nhà cậu nhỏ, giá rẻ, tương đương với chất lượng thường thường, mật độ dân cư cũng cao, nhanh chóng có người rống: “Mẹ nó nhà nào nuôi sói vậy!!”

“Nửa đêm bảo con Husky đó câm miệng!!”

“...”

Hai người lén la lén lút hơn mười hai giờ mới dám xuống lầu đi dạo, về nhà rồi Hách Đăng nằm trên giường nói với Tô Dật Tu, “Hay là hai người về nhà cũ đi.”

“Tại sao?”

“Ở đây không hợp cho Đại Bảo sống.”

“Đại Bảo là chồng em hay anh là chồng em hả.”

“Không phải vấn đề này.” Hách Đăng giải thích, “Em cứ thấy sờ sợ, có nhiều người rất lắm chuyện, ở đây ít chó to, lần trước có con Husky

không đeo xích, có bà bác gây chuyện với nhà người ta.”

Tô Dật Tu cảm thán, “Bây giờ sức chiến đấu của mấy ông già bà cả cao lắm. Em không cãi lại nổi đâu, trả lời lại là người ta nằm dài ra đất nói tức quá phát bệnh tim, tiếp theo là tiền điều trị tiền thuốc men kéo nhau tới.”

“Vậy nên em mới sợ. Không phải sợ Đại Bảo gì đó, mà sợ người khác cố ý gây chuyện, đâu cần phải phí hơi vì chuyện đó.”

“Có phải có chuyện gì rồi không?”

“Hôm đó em ra ngoài, có người dắt chó đi dạo trong sân, vài bà thím đến khen con chó đẹp, kết quả người đó vui quá hóa rồ, nói với con chó, gọi bà đi, thế là mấy bà thím trở mặt.”

Tô Dật Tu im lặng một lúc, xoa đầu cậu, “Nếu mẹ anh đến, thì Đại Bảo cũng gọi là bà nội thôi.”

“...” Nhắc đến gia trưởng là tâm trạng lại chùn xuống, “Gần đây anh có liên lạc với ba mẹ không?”

“Mẹ anh có gọi cho anh.”

“Thế nào rồi? Có dụ xuống không?”

“Ba anh nghe nói anh dọn ra, tức sắp nổ phổi.”

“Vậy thì dọn về lại thôi.”

“Không cần đâu, vài hôm nữa là hai người đến rồi.”

Hách Đằng mở to mắt, “Anh làm sao vậy hả! Nếu không phải em hỏi anh chắc anh định không nói chứ gì.”

“Ái!” Tô Dật Tu ôm nách, “Em nói thì nói đi, sao bứt lông anh!”

“Nếu không phải em hỏi bảo đảm trước một ngày anh mới nói với em, không đúng! Chắc chắn là đến ngày mới nói!” Hách Đăng trở mình chìa lưng về phía anh.

“Anh sợ em biết rồi sẽ mất ngủ mà.”

Thực tế chứng minh, tuy nhiều lúc Tô Dật Tu nói đúng, nhưng không phải lần nào cũng đúng, chẳng hạn như lần này, Hách Đăng ngủ say sưa, còn ngủ sớm hơn anh.

Vì còn hold được cả chuyện lớn như gặp Lâm Văn Thụy, nên gặp ba mẹ chồng là chuyện nhỏ thôi, Lâm Văn Thụy là kẻ muốn lấy giác mạc của cậu, cậu còn không sợ, sao lại sợ ba mẹ của Tô Dật Tu được?

Lá gan cũng bị kích thích thành to.

Sáng hôm sau thức dậy, Hách Đăng cầm lấy bàn chải mới Tô Dật Tu đưa cậu trong cái phòng tắm nhỏ xíu, “Sao lại đổi?”

“Tòe cả lông rồi.”

“Được rồi.” Cậu vừa đánh răng vừa nghĩ đến chuyện cùng ăn cơm hôm qua, “Anh có thấy Hứa Nhạc là lạ không?”

“Lạ chỗ nào?”

“Anh không cảm thấy à?”

“Anh thì thấy Lâm Văn Thụy không bình thường.”

Hách Đăng dừng tay, nhổ bọt trong miệng, “Hắn ta có gì khác thường?”

“Người bình thường muốn ghép tạng đều đến bệnh viện đăng kí, hẳn ta lại nghĩ ra cách đê tiện như thế, bình thường mà được à?”

“Có thể vì hẳn ta quá yêu Hứa Nhạc mà nghĩ sai.”

“Vậy phương pháp nhanh nhất là hiến giác mạc của mình cho Hứa Nhạc, như thế là nhanh nhất, nhưng hẳn ta hoàn toàn không nghĩ đến.”

“Ngoài điểm đó ra thì sao?”

“Hẳn rất thích Hứa Nhạc nghe lời mình, đúng hơn là phục tùng mình.”

“Anh không thích ăn khổ qua, nhưng em cũng ép anh ăn mà.”

“Như em thì gọi là thích phản bác anh!”

“Không không.” Hách Đăng vội an ủi, “Em phản bác là vì muốn giúp anh xây dựng phòng đoán chính xác.”

“Miệng càng lúc càng dẻo, đầu óc càng lúc càng nhanh rồi!” Tô Dật Tu vòng tay ôm cậu, “Thay vì nói là Lâm Văn Thụy quan tâm Hứa Nhạc, không bằng nói hẳn ta đang khống chế Hứa Nhạc, phản kháng của Hứa Nhạc cũng gần như không tồn tại, tuy miệng nói không thích ăn, nhưng vẫn làm theo, vị trí của cậu ta vốn là bị khống chế. Khống chế và bị khống chế, quan hệ này một khi đã thành lập thì rất khó thay đổi.”

Hách Đăng ngơ ngác, “Không hiểu.”

“Ví dụ đơn giản nhất, chính là chủ nhân và nô lệ, quan hệ của bọn họ, khống chế và bị khống chế, một đưa ra mệnh lệnh, một phục tùng vô điều kiện.”

“Sao lại thế?”

“Thỏa mãn tâm lý.” Tô Dật Tu nhún vai, “Một kiểu SM.”

“Vậy Lâm Văn Thụy là S?”

“Bé cưng, biết nhiều quá.”

“Phắc, anh lại vậy nữa.” Hách Đăng súc miệng, hôn hôn anh, “Nói vậy thì nhất định bây giờ tên đó rất giận. Nguồn tạng là em mất rồi, không có giắc mạt cho Hứa Nhạc thay, tên phá của nhà anh lại vượt tiền đuổi hăn đi, anh nghĩ hăn có bỏ qua vậy không?”

“Đương nhiên không.” Tô Dật Tu nhéo mặt cậu, “Hiện tại nhất định hăn hận anh đến chết. Muốn cá cược không, anh dám chắc hăn ta không đụng đến số tiền đó.”

“Sao anh biết? Nhưng tốn công vô ích nhiều như vậy, chắc không khi nào không lấy đâu. Hơn nữa hăn cũng đâu có tổn thất gì.”

“Tổn thất của hăn ta là ở tâm lý và tinh thần, cả tự tôn nữa, em không hiểu đâu.”

“Em không hiểu thì anh có thể nói cho em nghe mà!” Hách Đăng xoay lưng đi vào bếp mở tủ lạnh lấy sữa lạnh ra uống ngay, “Hơn nữa rõ ràng hăn ta cầm đi rồi, nếu là tự tôn, thì lẽ ra phải kiên quyết không nhận.”

“Tình hình hôm đó khiến hăn không thể không cầm.” Tô Dật Tu rút khăn giấy lau miệng cho cậu, “Nhưng nếu hăn ta thật sự dùng tiền đó, thì nghĩa là bị anh khống chế, đối với kẻ cuồng khống chế như hăn mà nói là tuyệt đối không thể chấp nhận.”

“Cho nên, chúng ta còn có cơ hội lấy tiền lại?” Mắt Hách Đăng lấp lóe, nhưng lập tức lại thất vọng, “Nhưng mà khó lắm, chắc chắn hăn cất rồi.”

“Không phải em định đi trộm lại chứ!”

Hách Đăng hơi xấu hổ, “Áo tưởng một chút cũng được mà.”

“Được rồi được rồi, mấy ngày này nếu em rảnh rồi thì về nhà thu dọn một chút đi, lỡ ba mẹ có về đột ngột thì nhà cửa cũng không đến nỗi bẩn.”

“Vậy anh cũng phải cẩn thận một chút.”

“Sợ gì chứ, anh chỉ mong sao hăn mau đến tìm anh, như thế thì hăn vào tù sớm một chút. Để anh khỏi phải lo lắng cho em mỗi ngày.”

Hách Đăng ôm cổ anh, trong lòng vừa lo lắng vừa cảm động, “Thật là, anh làm như thế không phải lại làm em thấy lo rồi sao? Rõ ràng đã biết hăn là người như thế mà còn kích động hăn, mạng của em là mạng, của anh thì không à?” Hai tay kéo má anh lắc mãi, “Hơn nữa, anh cố ý đánh lạc hướng em đúng không? Rõ ràng biết ba mẹ anh sắp đến rồi mà còn làm ra chuyện đó, nếu anh không sao thì thôi, nếu có chuyện, em sẽ bị hai người mạng chết.”

Tô Dật Tu bật cười, “Mạng chết cũng được, để anh thử xem có “làm” cho em sống lại được không.”

“... Hạ lưu!”

“Ra ngoài nhớ dẫn Đại Bảo theo.”

“Em cảm thấy anh dẫn Đại Bảo đi thích hợp hơn.”

“Không dẫn!!” Tô Dật Tu nhớ đến chuyện hôm qua lại giận, tuy đã giặt giày rồi, nhưng không muốn mang nữa, anh lại rất thích đôi giày đó, đi không đau chân, vứt lại không nỡ, nhìn thấy là bực mình, “Đừng chiều nó, dạy nó học hay thì khó lắm, học xấu thì nhanh, người ta nói IQ của con thấp không sai chút nào.” Thò tay chọt chọt trán Đại Bảo, Đại Bảo thuận thế té ra đất giả chết.

Hách Đăng xoay lưng lại ghen cười.

Vài ngày trôi qua trong yên bình, hai người mua một tờ vé cào năm trăm tệ ở sạp báo, trúng ba ngàn, Hách Đăng nghĩ đây là dấu hiệu tốt, cho nên rất vui, “Cất tiền này đi.”

“Làm gì?”

“Chờ ba mẹ anh đến, mời hai người ăn một bữa, rồi, anh dẫn ba mẹ đi dạo, để hai bác bớt giận.”

Vốn cứ nghĩ là cậu sẽ nói cùng đi ăn một bữa hoặc là dẫn Đại Bảo đi chơi một chuyến, nhưng không ngờ lại là như thế. Tô Dật Tu nhe răng cười, “Em nghĩ chu đáo quá. Ba mẹ anh nhất định sẽ thích em.”

“Đừng an ủi em. Em chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Vấn đề thời gian mà thôi. Nói chung sẽ không thành tám năm kháng chiến gian khổ đâu.”

Một tháng trôi qua, Lâm Văn Thụy không chút động tĩnh, Hách Đăng và Tô Dật Tu cũng không nhắc chuyện này nữa, hôm đó Tô Dật Tu điện thoại về nói một đồng nghiệp trong phòng khám sinh nhật, muốn cùng ăn một bữa, bảo Hách Đăng đến. Hách Đăng thấy không tiện lắm, “Em không đi đâu, mọi người chơi vui nha.”

“Không sao, đâu phải bọn họ không biết em.”

“Thôi không đi vẫn hơn, về sớm về trễ đều phải lo cho Đại Bảo, nếu lỡ về trễ làm Đại Bảo ghen quá thì cũng là anh với em đau lòng thôi, yên tâm đi.”

Tô Dật Tu thấy Hách Đăng thật sự không muốn đi, cũng để tùy ý cậu.

“Nếu uống rượu thì đừng lái xe đó.”

“Biết rồi mà.”

Buổi tối dùng cơm xong thì bị lôi đi karaoke, khi ra về quả thật rất trễ, anh tự khen Hách Đăng nhà mình giỏi tính xa quá, nếu không giờ này mới về thì Đại Bảo nhất định sẽ xù lông.

Đưa từng đồng nghiệp lên xe taxi rồi Tô Dật Tu mới gọi xe về nhà, khi còn cách nhà Hách Đăng khoảng một cây số thì anh bảo xe dừng lại, trả tiền xuống xe. Nhìn taxi chạy đi. Anh quay đầu nhìn chiếc xe cách đó không xa, bước đến.

Hách Đăng nằm trên sofa chớp mắt, lúc thức dậy thấy đã hơn 2 giờ, Tô Dật Tu vẫn chưa về, trong lòng thấy hơi lo, muốn gọi điện thoại mà lại sợ bọn họ chưa chơi xong, nhưng nghĩ nghĩ, an toàn vẫn quan trọng hơn, điện thoại vừa reo mấy tiếng đã đã tắt.

Có thể là sắp về rồi. Cậu nghĩ vậy.

Nhưng chờ đến hai giờ rưỡi, vẫn không thấy đâu.

Hách Đăng đi qua đi lại trong nhà, Đại Bảo ngồi nhìn cậu, “Đại Bảo, chúng ta ra ngoài chờ ba con nhé?”

Đại Bảo đứng lên đi tới trước mặt cậu vẫy đuôi.

“Anh thấy tôi từ xa rồi sao?” Lâm Văn Thụy ra khỏi xe.

Tô Dật Tu dựa vào xe châm thuốc lá, “Anh cũng rảnh rồi thật, cái người có mắt không khỏe nhà anh không cần chăm sóc sao?”

“Câm miệng!”

“Sao vậy? Tình hình tệ hơn sao?”

Thật ra Lâm Văn Thụy rất ngạc nhiên, “Chúng tôi chưa từng nói với người khác, bố mẹ cậu ấy càng không có khả năng nói ra chuyện này, làm sao anh biết?”

Tô Dật Tu không trả lời, chỉ hỏi: “Anh biết tâm trạng bất ổn và thường xuyên khóc sẽ khiến giác mạc không khỏe trở nặng nhanh chóng chứ?”

“Biết thì thế nào, dù sao thì cuối cùng thay giác mạc xong cũng sẽ khỏi thôi.”

“Cho nên, anh nói với cậu ta, “Đừng lo, anh sẽ chữa khỏi cho em”, sau đó giữ Hách Đăng ở cạnh hai người, để Hứa Nhạc an tâm, lúc nào cũng có thể thấy được giác mạc của mình, sau đó cậu ta sẽ để anh mặc sức hành hạ, anh thì thỏa mãn không chế dục của mình trên người cậu ta?”

Lâm Văn Thụy cười cười, “Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Thật ra tôi rất tò mò, làm sao anh tìm được nơi thực hiện phẫu thuật ghép giác mạc?”

“Tôi, không biết anh đang nói gì.”

Tô Dật Tu gõ rớt tàn thuốc, “Anh từng thấy chó hoang chưa? Cả người đầy vết thương, không một chỗ lành da. Chỉ cần anh tốt với chúng nó một chút, chúng nó sẽ theo anh, nếu anh chịu cứu chúng nó, chúng nó sẽ trung thành với anh cả đời.”

“Hứa Nhạc, không phải chó.”

“Không phải sao? Ha ha, anh xem, tôi không hề nói rõ mà anh cũng hiểu rồi, rõ ràng là anh nhận định như thế.” Tô Dật Tu nói tiếp, “Vì anh có thể cứu cậu ta, anh không ghét bỏ cậu ta, cho nên cậu ta hèn mọn theo anh. Chỉ tiếc, cậu không dạy tốt, khiến khi ở bên ngoài cậu ta vẫn trông đáng thương như thế.”

“Cậu ấy chỉ như thế trước mặt tao, trước mặt người khác, chưa từng có!! Cậu ấy là nô lệ của tao! Mà biết cái gì!”

“Nô lệ? Ha ha, nhưng cậu ta cầu xin Hách Đăng, đáng về đó đúng là, chắc chắn, nhất định mà thích nhất như thế, đúng không? Mà thật thất bại, lại để nô lệ của mình đi cầu xin người khác.”

“Mẹ kiếp!” Lâm Văn Thụy vung tay đánh, “Hách Đăng nói gì với mà? Cậu ta không chế mà sao? Nói gì mà cũng tin sao! Mà là nô lệ của cậu ta sao!!”

“Cậu ấy nói với tao, chuyện gì cậu ấy cũng nói với tao, đương nhiên bị tao không chế. Thế nào? Miếng thịt mỡ đến bên miệng lại chạy mất, cuối cùng bị tao hớt tay trên, mà không cam lòng lắm có đúng không? Không chỉ không chữa được mắt cho người yêu của mình, mà kế hoạch nhiều năm cũng hỏng bét, bây giờ đến tìm tao, chỉ muốn đánh tao? Vậy thì mà quá low, chỉ làm được đến thế thôi à? Hay là tiền tao cho mà không đủ nuôi Hứa Nhạ? À, hoặc là mà cũng có thể bảo người yêu mà đến tìm tao, đồng nghiệp của tao biết nguồn hiến tạng, chính quy, nói không chừng có thể sắp xếp cho cậu ta vào danh sách người chờ ghép giác mạc, hay là, mà muốn tao nuôi luôn? Nhưng không chế dục của tao mạnh lắm, mà không hợp khẩu vị của tao, mà vô dụng như vậy, nếu không phải nhờ Hách Đăng, tao còn không muốn nhìn mà một cái, nô lệ? Đừng đùa, ai lại đi làm nô lệ cho người như mà, nếu mắt của Hứa Nhạ không có bệnh, mà nghĩ cậu ta sẽ cần mà sao? Mà đúng là một trò hề!” Tô Dật Tu nghiêng người tránh, hết câu này đến câu kia, tốc độ cực nhanh, Lâm Văn Thụy không muốn nghe gì thì anh nói đó, ép đối phương để lộ bộ mặt hung ác tột cùng.

“Câm miệng!! Ai cần tiền của mà!! Đừng lấy tiền ra sỉ nhục tao!” Lâm Văn Thụy vung nắm tay lao tới đánh nhau với Tô Dật Tu, “Không có giác mạc của Hách Đăng, lấy của mà cũng vậy! Để tao xem mà mù rồi còn ai cần mà nữa không!”

“Mày theo tao đến bây giờ vẫn không dám ra mặt, thứ vứt đi, còn muốn lấy giác mạc của tao? Nói đùa à! Hơn nữa, chỗ nào dám làm phẫu thuật ghép giác mạc cho mày chứ? Nơi không có biển hiệu mà mày cũng dám vào!”

“Đi rồi sẽ biết! Nhưng mày biết thì cũng chẳng ích gì, yên tâm, kĩ thuật của bác sĩ rất tốt, sẽ không móc cả tròng mắt của mày ra đâu!!”

“Hứa Nhạc đúng là mù rồi mới quen mày, nằm mơ thấy ngủ chung giường với một thằng ghê tởm như mày cũng đã thấy buồn nôn rồi, tốt nhất là mày đánh chết tao đi, nếu không nói không chừng hôm nào đó tao thấy vui sẽ thương cậu ta thay mày đó!!”

Hai người túm chặt lấy đối phương vung nắm đấm, Lâm Văn Thụy đã bị những lời Tô Dật Tu nói kích thích đến độ hai mắt đỏ bừng không còn lý trí, hăn đề chặt Tô Dật Tu lên nắp capo xe, bẻ gãy gạt nước ngay bên cạnh đâm thẳng xuống người bên dưới, “Mẹ kiếp! Để tao xem mày chết rồi còn ra vẻ được không!! Người dù chết nhưng không quá thời hạn thì giác mạc vẫn dùng được! Nhưng cũng không cần chờ, nhân lúc còn tươi tao sẽ kéo mày đi ngay!! Xem xem mày chết rồi thì làm cách nào bảo vệ thằng đó được, đến lúc đó tao sẽ xử lý nó ngay trước mặt mày!!”

Mặt cả hai đều bầm tím, Tô Dật Tu bị hăn ghì chặt không nhúc nhích được, nghe vậy thì rống to “Có gan mày làm đi!” Đang chờ mày ra tay đó, nếu không tao còn không biết dùng cách gì để bắt mày vào tù.

“Đại Bảo cản hăn!!!”

Tô Dật Tu nghe thấy tiếng hét lớn đến lạc giọng của Hách Đăng, sau đó một bóng lớn cường tráng lao đến cản phập vào người đang đề mình.

Cảnh sát và cấp cứu cùng đến, cánh tay Tô Dật Tu bị cần gạt nước đâm bị thương, miệng vết thương rách tung tóe, may mà Đại Bảo lao đến kịp lúc, vết thương không sâu. Lâm Văn Thụy thì bị thương không nhẹ,

không chỉ bị Đại Bảo cắn đứt một tảng cả da cả thịt lớn trên cánh tay mà trên đùi cũng có không ít vết cắn, còn bị Hách Đăng lao đến đè xuống đất đánh một trận, có Đại Bảo cản giữ, Lâm Văn Thụy căn bản không cách nào phản kháng được, nếu không nhờ Tô Dật Tu kéo cậu ra, nói không chừng Lâm Văn Thụy sẽ bị cậu bóp chết.

Ngồi trong xe cấp cứu nhìn Tô Dật Tu bị băng bó, Hách Đăng vẫn đang run rẩy, vì căng thẳng, và nhiều hơn nữa là phần nộ, cậu dắt Đại Bảo ra khỏi tòa nhà thì Đại Bảo bắt đầu chạy nhanh tới trước, càng lúc càng nhanh như liều mạng, Hách Đăng đã có kinh nghiệm lần trước nên lần này dồn hết sức đuổi theo, nếu không thì Đại Bảo không thể đến nơi kịp lúc, nghĩ thôi cũng thấy sợ.

“Xem tay em kìa.” Tô Dật Tu nói.

Hách Đăng lắc đầu, “Không sao.” Cậu ôm chặt Đại Bảo, “Đại Bảo!” Miệng và cổ Đại Bảo dính đầy máu, máu đã bắt đầu khô lại, lông dính bết vào nhau, rất khó coi. Nhưng trong mắt cậu, không có gì ghê hơn Đại Bảo.

Sau khi cảnh sát nắm được tình hình thì không ngừng khen ngợi Đại Bảo, mà Đại Bảo vẫn bình thản như không, cứ như con chó hung hãn đáng sợ khi này không phải là nó vậy.

“Cho đến cục của chúng tôi làm chó nghiệp vụ luôn đi, tuy chó có thể đánh hơi được mùi của chủ trong phạm vi hai cây số, nhưng chó chưa được huấn luyện rất khó làm được.” Chú cảnh sát vỗ đầu Đại Bảo, “Giỏi lắm!”

Hách Đăng hơi rầu rĩ, “Vụ này có tính là vụ án hình sự được không?”

“Hiện tại giám định sơ bộ chỉ là vết thương nhẹ, chỉ có thể quy về trách nhiệm dân sự, đối phương nói đồng ý bồi thường.”

“Không cần!” Hách Đăng từ chối ngay, “Không cần bồi thường. Anh họ tôi là thú y, đã từng lên tivi rất nổi tiếng, anh ấy còn phải phẫu thuật cho động vật, bây giờ trên cánh tay có vết thương nghiêm trọng ảnh hưởng đến công việc và sinh hoạt, làm sao cho là vết thương nhẹ được!”

“Loại cậu nói phải xác định tỉ lệ thương tật, nhưng tỉ lệ thương tật cũng chỉ có thể dùng làm tiêu chuẩn để bồi thường, không thể dùng để xác định mức phạt, mức phạt vẫn phải quyết định theo tình trạng thương tật nhẹ hoặc thương tật không đáng kể.” Chú cảnh sát rất tâm lý, “Nhưng luật pháp và hình phạt đều phải có căn cứ.”

Hách Đăng rất uất ức, nhìn cánh tay đã khâu lại của Tô Dật Tu, chịu đau vô ích rồi. Tô Dật Tu thì lấy một cây bút ghi âm ra giao cho cảnh sát, “Có bị rơi xuống đất, không biết có hư không.”

Cảnh sát cầm cây bút quay về xe.

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Hách Đăng, Tô Dật Tu thấy rất buồn cười, “Đã biết là có thể hấn sẽ tới tìm anh, sao anh bỏ qua cơ hội đó được.”

“Anh đúng là...”

“Đúng là gì?” Tô Dật Tu xoa xoa cánh tay bị quần băng, nói nhỏ: “Hấn chỉ mới nghĩ và lên kế hoạch, chứ chưa thực hiện, dù có nói với cảnh sát, thì không có chứng cứ hấn cũng không phạm pháp. Dù có chứng cứ nhưng đối phương không có hành vi đó thì cũng chỉ xếp vào dạng có âm mưu gây thương tích cho người khác, tình huống đó cảnh sát sẽ không can thiệp. Thay vì lo lắng không bằng để hấn ta chủ động một chút, không phải lần nào cũng có cơ hội, không thể lãng phí. Đối với loại biến thái đó, không còn cách nào khác, không có chứng cứ xác thực nhất định sẽ bị phản đối, dùng em làm mồi, anh không nỡ, hơn nữa, em rơi vào tay hấn chỉ có bị bắt nạt.” Anh xoa mặt Hách Đăng, “Hy vọng là ghi âm được hết, thu hoạch không ít đâu.”

“Phắc! Em thà để người bị thương là em.” Hách Đăng bực bội vò đầu, “Anh làm như thế khiến em cảm thấy mình rất vô dụng! Lần trước anh về nhà công khai với ba mẹ, lần này lại vì em.”

“Nếu em không dắt Đại Bảo đến thì anh bị bắt đi móc mắt rồi.” Tô Dật Tu buồn cười nhìn cậu, “Tiếc là không quay lại được, nếu không cho em xem thử, lúc đó trông em giống Đại Bảo biết bao nhiêu, nhe răng giương vuốt.”

“Cứ nghĩ là ăn cướp hay gì đó, kết quả thấy là hăn suýt chút nổ tung!” Hách Đăng trừng anh, “Anh có mù thì em cho anh một bên giác mạc, mỗi người một con mắt, vậy là chúng ta thành trời sinh một cặp.”

“Em là đôi mắt của anh sao?” Tô Dật Tu vừa cười vừa lẩm bầm hát, Hách Đăng thật sự hết nói nổi.

Lâm Văn Thụy bị thương cho nên phải được chữa trị trước, nhưng vì Tô Dật Tu tố cáo hăn ta có âm mưu cướp giác mạc và giết người, muốn khởi tố hăn ta tội cố ý giết người, cho nên tạm thời chữa trị dưới sự quản chế của cảnh sát.

Từ đồn cảnh sát về, Hách Đăng vội dùng kéo cắt áo của Tô Dật Tu ra, để vải không dính vào cánh tay, lau rửa sạch sẽ hầu hạ tử tế rồi, lại quay sang Đại Bảo, mùi máu khó chịu, hơn nữa còn là máu của kẻ đó. Lông bị bết lại cho nên Đại Bảo liên tục dùng chân cào ra, không mềm mướt không phát phới đúng là bực bội.

Tẩy rửa sạch sẽ cho Đại Bảo rồi, Đại Bảo ngửa đầu, Hách Đăng nhìn kĩ, “Rửa sạch hết rồi mà.”

Đại Bảo nhe răng, trên răng dính máu, Hách Đăng vội lấy bàn chải mới đánh răng cho nó, khi xong xuôi cả rồi, Hách Đăng ngồi trên đất, cảm thấy tất cả cứ như giấc mơ, “Hăn thật sự sẽ bị phán tội chứ?”

Tô Dật Tu ở trần mặc quần cộc ngồi trên sofa, mặt hơi tái, nghe vậy, anh mở mắt ra, “Khó khăn lắm mới bắt được hân ta, có định tội không chỉ có thể chờ xem chứng cứ.”

“Anh nói, Hứa Nhạc có đến tìm em không?”

“Nhất định có.”

“Nếu có được khẩu cung của cậu ta...”

“Tên khốn khiếp đó chuẩn bị rửa mông mà ngồi tù.”

Ps: Tô Dật Tu: Hôm nay không có ps.

Hách Đăng: Hôm nay không có ps.

Tô Dật Tu: Vậy chúng ta tự chơi tự vui.

Hách Đăng: Chẳng hạn như?

Tô Dật Tu: Tự.chơi.tự.vui.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Hách Đăng đang nghĩ xem khi Hứa Nhạc đến sẽ nói gì, bản thân mình phải nói thế nào, vừa nghĩ vừa ngồi thắt bím cho Đại Bảo, Đại Bảo không hề có vẻ đặc ý vì đã cứu được ba nó. Tô Dật Tu nhìn Đại Bảo một cái, Đại Bảo lập tức đứng lên đi qua, ngồi xuống cạnh anh, tựa cả người vào chân anh, gác cằm lên đầu gối anh.

“Đại Bảo vẫn lo cho anh lắm.”

“Ừ.”

“Em cũng vậy. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy...” Hách Đăng cũng đi đến ngồi cạnh anh, đưa tay dè dặt xoa xoa anh, ấm áp, áp tai lên lồng ngực anh, có tiếng tim đập, “Xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Nếu như không vì em, anh sẽ không xui xẻo như vậy.”

“Vậy nếu anh dồn hết xui xẻo cả đời cho lần này, có phải sau này anh sẽ vô cùng may mắn không?”

“Phải.”

“Tự an ủi bản thân thì được, nhưng chuyện đó là không thể đâu, ngốc.” Tô Dật Tu nắm tay cậu nói: “Dù người bạn chúng nhắm tới không phải em, thì cũng sẽ có người khác. Hắn ở bên ngoài ngày nào thì anh còn lo cho em ngày đó, anh rất muốn khiến hắn nhanh chóng biến mất, nhưng

lại không thể phạm pháp. Em muốn nói xin lỗi, vậy thì anh càng phải xin lỗi, nếu anh có tiền có thân thể có địa vị, mở miệng nói một câu vung tay một cái là có thể chỉ huy người khác vứt hẳn đi thì sẽ không lắm chuyện thế này, cho nên, tha thứ cho anh chỉ là thú y thôi!”

Chỉ là thú y. “Anh còn muốn thế nào nữa! Như vậy đã giỏi lắm rồi!”

Tô Dật Tu tội nghiệp nhìn cậu, giơ giơ cánh tay băng bó của mình, “Dịu dàng một chút.”

Hách Đăng thấy anh chăm chú nhìn mình đầy đáng thương, rồi lại nhìn sang Đại Bảo đang dựa trên người anh làm mặt “có ba là đủ rồi”, biểu cảm hai bên lẽ ra phải đối cho nhau mới đúng chứ?!

Được rồi, dịu dàng một chút. “Anh xem anh đã giỏi như thế rồi, đầu óc cũng nhanh nhạy, cách anh nghĩ ra em hoàn toàn không tưởng được, hơn nữa em cảm thấy anh nhẫn nại rất giỏi, gặp chuyện không hề hoảng loạn.” Hách Đăng bắt đầu kiểm kê ưu điểm của Tô Dật Tu, “Tóm lại, tâm lý của em thua anh rất nhiều.”

“Mấy cái đó là ưu điểm à? Rõ ràng là điều kiện cần có của người làm thú y thôi mà, dù sao thì cơ thể của động vật cũng khác con người, khi xử lý cũng cần kĩ càng hơn, có vài con biết trở mặt đó, trước khi điều trị phải nắm rõ tính cách rồi mới an ủi nó, khi gây mê cho động vật trước khi phẫu thuật có thể sẽ gặp phải tình huống bất ngờ, cho nên bắt buộc phải giữ được bình tĩnh, những điểm đó không phải rất bình thường sao? Không giỏi như em nói đâu.” Tô Dật Tu ôm cậu, để cậu tựa vào người mình, “Nhưng anh thật sự sẽ hoảng loạn vì chuyện của em, may mà em không sao, nếu không anh bị ba mẹ đánh oan uổng rồi.”

Cái này có tính là AQ[1] không! Nhưng Hách Đăng vẫn sẽ để giấc mộng chủ nghĩa anh hùng của anh được thỏa mãn, “Em sẽ không rời khỏi

anh đâu, hơn nữa sẽ rất tin anh, em hy vọng anh cũng có thể dựa vào em, tuy là, vai em không rộng bằng anh.”

“Đương nhiên rồi!”

Thấy anh Nhất Hưu đặc chí như thế, Hách Đăng nhận ra những thứ anh muốn rất đơn giản, chỉ cần cảm ơn những gì anh đã hy sinh, anh sẽ vui như đứa trẻ con vậy.

Tình yêu có thể rất phức tạp, cũng có thể rất đơn giản.

Trước nay Hách Đăng chưa từng thấy xấu hổ vì mình yêu một người đồng giới, cũng như cậu, Tô Dật Tu dùng hành động để cho cậu biết tình cảm và lập trường của bản thân..Tình yêu giữa hai người đàn ông không được pháp luật bảo vệ, nên càng phải quý trọng những hy sinh thật lòng.

Hách Đăng rất độc lập, cậu không muốn mình dựa vào Tô Dật Tu quá nhiều, nhưng lại không kiềm được, cậu cảm thấy những gì mình làm được rất ít, nhưng một khi đã nghĩ ra điều gì, thì đều muốn phải làm cho thật tốt.

Một bữa cơm ngon, một ly trà xanh thơm thoang thoảng, một ngọn đèn chờ bạn đời về nhà, một nụ cười rục rờ, một lòng tin không bao giờ lay chuyển.

Tô Dật Tu ôm chặt thanh niên trong lòng, hít sâu mùi hương quen thuộc trên tóc cậu, trong lòng thỏa mãn đến vững tin. Anh chưa từng biết mình lại nhớ nhà như thế, lại thích ở sát cạnh ai đó đến thế. Anh tình nguyện bộc bạch hết tâm tình của bản thân, Hách Đăng cũng là một người rất giỏi lắng nghe, khi anh nói, cậu sẽ chăm chú lắng nghe, thì thoảng sẽ nhúu mày, đôi khi thoải mái cười to, có lúc không hiểu, khi nói đến những chuyện đau lòng, cậu thanh niên đó sẽ ôm lấy anh. Bây giờ cậu ấy cũng sẽ nói về những chuyện trước đây với anh, dù chỉ là vài ba chuyện lật vạt, cảm giác ấy khiến anh rất vững tâm, phảng phất như linh hồn hai người đã hòa vào nhau.

Tuy là bối cảnh của hai người hoàn toàn không tương đồng, trong cuộc sống khó tránh khỏi va chạm, nhưng không nói nặng cũng không giận nhau, đây là nhận thức chung của cả hai, có vấn đề gì thì giải quyết ngay khi đó, tuyệt đối không để qua đêm. Hách Đăng sẽ không tùy tiện phung phí niềm vui và tình yêu Tô Dật Tu trao cho cậu, càng sẽ không coi những thứ ấy là đương nhiên, như thế khiến cho tình yêu Tô Dật Tu dành cho cậu mỗi ngày lại tăng thêm, yêu đến mấy cũng không đủ.

Trong cuộc sống bình lặng, tí tách từng giọt không bình lặng, như dòng suối nóng ấm áp chảy dài giữa hai người.

Chuyến viếng thăm của Hứa Nhạc không khiến Hách Đăng ngạc nhiên nhiều, chỉ có điều dường như bệnh mắt của cậu ta đã nghiêm trọng hơn một tháng trước, ánh mắt lơ mờ mà mơ hồ, trông còn nhu nhược đáng thương hơn trước nhiều. Đại Bảo thấy cậu ta rồi chắc chắn là người thấy mùi Lâm Văn Thụy, nên đứng trước cửa gầm gừ đầy địch ý.

“Đại Bảo ngoan, qua đây.”

Đại Bảo nhìn nhìn Hách Đăng, nghe lời ngồi xuống cạnh Hách Đăng, nhưng vẫn cảnh giác.

Tô Dật Tu bị thương nên hơi sốt, Hách Đăng đóng cửa phòng ngủ lại, rồi tự kéo ghế ngồi một bên, tuy Hứa Nhạc rất đáng thương, nhưng, có thể ở bên cạnh tên biến thái Lâm Văn Thụy lâu như thế, cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hứa Nhạc thì trực tiếp rút một tờ chi phiếu và một chiếc thẻ ngân hàng trong ví ra, “Đây là ba trăm ngàn anh Tô đưa lần trước, Văn Thụy không đụng đến, tớ mang đến trả cho cậu. Thẻ này là phần bồi thường của bọn tớ cho anh Tô.”

Hách Đăng lấy lại tấm chi phiếu của Tô Dật Tu, mở ra nhìn một cái, sau đó gấp lại cất đi, nhưng còn chiếc thẻ kia, “Có ý gì?”

“Hách Đăng, nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, chúng ta giải quyết riêng được không?” Giọng Hứa Nhạc mang theo khẩn cầu.

Hách Đăng giận thầm, nhưng thời gian cậu ở bên Tô Dật Tu cũng không phải ngắn, gặp phải chuyện này cậu là vô dụng, quan trọng là phải bình tĩnh, phải suy nghĩ, “Bây giờ chúng tôi không thể quyết định chuyện đó được nữa rồi. Hiện tại cảnh sát đang tiến hành tạm giam hình sự với tội danh cố ý giết người và âm mưu lấy cắp nội tạng người khác, người cậu cần tìm là cảnh sát.”

“Nhưng mà, không phải bọn tớ vẫn chưa làm được sao? Cậu và anh Tô vẫn khỏe mạnh mà, tuy là anh Tô bị thương, nhưng giác mạc của anh ta đâu có bị gì.”

“Không lấy được giác mạc thì không phải phạm pháp à? Logic của cậu lạ vậy!”

“Dù sao thì hai người cũng không sao rồi, đâu có gì xảy ra.”

“Nhưng Tô Dật Tu bị thương! Nếu không phải tôi và Đại Bảo đến kịp lúc, Lâm Văn Thụy thật sự sẽ giết anh ấy!” Hách Đăng không nhịn được cao giọng, tức chết được!

Hứa Nhạc thì vẫn thễ, “Nhưng mà, anh ấy đâu có giết.”

Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, không sai chút nào!!

“Nhưng hẳn ta có âm mưu, chuyện này hẳn cậu biết rất rõ.” Hai tay Hách Đăng siết chặt trên đầu gối, “Hứa Nhạc, từ khi các người gặp tôi trong bệnh viện, thì đã bắt đầu tính toán rồi, đừng phủ nhận. Tốn thời gian dài như thế, các người đúng là kiên trì.”

Hứa Nhạc lập tức có vẻ oan ức, “Hách Đăng, cậu phải tin tớ, tớ thật sự xem cậu là bạn mà, là Văn Thụy, anh ấy có hơi cực đoan vì bệnh mắt của

tớ, cho nên mới nghĩ ra cách ấy.”

“Nói vậy, chỉ trách vị ấy nhà cậu quá yêu cậu?”

“Cậu xem, khi Tô Dật Tu gặp phải chuyện của cậu, cũng rất lo lắng mà đúng không? Cho nên... Hách Đăng, Văn Thụy thật sự không cố ý đâu!”

Rõ ràng Hứa Nhạc đã sốt ruột đến độ đầu óc vận hành bất bình thường rồi, Hách Đăng tức đến chỉ muốn đánh người. Không, đánh người cũng không đủ trút hết cục tức trong lòng cậu, cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh một chút, “Cho dù có ý định có kế hoạch, nhưng cuối cùng không thành công, thì nghĩa là không thành lập?”

“Đúng.”

“Có lẽ cậu nói có lý, nhưng mà cậu cũng biết, cảnh sát căn cứ vào bằng chứng, hơn nữa, nguyên nhân việc này là cậu, theo lời cậu nói, nếu thành lập, thì Lâm Văn Thụy vô tội.”

“Anh ấy thật sự vô tội mà!”

“Nhưng, nếu hắn vô tội, vậy còn cậu thì sao? Cậu là người được lợi sau cùng trong chuyện này, nếu việc thành công, cậu sẽ được thay một cặp giác mạc khỏe mạnh, nhưng bây giờ cậu lại nói hắn ta vô tội, vậy cảnh sát sẽ tự cảm thấy cậu có vấn đề.”

“Tớ có vấn đề gì chứ?”

“Nếu cậu không vấn đề gì thì sao Lâm Văn Thụy lại nghĩ ra cách ấy? Vì cậu là nguyên nhân, cho nên mới nghĩ ra cách trộm giác mạc, nếu hắn đã vô tội, thì nói rõ chuyện này không phải do hắn nghĩ ra, vậy thì là do cậu xúi giục rồi. Phải biết, hình phạt cho người xúi giục hắn phạm tội cũng rất

nặng. Tuy Lâm Văn Thụy là kẻ thực hiện, nhưng cậu là chủ mưu, có thể cảnh sát sẽ bắt luôn cả cậu.”

“Không thể nào!”

“Cảnh sát không quan tâm có thể hay không, bọn họ chỉ xem sự việc, nguyên nhân, kết quả, chứng cứ. Cứ như vậy.”

“Chuyện không phải như cậu nói!” Hứa Nhạc hoảng, mắt đỏ bừng nhìn Hách Đăng, “Chuyện này không liên quan đến tớ.”

“Tôi cho rằng, cậu nói chuyện này với tôi cũng vô dụng, cậu phải đi nói với cảnh sát, bây giờ Lâm Văn Thụy đã bị bắt rồi, còn không biết hắn nói gì với cảnh sát. Cố ý giết người cộng thêm cướp bộ phận cơ thể người khác, tối thiểu là mười năm.”

“Văn Thụy rất yêu tớ, anh ấy sẽ không hãm hại tớ.”

Hách Đăng nhìn xuống mũi chân mình, “Chuyện này cũng khó nói, không phải có câu vợ chồng là chim một rừng, đại nạn đến mạnh ai nấy bay sao? Các người còn không phải vợ chồng.”

Hứa Nhạc đứng phắt dậy trước mặt Hách Đăng, “Vậy phải làm sao bây giờ? Mắt tớ không khỏe, phải được chăm sóc đặc biệt, bọn họ không được bắt tớ!”

“Không phải tôi nói rồi sao, cậu la hét chuyện đó với tôi cũng vô dụng, cậu phải đi tìm cảnh sát, nói không chừng cậu nói rõ mọi chuyện, bọn họ sẽ không bắt cậu.”

“Thật chứ?”

Hách Đăng nhìn cậu ta, cảm thấy rất bi ai, bi ai cho Lâm Văn Thụy, cũng là cho Hứa Nhạc, “Thật.”

“Thật sự hữu dụng chứ?” Cậu ta gần như không dám tin.

“Không phải người tự thú luôn được khoan hồng sao? Cậu là nhân vật mấu chốt trong chuyện này, đến nói chuyện với cảnh sát là hữu dụng nhất, hơn nữa, Lâm Văn Thụy nhà cậu cũng muốn gặp cậu.”

Hứa Nhạc do dự một lúc, “Vậy tớ đi trước.”

“Ừm. Không tiễn.”

“Thẻ này cậu giữ đi.” Hứa Nhạc dúm tấm thẻ vào tay Hách Đăng.

Hách Đăng đẩy tay cậu ta ra, “Đưa tôi làm gì? Hơn nữa, cậu đưa tiền cho tôi không phải biểu hiện là cậu đuối lý sao?”

Hứa Nhạc cầm thẻ, nói nhỏ: “Cũng đúng.” Cất thẻ đi, cậu ta đi ra cửa, cười cười với Hách Đăng, “Tớ đi nhé.”

Hách Đăng lặng thinh, nhưng vẫn tiễn cậu ta xuống lầu, một trước một sau, trong lòng rất khó chịu. Bên ngoài nắng vàng rực rỡ, xe cảnh sát đã chờ sẵn dưới lầu, Hứa Nhạc nhìn nhìn, quay lại hỏi cậu: “Cậu, có hận Văn Thụy không?”

Hách Đăng không nói gì.

“Cậu có hận tớ không?”

Hách Đăng muốn nói, sau khi tôi biết chân tướng mọi chuyện, thật sự có hận, nhưng hiện tại, chỉ cảm thấy bị ai cho các người.

Hứa Nhạc lên xe cảnh sát, không ít người tụ tập xung quanh, ai cũng hỏi Hách Đăng đã có chuyện gì, Hách Đăng chỉ nói: “Bỏ nhà ra đi, bây giờ bị đưa về.”

Về nhà, Hách Đăng mở cửa phòng ngủ, thấy Tô Dật Tu tựa trên đầu giường, vốn đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng động thì mở mắt ra nhìn cậu, “Đi rồi?”

“Ừm.” Hách Đăng đi qua bò lên giường nằm vào lòng anh, “Anh gọi cảnh sát sao?”

“Người đã đến tận cửa rồi, không gọi cảnh sát thấy có lỗi với bản thân lắm.” Thấy tâm trạng cậu xuống thấp, anh hỏi: “Sao vậy, thấy khó chịu sao?”

“Ừm.”

Tô Dật Tu nghĩ là Hách Đăng thấy Hứa Nhạc như thế, lại nhớ đến những lúc vui vẻ với bọn họ trước kia nên khó chịu, vừa định mắng thì thấy cậu rút một tờ giấy trong túi ra đưa cho mình.

“Trả rồi à?” Tô Dật Tu liếc nhìn.

“Đúng vậy. Quả nhiên hẳn ta không đụng đến số tiền này.”

“Hẳn bọn họ đã chuẩn bị trước cho kết thúc của bản thân, em cần gì phải khó chịu?” Tô Dật Tu không vui.

Hách Đăng nói: “Anh nghĩ là em khó chịu vì bọn họ à? Được rồi, cũng tính là như thế, chỉ là không phải vì bọn họ bị bắt, mà là, trong lòng rất lạnh lẽo.” Ban đầu Hứa Nhạc còn kiên trì cho rằng vì Lâm Văn Thụy quá yêu mình cho nên mới làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như thế, chỉ là xúc động nhất thời thôi, rồi sau đó, “Hứa Nhạc sợ bị bắt, có lẽ sẽ đẩy Lâm Văn Thụy ra chịu tội.”

“Anh nghĩ là cậu ta sẽ khóc lóc la hét là Lâm Văn Thụy vô tội.”

“Ban đầu thì cũng gần như thế, em suýt chút bị cậu ta làm tức chết, sau đó em nói có thể cảnh sát sẽ bắt cậu, cậu ta lập tức...”

“Lập tức nói không liên quan đến mình? Tất cả là ý của Lâm Văn Thụy?”

“Sao anh biết? Anh nghe thấy à?” Hách Đăng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Tô Dật Tu véo má cậu, “Hai bọn họ đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã, nòi nào úp vung nấy.”

Hách Đăng thở dài, “Cho nên em mới thấy hụt hẫng, người đó khi tốt thì có thể giết người phóng hỏa bất chấp tất cả vì hãn, một khi đến bờ vực thì lập tức phui sạch mọi liên quan.”

“Nếu Hứa Nhạc thật sự như thế, thì cũng chỉ có thể nói đáng đời Lâm Văn Thụy.”

“Đúng là đáng đời. Nhưng Hứa Nhạc cũng không dễ chịu gì.”

“Cậu ta?” Tô Dật Tu kinh ngạc, “Em nghĩ xem, lúc này cậu ta có thể giậu đồ bìm leo, thì cũng tốt đẹp gì, sao mà lại không dễ chịu? Lâm Văn Thụy cố chấp muốn có giác mạc đến thế, liên quan quá nhiều đến cậu ta. Trong chuyện này còn chưa nói được ai chủ huy ai, ai chủ mưu. Nói không chừng Hứa Nhạc chỉ xem Lâm Văn Thụy như con rối.”

Hách Đăng túm chặt áo Tô Dật Tu, “Đáng sợ quá.”

“Nhưng đó là chuyện của bọn họ, chúng ta không phải đương sự, này giờ cũng chỉ là đoán thôi, ai mà biết được suy nghĩ của Hứa Nhạc thế nào chứ.”

“Nếu là như vậy thật, thì cậu ta giấu cũng quá sâu.” Chỉ nghĩ thôi đã thấy lạnh người, “Vậy chẳng phải cậu ta còn đáng sợ hơn cả Lâm Văn Thụy sao?”

“Anh chỉ đoán vậy thôi, em đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Không nghĩ nữa, chỉ cần anh không sao là được rồi.” Hách Đăng vùi mặt vào cổ anh, hôn hôn.

Tô Dật Tu thấy rất nhột, cười ha ha, hỏi cậu: “Khi này em nghe chuyện bọn họ rồi có nghĩ tới chúng ta không?”

“Chúng ta thế nào?”

“Nghĩ chúng ta có khi nào cũng sẽ có một ngày như bọn họ, đẩy trách nhiệm cho đối phương, phui tay sạch sẽ.”

“Không, em không nghĩ vậy.” Hách Đăng nói rất kiên định: “Anh không phải Lâm Văn Thụy, em cũng không phải Hứa Nhạc, cả nghĩ em cũng chưa từng nghĩ, hơn nữa em tin chắc anh sẽ không đối xử với em như thế.”

“Vậy nếu anh thật sự làm thế với em thì sao?”

Ngón tay Hách Đăng trượt tới trượt lui trên người anh, cuối cùng chạy xuống dưới, túm chặt em nhỏ của anh, nhẹ nhàng nói: “Thì em bóp nát hai quả trứng của anh, để anh nhớ đến em suốt đời!”

Tô Dật Tu cứng người, sau đó, phản ứng lại vô cùng nhanh chóng. Nhị Bảo muốn buông tay cũng đã muộn rồi, “Anh đang sốt!”

“Lúc sốt nhiệt độ cơ thể tăng cao, em có cảm thấy, nó nóng hơn bình thường nhiều không.”

Hách Đăng thật không ngờ người này bị thương trên cánh tay, người thì sốt, mà vẫn nghĩ tới những chuyện này được, “Không thấy gì!!”

“VẬY LẠI ĐÂY THỬ XEM SẼ BIẾT NGAY.”

“KHÔNG MUỐN BIẾT!!”

“Đâu có hỏi em, anh đang hỏi, chỗ này.” Tô Dật Tu sờ xuống.

“KHÔNG CÓ TÂM TRẠNG!”

“Tiền cũng lấy về rồi, bọn họ cũng đi rồi, dù Hứa Nhạc thế nào, chắc chắn Lâm Văn Thụy không chạy được.”

“Không, em không nghĩ tới mấy chuyện đó, em đang nghĩ, nên nên đóng khung cho tờ chi phiếu đó.”

“Nghe lời em.” Tô Dật Tu gật đầu ngay lập tức.

Hách Đăng lại nghĩ lại, “VẬY, HAY LÀ CHUYỂN VÀO THẺ ĐI, NHƯ VẬY SẼ QUẢN LÝ ĐƯỢC TIỀN, RỒI SAU ĐÓ ĐÓNG KHUNG CHO CÁI THẺ, Ý NGHĨA CŨNG NHƯ NHAU, CÒN CÓ LỜI NỮA, ANH THẤY SAO.”

Tô Dật Tu tiếp tục gật đầu, “Nghe lời em, cứ làm vậy đi.”

VẬY NHẤT TRÍ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHA, NGÀY MAI SẼ MUA CÁI KHUNG KÍNH TREO LÊN.

“Hì hì, anh đã làm em vui rồi, em cũng phải làm anh vui chứ đúng không?”

“ĐỪNG MƠ! TRƯỚC KHI VẾT THƯƠNG KÉO DA NON ANH NGOAN NGOÃN MỘT CHÚT ĐI!”

“Đừng đi mà!!” Tô Dật Tu uất ức nhìn cái lều nhỏ bên dưới, anh cần em mà!!

“Em đi làm gì đó cho anh ăn!!” Hách Đăng vùng vẫy xuống giường, Tô Dật Tu dùng bên tay còn lành lặn giữ chặt lấy cậu, “Buông tay!”

“Em đừng có mạnh tay, anh nói cho em biết, anh đang bị thương, em không được hà hiếp người tàn tật!”

“Anh định dùng cái lý do cùn đó đến khi nào hả!” Hách Đăng thấy cái nơi chớ nên gọi tên đó vươn thẳng lên trần nhà là cái, “Đã như vậy rồi mà anh cũng không yên được à!”

“Lúc này em nói bóp nát nó đó, nó dùng cách riêng của bản thân để biểu đạt sự tồn tại của mình cũng là sai sao! Nó đâu có biết nói, em đừng có kỳ thị nó mà, được không?”

Nói chuyện với loại người không biết xấu hổ này thì không được nghiêm túc quá, nếu không càng nói sẽ càng bay xa.

“Em đi làm gì đó cho anh ăn.”

Tô Dật Tu dán dính vào người cậu nhõng nhẽo, “Nó nói bên dưới ăn no trước rồi bên trên mới được ăn.”

“...”

Khi Hách Đăng ra khỏi phòng ngủ đã là chuyện của một tiếng đồng hồ sau đó rồi, tuy không phải làm chuyện đó suốt, nhưng không ngừng bị hôn hôn liếm liếm sờ sờ, còn khó chịu hơn có làm. Cứ như mình là viên kẹo, sợ sẽ ăn hết, sợ sẽ tan, sợ sâu răng.

Lúc vo gạo, Hách Đăng bóp nát hết cả gạo.

Về sau cảnh sát có đến tìm Tô Dật Tu và Hách Đằng vài lần, nguyên nhân thì không biết Hứa Nhạc đã đến đồn cảnh sát nói gì, nhưng nói chung là đẩy toàn bộ trách nhiệm cho Lâm Văn Thụy, biểu thị mình hoàn toàn không biết gì về kế hoạch của hắn ta, bản thân cậu ta cũng rất sốc. Lâm Văn Thụy đương nhiên không dám tin, hắn luôn nghĩ mình là chủ nhân của Hứa Nhạc, kết quả bây giờ nô lệ của hắn phản bội hắn, thậm chí không muốn gặp hắn lần nào, khiến cho Lâm Văn Thụy bắt đầu sụp đổ.

Đương nhiên cảnh sát sẽ không tin lời từ một phía, nhưng cha mẹ Hứa Nhạc ra tay nhanh hơn người nhà của Lâm Văn Thụy, không chỉ đưa ra giấy tờ chứng minh sức khỏe Hứa Nhạc không cho phép cậu ta ngồi tù, mà còn đề nghị chẩn đoán thần kinh cho Hứa Nhạc. Kết quả cuối cùng là thần kinh bất thường.

Tô Dật Tu liên lạc với Dư Quang, báo tin trong thành phố hoặc khu vực xung quanh có chợ đen giao dịch nội tạng người phi pháp và cấp ghép tạng bất thường.

“Có biết địa điểm không? Anh có manh mối cụ thể không?” Dư Quang biết đây sẽ là tin chấn động.

“Nếu tôi biết thì còn liên lạc với nhà báo làm gì?”

Dư Quang hơi khó xử, “VẬY ít nhất cũng phải cung cấp gì đó chứ, nếu không sẽ là tung tin đồn nhảm đó.”

“Tôi suýt chút bị người ta móc giác mạc mà còn không phải manh mối sao?” Tô Dật Tu tán dương anh ta: “Anh lợi hại đến độ dám dấn dứ với Bành Tường, tôi tin anh nhất định sẽ có cách.”

Dư Quang cầm nín triệt để, rõ ràng là cậu ấy dấn dứ với tôi trước mà! “Được rồi.”

Lén lút cấy ghép tạng chắc chắn có dính líu đến giao dịch nội tạng, Dư Quang rất coi trọng chuyện này, sau khi huy động tất cả đường dây ký giả có khả năng bắt chập để trà trộn rồi diễn xuất đủ trò, cuối cùng sau nửa tháng đã điều tra được một khu chợ đen ngầm mỗi người lấy tạng, đồng thời điều tra ra rất nhiều phòng khám ngầm không biển hiện tiến hành cấy ghép tạng, đa phần đều không nằm trong thành phố.

Trước khi mọi chuyện phơi bày Hứa Nhạc đã được ra rồi, bây giờ mọi thứ bị phơi bày, thậm chí người vì muốn giảm thiểu thời gian thi hành án, đứng ra xác nhận Lâm Văn Thụy có hẹn phẫu thuật với bọn họ, nói là bản thân hắn có nguồn giác mạc. Vụ án của Lâm Văn Thụy là tâm điểm của thành phố, người nhà hắn tìm luật sư vận dụng quan hệ thế nào cũng không thể thay đổi được gì, cha mẹ Lâm Văn Thụy đến cầu xin cha mẹ Hứa Nhạc, để Hứa Nhạc nói vài câu cho con mình, nể mặt tình cảm nhiều năm, nhưng người làm cha mẹ nào lại đẩy con mình xuống hố lửa, những lúc thế này, phải phải sạch mọi liên can.

Nhưng Hách Đăng không thể ngờ là, Lâm Văn Thụy nhận tội. Tòa phán quyết, Lâm Văn Thụy ở tù mười năm. Hắn cũng không kháng án. Bồi thường dân sự cho Tô Dật Tu cũng được phán quyết, nhưng trên thực tế không được bao nhiêu tiền. Bọn họ ủy thác luật sư toàn quyền xử lý, bản thân không đi.

Một thời gian sau, Tô Dật Tu nói với Hách Đăng, Hứa Nhạc chết rồi.

Tin này làm cậu sững sốt, “Sao có thể??”

“Thật đó. Tự sát.”

Hách Đăng ngơ ngẩn ngồi trên sofa, Tô Dật Tu yên lặng ngồi bên cạnh cùng cậu, Đại Bảo cũng ngoan ngoãn đấu tranh với cuộn len, trong phòng chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc trên tường, một lúc lâu sau, cậu mới

lên tiếng: “Em muốn về nhà, thăm mộ ba mẹ em, anh đi cùng em được không...”

“Ừm.”

.

[1] Rút ra từ AQ chính truyện của Lỗ Tấn, AQ nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi khi bị đánh thì anh ta lại nghĩ “Cứ xem như con đang đánh cha vậy”.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hách Đăng từng nghĩ Hứa Nhạc sẽ rời khỏi đây đến thành phố khác, hoặc chọn cách xuất ngoại, nhưng chưa từng nghĩ cậu ta sẽ tự sát.

Cậu ta có thể sống cùng tên căn bã Lâm Văn Thụy kia lâu như vậy, không lý nào lại nghĩ không thông.

Nghĩ mãi vẫn không ra, khiến cậu chìm đắm trong suy tư suốt cả ngày, rồi hoàn toàn quên mất Tô Dật Tu đã nộ khí xung thiên và Đại Bảo đang rất muốn chơi trò mắt to nhìn mắt nhỏ với cậu.

Cuối cùng buổi tối trước khi lên giường, anh Nhất Hưu phát biểu bản tuyên bố kháng nghị.

“Em nghĩ không ra có thể hỏi anh mà! Tại sao cứ suy tư như thế mãi vậy!”

“A! Sao anh biết em nghĩ không ra?”

Tô Dật Tu tự chỉ vào mình, “Anh đã nằm ra đây như vậy rồi mà em còn không nhìn anh lấy một cái! Em không nhìn anh thì cũng thôi, cả Đại Bảo em cũng không nhìn! Em dám nghĩ tới người đàn ông khác trước mặt hai người đàn ông trong nhà! Muốn bị phạt đúng không?”

Hách Đăng nhìn thầy Nhất Hưu hiện chỉ mặc mỗi cái quần con vãi thun gợi cảm, chỉ chỉ chỗ ấy nói: “Siết chặt thế có khó chịu không?”

“...”

“Đừng vậy mà, em nghĩ không ra, còn anh nhìn một cái là biết ngay rồi, sao em dám hỏi, hỏi nhiều lại bị anh nói ngược.” Hách Đăng liếc sang Đại Bảo mấy hôm nay toàn vào phòng hai người ngủ, “Trong nhà đã có một đứa ngược rồi, em không muốn làm người thứ hai.”

Tô Dật Tu bị cậu làm giận đến bật cười, “Có biết vụ án này lớn thế nào không?”

“Có, rất lớn, hôm trước trên tivi cũng chiếu, nhưng nói chủ yếu vào giao dịch chợ đen và ghép tạng phi pháp.”

“Không sai, tuy chuyện của Lâm Văn Thụy không được nhấn mạnh, nhưng, người quen của bọn họ đâu phải chỉ có anh với em. Hơn nữa bọn họ còn có quan hệ đồng tính.”

Bấy giờ Hách Đăng mới nhớ ra, bây giờ là năm 2009, không phải 2014, xã hội và con người hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn đón nhận người đồng tính, không như vài năm sau, nam nữ gì cũng ôm mặt nói mồm quá, ai có ý kiến ngược lại đều bị hỏi có phải kỳ thị không, lúc này, loại quan hệ ấy rất nhạy cảm, đặc biệt là còn căn bệnh AIDS vô cùng khủng bố, tuy bệnh này lây qua đường tình dục, nam nam hay nam nữ cũng không ảnh hưởng gì, nhưng miệng lưỡi người đời rất đáng sợ.

“Chẳng lẽ là, bị người ta nói?”

“Vì em không nghĩ như thế, cho nên đương nhiên không hiểu, trong đồn cảnh sát cậu ta phải tay sạch sẽ chưa nói, gia đình còn đưa ra giấy tờ chứng minh miễn tội cho cậu ta, nhưng mắt cậu ta có bệnh là chuyện không thể che giấu được, dù lấy giác quan của người khác ghép cho cậu ta là hành vi cá nhân của Lâm Văn Thụy, nhưng em nghĩ xem, ai còn dám đến gần cậu ta nữa, ai cũng mong tránh thật xa. Sợ cậu ta để ý đến mình, cậu ta nói mình chưa từng có ý định chẳng biết gì cả, mấy ai tin thật chứ? Lại thêm cha mẹ Lâm Văn Thụy đến nhà làm ầm ĩ, khi đã trở mặt thì cái gì cũng nói

ra được, dù sao Lâm Văn Thụy cũng chịu án rồi, vậy đừng ai mong được yên lành.”

Cánh tay Hách Đăng nổi đầy da gà, “Thật quá đáng.”

“Hiện thực là như thế, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích cá nhân, ai cũng giữ được tấm lòng sáng trong như gương, nhưng khi thật sự nguy hiểm đến bản thân, vẫn là câu ấy, bản chất mỗi người mỗi khác, ai có tâm lý yếu một chút thì chắc chắn không chịu được. Em đừng quên, Hứa Nhạc có thể cả đời không bước chân ra khỏi cửa, nhưng cha mẹ cậu ta vẫn phải đi, em có thể đảm bảo bọn họ không trút giận vào con trai mình sao? Làm giám định tâm thần nói là để tránh tội, nhưng cả đời cũng thoát được.”

“Vậy cuối cùng Lâm Văn Thụy chịu nhận tội, tám phần cũng vì biết tin đồn bên ngoài đã tán loạn, ra ngoài còn chẳng mãi ở trong ấy, hơn nữa dù hẳn ta có muốn ra, thì người chịu dẫn vật cũng là cha mẹ mình.”

Ngón tay Tô Dật Tu trượt lên trượt xuống cánh tay cậu, “Anh thì không thấy như vậy. Nếu hẳn ta thật sự biết nghĩ cho cha mẹ, chuyện này căn bản sẽ không xảy ra. Anh cảm thấy, hẳn ta có yêu Hứa Nhạc, nhưng không chấp nhận được hành vi của cậu ta, nhưng chuyện đã đến nước này, có lẽ cũng buông tha rồi.”

“Ai.” Hách Đăng thở dài, “Thật ra có phải hẳn ta ác độc lắm không, vứt Hứa Nhạc lại bên ngoài một mình đối diện với tất cả, rồi bản thân thì ở trong tù thanh tịnh?”

“Hừ hừ, nói không chừng, người thường làm sao đoán nổi suy nghĩ của hẳn ta, không chừng là vậy thật, biết khả năng chống đỡ của Hứa Nhạc kém, mà dám làm thế với tao, vậy tao cũng đáp lễ cho mày.”

“Mệt não quá.”

“Em đừng nghĩ tới bọn họ nữa là được rồi mà!!” Tô Dật Tu lắc cậu,
“Em nghĩ tới anh nè!!! Sao em chưa từng nghĩ về anh nhiều như vậy hả!!”

“Oan uổng quá! Em cũng là của anh rồi còn nghĩ gì nữa!”

“Anh sắp khóa thân luôn rồi mà em vẫn bình thản quá vậy!”

Hách Đăng hết nói nổi, “Mấy hôm nay nhiều chuyện xảy ra quá. Ghen đúng không?”

“Không!”

“Không thật sao?”

“Không thật!!”

Hách Đăng thất vọng quá đi, “Vốn còn định bồi thường cho anh một chút, vậy mà lại không có, thế thì thôi.”

“Anh muốn đền thịt.”

“Hừ hừ, cầu xin em đi, em sẽ suy nghĩ.” Hách Đăng thò tay chọt chọt mặt anh, “Hỏi anh nè, ba mẹ anh, có phải cũng lấy chuyện này ra nói anh không?” Nghĩ đến lần Tô Dật Tu về nhà come out, có lẽ cũng bị giảng đạo như thế, “Chẳng hạn như, “con không cần mặt mũi nhưng ba mẹ cần”, “con lại đi thích đàn ông, mặt mũi ba mẹ biết giấu đi đâu” gì đó?” Hách Đăng thậm chí còn ép giọng bắt chước giọng mẹ chồng.

Tô Dật Tu không phủ nhận, “Bình thường phản ứng đầu tiên đều là thế.”

“Ai.” Hách Đăng ngã xuống giường, “Sống mệt mỏi quá.”

“Ai có thể sống mà hoàn toàn không bị người khác làm phiền chứ? Đâu phải là không khí.” Tô Dật Tu nhéo mũi cậu, “Thích thì nghe nhiều

một chút, không thích thì nghe tai này ra tai kia thôi.”

“Em có thể hiểu thành, anh xem lời ba mẹ nói như gió thổi qua tai không?”

“Anh vì ai hả!!” Tô Dật Tu giữ chặt eo cậu, liều mạng chọt lét cậu, “Bây giờ em biết bắt thóp anh rồi đúng không!”

“Em sai rồi em sai rồi!” Hách Đăng sợ thế này nhất, đặc biệt là khi bị cố định hoàn toàn không thể chạy cũng không nhúc nhích nổi, chỉ có thể vừa la hét cầu cứu vừa cười vừa muốn khóc.

Đại Bảo biểu thị mình vô cùng khinh miệt loại hành vi này của hai người, trông quá ấu trĩ! Hơn nữa động tác không có chút kỹ thuật nào, nó biểu thị mình không muốn chơi chút nào, căn bản không phù hợp với phong cách của nó.

Cho nên nó nhảy thẳng lên giường, sau đó thì giậu đồ bìm leo, nằm bẹp trên ngực Hách Đăng, dài lông dài phủ lên mặt cậu, Hách Đăng không thể mở miệng, há miệng là lông ủa xuống.

“Con trai, làm tốt lắm!!”

Hách Đăng rất cáu, những lúc như vậy mà theo phe địch, Đại Bảo con không muốn ăn sườn ba nấu nữa à!!

Đại Bảo nằm dài ra đó vô cùng kiên định, có lẽ nghĩ nếu còn nằm nữa thì sau này sẽ không được chơi, thế là nhấc thân lên cúi đầu nhìn Hách Đăng trên giường, mặt Hách Đăng đỏ bừng, hai tên đang bắt nạt cậu đáng ghét quá.

Đại Bảo cảm thấy tư thế này rất ổn, chỉ cần cúi đầu xuống chút nữa là gặm được miệng Hách Đăng, thế là nó làm, nhưng ngay khi sắp đụng vào thì thì Tô Dật Tu xô xuống giường.

“Chuyện như vậy, chỉ ba được làm, con không được.” Tô Dật Tu nói xong thì hôn mạnh lên môi Hách Đăng, vô cùng thô bạo.

Đại Bảo cảm thấy ba nó thật sự quá ấu trĩ, nghiêm túc như vậy thì lần lần sau đừng mong con hợp tác với ba bắt nạt mẹ, hừ.

Hách Đăng cảm giác như sức lực cả người đều bị môi anh hút hết cả rồi, không chỉ sức lực, hô hấp và linh hồn cũng sắp bay đi mất, chỉ còn trái tim đập thình thịch và tâm trạng kích động, đúng là dở sống dở chết.

Nhưng, nếu không đẩy đầu Tô Dật Tu ra thì sẽ thật sự ngộp chết, Tô Dật Tu buông ra nhìn cậu thở phì phò, “Cảm giác thế nào?”

“Khỉ! Suýt chết!” Sửng chết.

“Khi hôn thấy thích, là vì hô hấp khó khăn tạo thành cảm giác ngạt thở, khi thở trở lại, đương nhiên em sẽ thấy thích.”

Hách Đăng quăng cái gối vào anh, “Làm hỏng hết bầu không khí.”

Tô Dật Tu cầm lấy gối chèn xuống dưới lưng cậu, “Đã chủ động như vậy thì anh không khách sáo nữa.”

Hai người lăn lộn đến nửa đêm, tường ở đây cách âm không tốt như nhà Tô Dật Tu, có khi người bên kia nói chuyện to tiếng bên này cũng nghe được, cho nên Hách Đăng rất áp lực, đầu nghĩ phải nhịn không được kêu, nhưng làm chuyện đó không phải cứ nói không kêu là không kêu được, huống chi còn có người thành tâm muốn hãm hại cậu.

Nhưng may mà anh Nhất Hưu biết dừng lại đúng lúc, bắt nạt một tí là được rồi, bắt nạt quá tay thì lần sau sẽ không được vui nữa, thấy Hách Đăng đỏ mắt quay lại uất ức trừng mình, anh liền chậm rãi thả lỏng.

Khi tắm xong, Hách Đăng căn bản là bò lên giường, gục xuống gối thấy không được dễ chịu lắm, trở mình một cái nằm sấp, khi Tô Dật Tu vào thì cậu đã mơ màng sắp ngủ rồi, “Cuối tuần nhớ phải về cùng em đó...”

Giọng cậu đã thành thì thào rồi, Tô Dật Tu hôn tai cậu một cái, “Được rồi, ngủ đi.”

Tiếng thở nhỏ vang lên, Tô Dật Tu nhìn cậu, rất mong sau này cậu cứ ở mãi trong nhà, ở cạnh anh, đừng ra ngoài đi làm, con người và vấn đề bên ngoài đều quá phức tạp, anh rất sợ Hách Đăng vì suy nghĩ quá đơn giản mà bị tổn thương, anh thậm chí còn không nói cho cậu biết, khi Lâm Văn Thụy nghe tin Hứa Nhạc tự sát thì chẳng phản ứng gì, nhưng sau đó lại đánh cho một bạn tù bị thương nặng, cho nên thời gian thụ án kéo dài hơn. Xem ra, hắc căn bản không định ra ngoài nữa. Còn nguyên nhân là gì, chỉ có bản thân hắc mới biết.

Nói cho cùng, trên đời này, gặp được ai, xấu hay tốt, hắc đều đã được định sẵn. Kết thúc sau cùng của mọi thứ đã được quyết định ngay từ khi bắt đầu.

Trên đời này chỉ có một em duy nhất, cho nên anh mới muốn len lén giấu kín như thế.

Ánh mắt Tô Dật Tu nhìn Hách Đăng dịu dàng đến độ có thể bay lên được, Bành Tường từng hỏi anh, rốt cuộc cậu có gì tốt, mà khiến anh yêu như thế.

Anh thật sự không nói được Hách Đăng có gì tốt, nhưng lại thấy điểm nào của cậu cũng tốt, cho nên thích vô cùng.

Không biết Hách Đăng mơ thấy gì, đột nhiên hé môi cười, khi Tô Dật Tu còn cho là cậu mơ thấy mình thì lại nghe thấy cậu thanh niên kia cười gọi, Đại Bảo~

Tại Đại Bảo thính quá độ, gọi nhỏ như vậy mà cũng nghe, đẩy cửa ra đứng đó, nhìn ba mình như nhìn thẳng tình địch đang vụng trộm với người yêu mình, ánh mắt sắc bén khôn lường.

“Phắc!”

Cuối cùng Tô Dật Tu cũng hạ quyết tâm, phải tìm bạn đời cho Đại Bảo.

Cuộc sống lại trở về những ngày tháng bình lặng như trước, hai người ăn ý không nhắc đến hai kẻ kia nữa, để mặc những tin đồn thất thiệt quanh chuyện đó biến mất dần theo thời gian, cứ như những kẻ đó, những chuyện đó, chỉ là câu chuyện tầm phào sau bữa cơm từ rất lâu trước đây mà thôi.

Hách Đăng hầm một nồi giò heo cay to, chuẩn bị để ngày mai Tô Dật Tu mang đi chia cho các đồng nghiệp, Tô Dật Tu vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi.

“Nhiều quá đi, ngày mai khi anh đi thì mang theo luôn nha, anh đi xe mà, sẽ tiện hơn.” Hách Đăng chuẩn bị sẵn cà mèn cỡ đại.

Tô Dật Tu rửa tay sạch sẽ thay quần áo lao vào bếp, cầm chén đũa gấp luôn một cục giò từ trong nồi hầm còn đang sôi ùng ục ra, “Mấy người đó sượng quá vậy!!”

“Không đâu, mua để sau này làm cho Đại Bảo mà, sẵn tiện em mua hơi nhiều.”

“...” Chúng mình còn có thể chung sống vui vẻ được không đây?

Tô Dật Tu chén ra ngồi chồm hổm trước mặt Đại Bảo, cật lực gặm giò heo trước mặt nó, Đại Bảo lạnh lùng nhìn ba nó làm trò bại não, sau khi ngấm Tô Dật Tu gặm hết mấy cục giò liền, ánh mắt Đại Bảo trở nên khác thường.

Hôm sau, Tô Dật Tu ôm suy tính “nhiều giò như vậy toàn do Hách Đăng nhà tôi làm cho mấy người ăn trong lòng vô cùng không được vui cho nên phải ăn nhiều vào tâm lý mới cân bằng được”, cho nên hơi đầy bụng, cho nên vừa về tới nhà là lao vào toilet.

Phòng vệ sinh nhà Hách Đăng đương nhiên nhỏ, phần dưới cửa có mấy rãnh thông khí, hơn nữa còn có hai thanh bị gãy. Nghe Hách Đăng nói là Đại Bảo làm gãy, vì nó nhét mãi mà cục xương không vào trong được. Nó muốn cho Hách Đăng ăn.

Khi đó Tô Dật Tu còn cười Hách Đăng rất lâu, lần này vào lúc anh đang nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên thấy Đại Bảo giá lâm, rồi, một cục xương giò được đẩy vào, rồi một cục khác, anh nhìn mấy cục xương giò dưới sàn, bụng cuộn trào dữ dội bội phần.

Cho nên, ngàn vạn lần không được giậu đồ bìm leo, nếu không ngày nào đó sẽ đến lượt mình.

Con trai có hiếu với cha, làm sao đây? Đâu thể vứt ngay trước mặt nó. Thế là anh đành phải ngồi trong toilet nhặt mấy cục xương lên, định khi nào Đại Bảo không thấy sẽ vứt. Nhưng Đại Bảo lại nhìn anh đầy khao khát, Tô Dật Tu đọc thấy tin tức “ba phải ăn ngay trước mặt con nếu không con sẽ đau lòng đứt ruột”.

Thế là, đến lượt Hách Đăng cười anh, thậm chí còn đập bàn, “Anh ăn mau, ăn đi chứ!”

Gây hấn xong kết quả chỉ có thể là bản thân bị ăn, không còn gì khác. Giữa chừng khi đang đầm đìa sung sướng đột nhiên Hách Đăng còn làm liều hỏi một câu: “Anh có cần uống mấy viên Chính Lộ Hoàn không?”

Hậu quả có thể đoán được.

Ban đầu Đại Bảo cũng không thấy gì với hoạt động của hai người, dù sao thì nó cũng lạnh lùng thoát tục như thế, sao lại muốn làm mấy chuyện dung tục đó chứ, nhưng gần đây, nó cứ hay muốn cọ sần.

Cho nên, tâm trạng của Đại Bảo không được tốt.

Nhị Bảo thân là ba nhỏ rất lo, “Anh Nhất Hữu, có phải nó nhớ nhà không?”

“Chắc không đâu.”

“Sao mà không được! Ở đây ít chó, ít người trẻ tuổi, sân cũng nhỏ, nó như vậy...” Hách Đăng vượt vượt lông trên chân trước của Đại Bảo, “Nói thật với anh, mỗi lần ra ngoài em chỉ hận không thể bế nó đi cho xong, người đẩy lông!”

“Nhưng anh rất thích nhà em.”

Hách Đăng không hiểu, “Tại sao? Nhà em nhỏ xíu.”

“Thì chính vì nhỏ, chìa tay ra là ôm được em.”

“Phiền quá!” Tai Hách Đăng đỏ lên, hờ chút là nói mấy chuyện đó, chẳng lẽ không biết nên để đến tối chui vào chăn thì thầm sao!

Tô Dật Tu kéo miệng Đại Bảo ra kiểm tra răng cho nó, “Ba mẹ anh nói sắp đến mà vẫn chưa đến, càng lúc càng không đáng tin. Í, răng sạch quá, em đánh răng cho con hả?”

“Đương nhiên! Lần nào ăn thịt với xương xong, nó cũng tự chạy đến yêu cầu đánh răng.”

“Sao em biết? Lỡ nó tìm em chỉ vì muốn ăn thêm thôi thì sao?”

“...” Hách Đăng thật sự không muốn nói, anh càng lúc càng không hiểu Đại Bảo rồi, đành phải đổi cách biểu đạt khác, “Nó tự tha bàn chải toilet.”

“Được rồi.” Tô Dật Tu ôm mặt Đại Bảo, “Con trai, ba kén vợ cho con nhé.”

“Thật sao?!” Hách Đăng kích động, nghĩ đến chuyện sau này sẽ có rất nhiều con Afghan nhỏ ra đời, rồi xếp thành hàng, đúng là cứ như nam thần kiêu hãnh đứng xếp hàng. “Vậy phải đặt tên thật cao sang quý phái, không được đặt thêm Tam Bảo Tứ Bảo nữa!” Tuyệt đối không thể!!

“Tam Bảo Tứ Bảo đâu có tệ, phổ biến, gọi cũng tiện.”

“Không được! Đại Bảo như thế, phải đặt tên tiếng Anh mới xứng.” Cậu xòe lòng Đại Bảo ra cho Tô Dật Tu chiêm ngưỡng, “Nhất định phải là loại tên như Alexander Caesar Louis thứ mười mấy gì đó!”

“...” Mười mấy, “Thế rốt cuộc là Louis mười mấy?”

“Mười mấy cũng được! Dù sao thì trước đó cũng phải có Louis!!” Hách Đăng thậm chí đã bắt đầu ảo tưởng đến cảnh tượng mình dẫn Đại Bảo và con nó ra ngoài, trời xanh mây trắng núi cao nước biếc, cậu gọi tên Louis mười mấy, bầy chó con liền đi đến như đội danh dự, thích chết!

Tô Dật Tu không hề muốn thảo luận tiếp với cậu, đứng lên đi.

“Đặt ngay đi, lỡ sau này không nghĩ kịp thì sao?” Hách Đăng tóm cánh tay nhìn anh đầy xin xỏ.

Tô Dật Tu xoay mặt đi, tuyệt đối không được thỏa hiệp, nhưng từ chối thẳng sẽ tạo đả kích cho tình cảm và sự tích cực của cậu, đành phải nói: “Tên em đặt rất hay, cũng rất hợp với chúng nó, nhưng em nghĩ xem, chúng ta đang ở Trung Quốc mà, đặt tên tiếng nước ngoài, chó nhà chúng ta là chó

ngoại quốc sao? Em nói tiếng Anh với chúng nó à? Đúng, em từng là giáo viên tiếng Anh, nhưng em nói thì chúng nó có hiểu được không?”

“Chuyện này...”

“Đừng chuyện này chuyện kia nữa, bây giờ con mình còn chưa có vợ mà!”

Được rồi, đành phải như thế, nhưng Hách Đăng vẫn không từ bỏ, cứ rảnh là lại ôm từ điển tra. Cuối cùng đến khi mình có thời gian, mới lúi anh về nhà cũ.

Mang hoa bách hợp trắng và giấy tiền đến trước mộ bia của cha mẹ Hách Đăng, Tô Dật Tu dùng khăn ướt lau sạch bia mộ. Hách Đăng thì im lặng nhìn ảnh cha mẹ trên tấm bia.

Nếu mình không sống lại, ai sẽ thiêu cho cậu thành tro rồi chôn ở đây? Có khi nào, mình thật sự đã chết rồi, tất cả mọi chuyện mình trải qua hiện tại, chỉ là một thế giới song song mà thôi? Vậy, vậy còn cậu của thế giới kia thì sao? Có được an táng tử tế, hay là trở thành một cái xác không ai nhận. Hoặc là, sợ có người biết nên lén lút xử lý.

“Đừng buồn, anh thề trước mộ ba mẹ em, vĩnh viễn yêu em thương em bảo vệ em tin tưởng em, đến khi chúng ta già, chúng ta lại đến đây, cùng về thăm ba mẹ, để hai người thấy chúng ta sống rất tốt, ở bên nhau cả đời, có được không?”

Lúc này Hách Đăng mới nhận ra khóe mắt mình ươn ướt, nghe lời Tô Dật Tu, cậu cảm động nói: “Thật ra vừa nãy em đang nghĩ, anh lớn hơn em, sẽ già trước em, đến lúc đó anh còn phải mặc tã thì biết làm thế nào?”

“...” Thở sâu, dừng manh động, “Đương nhiên em sẽ phải mặc tã trước anh. Đăng sau em sẽ bị chùn hơn.”

Tươi ba ly rượu, thả mấy cây nhang, dẫn giấy tiền lại, Hách Đăng kéo Tô Dật Tu quỳ xuống dập đầu, “Ba mẹ, anh ấy tên Tô Dật Tu, là bạn trai của con, cũng là bạn đời của con, con đã nghĩ kĩ rồi, là anh ấy, không thay đổi. Con báo với ba mẹ một tiếng, dù sao ba mẹ không đồng ý thì cũng chịu thôi, anh ấy đã là của con rồi, con phải có trách nhiệm với anh ấy đúng không? Không phải ba mẹ đã dạy con như thế sao? Cho nên, xin hãy phù hộ cho chúng con, không cần giàu sang sung sướng, chỉ cần bình an yên ổn.” Cậu quay sang giục Tô Dật Tu, “Mau chào đi.”

“Ba mẹ, hai người cứ yên tâm.”

Hách Đăng nhìn anh, cười đến rơi nước mắt.

Dẫn Đại Bảo theo không tiện, đa số các quán ăn không cho chó vào, cho nên trước khi đi, Tô Dật Tu gửi nó ở nhà Bành Tường, Dư Quang cũng nói nếu ban ngày có thời gian sẽ dẫn Đại Bảo ra ngoài đi dạo.

Đối với Bành Tường, Tô Dật Tu rất yên tâm, nhưng dường như Hách Đăng không yên tâm về Dư Quang lắm, có Dư Quang thì nghĩa là có Tráng Tráng, Tráng Tráng lại rất si mê Đại Bảo.

Cho nên dẫn Tô Dật Tu đi thăm một vòng thành phố trước đây cậu từng sống rồi thì sốt ruột muốn về, Tô Dật Tu nói hết lời bảo cậu yên tâm ở chơi thêm một ngày, khó khăn lắm mới có thể giới riêng của hai người mà không biết nắm lấy cơ hội.

Trên đường về Hách Đăng ảo tưởng rất nhiều cảnh tượng, nhưng chỉ độc không thể nghĩ tới cảnh như sau, khi bọn họ đến nhà Bành Tường, cậu lập tức đưa mắt tìm Đại Bảo, Dư Quang cười ha hả nói: “Chúng nó đang chơi trong thư phòng.”

Thế là, Hách Đăng len lén đi vào, cậu muốn biết chúng nó đang chơi gì, cho nên đi rất nhẹ, cậu nghĩ hai đứa nó sẽ không nghe thấy, nhưng thực

tế chỉ là chúng nó đang chăm chú làm vài việc nên không rảnh để nghe thôi.

Thò đầu vào, Hách Đăng Sparta, Đại Bảo gác đầu lên sofa, Tráng Tráng đang nồng nhiệt liếm cái chỗ chớ nên gọi tên cho nó, hơn nữa, biểu cảm của Đại Bảo, con đừng có làm mặt “chỉ là tình một đêm để mua vui ta là đại gia người hầu hạ ta cho tử tế” như vậy có được không!!!

Ps: Tô Dật Tu: Hôm nay trời đẹp mình câu cá đi.

Hách Đăng: Được đó được đó! Câu dính cá được ăn không?

Tô Dật Tu: Đương nhiên là được.

Hách Đăng: Vậy mau đi thôi!

Tô Dật Tu: Không vội.

Hách Đăng: Tại sao? Anh cởi đồ của em làm gì?

Tô Dật Tu: Em thấy con cá nào mặc đồ chờ bị câu chưa?

Hách Đăng: Em không muốn! Em muốn ăn cá!

Tô Dật Tu: Anh cũng cởi hết đồ rồi nè, qua ăn đi!

Hách Đăng: ...

.

Lần này Nhị Bảo bị đả kích khá nặng) Mà càng ngày Nhị Bảo càng khùng rồi, không biết tại anh Nhất Hưu lây hay ảnh chỉ làm cho tiềm năng của má Đại Bảo nở rộ thôi không biết.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Hách Đăng đã sắp sập đổ rồi, Dư Quang thấy sắc mặt cậu như vậy lập tức đi đến, thấy Tráng Tráng trong thư phòng vẫn còn say sưa liếm, anh ta cũng rất bàng hoàng.

“Chuyện đó...”

“Anh câm miệng!”

Tính tình Dư Quang vẫn tốt như trước, để Hách Đăng trút giận vào mình, nhưng trong đầu Hách Đăng chỉ toàn liếm liếm liếm, hoàn toàn quên hết những gì Tô Dật Tu đã nói với mình, Dư Quang đặc biệt thích người khác quát nạt mình!!

“Cậu xem, cậu hoàn toàn không cần phải giận, nói thật ra thì Tráng Tráng nhà tôi bị thiệt mới đúng chứ.”

Phắc, “Anh câm miệng mau!!”

“Ha ha.”

“Tôi nói cho anh biết, Đại Bảo không có chịu trách nhiệm đâu, chuyện này, chỉ xem như bông bột nhất thời thôi!”

Tô Dật Tu kéo Hách Đăng ra phòng khách, “Bình tĩnh một chút, chỉ là bông bột nhất thời thôi, em tuyệt đối đừng nghĩ nhiều!”

“Đều tại anh!” Hai mắt Hách Đăng trừng Tô Dật Tu đã đỏ lên. Đều tại anh nửa đêm cứ thế này thế kia, Đại Bảo ở ngay trong phòng mà cũng

không biết đàn ông hoàng một chút, bây giờ nó học được hết rồi!!

Đương nhiên câu sau không thể nói ra được. Dù sao cậu vẫn cần mặt mũi!

Khi nói chuyện, Đại Bảo đã ra khỏi thư phòng, nó ngẩng đầu ưỡn ngực đứng đó nhìn ba lớn với ba nhỏ, sau đó đi ngang qua mà chẳng hề liếc mắt, ừm, xong việc rồi.

Ngay sau đó Tráng Tráng mới ra, vừa tới cửa là hà hà hà dán dính vào Đại Bảo, thái độ của Đại Bảo rất xa cách, thái độ rõ ràng là không muốn dính dáng gì, nhưng Tráng Tráng rất cứng đầu, cuối cùng hết cách, thấy Đại Bảo không thèm nhìn nó, đành phải ngồi ra trước mặt nó.

“Cùng dùng cơm đi.” Dư Quang cười híp mắt mời.

Tô Dật Tu nhìn đồng hồ, qua giờ cơm lâu rồi, Hách Đăng xoa bụng nhìn anh, anh liền phụ họa, “Được, tôi mời, mấy hôm nay cảm ơn hai người.”

“Khách sáo quá.”

Hách Đăng nhìn hai người khen nhau, đúng là đối trá mà, hừ, mình chỉ quan tâm đến chuyện lớn cả đời Đại Bảo thôi!

Cuối cùng chọn một nhà hàng Tây gần đó, khung cảnh không tệ, cũng không đông khách, Hách Đăng cầm menu, hơi muốn khóc, tên món ăn trong menu quá nửa là món Tây, hơn nữa chỉ nhìn thôi đã biết là rất đắt, cậu lại nghĩ đến đồng tên đã nghĩ sẵn cho các Tiểu Bảo, mẹ nó, không thể dùng được thật sao? Thật sự quá bi thảm.

Tô Dật Tu thấy cậu cầm menu che hết cả mặt, dứt khoát gọi món thay cậu, khi bồi bàn cầm menu đi, anh thấy mắt Hách Đăng ửng đỏ.

Dư Quang và Tô Dật Tu nói một ít chuyện công việc, cơ bản vào tai Hách Đăng là “thế giới của người lớn”, sau đó Dư Quang biết Hách Đăng là giáo viên trung học, bây giờ đã nghỉ việc, liền hỏi cậu: “Vậy sau này cậu còn định làm thầy giáo nữa không?”

Hách Đăng ngẫm nghĩ, “Nếu có thể, thì chắc sẽ làm giáo viên mầm non, nhưng không biết người ta có nhận không.”

“Giáo viên mầm non hay đó, bây giờ các trường mầm non rất cần giáo viên nam!” Dư Quang biểu thị mình rất ủng hộ.

“Nhưng nếu tôi đi thật, đâu có ai lo cho Đại Bảo, để nó ở nhà một mình thì tôi không nỡ.”

“Có thể làm bán thời gian mà, không phải cậu dạy tiếng Anh sao? Chỉ dạy tiếng Anh thôi cũng được, như thế thời gian sẽ linh hoạt hơn.”

Hách Đăng ngẫm nghĩ, hơi động lòng, cậu nhìn nhìn Tô Dật Tu, Tô Dật Tu cũng không phản đối. Nhưng trong lòng anh Nhất Hưu vẫn có chút không vui, vì trong vườn trẻ, có rất rất nhiều giáo viên nữ, hơn nữa tuổi đều trẻ trung, ngoài hiệu trưởng hơi lớn tuổi một chút, thì còn cả đàn thiếu nữ. Ai cũng biết, những cô gái trong vườn trẻ đều rất xinh, cho nên...

“Thật ra, không cần phải chạy vào vườn trẻ dạy tiếng Anh, với khả năng của cậu, mở một lớp bổ túc tiếng Anh cho học sinh tiểu học và trung học cơ sở cũng được, hơn nữa thời gian còn rộng rãi hơn.”

Hách Đăng hưng phấn, “Đúng rồi. Lại không ảnh hưởng việc chăm sóc Đại Bảo, cũng không lỡ giờ làm cơm.” Cậu bắt đầu xòe tay tính, “Bây giờ giá dạy một kèm một là một trăm năm mươi tệ một tiếng rưỡi, trưa em dạy một chút, chiều em dạy một chút, một ngày là được ba trăm, một tháng ba mươi ngày, chín ngàn tệ đó!!!” Lần này cậu kích động hoàn toàn.

Tô Dật Tu thấy cậu dần mặt ra mà hai mắt phát sáng như thế thật chỉ muốn xông đến hôn mấy cái, nhưng mà, “Cuối tuần em không nghỉ à?”

“A, nghỉ một ngày là mất ba trăm, hai ngày cuối tuần hết sáu trăm, một tháng sẽ mất hai ngàn tư...” Xót ruột! “Đủ cho Đại Bảo ăn mấy bữa thịt sườn đó.”

Dư Quang cười ha hả, “Tình cảm của cậu với Đại Bảo đúng là không thể kể hết.”

“Đương nhiên rồi!”

Tô Dật Tu nhìn cậu, nếu sau mông cậu mà có cái đuôi thì chắc chắn sẽ vẫy tung tóe, nhưng, thịt sườn quan trọng hay anh quan trọng hả! Khi nào về nhà nhất định phải nghiên cứu kĩ lưỡng vấn đề này!

Hách Đăng chìm đắm trong chín ngàn tệ dạy kèm mang tới, chìm sâu ngút không trời lên nổi. Tạm thời quên mất hành vi thiếu thuần phong mỹ tục của Tráng Tráng và Đại Bảo.

Nhưng niềm vui chẳng tày ngang, khi bồi bàn bưng ly nước vãi trong suốt lên đặt trước mặt cậu rồi báo cái tên quý tộc “Elizabeth”, Hách Đăng lại bị ai.

“Nếu sinh được con gái, em nghĩ kĩ rồi, đặt tên là Elizabeth!” Cậu run rẩy nói.

Tô Dật Tu và Dư Quang ngậm miệng, lẳng lặng ăn cơm.

Kiến thức cần biết, ăn cơm khi tâm trạng không được tốt, sẽ ảnh hưởng đến hệ tiêu hóa, cho nên, Hách Đăng biến bi phần thành sức ăn, đã vinh quang đau dạ dày.

Tô Dật Tu bế Nhị Bảo ôm dạ dày đến toát mồ hôi lạnh hạ quyết tâm, phải gấp rút tìm vợ cho Đại Bảo.

Hách Đăng uống nước xong lên giường ngủ mơ đếm Tiểu Bảo, Tô Dật Tu đăng bài tìm bạn trăm năm trong diễn đàn chó Afghanistan.

Vừa đăng mấy tấm hình lông lấy của Đại Bảo lên là cộng đồng chó săn sôi sục điên cuồng, đua nhau trả lời nói có thể dẫn chó mẹ nhà mình đến giao phối. Vì chỉ nhìn qua là biết ngay Đại Bảo thuần chủng, như vậy giống của chó con sinh ra cũng ra rất thuần.

Nhưng đương nhiên Tô Dật Tu không ngu, sinh chó con không chỉ xét Đại Bảo mà còn phải xem giống chó mẹ nữa, cho nên nhất định phải xem hình, ai cũng nói chó nhà mình tốt như nào như nào như nào, nhưng vẫn phải nhìn hình sàng lọc, tuy hình ảnh cũng không hẳn là thực tế.

Chỉ một đêm thôi mà thông báo của anh đã thành chủ đề hot, thậm chí lan đến cả các thành thị lân cận, cả báo giấy cũng có đăng.

Hách Đăng cầm tờ báo, cảm xúc hỗn tạp, “Đại Bảo nổi tiếng rồi.”

“Đúng vậy, giao phối thôi mà cũng rùm beng đến vậy.”

“Cảm ơn anh?”

“Ờn gì?”

“Không uống công em suy nghĩ nhiều tên như thế, quả nhiên anh rất yêu em!!”

Tô Dật Tu biểu thị: Em thật sự nghĩ nhiều rồi, anh chỉ không muốn ngày nào em cũng đau lòng vì không có Tiểu Bảo thôi, tuyệt đối không liên quan gì đến chuyện tên tuổi.

“Chuyện tên họ đó không vội, cả chó mẹ mình còn chưa thấy mà.”

Khi chọn chó mẹ nhất định phải cẩn thận, hai người cùng xem mấy tấm hình trong email, về màu lông, yêu cầu của cả hai giống nhau, tốt nhất là giống Đại Bảo, dù không giống hệt thì ít nhất cũng phải là màu vàng. Nhưng trong số hình ảnh nhận được, có lông vàng đấy, nhưng giống kém.

“Hay là, chúng ta lọc những con giống tốt ra trước, rồi chọn màu sau?” Tô Dật Tu đề nghị.

Hách Đăng thấy có lý, thế là bắt tay vào làm. Với Tô Dật Tu mà nói, chọn giống chó phải xem bốn chân, lưng, đuôi, mặt, lông và mắt. Với Hách Đăng mà nói, Đại Bảo là tiêu chuẩn, cho nên cậu cứ nhìn theo mẫu Đại Bảo. Trong mấy trăm tấm hình, cậu nhắm trúng một con Afghan lông xám nhạt.

“Con này thế nào?”

Tô Dật Tu xem thử, “Khi này anh cũng thích con này.”

Cuối cùng hai người chọn ba con, một con cùng thành phố, hai con kia ở nơi khác. Hách Đăng đã gặp con trong thành phố, thấy tính tình hơi hâm hấp, hơn nữa Đại Bảo không hề có chút hứng thú gì với người ta, cho nên cậu uyển chuyển nói sẽ xem nốt hai con kia rồi quyết định sau.

Cuối tuần hai nhà kia cũng lái xe đưa công chúa nhà mình đến xem mắt Đại Bảo, giống của cả hai đều rất tốt, Đại Bảo nhìn thích ngay con lông xám nhạt tên Bella mà Hách Đăng chọn.

Tuy hai con chó chỉ ngồi chồm hổm chứ không giao lưu gì, nhưng Hách Đăng đã quá quen với tính lạnh nhạt của Đại Bảo, khiến nó nhìn vài lần là đã tốt lắm rồi.

Khi Hách Đăng còn đang hân hoan nhảy nhót vì đàn Tiểu Bảo chưa xuất hiện, một chuyện khiến cậu há hốc mồm xảy ra. Người đẹp tóc vàng

Mỹ Lệ bị ngó lơ không cam lòng, đi tới ngồi cạnh Đại Bảo, nằm xuống, để chân lên chân trước của Đại Bảo. Đại Bảo hất ra, nó lại đặt lên.

Tuy lông của Mỹ Lệ gần màu với Đại Bảo hơn, nhưng Hách Đăng không hài lòng về tên của nó lắm, tên của Đại Bảo đã quê mùa lắm rồi, tên của nó lại còn là Mỹ Lệ.

Hành vi chủ động của Mỹ Lệ khiến Bella không vui, Bella đột nhiên đứng lên xông tới trước mặt Mỹ Lệ cảnh giác, Mỹ Lệ không hề nao núng, tiếp tục chân thành si mê nhìn Đại Bảo. Đại Bảo không thêm phản ứng.

Không phản ứng chính là phản ứng mạnh nhất.

Hách Đăng có một loại dự cảm đặc biệt thiếu nhân tính. Một vua hai hậu gì đó là không thể đâu nha, từ việc nó không từ chối cho Tráng Tráng liếm, có thể thấy đứa con này chủ trương hưởng thụ.

Cuối cùng không biết chúng nó bàn bạc thế nào, nói chung là xem như chung sống hòa bình.

“Chọn xong chưa, thích em nào hơn?” Tô Dật Tu hỏi nó.

Hách Đăng nhìn Bella và Mỹ Lệ đều đang lấy lòng Đại Bảo, nói ngay không chút hổ thẹn: “Phối với cả hai con không được à?”

“...”

Chủ của hai con chó mẹ đương nhiên không ý kiến, chỉ cần Đại Bảo đồng ý, thời gian có thể tách ra. Cuối cùng không ngờ Tô Dật Tu lại đồng ý.

“Em muốn mấy con chó con?” Tô Dật Tu kéo Hách Đăng qua một góc.

“Mỗi nhà một con được không?”

“Thường thì nếu không lấy tiền sẽ lấy một cặp.”

“Một cặp thì nhiều quá, hai nhà là bốn con rồi. Mình đâu có cần bán.” Tuy có cả đàn Tiểu Bảo trong nhà sẽ rất vui, nhưng nuôi bốn con một lúc, sẽ chết mất thôi.

Tô Dật Tu gật đầu, “Hiểu rồi.”

“Khoan đã, em có thắc mắc, nếu chó nhỏ là cái, vậy Đại Bảo...” Có động dục không!

Để đề phòng “chẳng may”, “Lấy con đực là được rồi.”

Cuối cùng Tô Dật Tu thỏa thuận với hai nhà kia, lấy của mỗi bên một con chó đực, nếu không thành công thì phối thêm lần nữa, khi nào sinh ra rồi để nhà Tô Dật Tu đến chọn.

Thế là để xây dựng tình cảm nhưng không gặp quá thường xuyên khiến mất đi cảm giác mới mẻ, mỗi cuối tuần Đại Bảo lại lần lượt gặp chúng nó, Dư Quang nói Tráng Tráng biết Đại Bảo đang kén vợ thì tâm trạng xuống rất thấp, lúc hai con chó gặp nhau, Tráng Tráng ngửi thấy mùi chó khác từ Đại Bảo, tru thảm thiết.

Hách Đăng ngày ngày bày đủ món ngon cho Đại Bảo tắm bổ, “Phải một phát ăn ngay nha!!”

Tô Dật Tu cũng bị tắm bổ hơi quá độ, đêm đêm đè Hách Đăng lại cọ cọ, Hách Đăng gần như cảm thấy mình sắp to bụng rồi.

Địa điểm được chọn là nhà Tô Dật Tu, vì cần có môi trường quen thuộc đối với chó cha, nếu không nó sẽ không chịu phối, cho nên Hách Đăng về nhà trước để dọn dẹp, Đại Bảo được về nhà chạy lên chạy xuống rất vui. Hách Đăng thấy rất có lỗi với nó, nếu không phải vì cậu, Đại Bảo

vẫn đang sống hưởng thụ trong căn nhà to này, không phải chuyển sang sống chật chội bí bách trong căn nhà nhỏ xiu bên kia.

Những mông chà lau nhà vệ sinh và sàn, cả cửa sổ thủy tinh cũng lau cho sáng bóng, Đại Bảo đột nhiên chạy ra cửa, không lâu sau có tiếng mở cửa, Hách Đăng tưởng là Tô Dật Tu đến, để chân trần chạy ra, kết quả...

“Cậu là...”

“...” Hách Đăng nhìn một ông một bà trước cửa, xem tuổi tác, khuôn mặt, hơn nữa còn có chìa khóa, “Con chào chú, chào dì.” Không phải ba mẹ anh Nhất Hưu thì có thể là ai chứ!

“...” Ba Tô không nói gì, không ngờ vừa bước chân vào nhà đã gặp Hách Đăng, không phải bảo là đã dọn ra rồi à!

Mẹ Tô thì đỡ hơn một chút, dù sao bà cũng thương con, “Con là Hách Đăng đúng không.”

“Dạ thưa dì.”

“Con đang, làm vệ sinh?”

“Dạ.”

Ba Tô cởi giày vào nhà, không nhìn đến cậu, vẻ mặt rất không vui.

“Con chỉ còn một chút nữa là xong rồi.” Hách Đăng vội ngừng tay đi vào bếp, “Chú dì muốn uống trà hay nước lọc ạ?”

Mẹ Tô cũng vào bếp, hỏi nhỏ: “Dì nghe Dật Tu nói nó đang ở chỗ con?”

Hách Đăng cảm thấy mẹ Tô rất tốt, ít nhất bà chịu nói chuyện với cậu, cậu vốn đang sợ chết khiếp, đến dọn dẹp nhà cửa thôi mà lại gặp phải ba

mẹ chồng, đúng là có nhân phẩm tốt kinh hồn! Cứ nghĩ cả hai vị trưởng bối đều sẽ không có thiện cảm gì với cậu, thậm chí thấy cậu là tức giận, nhưng mẹ Tô lại chủ động bắt chuyện với cậu trước, cậu lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Dạ, phải ạ.” Cậu không dám nói nhiều, nói nhiều sai nhiều.

Mẹ Tô ngắm khuôn mặt đỏ bừng của Hách Đăng, cậu bé rất lanh lợi, bà cứ nghĩ người đồng tính thì sẽ yếu điệu nữ tính, nhưng rõ ràng Hách Đăng không phải kiểu ấy, tuy có vẻ rất ngượng ngùng. Trong nhà lại rất sạch sẽ, trông Hách Đăng cũng không giống mấy đứa trẻ hư, mẹ Tô vốn cũng không bằng lòng lắm, nhưng bây giờ dường như cũng có thể chấp nhận được, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy là lạ thôi.

Hách Đăng bị ngắm đến độ bẽn lẽn, “Dì ơi, hay là dì cứ ngồi nghỉ trên sofa đi, con mang nước ra ngay.”

“À, được.”

Đại Bảo biết ông bà, nhưng chỉ gặp vài lần, nhưng biết là người nhà của ba, cho nên khi hai người tới gần chỉ ngửi ngửi rồi ngồi cách bọn họ không xa.

Mẹ Tô nhìn Đại Bảo, nói với ba Tô: “Lớn rồi kìa, khi còn bé cũng dễ thương lắm.”

“Bây giờ xấu quá!” Ba Tô vừa nói vừa nhìn Đại Bảo, “Qua đây.”

Đại Bảo không nhúc nhích.

“Đến đây.”

Đại Bảo đứng lên đi tìm Hách Đăng. Mẹ nó ai nói trảm xấu thì là kẻ địch hết.

Vốn Hách Đăng thấy Đại Bảo lần quần quanh hai người thì thấy hơi buồn, nhưng giờ thấy Đại Bảo chạy đến, đã có người đứng cạnh cậu rồi, cũng tương đối yên lòng, “Cảm ơn con, Đại Bảo.” Cậu ôm cổ Đại Bảo nhỏ giọng nói cảm ơn, Đại Bảo thì đưa miệng đụng đụng vào mặt cậu.

Hai tâm linh bị tổn thương có được tiếng nói chung.

Bưng nước trà ra, “Mời chú dì uống trà.” Đặt xuống rồi Hách Đăng vẫn đứng đó.

“Ngồi đi con.”

“Ngồi gì mà ngồi! Chướng mắt!”

Lời ba Tô nói khiến Hách Đăng rất buồn, mẹ Tô thấy hơi ngại, Hách Đăng cười ngượng, “VẬY CHÚ DÌ NGHỈ NGƠI SỚM, CON VỀ TRƯỚC ĐÂY.”

“A, được.”

Đại Bảo ngoan ngoãn theo sau cậu, biết cậu không vui, khi đi trên đường thì thoáng lại nhìn nhìn cậu. Hách Đăng thật sự rất đau lòng, phần ít là do thái độ của ba Tô Dật Tu với cậu, phần nhiều do không biết phải xử lý mối quan hệ này thế nào, hơn nữa gia trưởng đột nhiên đến, chắc chắn sẽ làm khó Tô Dật Tu.

Cậu ngồi trong vườn hoa, Đại Bảo chạy qua chạy lại trong sân, chạy tới chạy lui, nhưng vẫn không quên chạy lại gần cậu. Lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Tô Dật Tu, báo cho anh biết ba mẹ anh đến rồi.

Tô Dật Tu im lặng một lúc, “Ừm, anh biết rồi.”

“VẬY, TỐI NAY ANH KHÔNG CẦN VỀ SỚM ĐÂU, ĂN VỚI BA MẸ BỮA CƠM ĐI. NẾU NGỦ LẠI ĐÓ THÌ BÁO VỚI EM, CHÚNG TA TẠM THỜI TÁCH RA ĐI, ĐỂ CHUYỆN DỊU LẠI MỘT CHÚT.”

“Em ráng chịu thiệt một chút, anh sẽ cố gắng giải quyết sớm.”

“Đừng nói vậy, em cảm thấy lần này chúng ta có cơ hội, tuy sẽ hơi khó.” Hách Đăng nói, “Yên tâm, em sẽ không lùi bước.”

“Ngoan quá đi. Vậy cứ thế đã, tối nay nhớ phải ăn cơm ngoan đó.”

Tô Dật Tu cúp điện thoại rồi báo với đồng nghiệp nhà có việc phải về sớm, trên đường đi anh lại gọi điện báo mình sắp về đến nhà.

Vào nhà, ba Tô nhìn nhìn con trai mình, rồi trách, “Không phải nói về ngay sao, sao lại lâu quá vậy.”

Tô Dật Tu nắm chìa khóa lên nóc tủ giày ở cửa, “Chân bị thương, đương nhiên sẽ lâu.”

Mẹ Tô lập tức đau lòng hỏi han: “Chân còn chưa khỏi sao, đã lâu thế rồi mà!” Nói xong thì kéo tay anh.

“Mẹ đừng kéo, đau!”

“Sao cả tay cũng đau nữa?” Mẹ Tô rút tay lại không dám nhúc nhích.

Tay Tô Dật Tu bị đâm, vừa mới khỏi, nhưng vẫn còn thấy vết khâu, anh vén lên cho mẹ xem rồi bỏ tay áo xuống, “Lần trước chần cây gậy, bị sưng, về sau bưng mủ, phải cắt ra làm sạch, chờ lành hơi lâu một chút.”

“Hừ! Nếu anh không làm mấy chuyện đó thì tôi có đánh anh không!” Ba Tô vội lên tiếng.

“Đúng đúng, ba đánh rất đúng. Nhưng đánh đã đánh rồi, chuyện cũng xảy ra rồi, ba đã nghĩ ra cách giải quyết chưa? Nếu không có Hách Đăng ngày đêm chăm sóc con, tay chân con đã tàn phế rồi, con sẽ là người khuyết tật, vậy ai còn muốn quen con nữa? Cũng chỉ có cậu ấy ngốc vậy thôi.”

“Bây giờ cũng có khuyết tật đâu!”

“Hay là ba đánh thêm trận nữa cho con khuyết tật hẳn luôn đi.”

“Được rồi, thấy mặt là cãi nhau.” Mẹ Tô lên tiếng, “Ba con thấy tin con tìm chó phối giống với Đại Bảo trên báo, cứ đòi đến đây thăm con, vậy mà vừa gặp mặt đã cãi nhau.”

Tô Dật Tu thật không nghĩ ra tìm chó giao phối với Đại Bảo và đến thăm anh có liên quan gì đến nhau, nhưng có thể xác định rằng, ba anh cũng nhớ anh, hơn nữa cũng lo lắng vì lần trước đã đánh anh, muốn xem thử đã khỏi chưa.

“Con đâu có muốn cãi nhau với ba, mẹ cũng nghe rồi đó, từ lúc con bước chân vào cửa đến giờ ba có vui vẻ gì đâu.” Tô Dật Tu nói với mẹ, “Con có thể tưởng tượng được chiều nay khi Hách Đăng ở đây ba đã nói gì.”

“Ô, mách à?”

“Cậu ấy chẳng nói gì cả, chỉ nói với con là ba mẹ đến rồi, bảo con mau về gặp ba mẹ.” Tô Dật Tu nhú mày, “Ba đừng như thế được không? Bình tĩnh nói chuyện với con được không?”

“Làm sao mà sống cả đời với một thằng đàn ông được chứ! Không hiểu nổi anh nghĩ gì nữa! Con nhà chú Vương của anh đã có con rồi đó, bọn họ hỏi thăm anh, tôi chẳng biết phải nói sao nữa!”

Tô Dật Tu không nói gì, chuyện này không dễ trả lời, tuổi ba mẹ anh đã cao rồi, đâu thể nói với người khác câu “Con tôi đồng tính luyến ái” được.

“Người nào có cuộc sống của người ấy, ba có thể nói là con không có đối tượng kết hôn mà.”

“Vậy cả đời cũng không tìm được ai à.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Con đã ngủ với người ta mất rồi, bây giờ ba bảo con đá cậu ấy để tìm phụ nữ à? Ba không sợ người ta kì thị sao!”

“Anh, anh có biết xấu hổ không hả!”

“Ba à, con đã sắp ba mươi rồi, có nhu cầu sinh lý là chuyện rất bình thường!”

“Anh...” Ba Tô đột nhiên nhớ tới Hách Đăng mình vừa gặp, chuyện khác khoan chưa nói, trông cậu ngoan ngoãn rất biết nghe lời, “Cậu ta là đàn ông, sao lại đồng ý được?”

Đương nhiên Tô Dật Tu sẽ không thật sự thảo luận chuyện hai người đàn ông lên giường với ba mình, nhưng, “Cậu ấy không đồng ý thì sao! Cậu ấy đánh lại con chắc?!”

Ba Tô bàng hoàng, câu Tô Dật Tu vừa nói vắn vủ trong đầu, hình như mọi chuyện có hơi khác những gì ông tưởng tượng.

Ps: Tô Dật Tu: Em đánh lại anh không?

Hách Đăng: Lại.

Tô Dật Tu: Em nói lại lần nữa xem!!

Hách Đăng: Nói lại mười lần nữa vẫn là đánh lại anh.

Tô Dật Tu: Cường hi*p em, cho em chống cự đó, anh xem em đánh lại anh không!!

Hách Đăng: Anh dám đụng vào em một cái thì sau này đừng mong đụng vào em nữa, không tin thì thử xem!!

Tô Dật Tu: Nhị Bảo anh sai rồi!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Tô Dật Tu thấy môi ba anh run lập cập, sắc mặt đổi màu tới lui, thì biết ông hiểu lầm rồi, nhưng hiểu lầm thì hiểu lầm đi, nghĩ lại thì hiểu lầm theo cách này cũng rất tốt, nói không chừng ấn tượng của ba anh về Hách Đăng sẽ thay đổi từ người xấu dụ dỗ con ông theo con đường đồng tính, trở thành đứa nhỏ đáng thương bị ức hiếp áp bức mà không thể chống cự chỉ có thể để mặc con mình dày dạn.

“Ba.”

“Anh câm miệng!” Ba Tô hung dữ nói: “Đừng gọi tôi là ba, tôi không có đứa con như anh!”

“Con biết làm sao chứ?” Tô Dật Tu tủi thân, “Nhìn thấy người mình thích, không khống chế được.”

“Anh còn có mặt mũi nói à!”

Mẹ Tô vội kéo con mình ngồi xuống, “Được rồi được rồi, con nó vừa khỏi thôi, ông cứ làm ầm ĩ, nếu biết sớm ông đến để cãi nhau thế này thì tôi đã không đi cùng ông rồi.”

“Tôi muốn cãi với nó sao? Bà cũng nghe nó vừa mới nói gì rồi đó, chuyện như vậy mà nó cũng làm được, đúng là... không biết xấu hổ!” Ba Tô ghen mất một lúc mới nói ra được bốn chữ.

“Không khống chế được thì đáng xấu hổ à? Vậy tôi có nên nói câu cha nào con nấy không đây!” Mẹ Tô không vui, “Nói thế nào thì cũng là con

ông, ông còn nói nó xấu hổ, thì người ngoài sẽ nói nó thế nào?”

Tô Dật Tu nghe mẹ Tô nói thế thì rất cảm động, anh phát hiện ra mẹ mình biết lý lẽ hơn một chút, rồi sau đó lại nghe mẹ anh nói tiếp, “Dù có không biết xấu hổ thật thì cũng phải đóng cửa vào mà nói, tuyệt đối không được nói về chuyện nó cưỡng bức đàn ông!”

“...” Tô Dật Tu bị hai chữ cưỡng bức tát cho kinh hãi, “Mẹ, con không...”

“Không sao, mẹ hiểu mà.”

Rốt cuộc mẹ “hiểu” sang cái gì vậy! Cưỡng ép thúc đẩy quan hệ yêu đương và cưỡng bức là hai chuyện khác nhau đó!! Cưỡng ép về sau có thể tiến hóa thành dan díu, nhưng cưỡng bức thì từ đầu tới cuối người ta đều không vui mà!

Bỏ đi, không giải thích nữa, giải thích mấy cũng vô dụng.

“Tối nay muốn ăn gì? Chúng ta ra ngoài ăn.”

“Tức no rồi, ăn làm gì nữa!”

Mẹ Tô kéo tay con, “Ba con không ăn thì mẹ con mình đi ăn, con không biết đâu mỗi lần mẹ muốn ra ngoài ăn với ba con, ông ấy chẳng vui vẻ chút nào, mấy hôm trước có chiếu bộ phim điện ảnh, mẹ rất muốn đi xem, kết quả ba con nói xem gì mà xem, khó ưa.”

“Mẹ muốn xem phim gì, con đi với mẹ.”

“Phim bây giờ toàn chiếu 3D, bà vào đó chóng mặt cho xem, ý tôi là thế.” Ba Tô giải thích.

“Lúc đó ông đâu có nói vậy.”

Tô Dật Tu đứng lên, “Ba mẹ ngủ trong phòng con đi, con đi dọn dẹp.”

Chờ con mình lên lầu rồi, ba Tô mới biểu thị mình rất bất mãn vì mẹ Tô thiên vị, “Trước khi đến đã nói rồi, phải đứng cùng chiến tuyến, để con mình hồi tâm chuyển ý, bây giờ hay nhỉ, hừ.”

Mẹ Tô nướnng cao mày đắc ý nói: “Ông tưởng tôi ngu à, đứng cùng chiến tuyến với ông sẽ mất con, trước đây cũng vì con chuyển ra, ở chung với ông quá lâu mà suýt chút quên mất ai mới là người quan trọng nhất với tôi, đặc biệt là hôm con trai bị ông đánh rồi đuổi đi, tôi nói cho ông biết, con là do tôi sinh ra, ông không thương thì tôi thương.”

“Nhưng lúc ở nhà bà có nói thế đâu.”

“Tôi không nói sẽ đứng về phe ông thì ông có dẫn tôi đi không?”

“...” Được rồi, địch thắng rồi. Nhất định là thắng con được di truyền từ mẹ nó.

Mẹ Tô bước tới gần ông chồng nhà mình, nói nhỏ: “Ông xem đi, hôm nay đã gặp cậu ấy rồi, tuổi không lớn, cũng không giống người hư hỏng, có vẻ rất ngoan, hơn nữa nghe lời con mình nói, quá nửa là nó ép người ta, nói sao cũng là con mình có lỗi với người ta, dù sao cũng ở lại một thời gian, có muốn gặp thử trước không?”

Ba Tô không biết phải nói sao nữa, tuy cảm thấy con mình làm không đúng, không nên ép buộc đối phương, nhưng, ông vẫn khó lòng chấp nhận được chuyện hai người đàn ông sống với nhau, “Tôi sẽ không đồng ý đâu.”

“Ông đồng ý hay không thì con mình cũng ở với người ta thôi, chẳng bằng gặp thử rồi nói, ông cứ đối chọi với con như thế, thì nó chỉ càng lúc càng ghét chúng ta, ông cũng đâu muốn sau này con mình không về nhà nữa đúng không.”

“Nó dám à.”

“Có gì mà không dám? Lần trước về vừa qua cửa là nói ngay con thích đàn ông, còn gì mà nó không dám làm nữa? Nói chung là tôi nghĩ thế đó, dù nó thích phụ nữ, nhưng không tìm được đối phương hợp ý nó cũng sẽ không kết hôn tùy tiện, cho nên, rất có thể sẽ kéo dài tới năm bốn mươi tuổi, rồi đến tận khi chết, giữa sống một mình cả đời và như hiện tại, chắc chắn là cô độc một mình đáng thương hơn.”

“Hai chuyện đó đâu thể mang ra so với nhau được!”

“Tôi đang tự an ủi mình cơ mà? Chả lẽ lại đi bắt chước ông, cả ngày không nổi giận thì than ngán thở dài, ông có sống với nó cả đời được không? Khi chúng ta đi rồi thì nó sống với ai? Ông nghĩ lại xem, nếu nó không nói với ông, cứ cố giấu cố sống như thế, không phải đến chết ông cũng không được biết sao?” Mẹ Tô rất vui lòng, “Ít nhất con mình còn thành thật, rất tôn trọng chúng ta, ít nhất nó chịu cho chúng ta biết.”

“...” Ba Tô hết nói nổi.

Tô Dật Tu dọn phòng xong đi xuống, cố ý nói: “Phòng con chỉ có con ngủ, con đã thay đồ mới hết rồi, ba mẹ yên tâm.”

“Ừ.” Mẹ Tô gật đầu, “Hai đứa không ngủ chung sao.”

“Thường con toàn vào phòng cậu ấy.”

“...”

Nghỉ ngơi một lúc, Tô Dật Tu đặc biệt đưa ba mẹ ra ngoài ăn, khi lên xe, mẹ Tô không nhịn được hỏi: “Cậu kia không đến sao?”

“Không đến, cậu ấy nói muốn ba mẹ được vui vẻ một chút, bữa hôm nay cậu ấy mời, trước đây mua vé cào trúng được ba ngàn, cậu ấy nói để

dành mời ba mẹ ăn cơm.”

Buổi tối khi dùng bữa, nhân lúc đi toilet, anh gọi điện thoại cho Hách Đăng, dặn cậu nhớ phải ăn cơm, tối dắt Đại Bảo đi dạo không được đi lâu quá, về nhà nhớ khóa cửa, trước khi ngủ phải gọi điện cho anh.

Hách Đăng nghe tới đâu dạ tới đó, “Nhớ nói chuyện từ tốn thôi, đừng giận ba mẹ anh, khó khăn lắm hai người mới đến một chuyến, hơn nữa, “Cậu cảm thấy, “Dì rất tốt.”

“Được rồi, anh biết mà.”

“Nhưng nếu có bị đánh thì anh nhớ chạy cho nhanh.”

Tô Dật Tu cười nói: “Không đâu.”

Cúp điện thoại, anh vừa quay lưng lại đã thấy ông cụ thân sinh nhà mình, “Ba đi từ từ thôi, sàn ướt.”

“Ừm.”

Nghĩ mấy câu Hách Đăng nói khi này tám phần là ba anh đã nghe thấy rồi, nếu ba anh đã không nói gì, thì anh cũng sẽ không nhắc. Nhìn phần tóc đã bạc, lẫn không ít sợi trắng hai bên thái dương ba anh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nhưng chuyện này, trước nay vẫn không có biện pháp nào lường toàn kỳ mỹ.

Cùng về bàn với ba anh, cả nhà cứ như đã quên mất chuyện trước đó, vui vẻ hòa thuận, Tô Dật Tu kể chuyện trong bệnh viện, rồi mấy thứ bệnh kì lạ mà động vật nhỏ mắc phải, ba Tô kể, tới nhà có gặp Đại Bảo, kết quả nói có một câu xấu quá mà Đại Bảo hất đầu đi luôn.

Tô Dật Tu cười ra tiếng: “Đại Bảo không giận đâu, vì nó cảm thấy ba căn bản không biết thương thức, nhưng sẽ nhớ thù, ba thăm rồi.”

Khi về Tô Dật Tu cũng vào nhà, định ở lại với ba mẹ, tắm rửa xong, hai cha con anh ngồi ngoài ban công uống bia, cả hai đều không lên tiếng, rất sợ nói được vài câu rồi lại cãi nhau.

Người nào uống hết lon của người nấy, rồi ăn ý tự về phòng ngủ, khi ba anh lên cầu thang Tô Dật Tu đưa tay dịu ông, “Con chưa từng trách ba.”

Ba Tô hơi ghen ngào, ngày hôm sau trước khi Tô Dật Tu ra ngoài đi làm, ông nói: “Tối nay cùng về ăn cơm đi, gọi cậu ta nữa.” Một lát sau lại bổ sung: “Ăn ở nhà.”

“A, dạ.”

Mặc kệ là do ông sợ ra ngoài mất mặt hay thấy ăn ở nhà tiện hơn, nhưng đối với Tô Dật Tu mà nói, đây tuyệt đối là dấu hiệu tốt.

Lúc Hách Đăng nhận được điện thoại thì đang chải lông cho Đại Bảo, nghe nói buổi tối sang đó ăn, tim đập thành thịch, “VẬY, em phải chuẩn bị gì? Chú dì thích ăn gì? Em có cần đi cắt tóc không?”

“Không cần đâu, hôm đó em về nhà dọn dẹp, đâu phải ba mẹ chưa thấy lúc em lười thôi nhất.”

Bỏ cây lược trong tay xuống, Đại Bảo nằm sấp trên chân cậu, Hách Đăng xoa đầu nó nói với Tô Dật Tu: “Anh cứ yên tâm, dù tối nay có chuyện gì, em cũng sẽ không làm anh khó xử, Tô Dật Tu, em chưa từng nghĩ ba mẹ anh sẽ chấp nhận em, em biết mà, chuyện này, ba mẹ anh chịu ăn cơm với em, em đã bất ngờ lắm rồi.” Trong lòng cậu chua xót, “Dù là Hồng Môn Yến, em cũng phải cảm ơn ba mẹ anh cho em cơ hội, em sẽ không làm anh mất mặt, dù hai người vẫn giữ nguyên ý kiến, em cũng sẽ không dám cãi lại.”

“Đừng nói vậy, em nói vậy, làm anh cảm thấy lần trước về nhà come out quá đường đột, lẽ ra phải nghĩ chu toàn hơn nữa, nếu không sẽ không

khiến em khó xử. Làm bây giờ em bối rối như thế.”

“Em biết thật ra rất nhiều người đồng tính giấu gia đình, không dám nói, vì không chỉ gia đình không chấp nhận được, xã hội cũng không chấp nhận được, cho nên bọn họ sẽ yêu đương với đàn ông mình thích, rồi chia tay trước khi kết hôn, có người vẫn duy trì quan hệ sau khi kết hôn, đó là hiện thực, come out không chỉ phải suy xét đến gia đình, còn có cả xã hội, cách nhìn của những người xung quanh.” Hách Đăng rất bất đắc dĩ, tuy nhiều năm sau cách nhìn của đại chúng đối với đồng tính luyến ái đã khoan dung hơn nhiều, nhưng trên thực tế, có rất nhiều chuyện liên quan, đại bộ phận mọi người đều cảm thấy “anh ta đồng tính anh ta rất hấp dẫn mình ủng hộ”, nhưng khi anh chàng đó thích người mình thích, thì chuyện lại khác.

“Đúng vậy, ai cũng nghĩ mình sống cho mình, nhưng lại quên thân tại kỳ trung, thân bất do kỷ.”

“Cho nên, anh dám nói thật, em cảm thấy anh rất ngẫu.” Tuy Tô Dật Tu không đứng trước mặt cậu, nhưng cậu vẫn đỏ mặt một chút, “Tô Dật Tu, em đã từng nói với anh, em thích anh chưa?”

Tay Tô Dật Tu siết chặt điện thoại, “Dường như, vẫn chưa.”

“Nói dối.”

“Nói lúc đó đâu tính được.”

Hách Đăng cười cười, “Em thích anh, rất thích anh. Đặc biệt thích. Thật đó. Anh là người đàn ông rất tốt, em rất may mắn.”

“Hai ta đều may mắn, được rồi, chiều anh sẽ về đón em. Còn nữa, yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Cúp điện thoại, Hách Đăng nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, nhưng đã đặt lịch hẹn hôm nay sẽ tắm cho Đại Bảo, khi đó không nghĩ sẽ chuyển nhà, chỗ này cách hơi xa, “Hay là ba tắm cho con nha.” Nhà có máy sấy, tắm xong sấy từ từ chắc cũng được.

Đại Bảo nghe nói đi tắm, liền tự giác đứng lên ra cửa.

Hách Đăng cười ngượng mấy tiếng, “Đại Bảo, hôm nay ba tắm cho con.”

Trong ấn tượng của Đại Bảo, tắm là một chuyện rất dễ chịu, hơn nữa lần nào tắm xong, lông cũng suôn mượt mềm mại sáng bóng, đẹp lạ thường. Cho nên nó cảm thấy Nhị Bảo tắm cho nó cũng chẳng có gì không ổn.

Nhưng nó vẫn đứng chờ trước cửa.

“Ừm, chúng ta vào toilet tắm.”

Toilet...

Hách Đăng quyết định để Đại Bảo bình tĩnh lại trước, cậu thì đi tìm danh thiếp gửi tin nhắn vào số của chủ tiệm, nói hôm nay không đến. Chủ tiệm trả lời ok.

Có lẽ Đại Bảo cũng bình tĩnh lại rồi, cậu dẫn Đại Bảo vào phòng tắm, bồn tắm đương nhiên không có rồi, vì phòng tắm quá nhỏ, nhưng có gian tắm vòi sen ngăn ra bằng tấm kính, cho nên cậu chỉ chỉ với Đại Bảo, “Đại Bảo, yên tâm, ba bảo đảm sẽ không làm con đau.” Bình thường ra ngoài chơi về bị bẩn lông, không phải cũng do cậu rửa à? Yên tâm, mình làm được mà.

Cậu cởi quần dài, chỉ mặc quần cộc, cởi trần, lấy sữa tắm cao cấp của Đại Bảo ra, cả lược và khăn tắm của nó, chuẩn bị sẵn cả máy sấy.

Nước từ vòi sen chảy ra, Hách Đăng chỉnh nhiệt độ vừa đủ, xịt lên chân nó trước, Đại Bảo ngồi xuống, cậu xối lên lưng, lúc gội đầu thì dùng hai tay nâng đầu nó, “Nhắm mắt lại.”

Đại Bảo nhìn cậu.

Đừng có nhìn ba lăm lăm vậy chứ, áp lực quá đi.

Thật ra Hách Đăng rất căng thẳng, lần trước gặp một con Golden mắt đỏ bừng, sau đó hỏi người chủ, nghe nói là tắm ở nhà làm sữa tắm chảy vào mắt. Đại Bảo luôn được ra tiệm tắm, chưa từng có chuyện như thế, lần này cậu tắm cho, trong lòng cầu khẩn tuyệt đối đừng có chuyện gì.

“Ngoan, nhắm mắt.” Hách Đăng dỗ nó, “Đừng sợ, ba sẽ cẩn thận, tắm xong cho con ăn khoai dẻo.”

Đại Bảo nhắm mắt.

Vì đầu là chỗ khó xử lý nhất, cho nên cậu quyết định gội đầu trước, đổ sữa tắm ra tay tạo bọt, sau đó nhẹ nhàng xoa lên đỉnh đầu và lông tai, dùng lược chải, lông Đại Bảo tuy dài, nhưng nhờ cậu cẩn thận, chưa từng lười chải lông cho nó, nên không hề rối.

Miệng và mũi cậu dùng tay vốc nước tắm, sạch sẽ rồi thì dùng khăn lông lau, như thế sẽ không sợ dính vào mắt.

Đại Bảo thấy rất dễ chịu, liền gác luôn đầu lên đùi Hách Đăng, Hách Đăng mỉm cười, “Đừng vậy mà.”

Nhưng càng nói Đại Bảo càng làm, ở nhà mình luôn tự tại hơn, lại không sợ Hách Đăng mắng nó, cho nên nó đột ngột đứng dậy vẩy lông, làm cả đầu cả người Hách Đăng ướt nhẹp.

Cả hai làm ầm ĩ trong phòng tắm một lúc, cuối cùng khi Hách Đăng dọn dẹp suýt tắt thở. Đại Bảo bây giờ thích tắm ở nhà.

Trải khăn tắm to khô ráo trên sàn, Đại Bảo nằm trên đó, Hách Đăng dùng khăn lông thấm nước trên lông cho nó, thích quá.

Hơn nữa Hách Đăng còn nói chuyện với nó, chơi với nó, dù nghịch quá, thì cùng lắm chỉ giận một tí, quả nhiên Nhị Bảo tốt nhất!

Đại Bảo ngửa đầu liếm mặt cậu, Hách Đăng cười ha ha bảo nó đừng nghịch, “Còn phá nữa sẽ tĩa lông con đó!”

Đến lúc sấy lông, Hách Đăng mới nhận ra, tắm cho chó Afghanistan khó nhất không phải tắm, mà là sấy, hơn nữa máy sấy trong nhà có chế độ an toàn, khi dây dẫn bên trong nóng đến một nhiệt độ nhất định sẽ tự động ngắt điện, khi nhiệt độ hạ xuống mới hoạt động tiếp.

Nhưng may mà Đại Bảo rất ngoan, Hách Đăng thấy bên ngoài trời đang nắng, cầm khăn tắm ra trải ngoài ban công, cắm ổ điện di động, ra ban công sấy tiếp, có nắng sưởi, vừa bù vào lúc máy sấy tắt vừa tiết kiệm được thời gian.

Đến khi chinh tề thì đã gần 12 giờ rồi, lấy cho Đại Bảo mấy miếng khoai dẻo, Đại Bảo ôm gặm rất vui, Hách Đăng đi tắm, tắm cho nó một chết được, mấy salon thú cưng một ngày tắm cho không biết bao nhiêu chó, lại còn thẩm mỹ tỉa móng, đúng là gian khổ, nghề nào cũng cực cả.

Khi Hách Đăng tắm xong đi ra, bận cả buổi sáng, lại chưa ăn cơm trưa, cậu thấy hơi choáng, nằm trên sofa nghỉ một lúc, chẳng nhấc tay lên nổi nữa.

Đại Bảo nhận ra Hách Đăng không thoải mái, lập tức chạy đến xem, Hách Đăng không nói gì, nếu cậu nói một lát nữa ba ăn gì đó vào là khỏe,

thì cậu biết chắc Đại Bảo sẽ tha khoai dẻo qua bắt cậu ăn, tuyệt đối nó sẽ làm vậy.

Chiều Tô Dật Tu về đón cậu, vừa vào đã thấy sắc mặt cậu không được tốt, “Em sao vậy?”

“Không sao.”

“Í, Đại Bảo mới tắm!” Đại Bảo sung sướng chạy đến khoe với ba nó, “Em tắm cho à?”

“Sao anh biết?”

“Đại Bảo toàn chẻ ngôi giữa, hôm nay...” Tô Dật Tu đưa tay chải chải trên đầu Đại Bảo, “Hơi lệch một chút.”

“A.” Hách Đăng nhìn kĩ, “Chỉ lệch có chút xíu mà.”

“Cũng là lệch rồi.”

“... Thật ra anh có thấy, Đại Bảo chẻ mái lệch đẹp trai hơn không!”

“Mái lệch chỉ hợp với tóc ngắn thôi.”

“Rồi sẽ đẹp trai hơn, già dặn hơn.”

“Ý em nói giống kiểu như Lương Triều Vĩ ấy hả?”

“Không, giống như anh ấy.” Hách Đăng vừa nói vén phần tóc hai bên của Đại Bảo vào giữa, cột thành đuôi ngựa, trông càng sáng sủa, “Thế này mát.”

“Đúng rồi, mùa hè là mùa nó khó chịu nhất, tía lông thì nó lại không thích.”

Hách Đăng cầm lược đắc ý nói: “Em đã ngăm nó lâu rồi, cột tóc lên trông sẽ đẹp lắm.”

Cậu thắt cho Đại Bảo một cái bím đuôi tôm từ phần lông dưới cổ dài ra tận sau lưng, đối xứng hai bên, làm như thế, lông hai bên sườn được tết gọn vào bím, sẽ không rũ rượi xuống. Chỉnh chỉnh cho lỏng ra, “Thế nào!!!”

“Đẹp ghê hồn, nhìn chả biết trai hay gái.”

“Phắc!” Hách Đăng không bị anh đả kích, “Em đang luyện lập, sau này tết cho công chúa nhỏ.”

Tô Dật Tu nhìn khuôn mặt hạnh phúc của cậu, đầu nghĩ, nếu cậu không theo anh, có lẽ sẽ có vợ, rồi sinh một đứa con gái, cậu sẽ tết bím tóc cho con gái mình, hoặc cũng có thể sẽ tết tóc cho vợ mình.

Anh vuốt vuốt mái tóc ngắn, không tết được. Hơi thất vọng.

“Đại Bảo đã rất đẹp, rất ngẫu, có một không hai rồi, vậy Nhị Bảo, em thấy mình có nên mặc đồ vào chưa?”

Lúc này Hách Đăng mới nhận ra mình chỉ mặc mỗi quần cộc, “Mặc ngay mặc ngay.”

“Hi hi, để anh mặc cho.”

Tô Dật Tu kéo Hách Đăng vào phòng mặc đồ, Đại Bảo đi ra trước cửa kính soi gương, tuy gương hơi nhỏ một chút hơi ồm một chút, nhưng vẫn thấy rõ, ừm, không tệ.

Từng bừng một lúc mới ra, chân Hách Đăng vẫn còn hơi run, đến trước cửa siêu thị, Tô Dật Tu bảo cậu ngồi trong xe chờ, anh vào là được.

Hách Đăng nhìn anh vào siêu thị, hơn nửa tiếng sau, lại trở thành hai người đi ra. Cậu nhìn kĩ, người kia rất quen, nghĩ một lúc mới nhớ ra, người đó tên Tống Ân Chi.

Hai người đứng trước cửa siêu thị nói chuyện rất lâu, khi Tô Dật Tu lên xe, Hách Đăng vội hỏi: “Sao lại gặp anh ta, không có chuyện gì chứ, anh ta có bảo anh gửi tiền quản lý tài sản gì đó không?”

“Có, anh ta nói hiện nay công ty anh ta có một gói sản phẩm rất được, lời cao không lỗ, những thời hạn tận ba năm.”

“Anh không đồng ý chứ!!”

“Có hơi động lòng, nhưng không phải tiền của chúng ta đã dùng mua vàng hết rồi sao? Hơn nữa anh xem rồi, giá tăng không ít.”

“Sau này sẽ còn tăng nữa.”

Tô Dật Tu cười cười, “Anh nói với anh ta hiện nay trên tay anh không còn tiền nữa, dù sao để ở nơi không quen thuộc anh cũng không yên tâm.”

Đương nhiên là không yên tâm, “Nói chung là công ty của anh ta không đáng tin.”

“Sao?” Tô Dật Tu hỏi, “Hiện tại công ty của anh ta phát triển lắm, quy mô càng lúc càng lớn.”

“Quy mô càng lớn thì cần càng nhiều tiền, nếu không đâu thể phát triển tiếp được.”

“Nhóc con.” Tô Dật Tu véo mặt cậu, “Ghen đúng không?”

“Ghen cái rắm, thật đó, nói chung chỉ cần anh nhớ kĩ, ngàn vạn lần không được đổ tiền vào công ty đó.”

Tô Dật Tu thấy cậu nghiêm túc như thế, vội đáp: “Được.”

Đến nhà, Đại Bảo rất tự hào vì tạo hình mới của mình nên xông vào trước, kết quả ba Tô hoàn toàn không biết thưởng thức, ngược lại mẹ Tô lại rất thích đuôi tóc của Đại Bảo.

“Thế này đẹp đó.”

“Hách Đăng cột đó.” Tô Dật Tu nói.

Hách Đăng cười thẹn, “Con chào chú dì, con mang đồ vào bếp, mọi người cứ nói chuyện.” Tô Dật Tu muốn vào bếp giúp cậu, bị cậu đẩy ra ngoài, “Anh mau ra ngoài đi, bữa tối giao cho em là được.”

Đương nhiên hai vị phụ huynh không nghe thấy những gì hai người nói, cho nên mẹ Tô thấy con mình ra khỏi bếp, để Hách Đăng lại bên trong một mình, “Sao con không giúp cậu ấy?”

“Cứ mặc cậu ấy, cậu ấy tự làm được.”

Ba Tô cảm thấy con mình hơi khốn khiếp.

Đồ ăn Hách Đăng làm đương nhiên được khen, mẹ Tô cảm thấy đứa nhỏ này thật sự rất tốt, không nói nhiều mà làm giỏi, tuy con mình cứ hay “bắt nạt” người ta, nhưng vẫn ngoan ngoãn hiền lành, có vẻ thật sự đánh không lại Tô Dật Tu.

Ba Tô không nói gì, nhưng từ việc ông ăn đến hai chén cơm, có thể thấy ông rất hài lòng. Lúc rửa bát, Tô Dật Tu chủ động nhận việc, Hách Đăng không cho, “Rửa bát thôi mà, Dật Tu làm đi, con qua đây nói chuyện với chú dì.”

Hách Đăng xấu hổ gật đầu.

Ngồi hết sức ngay ngắn, mẹ Tô cũng không biết phải mở lời thế nào, hai người không lên tiếng đương nhiên Hách Đăng không dám nói lung tung, cuối cùng vẫn là ba Tô đánh tiếng trước.

“Sau này hai đứa định thế nào?”

“Chú muốn hỏi việc gì ạ?”

“Dự định, kế hoạch, không chỉ việc làm, cả cuộc sống nữa.”

Hách Đăng ngẫm nghĩ, “Có lẽ sẽ không khác hiện tại nhiều lắm.”

“Nếu như, sau này đột nhiên hôm nào đó con chúng tôi lấy vợ thì sao?” Ba Tô hỏi cậu: “Nếu nó thấy người khác có con cái, đột nhiên có một ngày hiểu ra, đi lấy vợ thì sao?”

Hách Đăng ngăn người, sau đó cười nói: “Sẽ không đâu, không thế nào.”

“Tại sao không thế, bây giờ nó nghĩ như thế đâu có nghĩa là sau này cũng vậy, trải nghiệm khác, cách nghĩ con người ta đương nhiên cũng sẽ khác.”

“Con biết.” Cậu nói, “Có thể anh ấy sẽ thay đổi, trở nên thành thực hơn, thành công hơn, thậm chí là bận rộn hơn, nhưng có một điểm anh ấy sẽ không bao giờ thay đổi.” Cậu nhìn sang hướng nhà bếp, bên trong là người đàn ông của đời cậu, cậu cong môi cười, nói rất tự tin: “Dù anh ấy thay đổi thế nào, chỉ có một điểm này, nhất định sẽ không thay đổi.” Cậu nhìn ba Tô, “Dù chú có thấy con ngốc cũng được, ngây thơ cũng được, con tin anh ấy. Anh ấy là một người có trách nhiệm.”

Có trách nhiệm!

Ý nghĩa của ba chữ có thể thay đổi tùy theo văn cảnh, ba Tô nghĩ đến hành vi cường bức của thằng con mình, sắc mặt trở nên vô cùng đặc sắc.

Ps: Đặt câu với “có trách nhiệm”.

Hách Đăng: Chúng ta không thể chỉ chú trọng điểm số thi cử, còn phải quan tâm đến tố chất giáo dục của bản thân, phải là một người có trách nhiệm.

Tô Dật Tu: Xảy ra chuyện như thế, anh thấy... không hối hận, nhưng đừng lo, anh sẽ có trách nhiệm với em.

Hách Đăng: Cô ơi, bạn ấy đặt không đúng.

Tô Dật Tu: Anh không có sai, anh không chỉ đúng, mà còn dùng cả câu khẳng định và trần thuật. Căn cứ vào câu trước, anh còn đặt được thêm câu nữa, anh là một người tốt “có trách nhiệm”!

Hách Đăng: Bỏ cái ngoặc kép đi được không!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ừm, nói chuyện khác đi.” Lẽ dĩ nhiên ba Tô không có mặt mũi nào nói chuyện chịu trách nhiệm với người bị hại. Thông thường khi gia trưởng đã ra mặt nói chuyện này thì luôn bàn về vấn đề con số bồi thường. Ông nghĩ nếu mình nghĩ như thế, chắc chắn Tô Dật Tu sẽ trở mặt, hơn nữa ông cảm thấy như thế là hạ nhục người khác.

Tuy trước đây có thành kiến rất nặng với Hách Đăng, thật chẳng khác gì kẻ thù, nhưng gặp mặt một lúc, thằng bé này cũng không tệ, đặc biệt là, nó là người bị hại.

Không chỉ vậy, thân là người bị hại mà còn tin tưởng Tô Dật Tu, người đã cưỡng bức mình như vậy, ba Tô đột nhiên phát hiện ra phẩm chất đang sáng lấp lóe quanh người cậu.

“Vậy cậu...”

“Con thì càng không thể.” Hách Đăng nói, “Ba mẹ con mất sớm, bây giờ chỉ còn mình con, trước tiên khoan nói chuyện con không cần con cái, có cô gái nào lại chịu theo con chứ, cho nên con càng không thể.” Thật ra cậu muốn nói, con có Tô Dật Tu rồi, nhưng ở trước mặt ba mẹ người ta, nói quá thẳng như thế tuyệt đối sẽ bị mắng chết, kín đáo một chút vẫn hơn.

Mẹ Tô không định cho ba Tô nói tiếp nữa, vội hỏi: “Vậy hiện tại con đang làm việc ở đâu?”

“Trước đây con làm giáo viên, sau đó đã nghỉ rồi, anh Nhất Hưu đi làm có khi sẽ về trễ, Đại Bảo ở nhà một mình tội nghiệp lắm, hiện tại con

chăm sóc cả hai.”

“VẬY THIẾT CHO CON RỒI.”

“Dạ không đâu, con rất thích. Hơn nữa con đã nghĩ trước rồi, có thể mở lớp phụ đạo Anh Văn cho trẻ con trong khu, con và anh Nhất Hưu đã nói, không cần nhiều, trưa một buổi chiều một buổi là được.” Nhưng đây vẫn là chuyện rất lâu về sau, nếu con của Đại Bảo ra đời thuận lợi, vậy khoảng nửa năm sau là trong nhà có thêm hai con chó con hai tháng tuổi, đủ cho cậu bận rộn. Tiền đề là Đại Bảo một phát ăn ngay.

Đại Bảo được về nhà đang hưng phấn chạy lên chạy xuống, bây giờ vừa ăn xong đang nằm bên chân Hách Đăng.

Mẹ Tô đương nhiên biết giá dạy một kèm một hiện nay không phải rẻ, suy nghĩ Hách Đăng vì chăm sóc cho con mình và Đại Bảo mà hy sinh bản thân bất giác xuất hiện.

Hách Đăng không biết hình tượng của mình trong mắt ba Tô mẹ Tô đã cao hơn nhiều, hơn nữa vì cậu là người bị hại, hai người còn cảm thấy hơi áy náy.

Đến tối Tô Dật Tu nói đưa Hách Đăng về nhà, mẹ Tô nói: “Trẻ quá rồi đừng đi nữa.” Nói xong còn nhìn ông chồng nhà mình.

Một lúc sau ba Tô mới đứng lên nói: “Trẻ quá rồi, hai đứa ráng chen nhau một chút, miễn cưỡng một đêm đi.”

“...”

Hai người dẫn Đại Bảo ra ngoài đi dạo tưới hoa, cả hai đều rất vui, tuy ba mẹ không nói rõ, nhưng như thế này là đã rất rất bất ngờ rồi, thật sự là còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng nhiều, “Em cảm thấy như thế này là

rất tốt rồi, anh cũng đừng ép bước mẹ anh thêm nữa, như bây giờ đã là ngoài dự liệu rồi.”

“Đúng vậy.” Xem ra hiểu lầm có hiệu quả phi thường, nhưng Tô Dật Tu không định nói với Hách Đăng.

Hai người gặp người quen trong khu thì nói vài ba câu, đến khi Đại Bảo không đi nữa hai người mới về. Về nhà lau móng sạch sẽ cho Đại Bảo, uống nước, Đại Bảo tung tăng về phòng.

Hách Đăng tắm rửa xong, thấy hai vị gia trưởng đều đang ngồi xem tivi, liền định đi đến xem cùng, nhưng Tô Dật Tu lại kéo cậu vào phòng, cậu nói không được, ba mẹ còn chưa ngủ, làm sao bọn họ vào phòng đóng cửa được, rất thiếu hòa thuận.

“Ngủ thôi.”

“Đừng đừng đừng, đợi thêm chút nữa!”

“Em vất vả cả ngày rồi, nghe lời, ngủ sớm một chút.”

“Thật mà thật mà, không một chút nào, em ở lại thêm chút nữa.”

“Có vào không!! Em có ngủ hay không hả!!”

“...”

Ba Tô và mẹ Tô nhìn Tô Dật Tu hoàn toàn không thèm để tâm đến phản ứng của Hách Đăng, chỉ biết kéo người ta vào phòng đóng cửa, “Ông nghĩ, có cần nói với con ông, như thế là không được không?”

“Bây giờ đi à? Bà điên sao!” Ba Tô cực kì không tán đồng, “Muốn đi thì bà đi đi, ai biết được chúng nó đang làm gì chứ.”

“Tôi đi làm gì! Hai đứa nó là đàn ông hết mà ông cũng có mặt mũi bảo tôi đi à!”

“Một đứa là con bà, một đứa là bạn trai con bà, nói thẳng ra là con dâu bà, có gì mà không dám, không phải cũng như con trai bà thôi à!” Nói xong, ba Tô đứng lên, cảm thấy những câu vừa nãy nhất định không phải do mình nói ra, “Tôi đi ngủ.”

Mẹ Tô tắt tivi lên lầu, “Ông đồng ý rồi sao?”

“Không đồng ý!!”

Hách Đăng bị Tô Dật Tu ôm, “Nói chuyện gì với ba mẹ đó?”

“Đâu có gì.”

“Có nói không?” Anh siết chặt tay, “Nếu không anh không nể mặt đâu.” Rồi cắn tai Hách Đăng.

“Không có gì thật mà, ba mẹ anh rất tốt, không hề làm khó em, đừng cắn!” Hách Đăng bưng tai trừng anh, “Em nói em tin anh, dù sau này anh thay đổi thế nào, em cũng tin anh.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Tô Dật Tu chép miệng, “Làm sao đây?”

“Làm sao gì?”

“Anh có phản ứng rồi.” Anh cọ cọ Hách Đăng, “Nghe em nói vậy, anh kích động quá.”

Hách Đăng rất căng thẳng, “Anh ngoan ngoãn chút đi, khó khăn lắm mới có chút tiến triển, anh đừng có làm hỏng!”

“Em lấy gối che mặt lại.”

“...” Chết người đó! “Anh cố nhịn một chút được không?” Cậu biết cương không được thì phải nhu, bình thường chiêu này rất có tác dụng với Tô Dật Tu.

Nhưng đêm nay Tô Dật Tu rất kích động, anh dè đầu Hách Đăng, “Dùng miệng.”

“...”

“Em xem, dùng miệng tốt biết mấy, không chỉ em không lên tiếng được, mà còn không bị bắn... Ai da!”

Hách Đăng nhả ra, “Dùng miệng rồi đó, cảm giác thế nào? Thích không nè!?”

“Được rồi được rồi.” Tô Dật Tu kéo tay cậu bóp vai cho mình, “VẬY cho em nợ, lần sau tính bù, anh lấy sổ ghi lại đề phòng em quên nợ.”

Không muốn cãi cộ với anh, căng thẳng cả ngày rồi, đắp chăn lên, tắt đèn, cơn buồn ngủ kéo tới.

Tô Dật Tu trơ mắt nhìn cậu, cậu đã bắt đầu ngáy khe khẽ, “Thật là.” Anh hôn hôn đôi môi hé mở của Hách Đăng, “Anh bắt đầu nghi ngờ sức hấp dẫn của bản thân rồi đây này.”

Khi ngủ, cơ mặt thả lỏng, miệng sẽ hé mở, nếu nằm nghiêng sẽ chảy nước miếng, nhưng ngắm người mình thích ngủ là một chuyện rất vui, dù cậu ấy đang chảy nước miếng hay ngủ mơ rồi cười ngu, đều cảm thấy rất

tốt đẹp, vì người đó đang nằm trên giường anh, trước mắt anh, trạng thái không hề phòng như thế, chỉ xảy ra với mình anh.

Đây là cảm giác vui sướng về mặt tâm lý, thỏa mãn từ thâm tâm và linh hồn.

Sáng sớm thức dậy, trong phòng khách không có ai, ba Tô và mẹ Tô không có nhà, “Có thể ba mẹ ra ngoài rồi.”

“Sớm vậy sao!”

“Người lớn tuổi thường ngủ ít.” Tô Dật Tu ôm cậu, “Anh vẫn chưa tỉnh, hôn chào buổi sáng mau.”

Hách Đăng nghe lời chu môi.

Tô Dật Tu cười cúi đầu.

Cửa mở ra...

“Hai đứa đang làm gì đó!”

Tô Dật Tu nhìn ba mình, bình tĩnh nói: “Bụi bay vào mắt cậu ấy, con thổi cho cậu ấy.”

“...” Ba Tô hơi bất lực, “Được rồi.”

Hách Đăng vốn đang hoảng hồn vì bị bắt quả tang, Tô Dật Tu nói dối mà ba Tô lại không phản bác, thấy hai người xách điếm tâm, cậu vội bước đến xách hộ.

“Chú dì dậy sớm, đi dạo một vòng rồi sẵn tiện mua điếm tâm. Thanh niên mấy đứa thì ngủ nhiều một chút.” Mẹ Tô bảo Hách Đăng qua ngồi xuống.

“Cảm ơn dì.”

“Cảm ơn gì chứ.” Mẹ Tô nói, “Không biết con thích ăn gì, chú mua nhiều loại, con đừng khách sáo.”

Hách Đăng nhìn ba Tô vẫn im lặng không nói gì, “Cảm ơn chú.”

Im lặng.

Tuy ba Tô không trả lời, nhưng Hách Đăng vẫn không khỏi hớn ha hớn hở.

Ba mẹ Tô Dật Tu ở một tuần thì chuẩn bị đi, trước khi đi còn gọi Hách Đăng đến chơi, tiễn cả hai lên xe, Hách Đăng mua cho hai người ít quà, còn dặn chú dì đi đường cẩn thận, về nhà gọi điện thoại.

Có lẽ trong lòng hai người vẫn chưa chấp nhận được, nhưng đã bắt đầu chậm rãi thừa nhận, dù thế nào, như vậy cũng rất tốt rồi.

Nói thật ra, Hách Đăng rất thích ba mẹ Tô Dật Tu, đối với người thiếu thốn tình cảm gia đình như cậu mà nói, cậu rất khát khao tình thương cha mẹ, dù là bị mắng hay than phiền, tuy Tô Dật Tu cho cậu rất rất nhiều tình yêu, nhưng tình yêu giữa bạn đời và cha mẹ với con cái rất khác nhau.

Tô Dật Tu nhận ra Hách Đăng đang buồn, muốn làm cậu vui, “Ít lâu nữa nghỉ phép, chúng ta cùng về nhà.”

“Có được không?” Dù sao thì bên ấy vẫn còn rất nhiều người quen, nếu gặp phải thì không hay lắm.

“Không sao, anh nói với bọn họ rồi, em là em họ anh.”

Hách Đăng hiểu ý anh, “Vậy bây giờ chúng ta về nhà em hay nhà anh?”

“Về nhà em đi.” Tô Dật Tu nói, “Gom đồ chuẩn bị dọn về, để Đại Bảo nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“Bọn họ sẽ bán hết bầy chó con sao?”

“Nếu nhiều thì có lẽ sẽ bán một con.”

Hách Đăng đau lòng.

“Cũng hết cách. Huyết thống tốt là phải lưu truyền, nếu không nguồn gen có khiếm khuyết chỉ mang lại đau khổ cho chúng nó, tuổi thọ giảm sút và bệnh tật, đây là vấn đề thực tế.” Tô Dật Tu nói với cậu, “Chó Afghanistan như Đại Bảo, nếu ở trong trại chó sẽ bị xem như chó giống vậy.”

“Đột nhiên em cảm thấy...”

Tô Dật Tu biết cậu muốn nói gì, vội ôm vai cậu, “Được rồi, có Tiểu Bảo cũng tốt, sớm muộn gì Đại Bảo cũng sẽ phải rời xa chúng ta, không biết là khi nào, nhưng nhất định là trước chúng ta rất lâu, nếu có con nó bên cạnh, tuy vẫn sẽ rất đau lòng, nhưng dù sao cũng đỡ hơn nhiều. Tốt hơn là đến lúc đó lại hối hận bảo nếu trước đây có thể giữ lại huyết mạch của nó thì hay quá nhiều.”

“Nhưng em không muốn Đại Bảo đi, không muốn. Em muốn Đại Bảo có thể sống thật lâu thật lâu, già đến không đi nổi nữa thì em mua xe đẩy về đẩy nó đi.”

“Anh không dám đòi hỏi gì, chỉ mong trước khi nó đi luôn được khỏe mạnh, không bị bệnh tật dày vò là được rồi.”

Hách Đăng vẫn đang chìm đắm trong bi thương, tuy cậu biết Đại Bảo còn rất trẻ, nhưng trong lòng hiểu rõ, nó sẽ ra đi, lại không nén được đau lòng.

Nghe nói, loài chó trước khi lâm chung luôn biết mình sắp chết rồi, chúng nó sẽ nằm cạnh chủ nhân, rồi nhắm mắt, như đang ngủ. Chúng ta ngồi đó nhìn nó, yên bình như thế, cứ như chỉ ngủ thêm một lát nữa thôi, rồi chúng nó sẽ thức dậy.

Càng nghĩ càng đau lòng, đặc biệt là khi thấy Đại Bảo lao đến dụi cậu, mở to mắt nhìn cậu, cậu không chịu nổi.

Tô Dật Tu không đành lòng nhìn cậu khóc, vội nói: “Con chó bị gãy xương độ C3 ở viện khỏi rồi.”

“Vậy sao? Nhanh quá.” Giọng Hách Đăng vẫn nghèn nghẹn, “Vậy bây giờ làm sao?”

“Trước đây có người nói muốn nhận nuôi nó, bọn anh đang sàng lọc.”

“Vậy thì tốt quá.”

“Đúng vậy, hy vọng sau này nó được sống hạnh phúc.”

Hách Đăng lại hỏi, “Mèo con thì sao?”

“Cũng khỏe nhiều rồi, gần đây bận quá, anh cũng không thời gian thăm nó.”

“Có ai muốn nhận nuôi nó không?”

“Có. Hơn nữa còn tình nguyện trả tiền điều trị. Sao vậy? Em muốn nuôi sao?”

Hách Đăng lắc đầu, “Ban đầu có nghĩ vậy, nhưng chỉ nghĩ thôi, nó từng bị tổn thương cần bầu bạn nhiều hơn, mỗi ngày em chăm Đại Bảo đã tốn rất nhiều thời gian rồi, căn bản không thể phân tâm chăm sóc nó, cho nên đừng bắt nó chịu thiệt thòi nữa, nhận nuôi thì phải chăm sóc tử tế, hơn nữa em cũng không biết cách nuôi mèo.”

“Yên tâm, bọn anh giám sát người nhận nuôi rất chặt chẽ, chúng nó không thể chịu đựng lần tổn thương thứ hai nữa.”

Khi Bella động dục thì được chủ đưa đến, lần đầu giao phối, Bella hơi căng thẳng, chủ nhân nó ngồi bên cạnh an ủi, Đại Bảo vô cùng ga lăng, giữ cự ly nhất định gần đó. Tô Dật Tu dẫn Bella vào phòng của Đại Bảo làm quen trước, để một lát nữa không hoảng loạn. Chờ Bella quen rồi, Đại Bảo mới vào.

Cửa mở, chủ nó đứng bên ngoài theo dõi, để tránh xảy ra tình huống bất ngờ. Tình hình cũng tương đối thuận lợi, Hách Đăng không ngờ, Đại Bảo rất dịu dàng, nếu bỏ qua chuyện hai chúng nó là chó, thì hai con chó cao quý lạnh lùng thật sự rất bắt mắt.

Đuôi hai con chó quấn vào nhau, duy trì rất lâu.

Xong việc, Bella nằm trong phòng nghỉ ngơi một lúc, chủ nó đút nó đồ ăn vặt. Hách Đăng không biết nên cho Đại Bảo ăn gì bây giờ.

Nhưng Đại Bảo cũng không cần ăn, chỉ nằm dài trong phòng khách, hướng mặt ra ban công. Hách Đăng cảm thấy Đại Bảo cũng cần được an ủi.

Một tuần sau, lẽ ra đến lúc phối với con chó mẹ màu xám nhạt còn lại, nhưng Đại Bảo nhất định không chịu đến gần, Hách Đăng thấy vậy lập tức từ bỏ suy nghĩ có một con chó nhỏ khác màu, “Thật có lỗi quá.”

“Không sao, tâm trạng không tốt thì cũng khó khống chế được, có cơ hội khác rồi tính tiếp vậy.”

“Được.”

Tô Dật Tu tiễn bọn họ đi, Hách Đăng ngồi yên lặng vuốt lông cho nó. Biết tâm trạng của nó không được tốt, cậu quyết định dẫn Đại Bảo ra ngoài đi dạo.

Hẹn ở một công viên thú cưng, Đại Bảo chơi rất vui, tuy nó không hòa đồng lắm, nhưng cũng chơi được với một con Husky, hôm nay không có gì xui xẻo xảy ra, cũng gần nhà, nên đi bộ về được, thế là một người một chó đi bộ trên đường cho người đi bộ.

Buổi chiều ít người đi đường, Hách Đăng cũng không giữ chặt dây, đột nhiên, sợi dây trong tay bị giật ra, cậu quay phắt lại, thấy dây cổ của Đại Bảo nằm trong tay một người lạ mặt, cậu xông đến, một người đàn ông khác chặn đường cậu, hơn nữa bên đường còn có một chiếc xe Jeep đứng chờ sẵn, trong xe còn một người khác, Hách Đăng lập tức hiểu ra, trộm chó, không, cướp chó!

“Trả nó cho tôi!” Hách Đăng vừa hô to vừa xông đến chặn người đàn ông kia, vung nắm tay, “Ăn cướp! Có người cướp chó! Mau gọi cảnh sát giúp tôi!!”

Ps: Hách Đăng : Anh Nhất Hữu mau cứu mạng, có người cướp chó!

Tô Dật Tu: Đại Bảo cần bọn họ!!

Đại Bảo khởi động trạng thái Spatar.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Những kẻ kia hiển nhiên đã có chuẩn bị trước, Hách Đăng căn bản không có thời gian để nghĩ, dù Đại Bảo có dừ mấy thì cũng chỉ là con chó mà thôi, cậu liều mạng cũng không thể để những người đó kéo Đại Bảo đi, một khi lên xe rồi thì sẽ không còn đường về nữa.

Càng nghĩ càng nóng ruột, Hách Đăng phát điên đánh nhau với người chặn đường cậu, một người túm dây cổ của Đại Bảo kéo nó ra xe, Đại Bảo liều mạng lùi ra sau đồng thời còn sửa điên cuồng, vồ đến cắn người đứng trước mặt nó.

Tay kẻ kia đã chảy máu, bọn chúng không ngờ con chó này lại dừ như vậy, khi thấy hình chụp chỉ cảm thấy con chó này đẹp, nhất định sẽ bán được giá cao, hơn nữa trông lại nhã nhặn, không có vẻ dữ, những vì biết là giống chó to, lại có người trông, nên đã gọi nhiều người cùng đi. Nhưng không ngờ khi bị chống cự hai người vẫn khá vất vả, liền định gọi cả người trên xe xuống.

Người đi đường cũng giật mình, đối phương là mấy tên đàn ông lại còn bị thương, thêm nữa Đại Bảo đã phát cuồng, căn bản không ai dám đến giúp, hoảng hồn một lúc mới có người lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Người trong xe bước xuống lấy một cái vòng trong túi ra, Hách Đăng vừa thấy thì mắt đã đỏ bừng, “Mẹ kiếp quân khốn nạn, Đại Bảo chạy mau đi!!!!”

Hách Đăng dùng hết sức giằng co với đối phương, thứ người đó lấy ra là dây thép, nếu Đại Bảo bị hấn kéo đi, với sức phản kháng của Đại Bảo dù

không chết cũng tàn tật. Cậu thà để Đại Bảo giãy ra rồi mau mau tự chạy trốn trước, ngàn vạn lần thoát ra rồi không được quay sang giúp cậu.

Cố sức siết chặt lấy cổ người kia, mặc cho hắc đấm đá, Hách Đăng há mồm cắn ngay vào huyết quản bên cổ hắc, lên gối đánh vào hạ bộ hắc, nhân lúc đối phương chảy máu ồ ạt cậu lao siết lao cổ kẻ đang định dùng dây thép quấn cổ Đại Bảo.

Tên kia không thể tròng dây vào cổ Đại Bảo, kẻ bị Đại Bảo cắn mắng chửi ầm ĩ, giật lấy dây thép tròng vào Đại Bảo. Hách Đăng xoay người chạy đến, nhưng bị tên kia giữ lại, Hách Đăng hoảng sợ hô to: “Báo cảnh sát báo cảnh sát mau giúp tôi báo cảnh sát!!!”

“Mặc kệ đi mau kéo con chó lên xe đã, mẹ nó!”

Hách Đăng đập mạnh đầu ra sau, vốn chẳng còn bao nhiêu sức, tuy đầu rất đau, nhưng đối phương nhất định càng đau hơn, cho nên cậu đập liên tục mấy cái.

“A!!”

Nghe đối phương kêu lên, cậu dám chắc mũi kẻ đó đã gãy rồi, ý cậu chính là thế. Tên còn lại thấy tình hình không ổn liền định đến giúp.

Hách Đăng hoàn toàn không nhận thức được tình hình của bản thân, cậu đã hoàn toàn mất cảm giác đau, chỉ muốn cời sợi dây thép đáng chết trên cổ Đại Bảo ra, “Đại Bảo đừng nhúc nhích.” Nếu không càng lúc nó sẽ càng siết chặt, cuối cùng tắt thở.

Đại Bảo biết có người muốn bắt nó, thấy Hách Đăng đánh nhau với người lạ, biết cổ bị siết, cũng biết bọn họ muốn kéo mình lên xe, cho nên nó đang cố gắng phản kháng và vùng vẫy, cắn được là cắn, tuyệt đối không nường, khi nghe thấy tiếng Hách Đăng gọi, nó thấy mặt mũi Hách Đăng

đầy vết bẩn, tuy thế giới mà nó nhìn thấy chỉ có trắng đen, nhưng nó ngửi thấy mùi máu, là máu của Hách Đăng .

Vùng vẫy dữ dội hơn trước nhiều khiến người siết nó không thể giữ được, hơn nữa dây thép càng lúc càng chặt, con chó này dường như căn bản không lo chuyện mình sẽ chết.

Mục đích của bọn họ là bắt con chó đi bán, đã tìm sẵn người mua rồi, nếu chó chết, thì coi như uổng công, hơn nữa đã có một người bị Đại Bảo cắn, lúc này nó đang phản kháng hết sức trong tay hăn, không chỉ sủa rất to mà ánh mắt cũng hung hãn, cho nên vô thức buông lỏng tay.

Đại Bảo cảm nhận được dây lỏng hơn lập tức vồ đến cắn tên kia, hăn ta thấy hàm răng của Đại Bảo thì đã hơi run, tay kéo căng dây cổ và vòng thép, hy vọng nó mau từ bỏ không cắn mình.

Nhưng Đại Bảo lại vùng vẫy mạnh hơn, đến khi máu chảy thấm ướt lớp lông dài.

Người xung quanh không nhìn tiếp nổi nữa, cầm cây lau nhà trong cái xô trước cửa tiệm đi qua. Hách Đăng thấy Đại Bảo đã bị thương, rất muốn bảo nó đừng giẫy nữa, nhưng lại sợ mình gọi tên nó, nó sẽ nghĩ là cậu gọi nó đến cứu, thế là căn bản không dám gọi tên Đại Bảo, chỉ hô: “Mau cứu nó, để nó đi trước! Cầu xin mọi người!”

Hách Đăng bị đá một cái trúng ngực ngã xuống đất, vì có một người vào giúp, Đại Bảo tìm được cơ hội cắn người bắt nó mấy cái thoát thân.

“Chạy mau! Chạy!!” Hách Đăng rống to.

Đại Bảo vốn định chạy đến chỗ cậu, nhưng nghe cậu bảo chạy, rụt chân lại xoay người lao vút đi, máu nhỏ suốt quãng đường.

Tên kia thấy con chó đã chạy, bản thân lại bị cắn không nhẹ, có người còn bị Hách Đăng đá trúng hạ bộ, bây giờ thấy Hách Đăng nằm trên mặt đất, liền trút giận vào cậu, mấy chục ngàn tệ chạy mất rồi, nghĩ tới lại thấy tức, phải đánh thẳng đó để xả giận.

Người vừa giúp cứu Đại Bảo thấy bọn họ ngang ngược quá mức, liền quay lại giúp, nhưng chỉ có mỗi một người đó mà thôi.

Người trong xe thấy tình hình không ổn vội xuống xe gia nhập, tình hình phát triển ngoài tầm kiểm soát.

Hách Đăng hoàn toàn không còn chút sức lực nào, Đại Bảo đã chạy rồi, cậu biết Đại Bảo sẽ không lạc, nó bị thương, nhất định sẽ có người giúp nó, nếu nó bị thương không nặng, nhất định sẽ chạy về tìm Tô Dật Tu, chỉ có điều, Đại Bảo bị thương rồi, bình thường cậu chải lông cho nó còn không dám mạnh tay, bọn họ làm Đại Bảo chảy máu, nếu cậu không dẫn nó ra ngoài, nếu cậu biết lái xe, nếu lúc cầm dây cậu chặt tay một chút...

Đều tại cậu.

“Mau đi thôi, khi này có người báo cảnh sát rồi.” Người vào giúp cũng bị thương, những kẻ kia thấy Hách Đăng thoi thóp, thấy đã đủ, liền nhanh chóng chuẩn bị lên xe.

Hách Đăng thấy bọn chúng muốn đi, không được, tuyệt đối không thể để bọn chúng chạy!

Cậu đứng bật dậy, ôm lấy tên đi sau cùng, vật kẻ đó ngã xuống, gần như đã là chút sức lực cuối cùng của cậu rồi.

Tên đó thấy Hách Đăng túm chặt không chịu buông quá phiền phức, hơn nữa lần này vốn đã không được thuận lợi, thấy Hách Đăng còn cử động được liền muốn dạy dỗ cậu để trút giận.

Vừa định ra tay thì nghe có tiếng chó sủa xa xa, hơn nữa không chỉ một con. Ngẩng đầu nhìn, mấy con chó đang chạy đến đây, chạy trước chính là con bọn chúng vừa định bắt.

“Mẹ kiếp!”

Muốn chạy cũng không kịp nữa rồi, không nhiều, tính cả Đại Bảo cũng chỉ có ba con chó, nhưng hai con chó kia nhìn biết ngay là chó hoang, to mà bản, thể hình chỉ nhỏ hơn Đại Bảo một chút, bị loại chó này cắn chắc chắn sẽ bệnh, chúng nó cắn trúng là xong đời!

Hơn nữa, chó quay lại trả thù, sẽ càng hung hãn càng mạnh miệng hơn, nếu không bị ai khống chế có thể sẽ bị cắn chết. Phần lông trước ngực Đại Bảo đã ướt đầm máu, chiếc vòng thép khi nãy vẫn tròn trên cổ, nhưng sức lực và sức công kích hoàn toàn không giảm sút, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy sợ.

Chạy là phản ứng đầu tiên, nhưng không chạy kịp nữa rồi, Đại Bảo chạy rút vào bước lao lên vỗ lấy người vừa đánh ngã Hách Đăng .

Hai con chó kia chặn trước mặt hai người còn lại sủa inh ỏi, hai kẻ đó không dám lên xe cũng chẳng dám nhúc nhích, chỉ cần cử động nhẹ thôi là hai con chó sẽ cắn. Không lâu sau xe cảnh sát đến, xe cứu thương cũng đi cùng, nhưng tình hình hiển nhiên là tệ hơn bọn họ tưởng nhiều, một xe không đủ.

Hách Đăng bị khiêng lên cáng cứu thương, đưa tay sờ cổ Đại Bảo, vẫn ướt máu dính tay, “Bác sĩ, gọi điện thoại giúp tôi, rồi đến bệnh viện Tân An, đưa nó đến đó trước, cổ nó bị thương rồi!”

Bác sĩ an ủi cậu, “Cậu bình tĩnh đã, tôi sẽ trông nó giúp cậu, nhưng cậu phải để tôi kiểm tra cho cậu trước.”

“Tôi thì khoan đã, tôi không chết được đâu, nhưng nó thì khác, nó bị thương trên cổ!”

Bác sĩ vội bảo nhân viên cấp cứu còn lại qua kiểm tra Hách Đăng , rồi nói: “Tôi kiểm tra cho nó giúp cậu, nhưng cậu cũng phải phối hợp, tôi phải cắt hết lông trên cổ nó.”

“Mau lên đi, đưa điện thoại cho tôi.” Di động rơi mất rồi, vừa làm rơi lúc nãy, nhưng mà bây giờ không có thời gian lo chuyện đó.

Cậu nhìn bác sĩ cắt lông cho Đại Bảo, Đại Bảo chăm chú nhìn cậu, cậu cũng nhìn Đại Bảo, có người bắt điện thoại, là tiếng của Tô Dật Tu, nhưng nhân viên cấp cứu lại giật lấy điện thoại, ra hiệu bảo cậu nằm xuống, “Sao vậy, đến nhà chưa? Nhớ anh à?”

Tiếng của Tô Dật Tu vọng ra từ ống nghe, mũi Hách Đăng cay cay, khóc, thở gấp khiến cậu cảm thấy chỗ nào trên người cũng đau.

“Em sao vậy? Bị thương sao? Có chuyện gì?” Anh nghe thấy tiếng Hách Đăng không được ổn.

“Anh Nhất Hưu, cổ Đại Bảo bị thương rồi chảy nhiều máu lắm, hu hu hu hu, bị dây thép siết, phải làm sao bây giờ, đưa đến chỗ anh có phải xa quá không, hức hức...” Hách Đăng vừa nói xong điện thoại lại bị giật mất.

“Xin chào, tôi thuộc trung tâm cấp cứu, là thế này, người bệnh tên Hách Đăng, cậu ấy gặp phải bọn trộm chó, đã bị thương, con chó cũng bị thương, chúng tôi đang đưa cậu ấy đến bệnh viện gần nhất, bây giờ phải đưa con chó đến đâu?”

Tô Dật Tu điếng người.

Nhân viên cấp cứu thấy anh không lên tiếng, liền nói: “Bây giờ bạn anh nhất định đòi lo cho con chó trước, nếu không không chịu cho kiểm tra.

Anh xem, phải xử lý con chó thế nào đây?”

“Chuyện đó.” Tô Dật Tu rất hoảng, nhưng nghe thấy tiếng khóc của Hách Đăng thì nói như phản ứng có điều kiện, “Cắt hết lông trên cổ nó, nếu có thể thì làm phiền giúp cầm máu và rửa vết thương cho nó. Đưa đến chỗ tôi quá xa.” Anh vừa nói chuyện vừa ra ngoài tìm Bành Tường, sau đó lật quyển danh bạ các bệnh viện có liên kết với bệnh viện của anh, chỉ vào một chỗ nói: “Đến Cẩm Vinh trên đường Nam Kinh, tôi sẽ thông báo với họ, cậu ấy có bị thương không? Có phải cậu ấy bị thương rồi không? Có nghiêm trọng không... Rốt cuộc tình hình thế nào rồi?”

Anh không thể tưởng tượng đến tình huống này, Đại Bảo bị thương nặng thì chắc chắn Hách Đăng sẽ bị thương nặng hơn, nhưng lại không thấy được cậu, trong lòng có sốt ruột cũng vô dụng, nhưng vẫn sốt ruột, “Nói thật cho tôi nghe.”

“Con chó chảy rất nhiều máu, nhưng rất bình tĩnh, trước mắt không có hiện tượng mất máu.” Lông trên cổ Đại Bảo đã được cạo sạch, bác sĩ dùng ô xy già rửa vết thương cho nó, có thể thấy được miệng vết thương, không sâu lắm, chỉ có một bên hơi sâu, nhưng không phải bên có động mạch. Dây thép đã cắt bỏ, nó được cầm máu, “Thấy được vết thương của nó rồi, tình hình không đến nỗi nào, nhưng chúng tôi không có kinh nghiệm chữa trị cho động vật, cho nên chỉ tháo dây thép, rửa vết thương và cầm máu, mong anh hiểu cho.” Nhân viên cấp cứu kiểm tra số liệu theo dõi của Hách Đăng, “Còn bạn của anh...” Người đó thấy Hách Đăng nôn kèm thứ gì đó đen đen, “Chảy máu bao tử, và não chấn động.”

“Các vị đến bệnh viện nào?”

“Chỗ gần đây nhất, 307.”

“Được rồi, cảm ơn nhiều.” Tô Dật Tu nói, “Cho tôi nói vài câu với cậu ấy.”

“Xin lỗi, chúng tôi sắp xuất phát rồi. Hiện tại tình trạng của người bệnh không thích hợp để nghe điện thoại.”

“Được rồi, giúp tôi... nói với cậu ấy, tôi sẽ đến ngay, còn nữa, tôi yêu cậu ấy, bảo cậu ấy ngoan một chút, không cần lo cho Đại Bảo, Đại Bảo sẽ không sao, bảo cậu ấy yên tâm chữa trị.”

“...” Nhân viên cấp cứu không phản ứng kịp, sau đó máy móc a một tiếng, rồi tắt máy.

Bành Tường đã đánh tiếng với bệnh viện Cẩm Vinh trong lúc Tô Dật Tu gọi điện thoại, “Tôi qua đó, cậu đến chỗ Hách Đăng .”

Tô Dật Tu ngồi trên ghế, rất mâu thuẫn, “Tôi rất lo cho Hách Đăng, muốn đến xem cậu ấy trước, nhưng tôi cũng rất lo cho Đại Bảo.” Anh chà mặt mình, “Tuy tình hình của Đại Bảo có vẻ rất lạc quan, nhưng mất máu là chuyện vừa lớn vừa nhỏ, đặc biệt là kiểu như Đại Bảo, chuyện gì cũng thích cố chịu, đến khi thật sự không chịu được nữa... Chuyện gì nó cũng không chịu biểu hiện ra, tôi rất lo. Nhưng tôi cũng lo cho Hách Đăng , những lúc thế này lẽ ra tôi phải ở cạnh cậu ấy, cậu xem tôi, thật đúng là...”

Bành Tường rất hiểu anh, “Đây là vấn đề mẹ và vợ cùng rớt xuống sông.”

“Tôi nghĩ, Đại Bảo sẽ hiểu cho tôi.”

“Sẽ mà.” Anh vỗ vai Tô Dật Tu, cởi áo blouse, “Yên tâm, tôi qua đó, nếu có chuyện gì sẽ báo cho cậu ngay, nếu cần phẫu thuật thì tôi sẽ làm, đừng khó chịu, Hách Đăng thương Đại Bảo như vậy, gặp chuyện này nhất định sẽ dốc hết sức phản kháng không để Đại Bảo bị bắt, nếu cậu đi thăm Đại Bảo trước, nói không chừng nó sẽ cho là Hách Đăng làm sao rồi, Đại Bảo rất tinh ý. Còn nữa, nếu cậu đi thăm Đại Bảo trước, tuy Hách Đăng thật lòng thương Đại Bảo, nhưng, cậu ấy sẽ luôn nghĩ vị trí của mình không

bằng Đại Bảo, tuy cậu ấy sẽ không nói gì, nhưng trong lòng vẫn sẽ khó chịu.”

“Cả hai đều là người nhà của tôi.”

“Cho nên, nghe tình hình khi này, tình trạng của Đại Bảo tốt hơn Hách Đăng , đi xem Hách Đăng trước, nếu tình hình phía Hách Đăng ổn định thì cậu lại sang thăm Đại Bảo, cứ vậy đi.”

Tô Dật Tu gật đầu.

Trước khi xe cấp cứu chạy, Hách Đăng còn nhớ tới người giúp cậu rồi bị thương, và hai con chó hoang Đại Bảo gọi đến, nếu không nhờ bọn họ, cậu và Đại Bảo sẽ không được cứu dễ dàng như vậy, người đó cũng đã được đưa lên một chiếc xe xấp cứu khác, cậu nhờ cảnh sát nhất định phải ghi số điện thoại của người đó lại, bây giờ là người bệnh được đưa vào viện cả rồi, phải cảm ơn người ta đàng hoàng mới được.

Cả hai con chó nữa, cậu nhờ cảnh sát đưa chúng nó về đồn trước, cậu dự định sẽ bỏ tiền nhờ Tô Dật Tu kiểm tra và chữa trị cho chúng nó, chuyện khác chờ chúng nó khỏi rồi tính tiếp. Không biết có tìm được nhà nào tốt chịu nhận nuôi chúng nó không.

Ps: Tô Dật Tu: Em lại bị thương rồi.

Hách Đăng : Lại là sao, rõ ràng mới lần đầu bị thương.

Tô Dật Tu: Không, lần đầu là dọa cú, em quên rồi à? Xem ra anh phải khắc sâu ấn tượng cho em mới được.

Hách Đăng :(#')

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Khi xe cấp cứu chạy đi, Hách Đăng đột nhiên ngồi bật dậy kêu gào: “Đừng để bọn chúng chạy! Bọn chúng trộm chó!! Còn làm Đại Bảo bị thương!!”

Bác sĩ đè cậu xuống, “Cậu đừng kích động, cảnh sát sẽ xử lý, quần chúng xung quanh cũng có thể làm chứng cho cậu, bây giờ chó của cậu không gặp vấn đề gì lớn, nhưng của cậu thì có, đừng kích động nữa được không?”

“Được, được...” Hách Đăng gật đầu, rồi đột nhiên nhú mày ôm đầu, “Tôi buồn nôn.”

“Biểu hiện não chấn động.” Nhân viên cấp cứu treo túi nước truyền lên, “Cậu đừng nói chuyện nữa, phía trước là bệnh viện thú y rồi, con chó sẽ xuống trước.”

“Nhất định phải dặn kĩ, rồi nói với bọn họ, đây là chó của Tô Dật Tu, là con của anh ấy, Tô Dật Tu biết tin chưa?” Cậu dặn dò luôn miệng: “Là Tô Dật Tu của bệnh viện thú y Tân An, vừa qua còn lên tivi, rất đẹp trai, rất cao, là nhân tài, tính tình tốt lắm...”

“Phải phải phải, chúng tôi biết!” Cậu mau ngậm miệng lại đi! “Nghe là biết anh ta rất rất tốt, hơn nữa khi này anh ta còn nói yêu cậu, nếu cậu muốn sống để gặp anh ta, và Đại Bảo của hai người, thì tốt nhất là cậu hợp tác điều trị, đã biết chưa?!”

Hách Đăng ngậm miệng, mặt mày đỏ bừng.

“Lúc này anh ấy nói, anh ấy yêu tôi? Nói với anh? Nói với người khác?” Cậu lăm bằm.

“Cậu nói gì?”

“Không có gì không có gì.” Lập tức câm miệng, nhưng trong lòng thì sung sướng nổi bong bóng luôn, “Ha ha.”

“...”

Đại Bảo đến Cẩm Vinh được tiếp đãi rất long trọng, ban đầu Đại Bảo không chịu xuống xe, người ta đã chuẩn bị sẵn cả cáng cứu thương cho động vật rồi, nhưng Đại Bảo cứ nhìn đăm đăm vào Hách Đăng, lại không ai dám bế, dù sao cũng không quen, Đại Bảo lại vừa gặp kích thích mạnh, không dám chắc đã bình tĩnh lại.

Hách Đăng đưa tay ra với nó, Đại Bảo lập tức đứng lên đi đến, cọ đầu cọ miệng vào tay Hách Đăng, “Ngoan, chữa trị sớm rồi chúng ta về nhà, đến lúc đó ba và ba con cùng đi đón con, nếu con khỏi trước, thì con và ba con cùng đến đón ba, Đại Bảo giỏi nhất thông minh nhất.”

Đại Bảo kêu gừ gừ không chịu đi.

Hách Đăng đưa tay đẩy nó, “Đi mau nào, nếu không ba sẽ nôn, nôn đầy người con, con sẽ không đẹp nữa.” Nhìn Đại Bảo cổ đã trụi lông, có lông che thì không thấy, bây giờ không còn lông vết thương lộ rõ, tuy bác sĩ đã nói không sao, nhưng trong mắt cậu thì đã quá khủng khiếp rồi. Cậu chỉ muốn khóc.

Đại Bảo biết cậu đang trêu nó, làm nũng với Hách Đăng một lúc mới đi ra nằm lên cáng. Đại Bảo bị khiêng đi, Hách Đăng biết nó sẽ không sao, nhưng vẫn không yên tâm được, trước khi cửa xe đóng lại còn gào lên: “Có chuyện gì nhớ phải báo cho tôi ngay.”

Di động rơi mất rồi, ai liên lạc với cậu được chứ.

Tô Dật Tu hồi hả đến bệnh viện, Hách Đăng đang soi dạ dày bên trong, khi được đẩy ra mặt cậu trắng bệch, đương nhiên anh biết soi dạ dày rất khó chịu, vội đi đến định an ủi Nhị Bảo vừa bị thương cả người lẫn trí.

Hách Đăng thấy anh thì tròn tròn mắt, “Sao anh lại đến đây! Đại Bảo thì sao!”

Nghe giọng cậu khàn khàn, Tô Dật Tu xoa trán cậu cùng đi vào thang máy với giường bệnh, “Có Bành Tường mà, khi này đã gọi điện thoại rồi, động mạch chủ không sao, cậu ấy sẽ khâu vết thương cho Đại Bảo, yên tâm, dùng chỉ thẩm mỹ, không có sẹo đâu.” Nói xong thấy Hách Đăng vẫn chưa yên tâm, vội thêm một câu: “Em từng thử kĩ thuật của anh rồi, chưa thấy của cậu ấy, lần này cho em chiêm ngưỡng.”

Hách Đăng không nói gì, xấu hổ nhìn sang hướng khác.

Tô Dật Tu hớn hờ, “Cậu ta lời quá rồi, có cơ hội chữa cho cả vợ con anh luôn.”

“Đổi chủ đề khác đi, em chóng mặt.”

Hách Đăng nhúu mày cố giấu cơn đau, Đại Bảo không sao, như thế thật quá tốt, yên tâm rồi thì tinh thần cũng không căng thẳng nữa, thế là, tâm trí bay lượn một vòng rồi quay lại cơ thể, lập tức cảm thấy đau đến không thở nổi, trong bao tử cứ như có lửa đốt, còn buồn nôn.

Tuy quan hệ giữa cậu và Tô Dật Tu đã đến mức đó, nhưng chính vì là quan hệ đó, cậu mới đặc biệt chú ý đến hình tượng, ai lại mong người yêu thấy đáng vẻ như đầu trâu mặt ngựa của mình chứ.

Cố nén cơn nôn, cậu vội dặn: “Mấy kẻ trộm chó bị cảnh sát dẫn đi rồi, nhất định nhất định không được tha cho bọn chúng, em không sao hết, anh

mau sang đó xem đi, em sợ họ sẽ thả bọn chúng đi mất!!”

“Không đâu không đâu, yên tâm, nếu thả thì càng tốt, anh trùm bao bố đánh cho chúng một trận.”

“Không được!” Mũi Hách Đăng cay xè, lại khóc, “Bọn chúng dùng dây thép siết Đại Bảo, dùng dây thép! Đại Bảo... Nó ngoan biết bao nhiêu, dù có lúc bướng bỉnh nhưng em cũng không nỡ nói nó một câu, bọn chúng lại dám... Hức hức hức...”

Y tá đẩy giường thấy cậu như thế liền đành giọng trách Tô Dật Tu: “Vị người nhà này anh ra ngoài trước được không, anh ở đây gây ảnh hưởng đến tâm trạng của bệnh nhân, tình trạng của cậu ấy rất dễ chuyển biến xấu, như thế còn chữa trị gì được nữa!”

“Vâng vâng vâng, tôi ra ngoài.” Tô Dật Tu vội tránh qua một bên, “Còn hai con chó, chúng nó cứu bọn em, và một người tốt, anh ta cũng bị thương!”

“Anh biết anh biết mà!”

Tô Dật Tu không tốn nhiều thời gian đã tìm được người tốt bụng ở khoa ngoại, vết thương trông rất nặng, nhưng đáng mừng đều là vết thương ngoài da, anh biểu thị lòng biết ơn từ tận đáy lòng, hơn nữa yêu cầu anh ta làm kiểm tra toàn diện để bảo đảm thật sự không sao, chi phí đương nhiên do anh trả.

Nhưng khi ra ngoài thường anh không mang thẻ ghi nợ mà chỉ mang thẻ tín dụng, hết cách, anh dùng thẻ tín dụng rút trước hai mươi ngàn từ máy rút tiền của bệnh viện đưa cho đối phương, đồng thời nói rõ tiền điều dưỡng tiền đền bù anh sẽ trả hết, còn đưa danh thiếp của mình cho anh ta, có vấn đề thì gọi lúc nào cũng được.

“Không không không, cửa hàng tôi tự mở thì làm gì có tiền đền bù chứ, bác sĩ đã nói chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, về nhà bôi bổ chút là được rồi.

“Không được không được, tôi đi gấp quá không mang nhiều tiền, anh không chỉ cứu chó của tôi mà còn cứu người nhà tôi, tôi thật sự rất biết ơn anh.”

Cuối cùng giằng co một hồi, người kia cầm năm ngàn, vì anh ta nói có bôi thường cũng là băng trộm chó bôi thường.

Đóng viện phí xong, Tô Dật Tu liên hệ với cảnh sát, tổng cộng bốn người, bọn chúng thuộc băng nhóm chuyên trộm chó, con nào giống thường thì cân kí bán thịt, giống quý thì bán lại lấy tiền, lần này còn đánh người, cảnh sát dặn Tô Dật Tu nhờ bác sĩ giám định thương tích cho Hách Đăng, còn tên bị Đại Bảo cắn và một tên bị Hách Đăng đá thì căn cứ vào tình hình khi đó và khẩu cung của người dân xung quanh, Hách Đăng chỉ tự vệ.

Tô Dật Tu yên tâm, “Có phải còn hai con chó ở đó không?”

“Đúng, con chó nhà anh dẫn đến đó, giỏi lắm.”

“Cảm ơn sếp, tôi lập tức nhờ người sang đón chúng nó.”

Gọi điện về bệnh viện, bảo bọn họ lái xe đến đồn cảnh sát đón hai con chó về chăm sóc. Nghĩ lại thấy không còn việc gì nữa, anh lại vội đi xem Hách Đăng.

Đi đến cửa phòng bệnh, thấy hai anh cảnh sát đang vừa ghi chép vừa nắm bắt tình hình với bác sĩ bên giường Hách Đăng, sau khi Tô Dật Tu chủ động nói rõ thân phận, cảnh sát liền hỏi anh tình hình của lũ chó.

Khi cảnh sát đi rồi, Tô Dật Tu đi đến nằm bên tay phải truyền nước và truyền máu của cậu, “Có đau không?”

“Cả người đều đau.” Hách Đăng lập tức bắt đầu hằm hằm hừ hừ.

Tô Dật Tu biết cậu đau thật, ngăm khuôn mặt te tua của cậu, nói: “Em chưa soi gương đúng không?”

“Chưa...”

“Ừm.” Nói xong, anh móc điện thoại ra chụp mấy tấm, “Đề dành làm kỉ niệm.”

“A, đừng, anh xóa mau.” Không nhìn cũng biết bây giờ cậu xấu thế nào.

“Không xóa được, hàng limited đó.” Tô Dật Tu ngăm nghĩa vài lần rồi cất, “Sau này em không còn cơ hội để bị thương nữa, em phải đi theo sát cạnh anh mới được.”

“Bây giờ em không sao rồi mà!!” Hách Đăng tuy đang suy nhược, nhưng vẫn nỗ lực đấu tranh đòi tự do.

Tô Dật Tu cười lạnh mấy tiếng, hạ giọng, “Không sao? Nếu sức chiến đấu của em mạnh thế, còn chịu được, thì hẳn là sức chịu đựng trên giường cũng cao lắm nhỉ, đáng thương cho anh trước đây phải e dè như vậy, sợ em đau sợ em mệt, nhưng toàn do anh nghĩ nhiều thôi nhỉ.”

“...” Sao lại nhảy qua đề tài này vậy! “Em là người bị hại đó.”

“Khi nào em khỏi, anh sẽ cho em thỏa mãn.”

“...”

“Nhắm mắt lại ngủ một lát đi.”

Mặt Hách Đăng lại nhăn nhúm, “Đau quá đi.”

Tô Dật Tu ra ngoài tìm bác sĩ, bác sĩ châm vào mông Hách Đăng một mũi an thần giảm đau, không lâu sau Hách Đăng đã ngủ.

Nhìn Hách Đăng sưng to sắp bằng con heo, Tô Dật Tu dè dặt đưa tay thử dưới mũi cậu, vẫn còn thở.

Trời biết anh đã sợ thế nào, chỉ khi cậu ngủ rồi, anh mới dám để nỗi sợ của mình trào ra, sao mà em dần quá vậy! Nhưng điều khiến anh xúc động hơn là, tình cảm giữa Hách Đăng và Đại Bảo.

Anh luôn biết Afghan là loài chó không làm nũng với chủ, loài chó khác cả ngày vây quanh chủ nhân lấy lòng, chúng nó lại chỉ cao ngạo ngồi đó nhìn xa xăm. Ngày đó mua về cũng không phải để nó lấy lòng mình.

Tuy ban đầu thẳng nhóc đó rất không nghe lời, nhưng bản chất của nó cũng là động vật thôi không phải sao? Rồi anh dần hiểu Đại Bảo, phát hiện không phải nó không hiểu những gì anh nói và ra lệnh, mà chỉ là không muốn làm. Nói cho cùng, trong xương tủy nó là giống chó săn xuất sắc, bây giờ ở trong nhà nghe người khác ra lệnh, đối với Đại Bảo mà nói, là chuyện không thể nhịn được.

Nhưng chậm rãi, Tô Dật Tu học được cách khác để đối xử với Đại Bảo, không phải chủ và thú cưng, mà là bạn bè và người nhà, không ra lệnh cho nó, mà nói chuyện và dạn dò. Khi sống chung nhà với nó, anh cảm thấy có thể Đại Bảo không thích mình, nhưng khi ra ngoài hay có người ngoài, anh phát hiện ra Đại Bảo rất trầm tĩnh, nó sẽ không biểu lộ tình cảm hay tỏ vẻ gì, nhưng trong cả đoàn người, nó luôn có thể nhìn thấy anh ngay, hơn nữa chỉ nhìn anh.

Giao lưu với nhiều con chó khác rồi, anh phát hiện, loài chó Afghan là như thế, tuy có lúc người ta sẽ cảm thấy chúng nó khinh thường mình, cho nên mới nói, ai đã thích chó Afghanistan đều là thích thật lòng.

Hách Đăng chăm sóc Đại Bảo, ban đầu Đại Bảo tốt với Hách Đăng là vì Tô Dật Tu, sau đó là vì bản thân Hách Đăng có duyên với nó, nhưng phát triển đến mức vì bảo vệ đối phương mà liều mạng như hiện nay, thật sự đã nằm ngoài tưởng tượng của anh.

Hách Đăng không sợ chết sao? Chắc chắn là sợ, nhưng an toàn của Đại Bảo khiến cậu quên mất chuyện đó. Đại Bảo không sợ chết sao? Tô Dật Tu muốn nói, với hiểu biết của anh về Đại Bảo, nó không sợ thật, thậm chí trong lòng nó cho là, hy sinh sinh mạng của mình cho bọn họ, là chuyện đáng làm. Đây là lòng trung thành của chúng nó, tuy bình thường được giấu rất kĩ.

Tô Dật Tu vuốt ve mái tóc và khuôn mặt bầm tím của Hách Đăng, thật sự bị cậu dọa cho mất hồn, phải cấm túc cả hai, tuy không phải lỗi của cậu, nhưng thái độ liều mạng như thế, vẫn phải cấm túc.

Đứng lên cúi người hôn Hách Đăng vẫn đang ngủ say một cái, Tô Dật Tu ra hành lang gọi điện thoại cho ba mẹ, dù thế nào, đây cũng là một cơ hội cực tốt để tình cảm tăng tiến.

Quả nhiên, mẹ Tô nghe tin rồi lập tức kéo ba Tô chạy đến. Khi tình trạng của Hách Đăng đã ổn định thì chuyển về bệnh viện gần nhà hơn, ba Tô bảo Tô Dật Tu yên tâm, nếu con bận thì cứ làm việc của con đi, ba mẹ sẽ chăm sóc Hách Đăng.

Đại Bảo ở lại Cẩm Vinh theo dõi một ngày, rồi được đón về Tân An, ngoài ra hai con chó kia đều bị thương ít nhiều, cũng đang được chữa trị, nhưng xem ra mắt nhìn của Đại Bảo cũng không tệ, ngoài vài vết thương thì sức khỏe hai con chó hoang đều rất tốt, lông hơi tệ, nhưng có thể dưỡng lại được, nhưng nhìn biết ngay một con là becgie một con là boxer.

Bành Tường rất thích boxer, vì giống chó này thân hình lớn, nhìn hơi xấu và dữ, có người sẽ sợ, nhưng trên thực tế loài chó này rất tình cảm với

con người, hơn nữa lại rất vâng lời, có thể làm chó dẫn đường hoặc chó nghiệp vụ, đặc biệt là rất thích trẻ con. Tuy anh ta không có con, nhưng thích con chó này, cho nên, anh ta sẽ nhận nuôi con chó này, hơn nữa đã chọn cả tên rồi, là Đậu Long.

Con becgie còn lại được cô y tá tiếp tân nhắm trúng, lần này thì ai biết cũng giật mình, “Sao? Con gái thì không được nuôi becgie à!”

“Không phải không phải.”

“Chính vì là con gái nên mới phải nuôi đó!” Cô nàng y tá kháng nghị.

Trong đầu Tô Dật Tu nghĩ, may mà con becgie này là cái, nếu không thì câu này hàm nghĩa quá.

“Tên em chọn được rồi, gọi nó là Đậu Phòng.”

Mấy người bình thường một chút được không! mấy người có để ý đến cảm nhận của chúng nó không! Nhưng dường như Đậu Long và Đậu Phòng rất thích tên mình, vì chúng nó cứ vẫy đuôi suốt.

Vấn đề hai con chó đã được giải quyết, Hách Đăng nằm trong viện cũng thở phào. Khi Đại Bảo dưỡng thương ở Tân An, Dư Quang có dẫn Tráng Tráng đến thăm một lần, Tráng Tráng thấy Đại Bảo bên trong thì rất kích động, tình cảm của nó dành cho Đại Bảo rất nồng nhiệt, tuy đã có chuyện kia, nhưng Tô Dật Tu luôn cảm thấy, quan hệ của chúng nó đã vượt qua ngưỡng bạn bè, nhưng chưa đến mức độ yêu đương.

Ai nói hai con chó không thể là anh em tốt chứ! Chỉ là giữa chặng có vài chuyện nhỏ xảy ra thôi! Hơn nữa, Đại Bảo đâu có làm gì Tráng Tráng chứ, ai, nhưng thấy Tráng Tráng nhiệt tình như thế cũng rồi trí lăm.

Dư Quang vỗ vai Tô Dật Tu, “Chuyện của hai con chó, để chúng nó tự giải quyết đi.”

“Đại Bảo sắp làm cha rồi.”

“Tôi cảm thấy loài chó rất trung thực với tình cảm của mình, thích là thích, ghét là ghét, anh cứ bắt nó ghét con chó nó thích, thật ra chúng nó không làm được đâu. Về mặt này, chúng nó đơn giản hơn con người nhiều.”

“Nếu tư duy của chúng nó có thể phức tạp đến thế, thì sớm muộn gì chúng nó cũng thống trị thế giới.”

Đương nhiên Đại Bảo nghe thấy tiếng của Tráng Tráng, nó nhìn Tráng Tráng nằm dán sát vào cửa sổ, vẫy đuôi một cái. Nhưng, suy nghĩ của Đại Bảo thật sự rất khó đoán. Tô Dật Tu dứt khoát không thèm đoán nữa, anh tin Đại Bảo tự có suy nghĩ của nó, nó tự biết cách giải quyết.

Kết quả giám định là Hách Đăng bị thương nhẹ, tổng hết những tên trộm chó vào tù, đồng thời phải bồi thường dân sự cho Hách Đăng Tô Dật Tu và người tốt bụng bị thương kia. Tuy số tiền không lớn, nhưng biểu thị rằng hành vi của những kẻ đó là phạm pháp.

Chỉ có điều không thể bồi thường được cho Đại Bảo, vì Đại Bảo không phải người, nhưng Tô Dật Tu và Hách Đăng sẽ càng yêu thương nó hơn.

Ở chung một thời gian, ấn tượng của mẹ Tô và ba Tô về Hách Đăng càng lúc càng tốt, nhưng, “Hai đứa đang làm gì đó!!” Ba Tô thấy con mình lại kéo Hách Đăng hôn hôn hôn, rống lên.

Tô Dật Tu chỉnh áo lại cho Hách Đăng, “Cậu ấy gài lệch nút, con đang gài lại.”

“À.” Ba Tô tặc lưỡi, “Bao nhiêu tuổi rồi mà đến nút áo cũng không biết gài. Bảo Tô Dật Tu gài cho con đi.”

“...”

Ba Tô phải tự lừa mình dối người là vì cái gì chứ!

Cổ Đại Bảo bị xén mất một mảng lông, trống một khoảng ở giữa, rất khó coi, Hách Đăng trực tiếp xén ngắn lông cho nó, không chỉ cắt bớt tóc mà còn chẻ mái ba bảy, ngẫu xiu luôn.

“Trông hâm quá!” Tô Dật Tu chê.

Đại Bảo và Nhị Bảo đuổi anh chạy khắp nhà không tha, cuối cùng chiến tranh chấm dứt khi Tô Dật Tu làm cho Nhị Bảo xỉu.

Ba tháng sau, con của Đại Bảo ra đời. Tổng cộng bốn con, ba đực một cái. Tô Dật Tu lấy một cặp, một con xám nhạt, một con vàng.

Lại hai tháng sau, Tô Dật Tu đón hai cục cưng về nhà, Hách Đăng ôm Tiểu Bảo đặt trước mặt Đại Bảo, “Đại Bảo, đây là con gái và con trai của con!”

Đại Bảo nhìn một cái, quá xấu! Rồi đi.

Hách Đăng rất buồn phiền.

“Chờ lớn một chút sẽ đẹp mà!! Con không được chê bai chúng nó!!!”

Tô Dật Tu ngồi cạnh thích chí, “Đúng là xấu thật.”

“Anh câm miệng!” Hách Đăng nhìn hai con chó con đang nhìn mình đầy ngây thơ, đáng yêu hơn Đại Bảo nhiều, cũng đáng yêu hơn Tô Dật Tu, hừ, “Con gái em muốn đặt tên là Elizabeth.”

“Được. Tô Dật Tu đồng ý, “Con trai anh cũng nghĩ xong rồi, tên Thái Tử.”

Phắc phắc phắc!!!

Rõ ràng là rất có khí thế!!

“VẬY em đổi tên được không? Con này tên Nữ Hoàng.”

“Tên là Elizabeth, quyết định vậy đi.”

“Anh cũng thấy tên em đặt rất hay đúng không!!” Hách Đăng ôm hai con chó con âu yếm.

Tô Dật Tu đứng lên nói: “Dễ gọi dễ nhớ, rút gọn lại thành Ely là được.”

“Phắc!!”

Tối đến giờ ngủ, hai đứa nhỏ không nghe lời cứ chạy lăng quăng trong phòng khách, Đại Bảo đi tới, tha Ely và Thái Tử về ổ của nó, khóa cửa.

Tráng Tráng tìm được một con Golden cái, nhưng nó vẫn rất thích chơi cùng Đại Bảo, nói theo cách của Hách Đăng là, có thể là do khí chất, khí chất của Đại Bảo quá cao, Tráng Tráng rất sùng bái nó. Tô Dật Tu bảo cậu nói bậy, nhưng Hách Đăng vẫn vững tin, Đại Bảo nhà cậu có sức hấp dẫn thế đó, vì Đậu Long và Đậu Phụng thấy Đại Bảo là lại tiền hô hậu ủng, Đại Bảo thì vẫn thông dong cao ngạo tao nhã bước đi.

Hách Đăng thấy rất thỏa mãn, vì giữa chúng nó là thật lòng.

Chó nhỏ có chó lớn chăm, sinh hoạt nhanh chóng vào nề nếp, thói quen của Đại Bảo rất tốt, cho nên hai con chó con cũng rất nhẹ nhàng, tuy nhìn như Đại Bảo không quan tâm tới chúng nó, nhưng trên thực tế, lúc nào Đại Bảo cũng quan tâm con nó, chỉ có phương thức lạ thôi.

Tình cha quả nhiên cao như Thái Sơn vậy.

Lần này Tô Dật Tu nghe phải câu này cũng bóp trán.

Hách Đăng ngày ngày tự tay làm rất nhiều đồ ngon cho chúng nó, còn dặn Tô Dật Tu mang theo cho cả Đậu Phộng và Đậu Long ăn, đương nhiên Tráng Tráng cũng có phần. Thời gian Tô Dật Tu ghen càng lúc càng dài, Hách Đăng đương nhiên phải bỏ càng nhiều thời gian ra để dỗ dành, dần dà, cậu quên sạch sẽ chuyện mình dự định mở lớp dạy kèm.

Có một lần vì Hách Đăng nói mười câu hết tám câu là Thái Tử với Ely, còn lại hai câu là Đại Bảo, Tô Dật Tu cảm thấy địa vị của mình trong nhà đã rơi tõm xuống cuối, anh thể hiện sự bất mãn mạnh mẽ, không thèm nói chuyện với Hách Đăng cả một ngày.

Khi về nhà, Hách Đăng bảo Tô Dật Tu nhắm mắt lại.

“Anh Nhất Hưu, tuy có lúc em bỏ quên anh, nhưng, trong tim lẫn trong lòng em, lúc nào cũng khắc tên anh, cho nên anh không phải giận đâu.” Cậu đặt gì đó vào tay Tô Dật Tu, “Em nộp hết toàn bộ.”

Tô Dật Tu mở mắt ra, thấy trong tay mình là một chiếc thẻ ngân hàng và một bản hợp đồng bán nhà, “Đây là?”

“Em bán nhà của em rồi, vì bán gấp nên chưa phải giá cao nhất, nhưng em đã chuyển hết tiền vào thẻ này, đưa cho anh hết.” Hách Đăng đỏ mặt cúi đầu, hơi bất an, phải biết, ý nghĩa căn nhà đó đối với cậu rất lớn. “Em không còn đường lui nào nữa rồi.” Đồi trước nhà cậu bị hai tên cận bã kia bán mất, đời này cậu giữ chặt căn nhà trong tay, cậu từng nghĩ mình có thể sẽ cô độc không nơi nương tựa, căn nhà đó là chốn an toàn cuối cùng của cậu.

Bây giờ cậu đã bán nhà rồi...

Hách Đăng ngẩng đầu nhìn Tô Dật Tu, “Sau này anh không được không thương em. Em mất nhà rồi.”

Tô Dật Tu ôm chầm lấy cậu, “Sao lại mất! Ở đây luôn là nhà của em.”
Anh ôm mặt Hách Đăng, “Anh đã nghĩ lâu rồi, chúng ta kết hôn đi.”

Sau khi giật mình, Hách Đăng hạnh phúc cười rạng rỡ: “Được.”

END

Ps: Tô Dật Tu: Kết hôn.

Hách Đăng: Kết hôn!

Tô Dật Tu: Vào động phòng!

Hách Đăng: Khoan đã! Chỉ mới nói kết hôn, nhưng vẫn chưa làm mà.

Tô Dật Tu: Một loại nghi thức thôi mà, anh tin là đổi sang nghi thức khác em cũng sẽ thích. Đây là nghi.thức.kết.hôn của đôi ta!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ngoại Truyện 1

Tiểu Bảo đến nhà đã một tháng rồi, Thái Tử ba tháng tuổi, đứng lên đã cao hơn bàn ăn, còn Elizabeth thì thấp hơn Thái tử một chút.

Hách Đăng cảm thấy rất không khoa học, sao mà lớn nhanh quá vậy! Tô Dật Tu nói là vì được ăn uống quá tốt, hơn nữa, tâm trạng vui vẻ.

Không sai, chắc chắn là phải vui, chẳng hạn như khi Hách Đăng bận rộn trong bếp, hai đứa nhỏ xếp hàng ngang gác chân trên kệ bếp nhìn... đồ ăn trong tay cậu, khẳng định là chúng nó đang vui.

“Làm mặt moe là đáng xấu hổ lắm biết không!” Lúc Hách Đăng cắt thịt, cậu cảm thấy Thái Tử không ngừng dùng chân đụng đụng cậu, Ely thì nghiêng đầu mở to mắt nhìn cậu chăm chú, không thể nào chịu nổi.

Muốn không chế lượng thịt chúng nó ăn thật sự quá khó, Thái Tử và Elizabeth dường như không hề được di truyền gen kiêu ngạo của Đại Bảo, lần nào thấy Đại Bảo ngồi yên một chỗ nhìn chúng nó nghịch phá, Hách Đăng đều cảm thấy hai đứa này thật sự quá ngốc.

Nhưng vẫn có một điểm đáng mừng, các Tiểu Bảo vẫn “kế thừa” không tệ phẩm chất tốt đẹp của Đại Bảo, thói quen sống lành mạnh và không kén ăn.

Cái gọi là “kế thừa” trên kia, chính là, cây gậy và củ cà rốt.

Có Đại Bảo, Hách Đăng không phải hao tâm tốn sức nhiều vì thói kén ăn của Tiểu Bảo. Kể lại lần đầu cậu làm bánh bột bắp nhân thịt và rau cho

chúng nó ăn, Tiểu Bảo ăn được hai miếng rồi đâm nát vỏ bột, lật qua lật lại trong bát, Hách Đăng rất bức bối.

Hai đứa nhỏ chơi chung, cái hay không học, cái xấu thì học rất nhanh, Ely nhanh chóng bắt chước. Hách Đăng hết cách, nếu đồ, lần sau chắc chắn chúng nó sẽ làm vậy nữa, chỉ ăn thịt không ăn rau thì sao được chứ!

Hách Đăng nhìn Đại Bảo đang tào nhả ăn cơm, thở dài liên tục, Đại Bảo ăn xong phần mình, đi đến trước mặt hai đứa con, hai đứa nhỏ dụi dụi lên người ba nó, nhõng nha nhõng nhẽo. Đại Bảo đánh cho.

Về sau không biết nó nói thế nào với các trẻ, nói chung là ăn hết. Mỗi bữa cơm sau đó, Đại Bảo quan sát chúng nó ăn, đứa nào không ăn hết thì đẩy vào góc tường phạt đứng.

Phương pháp giáo dục ấy vô cùng hiệu quả, Hách Đăng không phải lo chúng nó kén ăn nữa.

“Đại Bảo ba thương con chết luôn!” Hách Đăng ôm Đại Bảo hận không thể lăn lộn khắp nhà.

Thái Tử không chịu cô đơn, chạy đến đòi Hách Đăng ôm ôm, Hách Đăng đương nhiên sẽ không keo kiệt ôm ấp, “Nào Elizabeth, qua đây ôm ôm.”

Khi Tô Dật Tu về nhà thì thấy ba con chó một con người đang lăn lộn.

Tuy trước đó để dễ dành anh, Hách Đăng đã giao nộp hết tài sản trong tay, nhưng, cũng giống như mình có một viên kẹo rất yêu thích, vốn nên ngậm mãi trong miệng, nhưng bây giờ có ba người cũng rất thích, anh không thể không đưa viên kẹo cho bọn họ ngậm một tí, tuy cuối cùng kẹo vẫn sẽ về lại miệng mình, nhưng cảm giác vẫn khó chịu lắm.

Anh xoa ngực, cảm thấy mình càng lúc càng nhỏ mọn.

Đây là bệnh, nhưng anh không muốn chữa.

“Nhị Bảo.”

“A, anh Nhất Hữu.” Hách Đăng ôm Thái Tử vui tới bung hoa luôn, “Nhanh nhanh, lấy điện thoại chụp hình cho bọn em!!”

Tô Dật Tu u sầu, mình và em ấy còn chưa chụp chung tấm nào.

“Nhanh nhanh anh Nhất Hữu, a, Elizabeth đừng chạy!”

Tô Dật Tu chấp nhận số phận, lấy điện thoại ra chụp cho mấy tấm, anh nhìn thanh niên trong ảnh, càng lúc càng tươi ngon, cười càng lúc càng đẹp, dáng người cũng càng lúc càng tốt, eo cũng càng lúc càng dẻo, hông càng lúc càng vênh...

“Hách Đăng, cậu vào phòng, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“...”

Bấy giờ Hách Đăng mới nhận ra từ lúc Tô Dật Tu vào nhà, dường như tâm trạng anh không được ổn.

“A.” Cậu vỗ đầu Đại Bảo, Đại Bảo dẫn Thái Tử và Ely đi.

Theo Tô Dật Tu vào phòng, “Sao, sao vậy?” Hiếm thấy nha, cậu bắt đầu căng thẳng.

Ngẫm lại thì thời gian gần đây cậu ở nhà rất ngoan mà, tuyệt đối không xuất đầu lộ diện khoe mẽ lung tung, tuy cũng muốn dẫn Đại Bảo Thái Tử và Ely ra ngoài khoe khoang, nhưng trải qua chuyện lần trước, cậu chỉ dám xuống lầu dắt chó đi dạo với Tô Dật Tu vào nửa đêm, nếu không thì cuối tuần đi ngoại thành, bây giờ chúng nó toàn phải dùng toilet cho chó trong nhà.

Đâu có làm gì không tốt, hơn nữa hẳn cũng không phải anh Nhất Hữu ghen, lần trước mình thể hiện lòng trung thành triệt để thế còn gì.

Vậy thì là chuyện gì?

Phắc, không phải muốn chia tay chứ!

Người này đã nói muốn kết hôn với mình đó!

Phắc phắc phắc!

Nếu Tô Dật Tu dám nói chia tay, cậu sẽ dẫn hết Đại Bảo Tiểu Bảo đi!

Không, cậu sẽ đuổi Tô Dật Tu ra khỏi nhà!

“Nhị Bảo.” Tô Dật Tu ngồi xuống giường, vỗ vỗ chỗ cạnh mình, “Qua đây, ngồi.”

Hách Đăng ôm tâm trạng thê lương ngồi xuống, “Sao vậy?” Dám nói chia tay em bảo Đại Bảo cắn chết anh!

Tô Dật Tu đứng lên đi kéo rèm cửa sổ, trong phòng lập tức tối đi, Hách Đăng nhanh trí đứng lên muốn chạy ra ngoài, nhưng bị Tô Dật Tu ôm eo giữ lại, vút lên giường, “Chạy cái gì!”

“Em phải nấu cơm!”

“Đảm đang quá nhỉ, vậy đâu lý nào anh không ăn.”

“Vậy anh buông tay ra!”

“Em là cơm của anh, bây giờ anh ăn đây.”

“Phắc!” Hách Đăng giữ quần, “Lên cơm gì thế.”

“Đúng, em liều mạng vùng vẫy như vậy là đúng rồi đó, anh, muốn, cường, hi*p, em!”

Cửa phòng ngủ bật mở, Đại Bảo đứng đó nhìn hai người trên giường, xoay lưng đi, Thái Tử và Ely tò mò đi theo xem, thậm chí là manh động muốn tham gia.

Thái Tử: Hai người đó chơi gì vậy?

Elizabeth: Có lẽ giống đấu vật, như chúng ta thường chơi.

Thái Tử: Em cũng muốn chơi.

Elizabeth: Đi, Nhị Bảo thương chúng mình như vậy, nhất định sẽ cho mình chơi cùng.

Đại Bảo: Lăn về ổ hết cho ta! Lão tử đóng cửa!

Đại Bảo xách hai Tiểu Bảo đang nghe lén đi, Tiểu Bảo biểu thị mình rất bất mãn, kêu ai ải.

Cửa phòng ngủ đóng lại, Hách Đăng nói: “Thật ra Đại Bảo biết nói đó, chỉ là nó không nói thôi.”

“...” Trầm lặng chốc lát, Tô Dật Tu nói: “Em có thể để anh yên tâm đi làm được không vậy?”

“A ha ha ha!” Hiện tại đối với một vài vấn đề, đầu óc Hách Đăng phản ứng rất nhanh, “Người thú gì đó kinh quá, hơn nữa em đâu có loạn luân được! Anh nói có đúng không?”

Tô Dật Tu lật Hách Đăng lại ra sức đánh mông, “Hư này!”

Phắc! “Em oan mà!!”

Chuyện trên giường của hai người càng lúc càng hòa hợp, Tô Dật Tu thích nhất tính không điệu bộ của cậu, muốn là muốn, thích là thích, thậm chí còn phối hợp chơi mấy trò mới lạ. Người yêu như thế thật chẳng khác gì cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Suy nghĩ của Hách Đăng thật ra vô cùng đơn giản, đâu phải cậu không thấy thích, độ phù hợp của hai người càng cao, thì độ thỏa mãn cũng càng cao, lần nào cũng cực kì sung sướng, muốn chết muốn sống. Làm chuyện đó với người mình thích, không có gì đáng xấu hổ, người đàn ông của cậu khiến cậu thấy rất thỏa mãn, cậu hy vọng Tô Dật Tu có thể biết và cảm nhận được, cậu cho rằng đây là sự tán thành cao nhất dành cho Tô Dật Tu, vì đàn ông thì đều chú trọng vấn đề này, có tự tin thì có sức hấp dẫn, như thế khi làm việc cũng sẽ cảm thấy thoải mái.

Đồng thời, cậu nhìn thấy Tô Dật Tu hóa sói vì mình, cũng rất đặc chí, đây là sức hấp dẫn của cậu.

Tô Dật Tu vuốt làn da trơn bóng của cậu, nhìn vẻ quyến rũ trên đuôi mắt, tất cả đều do anh chăm chút mà thành. Thỏa mãn quá.

Hách Đăng nằm sấp trên giường mệt đến không muốn nhúc nhích ngón tay, nhắm mắt hưởng thụ tay nghề xoa bóp của Tô Dật Tu, nghỉ một lát cậu mới nói: “Hôm nay anh lại sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Chẳng lẽ đến thời kì mãn kinh rồi sao?”

“...” Tô Dật Tu mạnh tay, Hách Đăng kêu “áo” lên.

“Vậy thì tại sao? Anh không nói thì sao em biết được. Chắc chắn không phải chuyện công việc.”

“Sao em biết không phải?”

“Anh không bao giờ ăn hiếp em vì chuyện công việc.”

“...” Được rồi.

Thấy anh không nói, Hách Đăng cũng không hỏi nữa, nhắm mắt lại tiếp tục hưởng thụ, đột nhiên thấy tay lạnh lạnh, cậu mở mắt ra, nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, đột nhiên cười hì hì.

Tô Dật Tu xấu hổ, “Cười gì mà cười?”

“Nghĩ xem anh làm sao mua được một cặp nhẫn nam.”

“Đặt làm.”

“Sao anh biết cỡ của em?”

“Tối nào em cũng ngủ cạnh anh, sao không biết được.”

Hách Đăng nhìn chiếc nhẫn xoắn tạo hình tinh tế, nói: “Một là anh, một là em, chúng ta quấn vào nhau.”

“Không bao giờ tách ra.” Tô Dật Tu hôn lên chiếc nhẫn một cái, lồng hai bàn tay vào nhau, “Nhị Bảo thân mến, em có đồng ý cùng sống trọn đời với một bác sĩ thú y như anh không, cho dù sau này anh trở thành một ông già lom khom phải mặc tã, em vẫn chăm sóc anh, yêu anh chứ?”

Hách Đăng nhe răng cười ha ha nói: “Em bằng lòng yêu anh, nhưng không bằng lòng cho anh mặc tã, em sẽ thay quần lót và quần áo cho anh ngay khi cần, chăm sóc cho anh sạch sẽ thơm tho, để khi anh già vẫn đẹp trai y như bây giờ, không để anh lòi thối nhếch nhác.”

Tô Dật Tu cắn tai cậu, “Anh hy vọng em có thể đi trước anh, như vậy em sẽ không phải chịu nỗi đau khi mất anh, em chỉ cần thanh thản nhắm mắt lại là được, mọi chuyện khác cứ để anh, để anh cô đơn một mình nhớ về em, không lúc nào không nhớ em, chịu đựng nỗi đau đó, không sao

nhắm mắt lại được, trong đầu chỉ toàn là em.” Anh nhắm mắt lại, giọng nghèn nghẹn, “Nhưng anh thật sự không muốn mất em, làm sao bây giờ, khó chịu quá.”

Hách Đăng trở mình lại ôm anh, vuốt tóc anh, “Chúng ta đều còn trẻ mà, còn có rất nhiều thời gian để yêu nhau, thật sự đến khi đó, thì cũng là đã đến lúc rồi, đâu phải đột nhiên ta già đi, đừng vậy mà.” Cậu hôn lên mắt Tô Dật Tu, nói: “Chúng ta hẹn trước, kiếp sau rồi kiếp sau sau nữa, đều ở bên nhau, có được không?”

“Được.”

Tô Dật Tu hôn lên ngực, lên bụng, rồi lên chân cậu, cuối cùng dừng lại trên cẳng chân, bắt đầu dùng môi cọ xát, cuối cùng cắn thật mạnh, đến khi có mùi máu mới dừng, Hách Đăng vẫn chịu đựng, cậu biết Tô Dật Tu đang đánh dấu.

Liếm liếm chỗ đó, Tô Dật Tu thỏa mãn nói: “Như vậy thì sau này không sợ không tìm được em nữa.”

Hách Đăng nói anh ngốc.

Tô Dật Tu thò chân qua, “Em có muốn cắn một cái luôn không?”

“Em không cần!” Hách Đăng hất cằm, đắc chí nói: “Em nhớ rõ hình dáng cái bíp bíp của anh, to nhỏ dài ngắn từng mạch máu trên đó em đều nhớ rõ ràng!!”

Nghe hết câu này Tô Dật Tu lại kích động.

Nguyên liệu đã chuẩn bị xong không có cơ hội được nấu, hai người lăn lộn đến khi trời tối mịt, nấu mì, Tô Dật Tu lấy đồ ăn cho Đại Bảo và các Tiểu Bảo, sẵn tiện tâm sự mông.

“Hôm nay mấy đứa có bắt nạt Nhị Bảo không.”

“Nói cho mấy đứa biết, không được ăn hiếp Nhị Bảo, càng không được dè Nhị Bảo, cậu ấy của ba!!”

“Đừng cho là mấy đứa có thể chiếm được cậu ấy, hừ hừ, tối cũng phải ngoan ngoãn ngủ trong lòng ba thôi!!”

Đại Bảo Thái Tử và Ely xếp hàng nghe Tô Dật Tu khoe mẽ, những lúc thế này thì biểu hiện của một nhà ba chó đó đặc biệt nhất trí, chẳng biểu hiện gì.

Tô Dật Tu khoe mẽ và hù dọa một lúc, Thái Tử không chịu nổi nữa, ngáp một cái. Sau đó thấy Tô Dật Tu nhìn mình, Thái Tử lập tức nỗ lực mở to mắt ngồi thẳng thớm, biểu thị mình không buồn ngủ chút nào, Tô Dật Tu không kiềm được, bật cười, anh vừa cười là Ely nhào lên người Thái Tử, hai đứa nhỏ cuộn lại, qua một góc chơi.

Đại Bảo đi tới trước mặt Tô Dật Tu, Tô Dật Tu ôm nó, vén lông trên cổ nó lên, vẫn thấy được vết sẹo bên trong, nhưng khi phủ xuống thì không thấy được, đây xem như dấu tích của tình cảm giữa nó và Hách Đăng, không ai thay thế được.

“Đại Bảo, con đúng là kho báu.”

Đại Bảo đặc ý vẫy đuôi, xoay người đi tìm Hách Đăng.

Các đồng nghiệp ở Tân An thấy Tô Dật Tu đeo nhẫn cưới, đã không thấy gì lạ nữa rồi, chỉ là không ai nói gì mà thôi, nhưng, “Tô, không có chuyện gì cậu đừng có cười như vậy được không, sợ hãi quá!!”

“Tôi thích!”

“Sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng khi làm việc của bọn tôi.”

Bành Tường ra hiệu bảo mọi người im lặng, anh ta đại diện phát biểu, “Đầu tiên, thú y là một công việc cần tinh thần trách nhiệm rất cao, hơn nữa cần duy trì bình tĩnh liên tục, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến phán đoán.”

“Tôi rất bình tĩnh.”

“Cậu nói xem bữa trưa nay tôi đã uống Coca hay Sprite?”

Tô Dật Tu nghĩ nghĩ, “Sprite.”

“Sai.” Bành Tường tàn nhẫn phủ nhận, “Cậu xem, cả thường thức cơ bản mà cậu cũng quên mất rồi, cho cậu hai lựa chọn là để đánh lừa đầu óc cậu, vậy mà cậu cũng nhảy vào bẫy của tôi như thế.”

“Tôi cho cậu ba giây nhanh chóng cắt ngay, nếu không cậu trực suốt tuần!!”

Bành Tường đành thỏa hiệp với số phận, nhưng tuyệt đối không đầu hàng thế lực xấu, “Tôi cung cấp tin tức nội bộ cho cậu, mấy hôm nay cậu về nhà chú ý một chút, nhà cậu sắp thêm nhân khẩu.”

“...”

Tô Dật Tu cáu, đã ba con chó rồi, còn thêm nhân khẩu! Thêm nữa thì mình thật sự không còn chỗ đứng!

Về nhà rồi, anh cảnh giác đi hết một vòng quanh nhà, không thấy có gì bất thường.

“Anh đang tìm gì vậy?”

“Gần đây, em có mua gì về không?”

Hách Đăng nhìn trời, “Mua rất nhiều thứ, phần lớn bị anh ăn hết rồi.”

“Thứ gì không ăn được ấy, em có mua không?”

“Tiếp tục nhìn trời, “Đồ không ăn được phần lớn bị anh xài rồi.”

Tô Dật Tu lại hỏi, “Còn nữa không? Sinh vật sống ấy?”

Hách Đằng nhíu mày, “Sinh vật sống, cần mua sao?”

“Thứ gì?”

“Muỗi có tính không? Miễn phí luôn, mở cửa sổ là bay vào.” Hách Đằng vỗ đùi, “Mấy hôm trước có con thạch sùng vào nhà!”

“...”

“Bị Thái Tử ăn.”

“Phắc!” Tô Dật Tu chạy đi tìm Thái Tử, Thái Tử nhận ra đại sự không ổn vội chạy ra sau Đại Bảo, Đại Bảo mặc kệ nó, nó chui xuống dưới bụng Đại Bảo, nhưng Đại Bảo không cho, hết cách, nó chỉ giấu được cái đầu vào, chừa phần thân bên ngoài, giả vờ như mình đã trốn rồi.

“Thái Tử, không được ăn đồ lung tung, lỡ bệnh thì sao!!!”

Hách Đằng cũng ngồi xuống, “Em mắng nó rồi.” Thấy Tô Dật Tu vẫn không tha, nói tiếp: “Đại Bảo đánh nó rồi.”

“Được rồi.” Sau đó thêm một câu, “Dù sao cũng không phải con anh.”

“Anh là ông nội.”

“...”

“Đúng rồi, rốt cuộc từ lúc về nhà anh tìm gì vậy!”

Tô Dật Tu nhớ đến lại thấy tức, lại bị Bành Tường lừa, “Bành Tường nói em mua thứ gì đó, vậy mà anh cũng tin!!” Ngu quá đi, quả nhiên ở lâu với Nhị Bảo sẽ bị truyền nhiễm.

Hách Đăng gãi đầu, “A, mua thứ gì sao, không phải anh ấy nói con ấy chứ.” Nói xong cậu chạy vào phòng đọc sách xách một cái hộp nhựa ra, bên trong có trái gỗ vụn và vỏ cây, và một khúc gỗ nhỏ, “Anh xem, anh ấy nói con này đúng không.”

Tô Dật Tu nhìn con bọ cánh cứng to đùng trong hộp, xù lông, “Cái gì đây!!”

“Con này là Kẹp Kim Cầu Vòng, đẹp không!”

“Nó là rệp mà!!”

“Là bọ cánh cứng, anh xem to chưa!!” Hách Đăng khó giấu vẻ thích thú, “Đẹp không! Anh xem vỏ của nó nè, biết đổi màu đó, biến thành màu hồng đậm đẹp ghê!!! Nó ăn côn trùng với thạch rau câu, dễ nuôi lắm, nó to vậy thôi chứ hiền lắm, anh Nhất Hưu anh sờ thử đi! Đại Bảo thích nó lắm, anh đừng chạy mà!!!”

Hách Đăng xách hộp đuổi theo Tô Dật Tu, Thái Tử và Ely chạy theo phía sau, cả nhà lập tức náo loạn.

Đại Bảo: Đàn sinh vật ngu ngốc thật hết thuốc chữa rồi, chạy tới chạy lui như vậy sao thấy bọ cánh cứng được!!! Tối nay mình đi xem, hừ.

Ps: Thái Tử: Ely xem nè, Kẹp Kim Cầu Vòng ăn gì vậy, nhìn mềm mềm, thơm quá.

Ely: Có mùi trái cây, chắc là ngon lắm!!

Thái Tử: Ba ơi, tụi con muốn ăn! Lấy ra cho tụi con ăn đi!!

Đại Bảo: Hết cách, thật ra trẫm rất thương con.

Ngày hôm sau...

Hách Đăng: Phắc con bỏ cánh cứng của mình!!!!!!

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoại Truyện 2

Hách Đăng và Tô Dật Tu sống cùng nhau rất hòa thuận vui vẻ, ba cục cứng trong nhà cũng lớn dần, căn nhà vốn là dạng Skip-floor, nhưng Ely và Thái Tử lớn lên, cộng thêm Đại Bảo, rõ ràng không thể hoạt động tự do trong khu nhà được nữa.

Đặc biệt là trước đây còn có một lần, Tô Dật Tu phải thực hiện một ca phẫu thuật cực kì phức tạp nên rất mệt, sáng ngày hôm sau khó khăn lắm mới được ngủ nướng một hôm, nhưng mới sáng sớm con chó dưới tầng đã sủa inh ỏi, chủ nó lại mặc kệ, chỉ luôn mồm nói: “Con đừng sủa nữa, ngoan.”

Mệ nó nếu nó hiểu được thì còn là động vật không!

Đại Bảo và Tiểu Bảo trước nay không sủa bậy, trừ khi vui chơi quá khích mới kêu vài tiếng biểu thị đang bất mãn. Tô Dật Tu bị đánh thức đã rất bức bối rồi, Hách Đăng cũng hết cách, đi đến mở cửa sổ, cậu nói rất lễ phép: “Thím dắt chó đi được không? Vẫn còn sớm, trong nhà có người còn ngủ.”

Bà thím dưới lầu trả cho một câu: “Trời sáng rồi, ngủ nghê gì nữa. Mà nó cứ muốn sủa thì tôi làm gì được.”

Hách Đăng cáu, nhưng chẳng lẽ lại đi cãi nhau với chị ta?

Cậu còn đang do dự xem nên phản bác thế nào thì Tô Dật Tu bên kia đã xuống giường cời trần đứng bên cửa sổ rống: “Bảo bố bà ngậm miệng lại!!”

Người bên dưới đồng loạt nhìn lên, tuy còn rất sớm, nhưng vẫn có người, dù chỉ năm ba người nhưng cũng là người mà, Hách Đăng rất muốn che mặt.

Đại Bảo trở nên hơi giống Thái Tử, thích hóng chuyện, có chuyện gì nhất định phải ra xem thử, Hách Đăng cảm thấy trước đây Đại Bảo đâu có như thế, nó quan tâm tới người khác từ khi nào vậy chứ, trước đây không có gì làm thì nó sẽ tự chơi soi gương.

Lần này thấy Hách Đăng và Tô Dật Tu đều đứng trước cửa sổ, còn la hét, nó đi đến, chen giữa hai người, bám vào bệ cửa nhìn xuống.

A, Đại Bảo cao quá.

Thái Tử cũng đến, chen cạnh Đại Bảo nhìn xuống.

Phắc, Thái Tử cũng cao quá rồi!!

Này này, Ely con là thực nữ con đừng nhiều chuyện được không!

Hách Đăng bị chen lọt vào trong...

Nhìn một người ba chó trước cửa sổ, Thái Tử màu xám trắng, chắc chắc, giống người một nhà quá...

Bà thím dưới lầu thù rất dai, gọi điện tố Tô Dật Tu, nói anh nuôi chó cỡ đại, số lượng nhiều, rất đáng sợ.

Người của Trạm phòng dịch đến khảo sát, Đại Bảo rất cảnh giác, Thái Tử và Ely vốn định đến hóng chuyện, bị Đại Bảo nhìn một cái, hai đứa nhỏ lập tức ngoan ngoãn về ngồi cạnh Hách Đăng.

Tô Dật Tu ngoài mặt thì kiên nhẫn trả lời khảo sát, thật ra trong lòng sắp phát điên, giấy chứng nhận cho chó chắc chắn là có, nhưng người của Trạm phòng dịch nói, không thể nuôi cả ba con trong nhà được.

Hách Đăng ôm Thái Tử và Ely, hai đứa nhỏ cũng nhận ra người ta đang nói về mình, hơn nữa còn cảm nhận được tâm trạng của Nhị Bảo không được tốt, cho nên chúng nó ngoan ngoãn ở cạnh Nhị Bảo.

Cuối cùng tiền nhân viên y tế đi, Tô Dật Tu ra ban công hút thuốc, Hách Đăng vỗ đầu bảo chúng nó tự chơi, Thái Tử chạy đến cạnh Đại Bảo, dường như muốn hỏi ba nó rốt cuộc có chuyện gì vậy.

Đại Bảo không thèm nhìn nó, ngồi đó tự ngắm nhân sinh, Thái Tử rất bức bối, nghĩ ba nó lạnh nhạt với nó, liền há mồm cắn tai Đại Bảo, Đại Bảo ngoái đầu nhìn Thái Tử, chôn con mình xuống dưới sofa.

“Anh Nhất Hưu.” Hách Đăng rất lo cho Tô Dật Tu, khi này ý của Trạm phòng dịch là, có thể nuôi, nhưng không được nuôi nhiều như vậy, rõ ràng là muốn mang Thái Tử và Ely đi.

Tô Dật Tu rít hơi thuốc cuối cùng, an ủi cậu: “Không sao đâu.”

“Nhưng mà...” Bọn họ có đến bắt chó không? Lỡ như đám người kia lại tố cáo nữa thì sao? “Đúng là quá đáng.”

“Đừng nghĩ nữa, rồi sẽ giải quyết được thôi, yên tâm.” Tô Dật Tu xoa đầu cậu, “Bọn họ muốn mang Tiểu Bảo đi, Đại Bảo sẽ không đồng ý.”

“Lỡ như chuyện xảy ra thật, rồi Đại Bảo tức giận cắn mấy người đó, có khi nào sẽ bị bắt đi không?” Cậu nhìn xuống lầu, “Vậy thì đúng ý bọn họ rồi.”

Mấy hôm sau, Tô Dật Tu không nhắc đến chuyện đó nữa, nhưng chưa giải quyết được thì Hách Đăng vẫn chưa yên tâm, cậu lại không dám hỏi, trong thời kì nhạy cảm, cậu không dám dẫn nhà Đại Bảo xuống lầu đi dạo, chỉ đành bắt chúng nó giải quyết trong toilet cho chó trong nhà, đến cuối tuần lại dẫn chúng nó ra ngoại thành đổi gió.

Cuối tuần, Tô Dật Tu dẫn Đại Bảo Nhị Bảo và hai Tiểu Bảo ra ngoại ô, xe chạy vào một khu nhà, khung cảnh rất đẹp, bước vào đầu tiên là thấy vườn hoa lớn, sau đó là tòa lầu năm tầng, chỉ có vài tòa, đi qua con suối phía sau là khu biệt thự.

Xe dừng lại trước một khu trong đó, Hách Đăng thấy Tô Dật Tu ra hiệu bảo cậu xuống xe, “Bọn Đại Bảo ở trên xe à?”

“Cùng xuống đi.” Tô Dật Tu mở cửa sau, Đại Bảo và các Tiểu Bảo lần lượt nhảy xuống.

Vì là chỗ lạ, nên Đại Bảo không chạy lung tung, có nó chặn, Thái Tử cũng chỉ chạy tới chạy lui trên đường, nhưng hưng phấn là chắc chắn có, bị nhốt trong nhà suốt mấy ngày rồi.

“Mình đi đâu vậy?” Hách Đăng hỏi.

Tô Dật Tu đẩy cánh cổng sắt đúc hoa văn ra, một cô gái đi từ trong ra, Hách Đăng thấy người này trông rất giống nhân viên môi giới.

“Chào ông Tô.”

“Chào cô, tôi dẫn cả nhà cùng đến xem.”

Cô môi giới nhiệt tình chào hỏi Hách Đăng, rồi thấy ba con Afghanistan phía sau, nói thật ra, quá đồ sộ, cô không thể thưởng thức được, nhưng không thể không nói, lông rất đẹp, cho nên cô khéo léo mở lời khen, nhờ vậy khiến cho Hách Đăng thả lỏng một chút, cậu thật sự sợ cô gái này sẽ buột miệng nói “Xấu quá.”, cậu mà nghe thấy câu ấy tám phần sẽ quay đầu đi ngay.

Cô nhân viên môi giới nói lại những gì mình đã nói mấy trăm lần, giới thiệu tất cả các nơi, Đại Bảo dẫn hai Tiểu Bảo chạy qua chạy lại trong phòng.

“Phía sau có một vườn cây, nếu nuôi thú cưng thì rất phù hợp, bên đó rất rộng.”

Tô Dật Tu không nghe giới thiệu, chỉ thâm tình chăm chú hỏi Hách Đăng: “Em thấy chỗ này thế nào?”

Trong lòng Hách Đăng nói đương nhiên là tốt rồi!!! Nhưng chỗ này đắt biết bao nhiêu!!! Nhưng người lạ còn đang đứng đó, hỏi thẳng giá tiền thì rất ngại, “Tốt thì tốt thật, nhưng môi trường sống hoàn thiện chứ? Chẳng hạn như, mua thức ăn thế nào?”

“Ở đây mỗi ngày sẽ có người của công ty đưa nguyên liệu tươi sống đến, nếu không cần thì chỉ cần báo trước là được.” Cô môi giới cười trả lời.

“Bệnh viện thì sao?”

“Phòng y tế trong khu có bác sĩ trực suốt 24 tiếng, anh yên tâm, nếu có vấn đề gì, nhân viên cứu hộ của chúng tôi sẽ cấp cứu ngay lập tức, tranh thủ thời gian quý giá của người gặp nạn.”

“Nhưng vẫn cách bệnh viện khá xa.”

“Tuy chỗ này không phải trung tâm thành phố, nhưng cũng chưa phải ngoại thành, tối đa là rìa trung tâm, sau này sẽ không còn khu biệt thự nào cách thành phố gần như chỗ này nữa. Bệnh viện gần đây nhất đi mất khoảng mười lăm phút, là bệnh viện tuyến trung ương.”

Hách Đăng ngẫm nghĩ, chỗ này thật sự không tệ, hơn nữa còn gần trung tâm hơn nhà cũ của cậu.

“Các trang thiết bị cũng rất đẹp, vật liệu toàn bộ đều thân thiện với môi trường, chuyện này các vị hoàn toàn có thể yên tâm, chỉ cần tìm được thứ gì không đủ tiêu chuẩn, chúng tôi sẽ trả lại toàn bộ tiền cho các vị, chỉ cần mua thêm đồ gia dụng là có thể vào ở được.”

Tô Dật Tu nói với cô: “Chúng tôi xem trên lầu một lúc nữa.”

“Vâng.”

Chờ cô môi giới xuống lầu rồi, Hách Đăng hỏi anh ngay: “Đặt chết luôn đúng không!”

“Cũng tạm, anh tính thử giá căn này, với cả tiền mua đồ gia dụng và trang trí linh tinh nữa, chưa đến hai triệu.”

Không ngờ chưa đến hai triệu, bấy giờ Hách Đăng mới nhớ ra, cậu đã sống lại kiếp khác. Suýt chút quên mất, vài năm nữa giá căn nhà này phải thêm một số 0.

“Thật là, biết sớm thì em để đến bây giờ bán nhà là được rồi, có thể kiếm thêm một ít.”

Tô Dật Tu tính cho cậu nghe, “Tiền em bán nhà, rồi anh bán nhà anh, tiền mua vàng của chúng ta cũng lời mấy trăm ngàn rồi, dư dả, không phải lo.”

“Nhưng, trong tay không có ít tiền, cảm thấy không yên tâm.”

“Vậy không có tiền em không yên tâm, hay là mất Đại Bảo Tiểu Bảo em không yên tâm?”

Chỉ cần so như vậy là Hách Đăng quyết định ngay, “Mua.”

Tô Dật Tu cười rạng rỡ, vì anh chiong tiền lâu rồi, trả hết một lần còn được giảm 10%, anh còn đặt người ta đưa đến một bộ loa và tivi cao cấp, để trong phòng lớn dưới lầu, thêm một bộ sofa bàn trà kiểu Âu trong phòng khách.

Nếu Hách Đăng không đồng ý, trả hàng rất phiền phức, cho nên mới kéo cô nhân viên môi giới tới thêm lần nữa.

Thấy hai người hài lòng, cô môi giới định đi, đột nhiên Hách Đăng gọi lại, “Ở đây có xe vào thành phố không?”

“Ngày nào trong khu cũng có xe đi, anh yên tâm.”

“Vậy tốt quá.”

“Chúng tôi đang từng bước hoàn thành việc mở rộng các cơ sở trong khu đô thị, trong đó có cả trường mẫu giáo và tiểu học.”

“Trong khu?”

“Đúng.” Cô nhân viên hỏi: “Anh có muốn đi xem không, trường mẫu giáo đã xây dựng xong, khu dạy học còn đang trang trí.”

Hai mắt Hách Đăng sáng rỡ, ở ngay trong khu nhà cậu, nghĩa là nhiều học sinh, nhiều học sinh thì cần nhiều bổ túc, tiếng Anh tiểu học càng dễ dạy!!

Tô Dật Tu quá hiểu cậu, “Chúng tôi sẽ nhanh chóng dọn vào.”

“Vâng.”

Hai người nhờ Dư Quang chăm Đại Bảo Tiểu Bảo vài hôm, hai người bận rộn mấy ngày mới dọn nhà mua sắm xong, những thứ nhỏ hơn thì sau này dọn vào đã rồi nói, bây giờ không lo được nhiều như thế nữa.

Ngày chuyển đồ, nhờ công ty xếp luôn cả lịch dọn vệ sinh, vừa dọn dẹp vừa bận rộn sắp xếp đồ đạc, khi làm xong hết mọi việc thì trời đã tối.

Hách Đăng nằm trên sofa phòng khách, nhìn chùm đèn thủy tinh trên trần, “Trời ạ, sau này tha hồ mà mệt.”

“Chỉ hơn nhà cũ một cái nhà kính, với hai cái sân trước sau thôi mà.”

“Cái ‘thôi mà’ đó của anh là hơn một trăm mét vuông đó.”

“Sau này em đi làm, anh ở nhà nội trợ.”

Hách Đăng cầm gối quăng anh, “Đi dọn ố chó đi.”

Hai người xây một cái chuồng chó lớn sau nhà, trong nhà cũng có phòng cho Đại Bảo và Tiểu Bảo, ban ngày chúng nó có thể chơi bên ngoài, đến đêm, Hách Đăng nghĩ về nhà ngủ vẫn tốt hơn, tuy ở đây hẳn sẽ không có ai trộm chó, nhưng cậu bị ám ảnh.

Ngày dọn nhà, Tô Dật Tu thuê xe tải đến chở đồ, mấy bà thím đặc chí chạy đến, “Ồ, dọn đi à, thật là, tiếc quá đi.”

Tô Dật Tu nói: “Nhà này nhỏ quá, đổi chỗ khác rộng hơn.” Anh cười cười, “Nói ra còn phải cảm ơn thím, nếu không làm sao tụi con mua được căn nhà hợp ý như thế.”

“...”

Có chỗ rộng đương nhiên Đại Bảo và các Tiểu Bảo rất vui, tường sân sau là rào gỗ, ở giữa có đường đi, sau nữa là nhà người khác, ý thức của chúng nó về hàng rào khiến Hách Đăng rất ngạc nhiên, vì mấy lần thấy Thái Tử chạy vun vút như sắp lao ra ngoài, nhưng đến rào thì luôn quay đầu chạy về, Elyzabeth cũng vậy, chúng nó biết, chỗ được rào lại là của nhà mình, bên ngoài là của người khác. Tuy Hách Đăng luôn nghĩ Thái Tử sẽ nhảy phốc vào sân nhà người khác.

Nhưng thật ra thì Thái Tử đã từng làm vậy, rồi sau đó nó bị Đại Bảo và Ely hợp tác đánh cho một trận, cho nên mới ngoan như thế. Đương nhiên chúng nó sẽ không nói với Hách Đăng, đây là bí mật giữa ba chúng nó.

Cậu nhóc nhà đối diện rất thích Thái Tử, thỉnh thoảng lại ngồi ngắm chúng nó chơi với nhau, lần trước Thái Tử chạy vào nhà mình, cậu nhóc rất kích động, kết quả Thái Tử lại chạy về.

Cậu bé kéo tay cha mình nói muốn qua đó chơi với chó đẹp, nhưng ba con Afghanistan đứng cạnh nhau, trên mặt hình thể rất đáng sợ, nhưng sau mấy ngày quan sát, ba cậu nhóc cũng đã sang thăm vào lúc Hách Đăng bảo Tiểu Bảo xếp hàng chải lông.

Hách Đăng nhìn người đàn ông dẫn theo đứa trẻ đứng ngoài sân, trong lòng thích một cái, ý nghĩ đầu tiên là, phắc có khi nào mấy đứa nhỏ này chạy ra ngoài gây họa lúc mình không chú ý không!!!

Cho nên cậu tái mặt, đứng lên hỏi: “Chào anh, có phải chó nhà tôi đã nghịch phá gì không?”

“Không phải.” Người đó nói, “Tôi ở nhà đối diện, con tôi thích rất chó nhà cậu, lần nào nó cũng đứng trước cửa sổ nhìn.”

Hách Đăng thấy hai mắt thẳng bé sáng rỡ chăm chăm nhìn Thái Tử, nhưng lại trốn sau lưng ba nó, cậu cười bước ra mở cổng, “Chúng nó thân thiện lắm.”

“Đúng vậy, hình như chưa từng nghe chúng nó sủa.”

“Lại đây, Thái Tử.” Thái Tử đi đến, Hách Đăng ôm Thái Tử xoa đầu nó, “Bạn nhỏ này rất thích con, bạn ấy ở nhà đối diện.”

Thái Tử nhìn cậu bé, bỏ chạy mất.

Cậu nhóc bị đá kích, Hách Đăng cũng sửng sốt, Thái Tử trước nay đâu có như thế, nó sợ trẻ con sao?

Thật ra Thái Tử chỉ chột dạ thôi, nó nghĩ là cậu nhóc đó sang mách chuyện nó chạy vào sân nhà họ!

Hách Đăng thấy cậu bé sắp khóc, vội gọi Đại Bảo: “Xem này, đây là Đại Bảo, là ba của Thái Tử.” Cậu nói với cậu bé, “Chú nắm tay con, con sờ nó.” Rồi lại nói với Đại Bảo: “Đại Bảo, con của con chạy mất rồi, con cho cậu nhóc sờ thử, ngoan!”

Đại Bảo hết nói nổi.

Hách Đăng cầm tay cậu bé chậm rãi vuốt chỗ lông trên lưng Đại Bảo, rồi để nó tự vuốt, cậu nhóc vui cực, “Lông mượt quá, ba ơi ba sờ đi.”

Đại Bảo và Ely đều cho cậu bé sờ thử, sau đó chơi cùng nhau một lúc, Thái Tử từ trong nhà nhìn ra, hình như không sao cả, thế là liền chạy ra chen vào, cho con chơi với!!

Đại Bảo Tiểu Bảo có bạn mới, cậu nhóc cứ rảnh lại chạy sang chơi với chúng nó, Thái Tử vẫn được yêu thích nhất. Người nhà cậu bé thành bạn bè với Tô Dật Tu và Hách Đăng, xem như kết thân vì con chó cưng. Chủ nào chó nấy, tuy con chó không thể hoàn toàn đại diện cho chủ, nhưng tuyệt đối có ảnh hưởng.

Về sau Hách Đăng tự nhiên trở thành người phụ đạo Anh Văn cho cậu nhóc, dạy tiếng Anh cho trẻ con rất dễ, quan trọng là phương pháp, trong nhà có Đại Bảo Tiểu Bảo, cậu bé học rất nhanh, mà cũng rất ngoan, dần dà, không ít người trong khu tìm đến.

Tô Dật Tu đề nghị cậu mở lớp, một tuần hai buổi, xen kẽ sáng chiều, một buổi một tiếng rưỡi, cuối tuần nghỉ, như thế sẽ không quá mệt mỏi.

Không biết có phải vì có ba con chó không, lũ rể vừa thích vừa sợ, đặc biệt là Đại Bảo không việc gì cứ thích đứng lên gác chân trên vai Hách Đăng.

Cuối năm, Tô Dật Tu dẫn Đại Bảo đi tham gia cuộc thi chó đẹp, đi cho vui mà lại bưng giải quán quân về, bấy giờ Hách Đăng mới biết, sau tai Hách Đăng có con microchip chứng minh thuần chủng.

“Sao anh không nói với em!” Hách Đăng cầm giấy chứng nhận của Đại Bảo lau đi lau lại, có vẻ rất không vui.

Tô Dật Tu ôm cậu từ phía sau, “Anh là của em thì được rồi, có gì mà không vui.”

“Hừ.” Kính sáng chói luôn rồi, cậu vẫn cứ lau, hận chẳng thể lau thùng luôn tấm kính.

“Bản thân anh giường của anh tài khoản của anh tim của anh não của anh từng tế bào của anh đều là của em, nếu không em kiểm tra thử đi, xem có chỗ nào không phải của em không.”

“Không cần.”

“Đi mà, kiểm tra đi.” Tô Dật Tu kéo tay cậu đặt lên chỗ-nào-đó, “Đương nhiên, ở đây cũng thế.”

Đột nhiên Hách Đăng có vẻ u oán, “Nhưng, có một chỗ không phải.”

“Chỗ nào?”

Cậu sờ phía sau Tô Dật Tu, ban đầu Tô Dật Tu sửng sốt, rồi nói: “Đương nhiên phải, em muốn thì lúc nào cũng được.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Thấy anh đáp dứt khoát như thế, Hách Đăng cũng từ chối vô cùng dứt khoát, “Thôi, mệt lắm.”

“Vậy để anh mệt, em cứ nằm xuống là được.”

“Nằm cũng mệt.”

“Vậy nằm sắp.”

“Nằm sắp cũng mệt.”

“Đứng.”

“Đứng lại càng mệt.”

Cuối cùng Tô Dật Tu nghĩ ra một cái, anh treo Hách Đăng lên...

Ps: Hách Đăng: Trời đất, mau thả em xuống!

Tô Dật Tu: Không được, xuống mệt lắm.

Hách Đăng: Không mệt không mệt!

Tô Dật Tu: Không được, sắp ngửa đứng gì cũng mệt.

Hách Đăng: Không mệt mà! Em vô cùng tình nguyện úp sắp nằm ngửa đứng thẳng mà!

Tô Dật Tu cười hài lòng.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 3

Thời gian trôi rất nhanh, chỉ chớp mắt mà Hách Đăng đã sống cùng Tô Dật Tu bốn năm rồi, không phải hai người chưa từng cãi nhau, nhưng nhất định sẽ giải quyết ngay trong ngày, trước khi lên giường nói rõ mọi chuyện, lên giường rồi không nghĩ đến nữa, hơn nữa cũng tuyệt đối không dùng cách cự tuyệt quan hệ để làm hình phạt cho trận cãi vã.

Điểm tốt của khu biệt thự là yên tĩnh, điểm xấu là, đến tối có thể nghe được cả tiếng nhà người ta cãi nhau. Vì nhà rộng thoáng, cho nên phải nói rất to, nếu không sợ tiếng vọng đi không được rõ.

Có lúc Tô Dật Tu và Hách Đăng đang kéo kệt kệt kệt thì nghe thấy tiếng cặp vợ chồng nhà bên cạnh đánh nhau, những lúc như thế, hai người sẽ dừng lại, nghe nghe, rồi nhìn nhau cười.

Đúng vậy, cần đặc ý, vì tình cảm của hai người thật sự rất tốt, chỉ tăng không giảm.

“Nhị Bảo, mấy ngày nữa anh phải đi công tác.” Một hôm Tô Dật Tu về nhà báo với Hách Đăng, “Lần này sẽ đi hơi lâu.”

Hách Đăng để lược xuống, vỗ hông Ely, “Đi tìm Thái Tử.” Rồi đứng lên đi tới cạnh anh, “Bao lâu?”

“Nửa tháng.”

Như vậy là rất lâu, thường trước đây anh chỉ đi ba bốn ngày, “Vậy mấy ngày nữa anh đi?” Hai ngày cũng là mấy ngày, mười ngày cũng là mấy

ngày.

Tô Dật Tu ôm cậu, “Hai ngày.”

Trong lòng đương nhiên không nở rời, “VẬY, anh phải cẩn thận.”

“Hết rồi sao?”

Hách Đăng tự dưng hôn, “Em sẽ nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

“Ừm.”

“Cho nên...”

“...” Giờ này phút này, chẳng cần nói gì nhiều, Hách Đăng hiểu rõ đến không thể rõ hơn. Lườm anh một cái, vỗ hông Tô Dật Tu, “Rửa tay ăn cơm.”

Tô Dật Tu thấy như mộng tưởng của mình đã bị phá tan, “Sao lại như vậy được!”

“Không thì thế nào!” Hách Đăng vừa nói vừa đưa ly trà cho anh, “Khóc lóc gào thét ‘em không nở xa anh cho nên chúng mình làm tận tình đi’! Như thế à?”

“Đúng.”

“Lần nào cũng vậy anh không mệt à?”

“Cưng à, anh mệt cũng là để em vui mà!”

“...”

Đêm đó Hách Đăng liều mạng bảo vệ trận địa, không để anh Nhất Hưu thành công.

Tô Dật Tu đi công tác, tham dự hội thảo nghiên cứu của một bệnh viện thú y, có sự tham gia của hội bảo vệ động vật nước ngoài, trong đó có người quen của anh Nhất Hưu, cho nên không thể rút ngắn thời gian nửa tháng.

Mấy ngày đầu Hách Đăng dạy kèm, đi chơi cùng Bành Tường và Dư Quang, thời gian trôi qua rất nhanh, bận rộn thì sẽ không nhớ Tô Dật Tu, đếm ngày, từng ngày trôi qua, sắp đến ngày anh về rồi, nhưng mười ngày sau, Tô Dật Tu gọi điện thoại về, nói phải đến Tứ Xuyên một chuyến.

Được rồi, thế là ngày về bị dời lại.

Tâm sự oán trách một lúc rồi cúp điện thoại, Hách Đăng ngồi trên sofa, tay vuốt ve Đại Bảo khi có khi không, “Đại Bảo, ba Dật Tu của con sắp đi Tứ Xuyên rồi, phải một thời gian nữa mới về được.”

Đại Bảo gác cằm lên đùi cậu nhìn cậu, xem như an ủi.

Thở dài, ngẫm nghĩ, Tứ Xuyên, Tứ Xuyên...

Đứng bật dậy, Hách Đăng đi tới xem lịch, nhìn ngày trên đó, ngày 18 tháng 4 năm 2013.

Cũng có nghĩa là, hai ngày nữa là ngày 20 rồi

Tứ Xuyên, động đất Nhã An, ngày 20 tháng 4, năm 2013.

Không không không!!!

Hách Đăng cầm điện thoại lên tức tốc gọi cho Tô Dật Tu, bên kia vừa bắt máy là cậu hỏi ngay: “Anh đến chỗ nào của Tứ Xuyên? Nói nhanh lên!!”

Tô Dật Tu nghe vậy thì bật cười, “Nhã An, sao vậy? Hỏi rõ vậy làm gì, muốn đến kiểm tra à? Hết sức hoan nghênh nha.”

“Tô Dật Tu đừng đến Tứ Xuyên!! Thật đó, anh tin em đi, đừng đi!!” Trời ạ, là Nhã An.

“Ngoan nào, anh sắp về rồi, vài ngày nữa thôi. Ngày mai bọn anh xuất phát, nếu thuận lợi thì ngày mốt là anh lên đường về.”

“Đừng đừng đừng, anh không từ chối được sao? Thật đó, không phải vì em nhớ anh, không phải.” Hách Đăng ôm trán, nói năng lộn xộn, “Ý em là đương nhiên em nhớ anh, nhưng không phải vì nhớ anh em mới gọi anh về đâu, anh tin em đi mà, không thể đến Nhã An!!”

“Cục cưng, đừng kích động, thật sự không cần đến hai ngày, anh đến đó họp rồi lập tức về ngay.” Tô Dật Tu hạ giọng, tuy không biết Hách Đăng bị làm sao, nhưng nghe giọng thì biết cậu đang thật sự sốt ruột, khiến anh nhớ đến lần Đại Bảo bị thương nhiều năm trước, “Hít sâu, đừng căng thẳng, anh bảo đảm sẽ chăm sóc cho bản thân mà. Đi đường cẩn thận, buổi tối không ra ngoài, vậy được không?”

“Không phải!” Hách Đăng sốt ruột giậm chân, nước mắt tuôn ra, “Anh nghe em, sẽ có động đất, thật đó, em không nói lung tung đâu, sẽ có động đất thật đó, ở đó. Tô Dật Tu em cầu xin anh, không phải em gây sự vô cớ, em thật sự...” Hách Đăng không còn biết phải nói thế nào nữa, cậu nắm chặt điện thoại nói từng chữ một: “Em không thể không có anh, thật mà.”

Tô Dật Tu không nói gì, anh không biết tại sao Hách Đăng lại phản ứng kịch liệt như thế, nhưng cậu nói sẽ có động đất, dù có thật hay không, cậu đang lo lắng cho an nguy của anh, hơn nữa còn lo lắng rất nhiều.

Nhưng, công tác là mọi người cùng đi, nói thật ra anh thế không đi vì lý do đó. Không phải anh không muốn tin Hách Đăng, mà là...

“Cực cưng à, chuyện này, anh...” Anh quả thật rất khó xử.

“Em biết, anh không tin em.” Hách Đăng thút thít nói.

“Không, anh tin em. Nhưng anh không thể không phối hợp công tác vì lý do này, em nói có đúng không?” Tô Dật Tu ngẫm nghĩ, không nghĩ ra được cách nào lường toàn kỳ mỹ, “Anh sẽ thử nói chuyện với tổ chức, có được không? Em đừng khóc nữa mà.”

Hách Đăng cảm thấy mình thật sự đã phản ứng quá mạnh, nhưng căn bản là cậu không thể khống chế được cảm xúc, chỉ nghĩ đến chuyện Tô Dật Tu ở đó, cả người cậu lại lạnh toát, tim đau như dao cắt.

Cúp điện thoại, Hách Đăng gọi cho cơ quan có thẩm quyền, hy vọng có thể nhắc nhở về đại nạn lần này, nhưng, không hề được coi trọng, thậm chí còn bị nghiêm túc cảnh cáo là đừng đùa.

Thậm chí cậu còn đăng kí email mới, đăng stt trên weibo: “Nhã An sẽ có động đất, mọi người hãy chuẩn bị trước”, nhưng nhanh chóng bị báo cáo, stt cũng bị xóa.

Cậu ôm mặt, không biết làm sao, tuy cậu biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng không thể thay đổi, đây là quỹ đạo vận mệnh sao? Nhưng, rõ ràng cậu đã sống lại lần nữa mà, tại sao lại không thể thay đổi?

Sau đó cậu thử lại vài lần, thậm chí còn gọi điện thoại đến Tứ Xuyên, người ta nói biết được số điện thoại của cậu, còn loan tin đồn thất thiệt nữa sẽ bắt cậu.

Nếu đã không lo được cho người khác, thì cậu chỉ cần lo cho Tô Dật Tu là đủ rồi!

Nhưng Tô Dật Tu chậm chạp không hồi âm, cậu gọi lại cho anh thì không bắt máy. Hách Đăng ngồi trên đất ôm điện thoại chờ mong Tô Dật

Tu gọi về, Đại Bảo thấy Hách Đăng như thế cũng cảm giác được cậu đang tuyệt vọng, đi đến nằm xuống bên cạnh an ủi cậu, Hách Đăng thấy Đại Bảo thì ôm nó khóc một trận. Đại Bảo không hiểu gì, nhưng nó biết cậu đang rất đau lòng, còn đau lòng hơn khi nó bị thương lần trước, xem ra có chuyện khó lường.

Thái Tử chưa từng thấy Hách Đăng khóc, đương nhiên cũng chưa từng trải qua chuyện cậu và Đại Bảo từng trải qua, cho nên cứ tưởng là Nhị Bảo chơi trò ôm ôm với Đại Bảo, thế là xông đến chen đầu mình vào giữa cả hai.

Hách Đăng ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên, Thái Tử sửng sốt, thè lưỡi liếm một cái, mần mần, thấy Nhị Bảo làm xấu, Thái Tử muốn vòng chân ôm cậu, nhưng dùng sức quá mạnh, xô ngã Hách Đăng. Thế là bị Đại Bảo đập một trận, những lúc như thế Elizabeth không bao giờ đứng nhìn, nhất định sẽ tham gia.

Lấy lại tinh thần hầu hạ tử tế cho ba cục cứng ngốc ngốc moe moe cao cao tại thượng, Hách Đăng không còn tâm trạng nào để đùa cùng chúng nó, “Tự chơi đi nhé, ba phải chờ điện thoại từ ba Dật Tu của mấy đứa.”

Chờ mãi đến khi ba đứa nhỏ nằm la liệt trên sofa lẫn dưới đất ngủ, Tô Dật Tu không gọi về.

Cả đêm không ngủ, mở to mắt đến sáng. Cuối cùng cũng nhận được tin tức của Tô Dật Tu lúc hơn tám giờ sáng.

“Anh xin lỗi, đêm qua có người chặn được một xe chở chó bán thịt, trong đó có rất nhiều chó bị thương, việc khá gấp nên bận cả đêm, không kịp báo với em.”

Nghe ra Tô Dật Tu đang rất mệt mỏi, nhưng Hách Đăng chỉ mong anh mau về nhà, “Thế nào rồi, anh đã nói chưa? Về được không?”

Tô Dật Tu ngáp ngừng, “Một lát nữa anh thử xem sao.”

“...” Hách Đăng biết đây đã là cực hạn mà Tô Dật Tu làm được rồi, cho nên cậu nói: “Ừm.”

Đặt điện thoại xuống, đứng lên vào toilet, vốc nước lạnh rửa mặt, nói với bản thân, bình tĩnh một chút, không sao cả. Rồi đi ra ngồi cạnh sofa trong phòng khách, nằm lên đó, nhắm mắt.

Ngủ một lúc, ở đây lo lắng thì được gì chứ.

Nhưng làm sao cậu ngủ được, chỉ nhắm mắt để đó thôi, ký ức đã mơ hồ, không còn nhớ được tin tức vụ động đất trong tivi kiếp trước nữa, đời này quá hạnh phúc, cho nên cậu quên mất những thứ không vui đó.

Tô Dật Tu không thể về trước ngày 20, gọi điện thoại thì đã tắt máy. Hách Đăng nghĩ, chuyện phải xảy ra, thì cuối cùng cũng sẽ xảy ra, dù mình có biết trước hay đã dự phòng, thì chuyện vẫn sẽ xảy ra, không thể này thì cũng thế kia.

Ví dụ như một người biết trước hôm nay mình sẽ chết, cho nên anh ta không bước chân ra cửa, nghĩ là như vậy có thể tránh được tai họa, kết quả khi uống nước bị sặc chết.

Cho nên mới nói, nước chỉ chảy xuôi, không thể chảy ngược, vận mệnh cũng vậy.

Hách Đăng ngồi trên sofa chờ đến sáu giờ sáng ngày 20, Tô Dật Tu vẫn chưa về, cũng không có tin tức gì. Lúc này cậu không còn hoảng loạn như trước nữa mà rất bình tĩnh.

Đúng vậy, cậu đã quyết định rồi, cậu sẽ đi tìm Tô Dật Tu, dù còn sống hay đã chết. Chết thì đào ra mang anh về nhà, sống thì tát cho mấy cái.

Sáu giờ mười phút, Hách Đăng bắt đầu gọi điện thoại, cậu gọi cho Dư Quang, cậu sẽ đưa ba con chó đến chỗ anh ta nhờ chăm sóc. Gọi cho Bành Tường, nhờ anh ta quản lý bệnh viện của Tô Dật Tu thật tốt, còn cha mẹ của Tô Dật Tu, cậu nghĩ không nên gọi, người lớn tuổi hay suy nghĩ nhiều, đúng rồi, viết di chúc.

Đúng vậy, cần phải viết di chúc, nếu cậu tìm được Tô Dật Tu, nhưng không thể mang về, hoặc nếu hai người gặp phải dư chấn, cho nên, phải viết sẵn di chúc, cậu tin sẽ có người giao tờ di chúc cho cha mẹ Tô Dật Tu.

Dẫn Đại Bảo và các Tiểu Bảo ra ngoài, lên xe, Tô Dật Tu đã dạy cậu lái xe, ngày cậu được cấp bằng anh còn mừng hơn cả cậu.

Đến nhà Dư Quang, Dư Quang mặc áo ngủ ngạc nhiên nhìn cậu, “Có chuyện gì sao?”

“Tôi phải đi tìm Tô Dật Tu, cho nên, giúp tôi chăm sóc chúng nó.”

“...”

“Tôi đi đây, cảm ơn anh.”

“Đêm qua Bành Tường phải trực, hôm nay cậu ấy sẽ về, cậu yên tâm.”

“Ừm.”

“Có cần tôi giúp gì không?”

“Không, không cần.”

Dư Quang cảm thấy cậu khác thường, nhưng Hách Đăng không nói, đành chờ Bành Tường quay về rồi hỏi vậy.

Hách Đăng quay lại xe, chờ một lát.

Tám giờ hai phút, động đất Nhã An.

Cậu thắt lưng an toàn, chuẩn bị lái xe đi.

Brm~ Brm~

Hách Đăng cầm cái di động trên ghế phụ lên, thấy tên người gọi là Nhà, lập tức bắt máy, “Dật Tu?”

Trong điện thoại là giọng nói giận dữ của Tô Dật Tu, “Sáng sớm mà em không ở nhà xe không ở nhà chó cũng không ở nhà, em đi đâu!! Còn dám để di chúc lại muốn cho anh chết luôn à!!!”

“Anh về nhà rồi sao?”

“Đúng, về nhà còn nghĩ sẽ làm em bất ngờ! Kết quả thì sao!!” Lúc thấy tờ di chúc anh thật sự sợ đến vỡ mặt.

“Là anh thật rồi! Anh về rồi!”

“Nói cái gì đó, em là người gọi anh như gọi hồn mà.”

Hách Đăng cầm nín một lúc, khá lâu sau mới nói: “Chờ em, em về ngay.”

Xông lên lầu điên cuồng ấn chuông cửa, Dư Quang mở cửa ra thấy Hách Đăng, Hách Đăng xấu hổ nói: “À, Tô Dật Tu về rồi, cho nên không làm phiền anh nữa, tôi dẫn bọn Đại Bảo về.”

Dư Quang nhún vai, “Cậu dẫn Thái Tử và Ely đi đi, để Đại Bảo lại nhà tôi vài hôm, Tráng Tráng rất nhớ nó.”

Hách Đăng nhìn vào trong, Tráng Tráng đang chăm chú liếm móng cho Đại Bảo, “Được rồi.”

Cậu dẫn Tiểu Bảo về nhà, Tô Dật Tu đã tắm rửa xong, đang xem tivi, tivi đang phát tin về vụ động đất ở Nhã An.

“Nhị Bảo!” Tô Dật Tu ôm chầm lấy cậu, “Sao em không có nhà.”

“Em đang định đến Tứ Xuyên nhặt xác đây.”

Tô Dật Tu xoa mặt cậu, “Em đã hoảng hốt đến thế, lại nói có động đất, tuy hơi hoang đường, nhưng tin còn hơn không, bọn anh họp sớm, rồi rút ngắn thời gian, cho nên họp xong thì nhanh chóng chạy về.” Anh ôm chặt Hách Đăng, “A, em đã cứu anh.”

Hách Đăng nhắm mắt vùi mặt vào gáy anh, hít sâu mùi hương của Tô Dật Tu, cậu sẽ không nói với Tô Dật Tu, nếu thật sự chỉ tìm được xác, cậu sẽ đưa anh về nhà, lo liệu hết mọi thứ, rồi đi cùng anh.

Cậu sống lại là chuyện bất ngờ, nhưng nhờ vậy cậu gặp Tô Dật Tu, giống như, cậu vì Tô Dật Tu nên mới sống lại vậy.

Cho nên, cậu chỉ tồn tại vì Tô Dật Tu.

Nếu Tô Dật Tu không còn, cậu sống chẳng còn chút ý nghĩa nào, anh Nhất Hưu của cậu là độc nhất vô nhị, không ai thay thế được.

“Tốt quá.” Cậu nói.

“Tốt con khi!” Tô Dật Tu vác cậu lên vai, “Chúng ta tâm sự chuyện di chúc.”

“Em sai rồi có được không!”

“Không được!”

“Em không ngủ gần hai ngày rồi.”

“Vậy tốt, cùng ngủ.”

Còn ngủ thế nào, thì chỉ có đương sự mới biết.

Ps: Hách Đăng: Làm sao bây giờ, hết rồi.

Tô Dật Tu: Thì hết thôi.

Hách Đăng Hết rồi nghĩa là không thể bíp bíp được nữa.

Tô Dật Tu: Ai nói.

Hách Đăng: Đã hết rồi thì còn ai viết cho mình bíp nữa! Anh là đồ đầu heo!

Tô Dật Tu: Đọc mấy câu cuối cùng của tác giả kìa, hết mà cũng hết trên giường nữa, vậy tốt cho chúng mình biết bao nhiêu, anh rất cảm động, như thế chứng tỏ đôi ta có thể làm mãi không dứt!

Hách Đăng: Chết đó!!

Tô Dật Tu: Anh làm đến chết, anh thấy vinh quang!

Hách Đăng: Tác giả, con muốn đổi cái kết khác!!!

Tác giả: Đột nhiên nghĩ ra nên viết một chương nhật kí của Đại Bảo...
Thêm chương nữa rồi end.

BẢO MẪU RẤT BẬN

Giản Đơn Đích Bôn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện Cuối

Nhật kí của Đại Bảo

Ngày xxx tháng xxx năm xxx

Xin lỗi trăm chỉ là con chó, cho nên không nhớ rõ ngày tháng, nhưng hôm nay trời nắng, nắng to!!! Tuy thế giới của trăm chỉ có trắng đen, nhưng, nóng quá, vô cùng nóng, cmn nóng!

Cho nên hôm nay trời nắng to!!

Thái Tử: Ba ơi, ba nóng sao?

Đại Bảo: Nóng.

Thái Tử: Vậy tại sao không xén lông?

Đại Bảo: Ngu xuẩn! Xén lông thì chúng ta không còn giá trị nữa, thứ đáng giá nhất của chúng ta là bộ lông.

Thái Tử: Nhưng ba nói chúng ta quý giá nhất!!

Đại Bảo: Ba không có nói vậy.

Thái Tử: A, con nói sai, là ông nội nói!

Đại Bảo: ...

Thái Tử: Gọi là Nhị Bảo? Không được, Nhị Bảo là để ông nội gọi.

Đại Bảo: Mau rút ra xa một chút.

Thái Tử: Thương tâm khóc chạy mất.

Elizabeth: Em sao vậy?

Thái Tử: Ba mắng em.

Elizabeth: Ba mắng em là chuyện rất bình thường mà? Có ngày nào ba không mắng em sao?

Thái Tử: Nhị Bảo, cầu an ủi!!!

Hách Đăng: Anh nhẹ chút!!

Tô Dật Tu: Xin lỗi, anh mất khống chế!

Hách Đăng: Rút!!

Tô Dật Tu: Ôm em lăn cun rút~~

Hách Đăng: ... Sâu quá...

Thái Tử: Hai người đó đang làm gì vậy?

Elizabeth: Chị nghĩ là đang đánh nhau.

Thái Tử: Chúng mình cần giúp không?

Elizabeth: Đây là nhật kí của ba, thôi chúng ta lui xuống đi.

Thái Tử: Đừng đi mà! *với tay theo*

____Tớ là đường phân cắt nồng nàn tình cảm____

Trăm nghĩ đời này trăm đã làm một chuyện rất hết hồn, chính là sinh hai đứa con, í? Hình như là bốn đứa, nhưng chỗ trăm chỉ có hai đứa.

Ai cũng nói chó đực không biết chăm con, nhưng vui lòng nhớ kĩ, trăm không phải con chó, cảm ơn!

Cho nên, khi chúng nó làm ra những chuyện... rất rất rất ngu xuẩn, trăm vẫn phải lo, nếu không sẽ có lỗi với khuôn mặt đẹp trai của trăm.

Trăm thấy mình dạy Thái Tử và Ely rất tốt, ngoài việc hơi hâm, nhưng chuyện đó hoàn toàn không liên quan tới trăm.

Trăm thông minh như thế, sao hâm được!!

Nhớ lần đầu chúng nó đến nhà, thật sự xấu đến độ trăm không nỡ nhìn!

Nhưng cũng may, dưới sự hun đúc và giáo dục của trăm, cuối cùng chúng nó cũng đẹp hơn giàu hơn có khí chất hơn.

Hoàn toàn là vì ghen của trăm quá tốt.

Các người không biết đúng không, sau tai trăm có con chip chứng minh huyết thống đó, hia hia hia!

Loại cao quý từ khi sinh ra này, người phàm mắt thịt các người không hiểu được đâu.

Nhị Bảo lại đang kêu gào trong phòng, nhưng trăm biết, cái này khác lúc kêu gào cứu mạng.

Chuyện lần trước trăm vẫn nhớ như in.

Cho phép trăm dùng một thành ngữ!

Quả thật là cả đời không quên!

Nhị Bảo bị thương vì trẫm, xin để trẫm mặc niệm ba giây trước đã.

1, 2, 3.

Xong rồi.

Nhị Bảo là người tốt, ban đầu lúc cậu ấy đến, trẫm cứ nghĩ rồi cũng sẽ như những bảo mẫu khác, dẫn trẫm ra ngoài khoe khoang, rồi mặc kệ trẫm, nói thật ra trẫm rất giỏi nhẫn nhịn, vì Tô Dật Tu thật sự quá bận, nếu biết cực cưng của mình, là trẫm, bị đối xử như thế, nhất định sẽ rất đau lòng.

Cảm tạ trời cao! Lần đó trẫm suýt chút là đi luôn rồi!

Tô Dật Tu nói muốn xén lông trẫm, cái này tuyệt đối không được.

Không được! Không được!!!

Sau đó, Nhị Bảo đến.

Dù sao ai đến cũng vậy, khi Tô Dật Tu không có nhà trẫm chỉ cần ngoan ngoãn là được.

Nhưng Nhị Bảo khiến trẫm rất bất ngờ, ban đầu tay chân lóng ngóng, làm trẫm rất khó chịu, nhưng trẫm là người có tổ chất, trẫm nhịn.

Nhưng không ngờ cậu ấy lại lại xin lỗi trẫm, lại còn ngu ngơ nói chuyện với trẫm.

Nếu trẫm nói chuyện được thì trẫm còn là con chó không!!!

Khụ, xin lỗi trẫm xúc động quá.

Nói chung là cậu ấy rất tốt với trẫm, khác hẳn những người khác từng chăm sóc trẫm, trẫm cảm thấy cậu ấy đã bị sức hấp dẫn của trẫm chinh

phục!

Nhưng rõ ràng Tô Dật Tu lại nghĩ Nhị Bảo bị mình chinh phục, trăm vẫn giữ vững ý kiến.

Nhị Bảo rất tốt với trăm, trăm còn tốt với cậu ấy hơn.

Thật đó.

Trăm cho cậu ấy phần xương trăm thích nhất, thậm chí lúc ăn cơm còn chia cho cậu ấy một chút.

Vậy mà cậu ấy không ăn!!

Tên đó đã kích trăm.

Trăm bị tổn thương!

Nhưng sau đó cậu ấy an ủi trăm, thế là lại giảng hòa, nhưng cậu ấy vẫn không ăn đồ trăm cho.

Mấy thứ mi cho bản đại gia, bản đại gia ăn hết mà!!!

Phân biệt đối xử như vậy mà cũng được sao!

Nhưng mà thôi, trăm cao quý thế này, không tính toán nữa.

Sau đó, đúng rồi, sau đó trăm bị bắt cóc...

Hả? Chuyện Tô Dật Tu bị thương?

Xin lỗi, cái này chúng ta cứ quên đi, trăm thấy chuyện trăm bị thương quan trọng hơn.

Đúng, trăm bị thương, có người bắt trăm, đều tại trăm quá đẹp quá ngầu quá cao quý mà thành họa!

Trăm hiểu cho bọn chúng.

Đám người đó nhìn thấy sự tồn tại hoàn mỹ như trăm đương nhiên sẽ muốn sở hữu rồi!

Nhưng, trăm rất chung thủy, hừ.

Có tên dùng thanh sắt siết trăm, Hách Đăng phát điên.

Cuối cùng cả hai cùng bầm dập, nhưng may không nguy hiểm tính mạng.

Nhị Bảo thật sự rất tốt với trăm, trăm biết chuyện đó không liên quan nhiều đến ngoại hình của trăm, cậu ấy còn yêu nội tâm của trăm nhiều hơn!

Hách Đăng: Đại Bảo, qua đây ăn thịt viên nè, món con thích nè!

Các người xem, bọn họ đánh nhau xong, vẫn nhớ làm đồ ăn ngon cho trăm, bọn họ yêu trăm thế đó.

Thái Tử: Con cũng muốn ăn.

Ely: Con cũng muốn ăn!!!

Đại Bảo: ... Hai đứa ăn trước đi.

Tô Dật Tu: Tranh gì mà tranh! Đứa nào cũng có mà!! Thái Tử Ely qua đây, chúng ta nói về những phẩm chất cơ bản trên bàn cơm!

Các người xem, tranh với trăm, có lợi gì đâu?

Trăm yêu hai con chó con của trăm, trăm yêu hai người cha của trăm.

Ps: Lần này hết thật rồi.

Hách Đăng: Sau này chúng mình đừng làm trước mặt bọn nhỏ nữa có được không!

Tô Dật Tu: Giáo dục giới tính tuổi vị thành niên cũng cần thiết mà.

Hách Đăng: Cái đầu anh, chúng ta là đàn ông.

END

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 52: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 53: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 54: Ngoại Truyện Cuối](#)